ΕΤΟΣ Η'

Αρ 48/379

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 44.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ · ΑΠΕΙ ΒΟΤΑΝΟΣ

ΕΠΙΠΛΑ ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΠΑΝΤΟΣ ΡΥΘΜΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ

ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν είνε ἀπαραίτητο μιὰ κυρία νὰ εἶνε ὡραία γιὰ νὰ γίνῃ κομψὴ καὶ γοητευτικὴ καὶ νὰ προκαλῇ τὸν θαυμασμὸν εἰς ὅλους ἡ ἐμφάνισίς της. Ἀρκεῖ μία καλλιτεχνικὴ ἐνδυμασία μοντέρνα νὰ τῆς δώσῃ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἕνα ἔμψυχο λουλοῦδι ἀνάμεσα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὡραίου φύλου.

Μιὰ τουαλέττα ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, μὲ πικάντικους συνδυασμούς, δημιουργεῖ τὴν λεπτὴν καὶ ἐξαισίαν σιλουέτταν.

Ἡ Δὶς Μανωλέα, Διπλωματοῦχος τῆς Academie Internationale de Coupe de Paris, ἐπανελθοῦσα πρό τινες ἀπὸ τὴν αἰωνίαν πόλιν τοῦ μοντερνισμοῦ, ἔφερε πλουσιωτάτην συλλογὴν μοντέλων, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπο γοῦστο.

Ὁδὸς Κυδαθηναίων 11

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ε. Ἀρβανίτης

Εἴμεθα ἀποθηκη μένον Μεταξωτῶν καὶ τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παντὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου ποὺ παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεῖα Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ παιδιάτρου παθολόγου
ΑΘΗΝΑΙ Σολωμοῦ 39 (Τηλέφ. 20—287) 8—9 καὶ 2—5

ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΛΑ

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
εἰδικῶς ἀσχοληθέντος ἐν ΒΙΕΝΝΗ.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ἰατρεῖον Ἡφαίστου — Κουντουριώτου
11 — 1 καὶ 6 — 7 (Τηλέφ. 40—582)

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

ΦΛΟΚΑ

ΖΕΡΣΕΪ

Διὰ γυναικεῖα φορέματα
Τὸ λεπτότερο γυναικεῖο γοῦστο
Θὰ τὰ φορέσῃ ὁ καλλίτερος κόσμος
Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ—ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Οἰκογένεια

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ περίφημη Τζὶν Χάρλοου μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ τελευταῖο της φίλμ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ A. E. SIDALL

Ο,ΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΩΣΗ ΤΟ ΧΡΗΜΑ!

Βαρυεστημένος ἀπὸ τὴν πολυτελῆ ζωὴ τοῦ Λονδίνου, ὁ ζωγράφος Τζῶρτζ Σμὶθ εἶχε πάει νὰ περάσῃ μερικὲς ἡμέρες στὸ Λάνμπαθριγ. Ἔτσι θὰ ξεκουραζόταν καὶ συγχρόνως θὰ ζωγράφιζε μερικὰ ἀπὸ τὰ γραφικὰ τοπεῖα τῆς παραλίας ἐκείνης.

Ἕνα ἀπόγευμα, ὁ καλλιτέχνης εἶχε μπῆ στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ καί, κουβεντιάζοντας μὲ τὸν παπᾶ τοῦ Λάνμπαθριγ, περιπατοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς τάφους. Κάθε τόσο ὁ Τζῶρτζ κοντοστέκονταν καὶ μὲ περιέργεια διάβαζε τὶς ἐπιγραφὲς ποὺ ἦσαν χαραγμένες ἀπάνω στὶς μεγάλες, ἁπλὲς πλάκες τῶν τάφων.

Ἦσαν ἐκεῖ τάφοι χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι ὕστερα ἀπὸ τὴν μακρυὰ καὶ μονότονη ζωή τους εἶχαν καταλήξει ἐκεῖ, στὴν τελευταία αὐτὴ κατοικία τους καὶ τάφοι ναυτῶν, ποὺ εἶχαν πνιγῆ στὶς τρικυμίες τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν ὁποίων τὰ κύματα εἶχαν βγάλει στοὺς βράχους, τὰ παραμορφωμένα πτώματα. Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ μνήματα ἦσαν ἁπλᾶ, ὅπως ἁπλὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ ζωή τους.

Μὰ ἀνάμεσά τους ἕνας τάφος ξεχώριζε.

Ἀπάνω σὲ μιὰ ὡραία βάσι, ἕνας πελώριος μαρμάρινος σταυρὸς ἁπλωνε τοὺς ἄπρους βραχίονές του, καὶ μεγαλοπρεπής, στὸ ταπεινὸ αὐτὸ περιβάλλον, ξεχώριζε ἀπάνω στὸ γαλάζιο φόντο τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ καλλιτέχνης ἀπόρησε σὰν εἶδε τὸ πλούσιο αὐτὸ μνῆμα καὶ στάθηκε περίεργος νὰ διαβάσῃ τὴν ἐπιγραφή, ἡ ὁποία ἔγραφε:

«Εἰς μνήμην Σάρρας-Τζὲν Τζόνς. 4 Ἰανουαρίου 1847. 20 Αὐγούστου 1922.»

—Τίνος εἶνε αὐτὸς ὁ τάφος, πάτερ μου; ρώτησε.

—Εἶνε μιᾶς φτωχῆς χήρας, ἡ ὁποία πέθανε ἀπὸ ἀσιτία, ἀποκρίθηκε ὁ ἱερεύς.

Ὁ καλλιτέχνης ἐξακολούθησε νὰ κυττάζῃ μὲ ἀπορία πότε τὸν σταυρὸ καὶ πότε τὸν παπᾶ, σὰν νὰ ζητοῦσε μιὰ ἐξήγησι.

—Ναί! ἐξακολούθησε ὁ ἱερεὺς ἀπαντῶντας στὴ σιωπηλὴ ἐρώτησι τοῦ βλέμματος τοῦ Τζώρτζ. Πέθανε ἀπὸ ἀσιτία, ἂν καὶ τὸ μνῆμα της ἀξίζει ὁλόκληρη περιουσία...

Ὁ ζωγράφος στάθηκε, περιμένοντας γ' ἀκούσῃ περισσότερες λεπτομέρειες. "Ἐρριξε γύρω ἕνα βλέμμα θαυμασμοῦ στὴν ὡραία ἀνθισμένη φύσι. Ὁ θερμὸς ἥλιος τοῦ Ἰουνίου ἔριχνε στὶς τελευταῖες ἀκτῖνες του στὴ θάλασσα, ποὺ λαμποκοποῦσε σὰν καθρέφτης. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀνέφελος, διαυγής. Πέρα, στὴν παραλία, τεράστιοι βράχοι ὑψωνόντουσαν μὲ μιὰ ἄγρια μεγαλοπρέπεια κι' ἔριχναν τὶ σκιά τους στὴ θάλασσα. Δίγνοια στὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνα βαθύσο χῶμα.

"Ἀπειρη γλύκοι πετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὶς ἄγριες φωνές τους.

—Χά-χά! Χά-χά! φώναζαν σὰν νὰ περιπαίζαν τὶς ὀλίψεις καὶ τοὺς πόνους τῆς ἀνθρωπότητος.

—Εἶνε μιὰ ἁπλὴ ὅσο καὶ ὀλιβερὴ ἱστορία, ἐξακολούθησε ὁ ἱερεύς.

Καὶ ἐνῶ ὁ ζωγράφος τὸν ἄκουγε μὲ προσοχή, ἄρχισε νὰ λέῃ·

—Ἡ Σάρρα Τζὲν-Τζόνς ἦταν ἡ γυναίκα ἑνὸς στωϊκοῦ γωϊκοῦ. Κατοικοῦσαν σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σπιτάκι ποὺ μόλις διακρίνεται ἀπὸ δῶ, γωμένο καθὼς εἶνε μέσα στὶς πρασινάδες τοῦ λόγγου. Εἶχαν ἕνα μονάκριβο παιδί, ἕνα γυιό, τὸ καμάρι τῆς μητέρας του. Δυστυχῶς, κύριε, ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορές, ὁ πατέρας περνοῦσε τὸν καιρό του στὴν ταβέρνα κι' ὅταν γύριζε τὴ νύχτα στὸ σπίτι του, ἦταν τόσο μεθυσμένος, ὥστε ἄρχιζε ἀμέσως τοὺς καυγάδες μὲ τὴ γυναίκα του. Ὅλα τὰ μικρὰ λεφτὰ ποὺ πήγαιναν στὴν τσέπη τοῦ ταβερνιάρη καὶ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν πὼς φιλᾶ-σινὰ ὁ γυιός ἀκολοῦθησε τὸ πα-

ράδειγμα τοῦ πατέρα του. Ἔγινε ἕνας ἀλήτης, ἕνας σεμπέλης, ἕνας τιποτένιος!

Μιὰ μέρα ποὺ κ' οἱ δύο γύρισαν μεθυσμένοι στὸ σπίτι, ὁ πατέρας θέλησε, γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, νὰ χτυπήσῃ τὴ γυναίκα του. Μὰ, ὁ γυιός, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τὴ μητέρα του, μπῆκε στὴ μέση. Ἕνας φοβερὸς καυγᾶς ξέσπασε. Τότε ὁ γυιὸς ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πατρικό σπίτι καὶ πῆγε ὡς ναύτης σ' ἕνα καράβι.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ καϋμένη μάνα ζοῦσε μονάχα μὲ μιὰ ἐλπίδα. Πὼς κάποτε ὁ γυιός της θὰ ξαναγύριζε!

Ἔβγαζε χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Τζὸνς εἶχε πεθάνει καὶ ἡ γρία του ζοῦσε ὁλομόναχη στὸ σπιτάκι τοῦ λόγγου. Ἐργαζόταν ἀδιάκοπα καὶ μόλις κατόρθωνε νὰ κερδίζῃ τὴν τροφή της καὶ νὰ πληρώνῃ τὸ νοίκι της. Ἦταν, βλέπετε, περήφανη γυναίκα καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν φτώχεια της. Μὰ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο καὶ πιὸ πολὺ δυσκολευόταν νὰ βρίσκῃ δουλειὰ καὶ νὰ τὰ βγάζῃ πέρα. Ὡστόσο, ἡ πίστις της στὸ παιδί της δὲν κλονίστηκε ποτέ. Ἦταν βέβαιη, πὼς μιὰ μέρα ὁ ξενητεμένος θὰ ξαναγύριζε κοντὰ στὴ μητέρα του ποὺ τόσο τὸν λαγτα ροῦσε... Γι' αὐτὸν μονάχα ζοῦσε ἀκόμα ἡ δυστυχισμένη.

Μιὰ μέρα, ἡ γρηοῦλα ἤρθε στὸ σπίτι μου. Κοατοῦσε ἕνα γράμμα στὸ χέρι. Ἦνα γράμμα τοῦ γυιοῦ της, ποὺ τὸ περίμενε εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια! Δὲν ἤξερε νὰ διαβάζῃ καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς τὸ διαβάσω ἐγώ....

"Ω, Θεέ μου! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της, τὴν ὥρα ποὺ τῆς τὸ διάβασα... Νόμιζε κανεὶς πὼς εἶχε κοιμαστῆ ἡ ψυχή της στὰ χείλη μου!

Ὁ Τζὰκ τῆς ἔγραφε πὼς θὰ ξαναγύριζε στὴν Ἀγγλία. Εἶχε κερδίσει πολλὰ γρήματα στὰ χρυσωρυχεῖα τῆς Αὐστραλίας, θ' ἀγόραζε τὸ σπιτάκι, ὅπου ἡ μανοῦλα του κατοικοῦσε τόσα χρόνια καὶ θὰ τῆς ἔπαιρνε ὅ,τι καλύτερο μποροῦσε νὰ δώσῃ τὸ χρῆμα...

Ποτὲ δὲν εἶχα ἰδῆ τὴ Σάρρα νὰ δακρύσῃ, παρ' ὅλες τὶς δυστυχίες της. Μὰ τώρα δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ στὴ μεγάλη της χαρά. Ἄφησα δάκρυα κυλοῦσαν στὰ

γυιοῦ της. Ἀπάνω στὸ μαξιλάρι, ἡ ἀρραγτη κουνοῦσε τὸ κεφάλι της ἀδιάκοπα, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν νὰ ὑπέφερε ἀπὸ ἕνα ἀβάστακτο πόνο. Τὴν ἄγγιξα ἐλαφρὰ γιὰ νὰ τὴν κάνω ν' ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία μου. Ἡ Σάρρα ἄνοιξε τότε τὰ μάτια καὶ μὲ κύτταξε μὲ βλέμμα θολό. ἁπλανές. Μὰ δὲν μὲ ἀναγνώρισε. Μόνο ψιθύριζε διαρκῶς·

—Τζὰκ. Τζάκ! Παιδάκι μου!...

Στὸ τέλος τὸ γράμμα ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι της καὶ ἡ κακόμοιρη μάνα ξεψύχησε, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ ἰδῇ τὸ γυιό της.

***

—Χά-χά! Χά-χά! φώναζαν κοροϊδευτικὰ οἱ γλάροι.

Ἀπὸ κάποιο λειβάδι ἐκεῖ κοντά, ἀκουγόταν ὁ μονότονος ρυθμικὸς ἦχος μιᾶς θεριστικῆς μηχανῆς καὶ ἡ μυωδιὰ τοῦ φρεσκοκομμένου χορταριοῦ γυρόταν ὁλόγυρα.

—Λοιπόν; ρώτησε ὁ καλλιτέχνης, ὁ γυιὸς της γύρισε.

—Ναί, κύριε... Σᾶς ἔλεξα προτήτερα τὸ σπιτάκι τῆς γρηᾶς. Λοιπόν, ἀκοῦστε, κύριε, τί συνέβη. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀπόγευμα, ἕξη χωρικοὶ κουβαλοῦσαν τὸ φέρετρο μὲ τὴ νεκρή. ἐδῶ πέρα... Ἔκανε πολλὴ ζέστη τὴν ἡμέρα καὶ οἱ βαστάζοι, λαχανιασμένοι ἀπὸ τὸ φορτίο ποὺ σήκωναν, στάθηκαν μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Ἔξαφνα φάνηκε κάποιος ξένος ποὺ ἀνέβαινε τὸν ἀνήφορο.

—Ποιὸς πέθανε; ρώτησε τοὺς χωρικούς.

—Ἡ Σάρρα Τζὲν-Τζόνς, τοῦ ἀπάντησαν.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ὁ ξένος πλησίασε τὸ φέρετρο καὶ βοήθησε στὴ μεταφορὰ τῆς νεκρῆς ὡς ὅτου ἔφθασαν στὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου. Κατόπιν ἔφυγε πάλι ἀψίλητος, ὅπως εἶχε ἔλθει.

Τὸ βράδυ, ἐκεῖ ποὺ καθόμουν στὸ γραφεῖο μου, δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ξένου. Ἦταν ἀνατσιωμένος καὶ φαινόταν σὰν τρελλός.

—Εἶνε ἀλήθεια; φώναξε μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο μου. Εἶνε ἀλήθεια, πάτερ μου, πὼς ἡ μητέρα μου πέθανε ἀπὸ ἀσιτία;

Τοῦ ἀπάντησα πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια δυστυχῶς καὶ προσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω. Τοῦ κάκου ὅμως! Οὔτε πρόσεχε τὰ λόγια μου. Μόνο ἔβγαλε ἀπὸ τὶς τσέπες του ὅσες λίρες εἶχε ἀπάνω του καὶ κατόπιν πέταξε στὸ τραπέζι τὸ πορτοφόλι του ποὺ ἦταν γεμάτο.

—Νά, νά! φώναξε, ἐνῶ μὲ κόπο συγκρατοῦσε τοὺς λυγμούς του. Εἶνε τὰ κέρδη μου ἀπὸ τὴ δουλειά μου εἴκοσι χρόνων! Πάρτε τα γιὰ νὰ μὴ πεθάνουν... Θεέ μου!... ἀπὸ ἀσιτία! Μόνο θέλω νὰ τῆς κάνετε ἕνα μνῆμα ποὺ νὰ εἶνε ὅ,τι καλύτερο μπορεῖ νὰ δώσῃ τὸ χρῆμα!

"Ἀραγε θὰ ἦταν καλύτερο τὸ μέλλον μου;

"Ἡ μὲ περίμεναν καινούργιες ὀλίψεις καὶ πόνοι;

Κάμνοντας τὶς σκέψεις αὐτές, γνάτισα ἄξαφνα κάτω στὴ γῆ, σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ κήπου καὶ προσευχήθηκα στὸν Ἐπουράνιο Κριτή, ζητῶντας του νὰ μ' ἐλεήσῃ, νὰ μὲ λυπηθῇ πειά, νὰ πάψῃ νὰ μὲ τιμωρῇ τόσο ἀδυσώπητα.

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραύλισα. Δυπήσου με Κύριε, σήκωσε ἀπὸ πάνω μου τὴν ὀργή σου... Ἀρκετὰ ὑπόφερα ὡς σήμερα. Θεέ μου!... Κύριε Πολυέλεε, εἰσάκουσε τὴν ταπεινὴ δούλη σου κι' εὐδόκησε νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ντυθῶ.

Βιαζόμουν, βιαζόμουν πολύ. Ἤθελα νὰ τελειώσουν ὅλα, μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Κατέβηκα στὴν τραπεζαρία.

Ἡ ὑπηρέτρια μόλις εἶχε ξυπνήσει καὶ μοῦφερε τσάϊ μὲ γάλα.

Μόλις ἔβρεξα τὰ χείλη μου σ' αὐτὸ καὶ ξαναστηκώθηκα ἀνήσυχη, νευρική.

Δὲν μὲ χωροῦσε ὁ τόπος.

"Ἐρριξα μιὰ ματιὰ στὶς ἀποσκευές μου καὶ ξανακατέβηκα στὸν κῆπο, ὅσο νὰ ξυπνήσῃ ὁ θεῖος κ' ἡ θεία μου.

"Οταν ξανανέβηκα ἀπάνω, ὁ θεῖος κ' ἡ θεία μου εἶχαν ξυπνήσει. Στεκόντουσαν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ μιλοῦσαν σιγανά, λυπημένα...

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Η μικρὴ ἀτομική μου περιουσία θὰ μοῦ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ζήσω μιὰ ζωὴ ἥσυχη, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο. Λοιπὸν νὰ ξεχνοῦσα τὸ παρελθόν, ἀρκεῖ νὰ μποροῦσα νὰ βρῶ καὶ πάλι τὴν ψυχική μου γαλήνη.

"Οταν ὁ Ἐδουάρδος ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου νὰ φύγω μακρυὰ ἦταν ὁριστικὴ κι' ὅτι θὰ ἔφευγα τὴν ἑπομένη κιόλας, δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἀνησυχία, καμμιὰ λύπη..

Τόσο λοιπὸν τὸν εἶχα πληγώσει!...

Τὴν τελευταία νύχτα τῆς διαμονῆς μου κοντὰ στοὺς δικούς μου, δὲν κοιμήθηκα διόλου.

"Εκλαιγα καὶ στριφογύριζα στὸ κρεββάτι μου σὰν κολασμένη.

Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, μὴν μπορώντας νὰ ὑπομείνω πειὰ τὸ μαρτύριο αὐτό, σηκώθηκα, ντύθηκα πρόχειρα καὶ κατέβηκα στὸν κῆπο.

Ἡ γκουβερνὰ κουαδίτσα μοδκανε καλό.

Συνήθεια κάπως καὶ ἠρέμησα.

Τὸ μυαλό μου πετοῦσε πειὰ στὸ περασμένα.

Σκεφτόμουν ὅλη τὴν περασμένη μου ζωή, μιὰ ζωὴ ὀλίψεων, στραγμῶν κι' ἀπογητεύσεων... Ναί, δὲν ὑπῆρξε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὁ Θεὸς μὲ τιμωροῦσε γιὰ τὸ ἔγκλημά μου. Εἶχα σκοτώσει μιὰ ἄθωα ὕπαρξι καὶ πλήρωνα σκληρὰ τὴν πρᾶξι μου αὐτή.

χρῆμα!

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Τζὰκ — γιατί, ὅπως καταλάβατε αὐτὸς ἦταν — ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ. Ἦταν τόσο ταραγμένος, ὥστε φοβήθηκα γι' αὐτόν.

—Στάσου! τοῦ φώναξα. Ποῦ φεύγεις ἔτσι;

—Φεύγω, πάω πίσω στὴ θάλασσα!

Κι' ἐνῶ ἔφευγε, φώναζε διακοπτόμενος ἀπὸ λυγμούς·

—Ἐγώ!... Ἐγὼ τὴν σκότωσα!

Τὸ ἴδιο βράδυ, μὲ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ὁ Τζὰκ μπαρκαρίστηκε σὲ μιὰ σκοῦνα ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Λίβερπουλ. Μὰ τὴν ἴδια νύχτα σηκώθηκε μιὰ φοβερὴ τρικυμία, τὸ πλοῖο ἔχασε τὸ δρόμο του καὶ ἐξώκειλε ἀπάνω στοὺς βράχους. Ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα πνίγηκε...

—Ὅ,τι καλύτερο μπορεῖ νὰ δώσῃ τὸ γοῦμα! ψιθύρισε ὁ καλλιτέχνης.

Καὶ ρίχνοντας ἕνα τελευταῖο ρίγμα στὸν μεγάλο μαρμάρινο σταυρό, χαιρέτησε τὸν ἱερέα καὶ πῆρε πάλι τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ.

. . . . . .

—Χά-χά! Χά-χά! φώναζαν οἱ γλάροι κοροϊδευτικὰ κινοῦς πετοῦσαν πρὸς τὴ θάλασσα....

Στεκόντουσαν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ μιλοῦσαν σιγανά, λυπημένα...

σὲ νὰ τὴν συγχωρήσῃς... Ἀπὸ αὔριο θὰ εἶμαι μόνη κι' ἔρημη στὸν κόσμο... Τιμωροῦμαι ἔτσι μόνη μου, Κύριε... Φθάνει πειά, Πολυεύσπλαγχνε Θεέ μου!...

Ἡ δέησίς μου αὐτὴ στὸν Θεὸ μ' ἀνακούφισε κάπως.

Ξαναγύρισα στὴν κρεββατοκαμαρά μου, ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου, μὰ δὲν κοιμήθηκα.

Περίμενα νὰρθῇ ἡ αὐγὴ γιὰ νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ πάω τὸ δρόμο τῆς αὐτοεξορίας μου, τῆς αὐτοκαταδίκης μου.

Δὲν ἄργησε πράγματι νὰ ξημερώσῃ.

"Ολοι στὸ σπίτι κοιμοῦντουσαν ἀκόμα, μὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδισε νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ντυθῶ.

Βιαζόμουν, βιαζόμουν πολύ. Ἤθελα νὰ τελειώσουν ὅλα, μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Κατέβηκα στὴν τραπεζαρία.

Ἡ ὑπηρέτρια μόλις εἶχε ξυπνήσει καὶ μοῦφερε τσάϊ μὲ γάλα.

Μόλις ἔβρεξα τὰ χείλη μου σ' αὐτὸ καὶ ξαναστηκώθηκα ἀνήσυχη, νευρική.

Δὲν μὲ χωροῦσε ὁ τόπος.

"Ερριξα μιὰ ματιὰ στὶς ἀποσκευές μου καὶ ξανακατέβηκα στὸν κῆπο, ὅσο νὰ ξυπνήσῃ ὁ θεῖος κ' ἡ θεία μου.

"Οταν ξανανέβηκα ἀπάνω, ὁ θεῖος κ' ἡ θεία μου εἶχαν ξυπνήσει. Στεκόντουσαν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ μιλοῦσαν σιγανά, λυπημένα... Μιλοῦσαν βέβαια γιὰ μένα.

"Οταν τοὺς εἶδα, εἴχανε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά τους.

Θεέ μου, πόσο πονοῦσα!...

"Εκλαιγαν κι' αὐτοὶ μαζύ μου.

Μοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς ὑποσχεθῶ πὼς θὰ τοὺς γράφω, καὶ πὼς θὰ ξαναγυρίσω γρήγορα κοντά τους. Τοὺς τὸ ὑποσχέθηκα μὰ γιὰ νὰ τὸ ἐπιάσω...

Ἐπὶ τέλους, ἦρθε ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

Ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ ἐκλαιγα στὴν ἀγκαλιά τους σὰν μικρὸ παιδί. Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω.

Ἐπὶ τέλους, συγκράτησα τὴν λύπη μου, κατέβηκα κάτω κι' ἀνέβηκα στ' ἁμάξι.

—Χαῖρε!... Χαῖρε!... Στὸ καλό!... ποῦ φώναξαν ὁ θεῖος κ' ἡ θεία μου.

—Χαίρετε!... φώναξα καὶ συμπλήρωσα μέσα μου· «Χαίρετε γιὰ πάντα!...»

Τὸ ἁμάξι ἔφευγε γρήγορα. Μιὰ νέα ζωὴ ἄρχιζε γιὰ μένα. Ἤμουν πειὰ ὁλομόναχη στὸν κόσμο. Ἔκρυψα τὸ πρόσωπό μου στὰ χέρια μου καὶ ἄρχισα πάλι νὰ κλαίω ἀπελπισμένα.....»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μόλις ὁ ἀββᾶς Δαὸν τελείωσε τὸ διάβασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἑλένης Μίλετων, βυθίστηκε σὲ μελαγχολικὲς σκέψεις. Αἰσθανόταν μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὴν ἄτυχη αὐτὴ γυναίκα, ἡ ὁποία καθ' ἕλλο παρὰ κακούργος ἦταν.

"Ετρεξε λοιπὸν ἀμέσως σπίτι της καὶ τῆς εἶπε μὲ γλυκειὰ καὶ τρυφερὴ φωνή.

—Τέκνον μου, ἡ τύχη σοῦ φέρθηκε πολὺ σκληρά, μὰ ὁ Θεὸς εἶνε μαζύ σου. "Εχε τὶς ἐλπίδες του σ' αὐτόν. Ἐγὼ θ' ἀναλάβω νὰ σὲ ἐπαναφέρω στὴν ἀγκάλη τοῦ συζύγου σου. Θὰ φύγω ἀμέσως, αὔριο μάλιστα, γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου ἐλπίζω νὰ συναντήσω τὸν Ἐδουάρδο. Ἐκεῖ θὰ δῶ καὶ τὸν Ἐρρίκο καὶ θὰ μιλήσω μαζύ του γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Ἀλίκης.

"Ετσι κι' ἔγινε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ καλὸς ἀββᾶς ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδῖνο. Ἀπουσίασε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες. Ἡ Ἑλένη τὸν περίμενε μ' ἀγωνία.

Τὴν τρίτη μέρα τὸ βράδυ, τέλος, ξαναγύρισε. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ θείκη χαρά. Πῆρε τὰ χέρια τῆς Ἑλένης στὰ δικά του καὶ τῆς εἶπε·

—Παιδί μου, ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ θαῦμα του. Ἔδειξε τὴν παντοδυναμία του. Εἶδα τὸν Ἐδουάρδο. Ποῦ μίλησα. Ἀναγνώρισε τὸ λάθος του καὶ σοῦ ζητεῖ συγνώμην. Αὔριο θὰνε ἐδῶ, γιὰ νὰ σὲ πάρῃ μαζύ του...

Ἡ Ἑλένη, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά.

—Κι' ὁ Ἐρρίκος; τραύλισε.

Ὁ Λαὸν κούνησε ὀλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

—Ὁ Ἐρρίκος βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στοὺς οὐρανούς! ἀπάντησε. Πέθανε σχεδὸν στὰ χέρια μου. Ἐνῶ τὸν ξεψυχοῦσα, κατὰ τὶς τελευταῖες του στιγμές...

Ἡ Ἑλένη ἔκλαιγαν ἀπὸ γνῶ καὶ πόνο μαζύ καὶ καταφίλοῦσε τὰ χέρια τοῦ ἀγαθοῦ ἱερωμένου.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφθασαν καὶ ὁ Ἐδουάρδος. Γονάτισε μπρὸς Ἑλένη καὶ φιλώντας τὰ χέρια της, τῆς ζήτησε συγνώμην γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκαμε. Καὶ τὴν μεθεπομένη, ἀφοῦ ἀπαγαρέτησαν τὸν ἀγαθὸ ἀββᾶ Λαόν, ξαναγύρισαν στὸ Λονδῖνο, ἀπέραντα, βαθειά, τοσλλὰ εὐτυχισμένοι κι' εὐτυχεῖς...

ΤΕΛΟΣ

Λέγω πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος «Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ» στὸ προσεχὲς φύλλο

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ F. LEEDS

ΠΩΣ ΕΣΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ...

Έκρυψε τά παπούτσια καί τήν ζιφολόγχη κάτω άπό ένα δοκάρι...

Ό Γαλλικός στρατός ύποχωροῦσε καί οἱ Γερμανοί, σάν ἀκάθεκτος χείμαρρος προήλαυναν στή Γαλλία.

Στήν πλαγιά τοῦ λόφου, μέσα στό τελευταῖο σπιτάκι τοῦ χωριοῦ, δύο γυναῖκες καθόντουσαν. Ἡ μιά, ξανθή κι' ὥμορφη μέ τή δροσιά τῶν εἴκοσι χρόνων της, ἔρραβε κουμπιά σ' ἕνα στρατιωτικό μανδύα. Ἡ ἄλλη, ἡλικιωμένη, ἀλλά γερμάτη ζωή, πήγαινε κι' ἔρχονταν ἑτοιμάζοντας τό φαγητό. Ἡ δυό γυναῖκες μιλοῦσαν σιγά.

—Ὁ πατέρας κοιμᾶται ἀκόμα; ρώτησε ἄξαφνα ἡ νέα.

—Ναί, παιδί μου, κοιμᾶται· βαθειά. Δυό φορές μπῆκα στήν κάμαρά του, μά οὔτε μ' ἄκουσε κάν. Λυπήθηκα νά τόν ξυπνήσω. Σκέψου τί κούρασι ἔχει· ἀφοῦ περπατοῦσε ὅλη τή νύχτα!

—Πές μου, γιαγιά, θά μείνη πολλές μέρες μαζύ μας;

—Ὄχι, Ἰωάννα, ἀπόψε κιόλας πρέπει νά φύγη γιά νά εἶνε στό λόγο του αὔριο τό πρωΐ. Ἀλλοίμονο! Ὁ στρατός μας ὑποχωρεῖ διαρκῶς, μά ἐπειδή τ' σύνταγμα τοῦ Ζάν θά μείνη στρατοπεδευμένο, ὡς αὔριο τό πρωΐ, ἐδῶ κοντά, ὁ λογαγός ἔδωσε εἰκοσιτετράωρο ἄδεια στόν πατέρα σου, γιά νά ἔρθη νά μᾶς ἰδῆ. Δέν πρέπει ν' ἀργοπορήση. Οἱ Γερμανοί πλησιάζουν...

Ἡ γρηά σταμάτησε ἀπότομα. Ἀφοκράστηκε μιά στιγμή καί γρήγορα-γρήγορα ψιθύρισε.

—Σσσστ! Ἰωάννα, ἀκούω ποδοβολητά ἀλόγων.... Ἔρχονται... Γρήγορα, τρέξε ὡς τή γωνιά τοῦ δρόμου καί κύτταξε κατά ποῦ διευθύνονται. Ἀπαγόλησέ τους ἄν ἔλθουν ἐδῶ, ὡς ποῦ νά προφθάσ' νά φύγη ὁ πατέρας σου!... Ἄν τόν βροῦν ἐδῶ εἶνε γαμένος!...

Ἡ Ἰωάννα ἔτρεξε ἔξω, ἐνῶ ἡ γιαγιά πῆγε στή διπλανή κάμαρα.

—Σήκω, Ζάν! φώναξε. Ὁ ἐχθρός ἔρχεται!... Περνοῦν κάτω στή μεγάλο δρόμο. Σέ πέντε λεπτά θά εἶνε ἐδῶ!

Ὁ στρατιώτης πετάχτηκε ζερθιος. Σ' ἕνα λεπτό εἶχε φορέσει τή στολή του κι' ἐνῶ ντυνόταν, ἔλεγε.

—Μητέρα, ἄν μέ βροῦν ἐδῶ, εἶμαι χαμένος... Θά θελήσουν νά μέ γονατιμοποιήσουν ὡς ὁδηγό, θά ἀογνηθῶ... καί θά μέ τουφεκίσουν. Κ' εἶνε πειά ἀργά γιά νά δῶγω. Τό δάσος θά γέμισε ἀπ' αὐτούς... Πρέπει νά κρυφτῶ. "Ω! Θεέ μου! νά βαρέλι;

—Τίποτε, τίποτε! θρηνοῦσε ἡ γρηά.

Μά ἀμέσως, ἐνῶ μιά λάμψις φώτισε τά μάτια της, φώναξε.·

—Παιδί μου, εἶμαι ἐγώ ἐδῶ! Ἀνέβα γρήγορα στή σοφίτα μου!

—Ὄχι, ὄχι, μητέρα, τό βαρος μου θά σέ σκότωνε.

—Καί μήπως ἄν σέ πιάσουν καί σέ τουφεκίσουν, δέν θά πεθάνω;... Ἀνέβα, παιδί μου, εἶμαι γερή κι' ἀντέχω!

Μητέρα καί γυιός ἀντάλλαξαν ἕνα βλέμμα γεμάτο στοργή καί ἀφοσίωσι. Κι' ἐνῶ ὁ Ζάν ἔβγαζε τίς ἀρβύλλες του καί πετοῦσε τήν ζιφολόγχη του, ἡ γρηά ἀκούμπησε τά χέρια της στόν τοῖχο καί στηλώθηκε γερά στά γεροντικά πόδια της. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο ὁ Ζάν εἶχε πατήσει στή ράχι τῆς μητέρας του, γαντζώθηκε στό στενό ἄνοιγμα καί σύρθηκε ἔξω στή σοφίτα. Τότε ἡ γρηά ἔκρυψε τά παπούτσια καί τήν ζιφολόγχη κάτω ἀπό ἕνα δοκάρι κι' ἔτρεξε νά κατέβη στήν αὐλή.

—Τί θέλετε; ρώτησε ἡ γρηά, τούς Γερμανούς.

—Θέλουμε ἕναν ὁδηγό γιά νά μᾶς πάτ στό Μπαναρές. Εἴδαμε ἀνδρικά βήματα στό δρόμο πού διευθυνόντουσαν κατά ἐδῶ. Ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

—Ἀ!... ναί!... ἔκανε ἡ γρηά. Ἦρθε πολύ ἀπό λίγη ὥρα ὁ κ. Ρεντάλ καί γύρευε τήν κατσίκα του πού χάθηκε.

Ὁ ἀξιωματικός, χωρίς ν' ἀπαντήση, μπῆκε στήν κάμαρα κι' ἔριξε ἕνα βλέμμα τριγύρω. Τό πρῶτο ἀντικείμενο πού εἶδε, ἦταν ὁ μανδύας τοῦ Ζάν, ριγμένος ἀπάνω σέ μιά καρέκλα.

—Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε εἰρωνικά ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ γρηά κύτταξε κατάματα τόν ἀξιωματικό καί ἀπάντησε.·

—Ἀφοῦ εἶσαι στρατιωτικός, δέν εἶνε ἀνάγκη νά σοῦ πῶ πώς εἶνε μανδύας στρατιώτη. Εἶνε τοῦ γυιοῦ μου, πού πολεμάει.

Ὁ ἀξιωματικός γαμογέλασε καί εἶπε.·

—Ὁ γυιός σου εἶνε ἐδῶ! Κατόπιν φώναξε.·

— Γκότλιμπ! Φρίτς! Ἐλᾶτε ἐδῶ νά ψάξετε! Ἕνας Γάλλος στρατιώτης εἶνε κρυμμένος.

Ἀπαθής, ἡ γρηά σταύρωσε τά χέρια της ἀπάνω στό στῆθος της, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα, ὠχρή σάν νεκρή, παρακολουθοῦσε τή σκηνή.

Ἀφοῦ ἔψαξαν ὅλα τά δωμάτια, οἱ Οὐλάνοι ἀνέβηκαν στή σοφίτα. Ὁ ἀξιωματικός ἄναψε ἕνα σπίρτο κι' ἔριξε ἕνα ἐξεταστικό βλέμμα γύρω του. Κατόπιν εἶπε.·

—Θά κρύβεται στά κεραμίδια! Φέρτε ἀμέσως μιά σκάλα!

Καί ὁ ἀξιωματικός πρόσθεσε, ἐνῶ κύτταζε αὐστηρά τή γρηά...

—Ἄκουσε, κυρούλα. Καλύτερα νά παρουσιαστῆ ὁ γυιός σου! Θά μᾶς ὁδηγήση ὡς τό Μπαναρές, θά τόν πληρώσουμε καλά καί δέν θά πάθη τίποτε. Ἀλλοιῶς, μήν ξεχνᾶς πῶς μπορῶ νά διατάξω νά τόν τουφεκίσουν.

— Ψάξτε! ἀπάντησε περιφρονητικά ἡ γρηά.

—Γιαγιά! εἶπε τότε ἡ Ἰωάννα. Πηγαίνω νά φέρω τή σκάλα. Θά ἰδῆ τότε ὁ κύριος πῶς κάνει λάθος.

Καί ἡ νέα ἔφυγε τρεχάτη. Σιωπηλοί οἱ Γερμανοί περίμεναν.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα συλλογιζόταν πῶς ἡ μικρή αὐτή ἀστοργοπορία δέν θά ὠφελοῦσε σέ τίποτε. Σ' ἕνα λεπτό οἱ Οὐλάνοι θά ἀνέβαιναν στά κεραμίδια κι' ἄν κύτταζαν μέσα στήν καπνοδόχο, ὁ γυιός της ἦταν χαμένος...

Ξαφνικά, ἄγριες φωνές διέκοψαν τούς συλλογισμούς της. Κάτω στήν αὐλή, τά ἄλογα χρεμέτιζαν, κλωτσοῦσαν, καί οἱ στρατιῶτες ἔβριζαν Θεούς καί ἀνθρώπους. Τήν ἴδια στιγμή ἡ Ἰωάννα ὡμοιοῦσε στή σοφίτα καί λαγανιασμένη φώναζε.·

—Γιαγιά, γρήγορα!... Ἡ μέλισσες ἑνοιωσαν τά ἄλογα καί ξεχύμησαν ἔξω!... Ἐμένα δέν μέ πειράζουν, μά σεῖς κρυφθῆτε! Φύγετε! Θά σᾶς τσιμπήσουν!

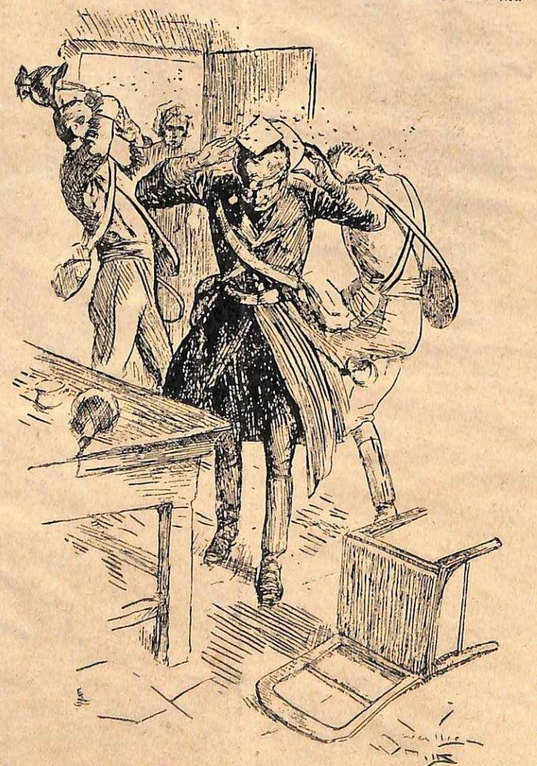
Κάτω στήν αὐλή τά ἄλογα δέν συγκρατιόντουσαν πειά.

Οἱ Οὐλάνοι, πού τά κρατοῦσαν, φώναζαν.·

—Κατεβῆτε, γρήγορα! Ἡ μέλισσες τσιμποῦν καί τά ἄλογα ἀφηνιάζουν!...

Οἱ Γερμανοί ἔτρεξαν νά βοηθήσουν τούς συναδέλφους των.

Ἡ Ἰωάννα ἔτρεχε πίσω ἀπό τόν ἀξιωματικό. Χτυποῦσε καί σάλευε τά χέρια της, ἐρεθίζοντας περισσότερο τίς μέλισσες, ἡ ὁποῖες, μανιασμένες, κέντριζαν ἀνυρώπους καί ζῶα.

Βλαστημῶντας οἱ Γερμανοί, προσπαθοῦσαν ν' ἀπαλλαχθοῦν ἀπ' τίς μέλισσες

Ὁ ἀξιωματικός, μέ τό πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπό θυμό καί πόνο, φώναξε ἄγρια.

—Καβαλλικέψετε! Θά γυρίσουμε ἀργότερα!

Κι' ἐνῶ τά ἄλογα, μέ τρελλό καλπασμό ἔφευγαν, ἡ Ἰωάννα ἔπιανε τά πλευρά της καί γελοῦσε, γελοῦσε... Κατόπιν συγκέντρωσε τό σμῆνος, πού βομβοῦσε γύρω της καί ἡ μέλισσες γύρισαν ἥσυχα στίς κυψέλες τους.

—Ἡ καλές μέλισσες μᾶς ἔσωσαν, γιαγιά! ἔλεγε κατόπιν ἡ Ἰωάννα. Οἱ Οὐλάνοι θά ἀργήσουν νά ἔλθουν, ἀν... τολμήσουν νά γυρίσουν! Ξέρεις, πατέρα, τί ἔκανα; Θυμήθηκα πώς ἡ μέλισσες δέν μποροῦν νά ὑποφέρουν τή μυρουδιά τῶν ἀλόγων.. Προφασίστηκα λοιπόν πῶς θά ἔφερνα τή σκάλα, μά ἐγώ πῆγα κι' ἀνοιξα τίς κυψέλες. Τσιπῆστε, κεντρῆστε, καλές μου μέλισσες! τούς ἔλεγα σιγά-σιγά, διῶξτε τούς Γερμανούς καί σῶστε τόν πατέρα μου!... Φαρρῶ, γιαγιά, πῶς μέ κατάλαβαν. Καί σύ, πατερούλη, μπορεῖς νά φύγης!

—Ὁ Θεός νά εὐλογῆση, παιδάκι μου, ἐσένα καί τίς μέλισσες! — ἀπάντησε τότε μέ συγκίνησι ἡ γρηά, ἐνῶ ὁ Ζάν ἔσφιγγε τήν κόρη του στήν ἀγκαλιά του.

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΙΤΡΟΥ

Ἔβγαλε μ' εὐλάβεια τό πλατύγυρο καπέλλο του μπρός στόν ἐπίσκοπο...

Χρόνια θά γελοῦν στόν Ἅγιο Λιδώνιο τῆς Νορμανδίας οἱ τσακπίνηδες ἐνορίτες μέ τό πρωτάκουστο πάθημα τοῦ παπᾶ των, τοῦ ἀγαθοῦ ἀββᾶ Μιτρού!

Ἡ γενεές θά διαδέχωνται ἡ μιά τήν ἄλλη καί τό ἀπειρίραπτο πάθημα τοῦ ἀγαθοῦ ἀββᾶ θά σχολιάζεται, εἰρωνικά ἀπ' τούς, ἐγορίτες, στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων!

Ἄς ἔρθουμε ὅμως στό προκείμενο. Κάθε χρόνο, τόν Ἰούνιο, στόν Ἅγιο Λιδώνιο — στό ὥμορφο αὐτό χωριό τῆς Νορμανδίας — οἱ φιλόπονοι χωρικοί ἑορτάζουν πανηγυρικά τήν ἐπέτειο τοῦ προστάτη των ἁγίου Λιδωνίου.

Καί σ' ὅλη αὐτή τήν εὐθυμη κοσμοχαλασιά, τό σεπτό ἅγαλμα τοῦ Ἁγίου Λιδωνίου, κατεβασμένο γιά τήν περίστασι ἀπ' τό θρόνο του στήν ἐκκλησία, στήνεται καταμεσῆς στή θορυβώδη πλατεία τοῦ χωριοῦ, γιά νά συγκρατῆ κάπως, μέ τό γαλήνιο καί κατανυκτικό ὕφος του, τόν ἐκτροχιασμό τῶν μεθυσμένων παπηριστῶν.

Ἕνας Θεός μονάχα ξέρει τήν περίεργη νοοτροπία, μέ τήν ὁποία οἱ πιστοί Του συνδυάζουν τά θρησκευτικά τους καθήκοντα καί τά πιό ἐκτραχηλισμένα καμώματα.

Ὡστόσο, ἀπό τότε πού ὁ κόσμος εἶνε κόσμος, ὅλοι μας ἐμαστε ἁμαρτωλοί, κι' ἴσως περισσότερο ἀπ' ὅλους οἱ πανηγυριστάδες τοῦ Ἁγίου Λιδωνίου. Δέν φταίνε ὅμως, ἐντελῶς, οἱ καϋμένοι, γιατί ποιός εἶπε στόν καλό Θεούλη νά προικίση τό χωριό τους μέ τά πιό ὥμορφα κορίτσια καί ἄφθονο κρασάκι;

Γι' αὐτό κι' ὁ μεγαλόψυχος ἀββᾶς Μιτρού συγχωροῦσε ἐκείνες τίς ἅγιες ἡμέρες τά καμώματα τοῦ εὐθύμου ποιμνίου του, καί φρόντιζε μόνον νά περιορίζη κάπως τίς ὁρμές των, μέ διπλές λειτουργίες στήν ἐκκλησία καί μέ πύρινα κηρύγματα κατά τοῦ Σατανᾶ καί τῶν παγίδων του!

Μά στά τελευταῖα, θύμωσε αὐτός ὁ παιχνιδιάρης διαβολάκος, πού λέγεται Σατανᾶς, κι' ἀποφάσισε νά σκαρώση μιά φάρσα στόν ἀμείλιχτο ἐχθρό του, γιά νά τόν ρεζιλέψη στά γερά.

Ὅπως εἶνε φυσικό, τά κατάφερε στήν ἐντέλεια, κι' ὁ ἀββᾶς Μιτρού θά τή θυμᾶται χρόνια.

Ἄς δοῦμε λοιπόν τί τοῦ συνέβη.

Ἦταν ἡ παραμονή, κατά τό μεσημέρι. Κατευχαριστημένος ἀπ' τίς προπαρασκευές ὁ ἀββᾶς, σάν πρόεδρος τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς πού ἦταν, τράβηξε μυστικά στό τηλεγραφεῖο κι' ἔστειλε τό ἀκόλουθο τηλεγράφημα.

(Ἐξαιρετικῶς ἐπείγον

Οἶκον «Πατέ», Παρίσι.

Ἅγιος Λιδώνιος Νορμανδίας πανηγυρίζει, αὔριον, ἑορτήν πολιούχου του. Ἀποστείλατε, παρακαλῶ, διά τοῦ ἀποψινοῦ ἐξπρὲς ὑπάλληλόν σας, φωνογράφον, συλλογήν πλακῶν καί «Ὁμιλίαν περί σωτηρίας ψυχῆς» τῆς Αὐτοῦ Ἁγιότητος τοῦ Πάπα. Ἐνοίκιον καί ὁδοιπορικά πλουσιοπάροχα.

Ἐφημέριος Μιτρού»

Ἄ, μά θά ἦταν τρέλλα! Θά ἦταν κάτι τό πρωτοφανές, κάτι σάν ἔκπληξι ἀπροσδόκητη, ἐκείνη ἡ ἰδέα του! Κι' ὁ ἁπλοϊκός ἀββᾶς ἔτριβε ἀπό τώρα τά χέρια του ἐνθουσιασμένος, προεξοφλῶντας λίγη ἀπ' τήν αὐριανή θριαμβευτική ἐπιτυχία του. Δέν ἦταν μικρό πρᾶγμα ν' ἀκουστῆ μπρός στούς ἀφελεῖς πιστούς τοῦ κουτσοχωριοῦ του, ὁλοκάθαρη ἡ φωνή τοῦ ὑπερτάτου πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ τους, ὁ ὁποῖος θά βρισκόταν ἐκείνη τή στιγμή ἀνάμεσά τους, παρ' ὅλο πού θά ἦταν συγχρόνως καί στή Ρώμη!

Τό βράδυ ἔφθασε ὁ φωνογράφος μέ τά σύνεργά του, συνοδευμένος ἀπό μιά κομψή ὑπάλληλο, ἡ ὁποία φοροῦσε τήν εἰδική στολή καί τά οἰκόσημα τοῦ Οἴκου «Πατέ», γιά τό ἐπισημότερον τοῦ πράγματος. Θά τήν φιλοξενοῦσε ὁ ἔξαλλος ἀπ' τή χαρά ἀββᾶς, στό ἴδιο τό πρεσβυτέριό του, ἂν δέν φοβόταν τίς φειδίσιες γλῶσσες κ' εἶχε κάμποσες ἀπό ἀυτές τό χωριό του — ἤν ἀν δέν προλάβαινε νά καταφθάση προηγουμένως ὁ σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος τῆς περιφερείας!

Γι' αὐτό, ἀφοῦ τῆς ἐξασφάλισε πρῶτα ἕνα καλό δωμάτιο μέ σίγουρες... κλειδαριές(!) στό χάνι τοῦ χωριοῦ, ἐγκατέστησε κατόπιν τόν φωνογράφο καταμεσῆς στήν ἐκκλησία, κι' εἶπε στήν ὑπάλληλο νά τόν περιμένη μιά στιγμή.

Ἔπειτα, ἔτρεξε στό πρεσβυτεριό του, ἔβγαλε μέ εὐλάβεια τό πλατύγυρο καπέλλο του μπρός στόν ἐπίσκοπο, πού ἄνοιγε ἐντωμεταξύ, περιμένοντάς τον γιά φαγητό, καί τοῦ ἀνήγγειλε τό σύγχαριστο γεγονός.

Τήν ἑπομένη τό πρωΐ στή λειτουργία, οἱ πιστοί πλημμύρισαν τήν ἐκκλησία, πρίν τό στρώσουν στήν ὁλοήμερη κραιπάλη. Ζήτησαν κατανυκτικά συγχωρησι ἀπ' τόν Πολυεύσπλαγχνο, γιά τά παρόντα, παρελθόντα καί μέλλοντα ἁμαρτήματά τους, θαύμασαν τήν ἀκτανοβόλο στολή τοῦ δεσπότη των, κ' ἔστησαν, μέ προσοχή, τ' αὐτιά των μόλις ὁ ἀγαπητός τους ἐφημέριος ἀνέβηκε στόν ἄμβωνα, κατά τό τέλος τῆς λειτουργίας.

Στάθηκαν ἑκθαμβοι μπρός στό μηχάνημα...

Καί μέσα στήν ἱερή σιγή, ἀκούστηκε ἡ ἀδύναμη καί γεμάτη ἀπό κρυφή συγκίνησι φωνή του.

—Τέκνα μου ἀγαπητά... Μέ τήν ἄδεια τοῦ σεβασμιώτατου μας δεσπότη, θά σάς κάνω μιά ἔκπληξι εὐχάριστη... Ὁ Ἅγιος Πατήρ μας ὁ Πάπας, θά σᾶς μιλήση τή στιγμή αὐτή ἀπό τή Ρώμη... Ἡ εὐλογία του καί τά σοφά του λόγια εἴθε ν' ἀντηχοῦν πάντα στήν ἀκοή σας, ὁδηγοί καί σωτῆρες τῆς ἁμαρτωλῆς — σάν ἀνθρώπινης — ψυχῆς σας... Ὅλοι μας γονατιστοί... Κι' ἄς ἀκούσουμε κατανυκτικά τίς ἱερές συμβουλές τῆς Ἁγιότητός του!...

Ἔγγιεμε, συνθηματικά, στήν ὑπάλληλο τοῦ Οἴκου «Πατέ» ὁ αἰδεσιμώτατος ἀββᾶς Μιτρού, καί γονάτισε πρῶτος στόν ἄμβωνα, δίνοντας ἔτσι τό παράδειγμα.

Ὁ Σεβασμιώτατος ὑποκλίθηκε, οἱ πιστοί γονάτισαν κι' ἐκεῖνοι, ὅπως κι' ὁ ἐφημερίτς τους καί μέσα στή γενική εὐλάβεια καί σιγαλιά ἀκούστηκαν ἀπ' τό τερατῶδες χωνί τοῦ φωνογράφου ἡ ἐξῆς... αἰρές συμβουλές» τῆς Αὐτοῦ Ἁγιότητος τοῦ Πάπα.·

Σάν δῆτε πουθενά τή Μιρλιτόν!
Ριχτῆτε καί φιλῆστε την!
Φιλῆστε την!
Φιλῆστε την!
Τριανλαράλαρα!... Τριανλαράλαρά!

Πανδαιμόνιο ἐπακολούθησε.

Πρῶτος ὁ Σεβασμιώτατος οὐρλιαξε.·

—Τί χάλια εἶνε αὐτά, παπᾶ μου:... Τί λόγια εἶνε αὐτά, πού βάζεις στό σεπτό στόμα τῆς Ἁγιότητός Του;

Ἀντίο εὐλάβεια, ἀντίο κατάνυξις, ἀντίο αὐτοσυγκέντρωσις τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν!

Ὁμηρικά γέλια ἀντήχησαν στόν ἱερό ἐκεῖνο χῶρο, κι' ὁ κυριώτερος δράστης τῆς γκάφας ἐκείνης — ἡ ναρκή ὑπάλληλος δηλαδή, ἡ ὁποία γελάστηκε στήν πλάκα κι' ἔβαλε στό μηχάνημα τό τελευταῖο τραγουδάκι τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἀντί γιά τή «Σωτηρία τῆς Ψυχῆς» — μάταια προσπαθοῦσε νά σταματήση τόν διαβολικό φωνογράφο. Ἡ εὐθυμες νότες τῆς «Μιρλιτόν» ἀντηχοῦσαν γιά ὥρα πολλή στήν ἐκκλησία, παρ' ὅλες τίς προσπάθειες τῆς συγχισμένης ὑπαλλήλου!

Κι' ὁ ἀββᾶς Μιτρού, ἀργότερα, χωνεύοντας κακήν-κακῶς τή δίμηνη «ἀργία» του ἀπ' τόν Σεβασμιώτατο, μουρμούριζε ἀκατάπαυστα.·

—Καλά τήν εἶχα στερεώσει ἐγώ τήν παραγκα τοῦ πανηγυριοῦ... Μά βρέθηκε ὁ Σατανᾶς νά μπήξη τό τελευταῖο του καρφί καί μοῦ τάκανε σαλάτα ὅλα... Φτού... Ξορκισμένο σ' δνομά σου, Ὀξαποδῶ τοῦ διαόλου!.. .

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΕΝΑΝ ΚΡΟΤΑΛΙΑ

ΠΑΛΗ Μ' ΕΝΑ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟ

ADA BROOKE

["Αρθρα του κ. Λουδ. Μπουσσενάρ και του Μωρίς Ντεκομπρά]

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ένοιωσα συγχρόνως μιά γλοιώδη φωλιτή κρυάδα, τήν κρυάδα τού έρπετού.

Μιά πνιχτή κραυγή εξέφυγεν από το στήθος μου κι' έκαμα μιά σπασμωδική κίνησι.

Το έρπετό ξεκουλουριάστηκεν από το σώμα μου κι' έπεσε στό πάτωμα. Άκουσα ένα πλάφ σάν νά πέταξε κανείς κάτω ένα βρεγμένο πανί. Η κουλούρες του φειδιού ελύθησαν γρήγορα και το είδα νά φεύγη και νά εξαφανίζεται σάν σαΐτα.

Οί φίλοι μου άκουσαν τις φωνές πού έβγαλα, ξύπνησαν, σηκώθηκαν κι' έτρεξαν κοντά μου.

—Τί τρέχει; Κλέφτης; Σκορπιός; Κανένα δυστύχημα;

—Όχι... ένα φειδί.

—Α! Δέν ήταν τίποτε. Ένα φειδί.

Κ' οί τρείς τους έβαλαν τά γέλια, εύθυμα, δυνατά, γαρούμενα.

Παραξενεύτηκα και δέν καταλάβαινα τί γελοίο εύρισκαν στο ότι, καθώς κοιμόμουν, τυλίχτηκε γύρω μου ένα φειδί...

—Μά υπάρχουν πέντε-έξη φείδια έδώ μέσα! είπεν ο Καζάλ καθησυχαστικά.

— Είνε σχεδόν εξημερωμένα, συνεπλήρωσεν ο Ισνάρ. Είνε άκίνδυνα, χρήσιμα μάλιστα, γιατί άντικαθιστούν τις γάτες. Μάς άπαλλάσσουν από παντός είδους σκουλήκια και είνε φοβεροί άκόμα και στούς κυνηγούς των ποντικών.

—Ο Ισνάρ μάλιστα πού είνε Μαρσεγιέζος, είπεν ο Λαμουρντέτ, τούς έχει βγάλει και όνόματα Μαρσεγιέζικα. Τό ένα το λέει Φάρο, το άλλο Πομίγκ, το τρίτο Ποντικομαμή, το τέταρτο Μάριο, το πέμπτο Άγιολί... Πηγαινοέρχονται ελεύθερα μέσα στό σπίτι, κοιμούνται στη στέγη, τρελλαίνονται γιά το γάλα, κοιμούνται μυνκασμένα με το σκυλί, πού μάς φυλάγει και καμμιά φορά τρυπώνουν στο κρεββάτι μας... Κάπου άπ' αύτά θέλησε νά σέ καλωσορίση κ' ήρθε έκεί πού κοιμόσουν. Αύτό πρέπει νάταν ο Μάριος, γιατί αύτός είνε ο πιό ήμερος και χαϊδεμένος...

Σέ καλό μου! Κι' εγώ πού νόμισα πώς πρόκειται γιά κροταλίες, τριγωνοκεφάλους, όχεντρες, κι' άλλα φαρμακερά και όργισμένα έρπετά! Εγέλασα κι' ένώ γιά τήν τρομάρα μου.

Ήταν όμως άδύνατον πειά νά ξαναύρω τον κοιμένον ύπνο μου.

Ήταν τρείς το πρωί και ή δροσιά ήτανε εύχάριστη.

Ένας Ίνδός εργάτης έστρωσε τραπέζι, στη μεγάλη αίθουσα τής τραπεζαρίας, καμωμένη από μασίφ τριανταφυλλόξυλο. Ζεστό τσάϊ, γάλα τού κουτιού, σαμπάνια, ζαμπόν, αύγά άλά κόκ και ψωμί άσπρο. Νά το μενού έκείνου τού ξαφνικού γεύματος πού είχε θέσει δείπνου και κολατσιού μαζύ. Και τρώγοντας μέ όρεξι συνωμιλούσαμε. Φυσικά, γιά τά φείδια.

Ο Καζάλ, πού το άσπρο πρόσωπό του ήταν μαυροκιτρινισμένο από τούς πυρετούς των τελμάτων, μάς διέκοψε και είπε.

—Αύτά τά φείδια είνε γιά γέλια. Μά έκτός από τά γαλατόφειδα και ποντικόφειδα αύτά, δ πάρχουν κι' άλλα φείδια μέσα στά μεγάλα δάση.

—Σπάνια, όμως, θά τά συναντήσουν κανείς.

—Βέβαια μάλλον σπάνια είνε ή συγάντησίς τους, μά κάποτε είνε πολύ δραματική. Έτσι, μιά φορά, πάνε γρόνια τώρα, μοϋτυχε έμένα...

— Καμμιά ίστορία; Διηγήσου μας, λοιπόν!...

—Εύχαρίστως. Έξέταζα το έδαφος κατω έκεί κοντά στο λιμάνι του Σπάργουϊν. Ήμουν μόνος, ή προμήθειές μου είχαν σωθή και ήθελα νά άνανεώσω τον εφοδιασμό των τροφίμων. Την προηγουμένη ήμέρα είχα σκοτώσει μιά πέρδικα τών δασών κ' έφύλαξα το κεφάλι της γιά δόλωμα νά ψαρέψω κανένα «άμάρα». Το κεφάλι τής πέρδικας είνε το καλύτερο δόλωμα γιά την άλιεία τού λαμπρού αύτού ψαριού, πού φτάνει μέχρι 10 όκάδων βάρος κι' έχει κρέας νοστιμώτατο. Άλλωστε πιάνεται εύκολώτατα, άρκεί νάχη κανείς καλό δόλωμα.

«Άφησα το τουφέκι μου κάτω στή γλόη, έκοψα ένα καλάμι κ' έφκιασα έτσι ένα άρμίδι πρωτόγονο, άλλά άρκετά καλό. Έκρέμασα μιά μερή κλωστή και στην άκρη της έθεσα ένα άγκίστρι με δύο άρπάγια. Όταν έτελείωσαν ή έτοιμασίες αύτές, έκάρφωσα το μαγαίρι κάτω γιά νά τώχω πρόχειρο, έδόλωσα το άγκίστρι μου με το κεφάλι τής πέρδικας και το έρριξα στο νερό.

«Το ψάρι «άμάρα», δσο νόστιμο είνε, άλλο τόσο είνε και λαίμαργο. Δέν είχα πέντε λεπτά πού έρριξα το άρμίδι μου κ' ένοιωσα νά το τραβάη κάτι σάν κροκόδειλος. Τόσο βάρος ένοιωθα στο καλάμι. Ένα ψάρι «άμάρα» 8—9 όκάδων βάρους ήταν πιασμένο στ' άγκίστρι μου. Είχε καταπιή το άγκίστρι και το άρμίδι ώς ένα διάστημα 15—20 έκατοστών τού μέτρου.

«Έσκυψα νά το τραβήξω. Το ψάρι άγωνιζόταν μ' όλες του τις δυνάμεις νά φύγη, κι' έγώ τραβούσα σιγά το άρμίδι από φόβο μήν κοπή ή κλωστή σέ κανένα νερό ή ναμμα.

«Μά ξαφνικά ένα λυσσασμένο σφύριγμα μ' έκανε νά γυρίσω πρός τα πίσω το κεφάλι μου. Συγχρόνως άκουσα κ' έναν κρότο σάν από καστανιέτες πού μ' άναπρίχιασε. Τά μαλλιά μου όρθώθηκαν από το φόβο μου και μ' έλουσε κρύος ίδρώτας από την κορφή ώς τά νύχια.

«Έκεί κοντά, σέ άπόστασι μόλις τριών δρασκελιών από μένα ένα πελώριο φείδι, ένας φοβερός κροταλίας, είχε σηκώσει το κεφάλι του κι' έτοιμαζόταν νά όρμήση έναντίον μου.

«Άκόμα βλέπω μπροστά μου τα φλογερά του μάτια, τη γλοιώδη διγλωσση γλώσσα του, τα γυρτά δόντια του, το στόμα του, το φαρμακερό μελιτζανί στόμα του και σάς βεβαιώ πώς άνατριγιάζω και τώρα άκόμα πού το θυμάμαι.

«Ένοιωσα πώς ήμουν χαμένος.

«Σ' αύτό το διάστημα, δέν ήταν μεγαλείτερο από μιά στιγμή, το ψάρι ξαγκιστρώθηκεν... εύτυχώς.

«Έστεκα τρομαγμένος, άναυδος, σάν καφωμένος στη γη, με το καλαμίδι στο χέρι, κυττάζοντας άποβλακωμένος το φείδι πού μ' έκύτταζε κι' έκεινο και φαινόταν πώς ή άκινησία μου το ήσύχαζε. Δέν μού έπεστίθετο. Έδίσταζεν, έστριφογύριζε το κεφάλι ένα μέτρο άπάνω από τη γλόη...

«Έσκέφθηκα γιά μια στιγμή νά το βάλω στά πόδια και νά φύγω. Μά πίσω μου ήταν το ποτάμι. Τριακόσια μέτρα φάρδος και γεμάτο άπό κροκοδείλους και ρόγγες. Θάμουν γαμένος άν έπερνα μέσα. Θέλησα νά ξεφύγω πρός τα δεξιά. Μά το φείδι έπανελαβε τα σφυρίγματά του και ή καστανιέτες του — τα κρόταλά του — βρόντηξαν άπαίσια. Η κίνησι πού έκανα έξώργισε το άναθυματισμένο έρπετό. Άποπειράθη καί νά ξεφύγω πώς τ' άριστερά. Τά ίδια σφυρίγματα τότε, ο ίδιος κροταλισμός. Το φειδί ξανάνιξε το φριχτό του στόμα πετώντας έξω τη συκαμερή γλώσσα του.

"Ημουν λοιπόν αίχμάλωτος τού καταραμένου έκείνου φειδιού, πού ήταν τρομερά μεγάλο.

«Λογαριάζω πώς θάταν τρία μέτρα τουλάχιστον στο μάκρος. Και ήμουν άόπλος. Το τουφέκι μου ήταν πίσω από το φειδί και μέ φρίκη μου είδα ότι κάτι ή λαβή του γαγαιριού μου έξείχεν από τη γλόη λίγα έκατοστόμετρα μακρυά από τις κουλούρες του φειδιού πού άνάδευαν μέσα στά γόρτα. Το φειδί, δηλαδή, ήταν έτσι κρυμμένο μέσα στά γόρτα, ώστε πας' ολίγον νά το τρυπήσω όταν έκάρφωσα το μαγαίρι μου στη γη και δέν το είγα ιδή.

«Τί νά κάμω;

«Μιά ιδέα μού ήρθε άξαφνα στο κεφάλι. Άφού το φειδί δέν... άγίνε νά φύγω, ούτε κάν νά κουνηθώ δέν μού έπέτρεπε, έπρεπε τουλάχιστον νά προσπαθήσω νά πιάσω το όπλο μου. Πώς, όμως, πού ήταν πίσω από τον κροταλία; Πώς νά το φτάσω; Μού ήρθε λοιπόν ή ιδέα νά το ψαρέψω με το άγκίστρι. Η κλωστή θά κατρούσε, άφού δέν έκόπηκε στο τραβήγμα του ψαριού. Και το καλάμι ήλπιζα νά μή σπάση γιατί ήταν άρκετά γοντρό.

«Θεέ μου. Τί στιγμές ήταν έκείνες! Γιατί δέν ξέρω νά το σκεφτώ, έπρεπε και νά το θέσω σε έφαρμογή το σχέδιό μου κι' έδώ ήταν όλη ή δυσκολία. Άπλωσα μπροστά το χέρι μου, κρατώντας το καλαμίδι κι' έρριξα το άγκίστρι πίσω από το φειδί. Το χέρι μου έτρεμε πολύ, άκράτητα, γιατί με την κίνησι, πού έκανα, ξανάρχισαν τα μανιασμένα σφυρίγματα και ή άπαίσιες κασανιέτες τού κροταλία.

—Φσσ!... Φσσ!... Τράκα-τράκ. Τράκατράκ!...

«Το φειδί άναδευόταν άγριεμένο τόσο, πού έθάρρεψα πώς θά ώρμούσε κατ' επάνω μου... Τί άγωνία, Θεέ μου! Η παραμικρή άδεξιότης, ένα μικρό σφάλμα, κ' ήμουν χαμένος! Κι' από τί θάνατο! Όσο θυμούμαι έκείνες τις στιγμές, σηκώνονται ή τρίχες μου!

«Έμεινα έτσι μερικά δευτερόλεπτα άκίνητος. Μπροστά μου έβλεπα μιά θολούρα, τά άντικείμενα έχόρευαν στά μάτια μου, ένοιωθα τη πόδια μου μολυβένια, το λαιμό νά μού σφίγγεται και νά πνίγωμαι κ' ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά τόσο πού φοβόμουνα μή σπάση τη στήθος μου!...

«Μοϋ έρχε νά πάω στόν ύπνο μου έφιάλτη. Μά ή άγωνία έκείνη ήταν κάτι φοβερώτερο. Έφιάλτης στά ξύπνια!...

«Το φειδί βλέποντας την άκινησία μου ήσύχασε πάλι. Το πυρωμένο βλέμμα του καρφώθηκε γιά μιά στιγμή στην κλωστή τού άρμιδιού πού κρεμόταν και κουνιόταν από πάνω από το κεφάλι του...

«Σιγά-σιγά άπλωσα μακρύτερα το χέρι μου, κατέβασα λίγο το καλαμίδι και προσπάθησα νά πιάσω με το άγκίστρι το λουρί τού τουφεκιού. Έπι τέλους, το άγκίστρωσα!

«Μά το φειδί παραξενεμένο με το πρωτότυπο αύτό είδος ψαρεύματος, άγρίεψε πάλι, ελύσσαξεν όταν είδε κρεμασμένο από πάνω του το τουφέκι.

«Έπι τέλους, τραβώ και το τουφέκι βρίσκεται στά γόρια μου. Το πιστό μου τουφέκι! Μέ άφάντασες προφυλάξεις, μέ κινήσεις άπεριγραπτα σιγανές, το ξαγκιστρώνω και το φέρνω επί σκοπόν στόν ώμο. Προσπαθώ νά σκοπεύσω. Άδύνατον! Το αίμα μου κοχλάζει. Τά νεύρα μου χορεύουν τεντωμένα, πάνε νά σπάσουν. Τά μάτια μου είνε θαμπωμένα, ή κάνα γοροπηδάει στά γέρια μου.... Πρέπει νά περιμείνω λίγο, νά ήσυχάσουν τά γεύρα μου, νά άνακτήσω λίγο την ψυχραιμία μου.. Μά έχω τον καιρό; Το φειδί άναδεύεται μέ λύσσα. Η μανία του πειά είνε φοβερή. Θάλεγε κανείς πώς καταλαβαίνει τί πάω νά κάμω και σπεύδει νά μέ προκαταλάβη. Το κεφάλι του ορθώνεται ψηλά, ο λαιμός ξεκουλουριάζεται, το φοβερό του στόμα άνοίγει, ή κουλούρες του άναδεύονται μέσα στά γόρτα... Θά όρμήση!... Βλέπω τώρα μπροστά στο στόχαστρο τού τουφεκιού την κάθετη γραμμή τού λαιμού τού φειδιού. Πιέζω την σκανδάλη κι' άκούω τον κρότο τού πυροβολισμού.

«Ένα γέφος καπνού μού σκεπάζει την όραση. Την ίδια στιγμή νοιώθω κάτι σάν γροβιά στο στομάχι.

«Μήπως δέν πέτυχα το φειδί; Θάμουν πειά καλοχαμένος. Όχι! Τά σκάγια το άποκεφάλισαν. Μά τόση ήταν ή όρμή και ή άκριβεια της έπιθέσεως τού φειδιού, ώστε το άκέφαλο πτώμα του τινάχτηκε σάν έλατήριο και μ' έχτύπησε έξι πού είχε διαλέξει νά μέ δαγκώση. Μιά κηλίδα αίματος μεγάλη σάν πάτος μποτίλιας στο πουκάμισό μου δείχνει το μέρος πού μ' έχτύπησε το άκέφαλο πτώμα του φειδιού. Έσώθηκα!...

«Την ώρα πού ο κροταλίας σπαρταρούσε, στριφογυρίζοντας τις κουλούρες του γύρω, το μέτρησα —μέ το μάτι φυσικά — καθώς ή άγωνία του θανάτου τώκανε νά τεντώνη τις φοβερές του δίπλες. Μάκρος πάνω από τρία μέτρα.. Ένα πραγματικό θηρίο. Έκοψα τα κρόταλά του και τα κρατώ γιά τρόπαιο. Άν σάς κάνη όρεξι, μπορώ νά σάς τα δείξω. Άν θέλετε μπορώ και νά σάς τα προσφέρω!»

Τά έδέχθηκα με μεγάλη εύχαρίστηση.

ΛΟΥΔΟΒ. ΜΠΟΥΣΣΕΝΑΡ

ΠΑΛΗ Μ' ΕΝΑ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟ

("Αρθρο του ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ)

Ο λοχαγός Χώγουελ διακαθόσε μιά άγγλική πυροβολαρχία στόν άποικιακό στρατό τής Δυτικής Άφρικής, στην περιοχή των Κβάγια, όπου στρωνόταν μιά νέα σιδηροδρομική γραμμή.

Ήταν λίγος καιρός πού ο λοχαγός Χώγουελ είχεν είδοποιηθή πώς οί άγροι Κβάγιας, θεωρώντας την κατασκευή του σιδηροδρόμου ώς δαιμονική συνεργασία, ήταν έτοιμοι νά έπαναστατήσουν.

Έπήρε λοιπόν μερικούς άνδρες του και μερικούς όδηγούς κι' έπῆγε γιά κατόπτευσι του εδάφους.

Όσο προχωρούσεν, εύρισκε τούς ιθαγενείς σέ μεγαλείτερον άναβρασμό και κάθε νύχτα δεχόταν την επίθεσι άνταρτών.

Ένα πρωί, τέλος, έφτασεν άζαφνα ένας ιθαγενής δάσκαλος τού κοντινού χωριού λαγγιανσάνος και είδοποίησε το λοχαγό Χώγουελ νά τραβηχτή μέ τούς άνδρες του πρός τα πίσω, γιατί οί ιθαγενείς τής περιοχής έκείνης έπαναστατήσαν στα φανερά κι' έσφαξαν τα μέλη μιάς άμερικανικής άποστολής, πού βρέθηκε μπροστά τους.

Ο Χώγουελ όπισθοχώρησε πράγματι πρός τη βάσι του κι' έξήτησε ένισχύσεις. Έκεί τού έπιβεβαίωσαν την είδησι πώς οί άγροι Κβάγιας έσφαξαν όλα τα μέλη τής άμεσικανικής άποστολής έκτός τής κυρίας Καμέ, τής συζύγου τού άρχηγού τής άποστολής. Αύτη έγλύτωσε, φεύγοντας μέσα στη ζούγκλα, μά έκινδύνευε, γυρίζοντας μόνη της, μέσα σ' άγρια δάση, από τα θηρία, τα φειδία και τους έπαναστατημένους ιθαγενείς.

Ο λοχαγος Χώγουελ άφιέρωσε τότε ένα μικρό σώμα εθελοντών, στέλνοντας επί κεφαλής του κι' έξεκίνησε γιά νά πάη νά βρή την κυρία Καμέ και νά τη σώση, άν ήταν άκόμα ζωντανή.

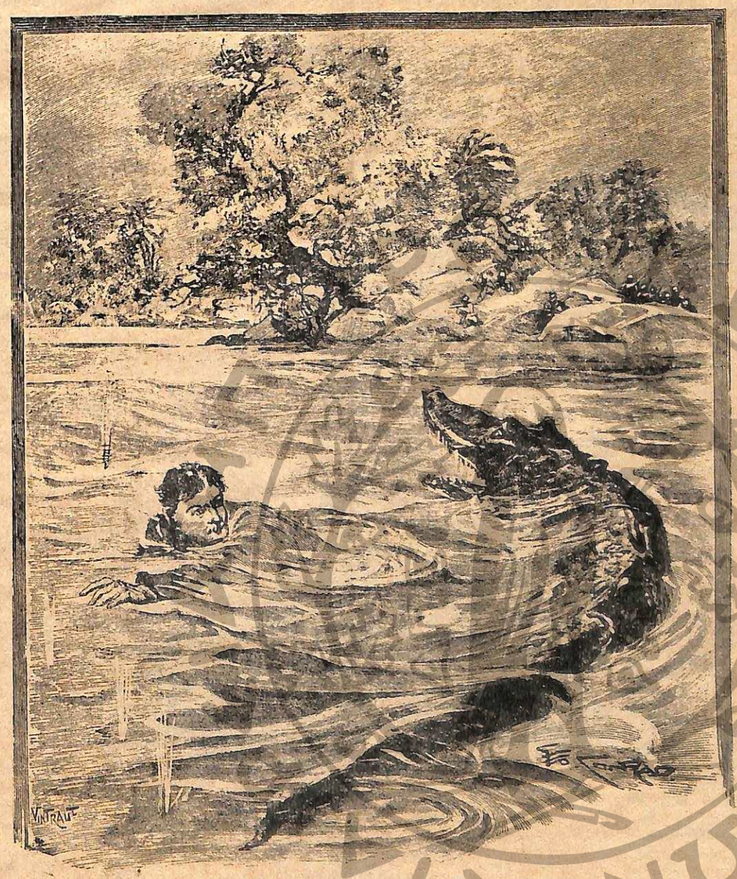
Η συνοδεία έβγαινε άπό κοπιαστική πορεία πολλών ώρών έβγαινε στίς όχθες του ποταμού Ρίμπι-πού, σ' έκείνο το μέρος είχε 500 περίπου μέτρα πλάτος και 10 βάθος.

Μόλις έφταναν έκεί, τους υποδέχτηκε δυνατό τουφεκίδι!

(Άκολουθεί)

Μιά πάλη τίγρεως και κροταλία

Ο Χώγουελ έγύρισε το κεφάλι του και είδε τον κροκόδειλο !...

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ : Μαρκήσιος Ζάν ντὲ Γκεμπριάνζ, κόμης Ρενὲ ντὲ Γκεμπριάνζ, ὑποκόμης Φρανσουὰ ντὲ Γκεμπριάνζ, Α' γιατρός, Β' γιατρός, Γ' γιατρός, ἡ μαρκησία ντὲ Γκεμπριάνζ, μιὰ 'Αδελφὴ τοῦ 'Ελέους.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

('Η σκηνὴ σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα, ἐπιπλωμένη μὲ ἀριστοκρατικὴ σοβαρότητα. Σ' ἕνα κρεββάτι εἶνε ξαπλωμένη ἡ μαρκησία ντὲ Γκεμπριάνζ, κάτωχρη, ἀδύνατη, μὲ μάτια σβυσμένα... 'Αναπνέει μὲ μεγάλη δυσκολία. Στὸ προσκέφαλό της στέκεται ὄρθια μιὰ 'Αδελφὴ τοῦ 'Ελέους, ψιθυρίζοντας διάφορες προσευχές. Δεξιὰ στὸ κρεββάτι στέκονται ὄρθιοι οἱ τρεῖς γιατροὶ κι' οἱ τρεῖς γυιοὶ τῆς ἐτοιμοθάνατης, ὁ Ζάν, ὁ Ρενὲ καὶ ὁ Φρανσουά).

ZAN (στὸν πρῶτο γιατρό, ὁ ὁποῖος βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὴν ἄρρωστη).—Λοιπόν, γιατρέ μου ;...

PENE.—Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε ἄφοβα... Πρέπει νὰ ἐλπίζουμε ;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ.—Σᾶς παρακαλῶ, κύριοι... Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ σᾶς πῶ τίποτα... (Παίρνει τοὺς δυὸ συναδέλφους του κατὰ μέρος καὶ συζητοῦν χαμηλόφωνα. Κουνοῦν τὸ κεφάλι τους... 'Ο μαρκήσιος Ζὰν κάνει νόημα τῆς 'Αδελφῆς τοῦ 'Ελέους. 'Εκείνη πηγαίνει νὰ δῇ ποιὸς χτύπησε).

ZAN.—"Ω, μητέρα !... Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε ;...

(Χαμογελοῦν καὶ οἱ τρεῖς, γιὰ νὰ δείξουν πὼς δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀνησυχία).

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.—Ναί, ναί, παιδιά μου... Μὴν κλαῖτε.... Καὶ ὅταν θὰ εἶμαι ἔτσι.... (Σταυρώνει τὰ χέρια στὸ στῆθος της, στὴ στάσι νεκρῆς).... ὅταν θὰ εἶμαι ἔτσι.... νὰ παρακαλεῖτε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου... (Μὲ φωνὴ πιὸ βραχνή...), γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἁμαρτωλῆς ψυχῆς μου... Δὲν στάθηκα καλή... τίμια γυναῖκα !... (Μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη). 'Απάτησα τὸν ἄνδρα μου !... (Οἱ τρεῖς γυιοί της τὴν κυττάζουν μὲ φρίκη). "Εκανα ἕνα μεγάλο σφάλμα... ἕνα μεγάλο κρίμα, ποὺ μοῦ βαραίνει τώρα σὰν βράχος τὴν καρδιά... Ποὶν ὅμως παρουσιαστῶ στὸν Κριτή... (Σηκώνει μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ χέρι της πρὸς τὸν οὐρανό).... πρέπει νά.... Πλησιᾶστε πιὸ κοντά, παιδιά μου.... Πρέπει νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ τὸ ἁμάρτημά μου....

(Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίγει ἡ πόρτα κι' ἐμφανίζεται ἡ 'Αδελφὴ τοῦ 'Ελέους. Οἱ τρεῖς γυιοὶ τῆς μαρκησίας γυρίζουν μὲ ζωηρὴ κίνησι τὸ κεφάλι).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

ZAN.—Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφή μου, ἀφῆστε μας λίγο μόνους...

('Η 'Αδελφὴ τοῦ 'Ελέους ξανακλείνει τὴν πόρτα).

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.—Θέ μου ! πῶς μπόρεσα καὶ τὸ ἔκανα αὐτό... πῶς βάσταξε ἡ καρδιά μου ν' ἀπατήσω τὸν πατέρα σας... ποὺ ἦταν τόσο καλὸς μαζύ μου... ποὺ μ' ἀγαποῦσε τόσο πολύ... Πῶς μπόρεσα νὰ κάνω αὐτὴ τὴν τρέλλα !... "Ενας ἀπὸ σᾶς... (ἀπλώνει τὸ χέρι της πρὸς τὰ τρία παιδιά της), ἕνας ἀπὸ σᾶς... δὲν εἶνε γυιὸς τοῦ μαρκησίου ντὲ Γκεμπριάνζ... Καὶ αὐτὸς εἶνε... εἶνε ὁ....

("Ενα δυνατὸ ἀναφυλλητὸ δὲν τὴν ἀφήνει ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της... Καὶ ξαναπέφτει στὸ προσκέφαλο, ἐξαντλημένη... Οἱ τρεῖς γυιοὶ της ὁπισθοχωροῦν μερικὰ βήματα — καὶ στέκονται ἀκίνητοι, μαρμαρωμένοι ἀπὸ τρόμο... Βαρειὰ καὶ καταθλιπτικὴ σιωπὴ πέφτει στὴν κρεββατοκάμαρα... Τ' ἀδέλφια νομίζουν πὼς ἡ μητέρα τους πέθανε... Κατόπιν κι' οἱ τρεῖς ἀλληλοδιαδόχως πλησιάζουν καὶ τὴν φιλοῦν. "Επειτα οἱ τρεῖς ἄνδρες κυττάζονται μεταξύ τους μὲ ὁλοφάνερη ἀμηχανία, χωρὶς νὰ τολμᾶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ μιλήσῃ πρῶτος).

ZAN (ἀποφασίζοντας, σὰν μεγαλείτερος ἀδελφός, νὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ θέσι τους).—'Ακούσατε, βέβαια, ὅλοι τί εἶπε πρὸ ὀλίγου ἡ μητέρα... (Σιωπή). Κάποιος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας ἔχει στὶς φλέβες του ξένο αἷμα... 'Ο κάποιος αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ μέλος τῆς οἰκογενείας μας... Πρέπει νὰ μάθουμε ποιὸς εἶνε αὐτός...

PENE.—Συμφωνῶ κι' ἐγώ...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ.—Κι' ἐγώ !...

ZAN.—'Αφοῦ εἶνε ἔτσι....

PENE.—Τὸ ἴδιο θὰ πρότεινα κι' ἐγώ... 'Εσεῖς ὅμως μὲ προλάβατε... Σᾶς εὐχαριστῶ, ἐπειδὴ μὲ βγάλατε ἀπὸ μιὰ δύσκολη ὑποχρέωσι...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ.—Γιατί δύσκολη ;

PENE.—Γιατί πιστεύω ὅτι ἡ μητέρα ἐννοοῦσε ἐμένα...

(Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ τοῦ κάνουν κίνησι διαμαρτυρίας).

ZAN.—Νομίζω ὅμως...

PENE.—Δὲν μπορεῖ ὁ παρείσακτος αὐτὸς νὰ εἶνε ἄλλος ἀπὸ μένα... Μποροῦμε νὰ συζητήσουμε μὲ ψυχραιμία τὴν περίπτωσι αὐτή.... Κατ' ἀρχήν, ὁ...ξένος αὐτὸς ἀποκλείεται νὰ εἶσθε σεῖς, Ζάν... ἐσεῖς, ὁ πρωτότοκος, ἀφοῦ γεννηθήκατε μόλις ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο τῶν γονέων μας... Οὔτε κι' ἐσεῖς, βέβαια, Φρανσουά, ἀφοῦ ἡ μητέρα μας σᾶς ἔφερε στὸν κόσμο μερικοὺς μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς ἀδελφῆς μας 'Ιωάννας... τῆς ἀδελφῆς μας, ποὺ τὴν ἔκλαψε τόσο ἡ μητέρα μας... Γιὰ μένα ὅμως διαφέρει τὸ πρᾶγμα... Συλλογισθῆτε ὅτι ἐγὼ γεννήθηκα ἔξω ἀπὸ τὴ Γαλλία, τὸν καιρὸ ποὺ ὁ μακαρίτης μαρκήσιος ντὲ Γκεμπριάνζ ἦταν πρεσβευτὴς στὴν Πετρούπολι... 'Η μητέρα μας βρισκότανε τότε σ' ὅλη τὴν ἄνθισι τῆς ὡμορφιᾶς της... 'Η ἐξαιρετικὴ μάλιστα συμπάθεια, ποὺ τῆς εἶχε δείξει τότε ὁ Τσάρος, ἔγινε αἰφνιδιὰ νὰ κικλοφορήσουν πολλὲς φῆμες καὶ διαδόσεις στὰ σαλόνια τῆς Ρωσσικῆς ἀριστοκρατίας... Μὲ δυὸ λόγια, δὲν πρέπει νὰ σᾶς μείνῃ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ξένος, ὁ παρείσακτος...

('Ο μαρκήσιος καὶ ὁ ὑποκόμης κάνουν ἀθέλητα μερικὰ βήματα πίσω, σὰν νὰ ἄρχισαν πράγματι νὰ θεωροῦν ξένο τὸν ἀδελφό τους. 'Ο μαρκήσιος τοῦ ρίχνει περιφρονητικὲς ματιές... Σιωπή).

ZAN (μὲ παγερὸ ὕφος).—Σᾶς εὐχαριστοῦμε, κύριε, γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σας... Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο—ἐξαιρέσει ἀπὸ μᾶς—θὰ παραμείνετε ὁ κόμης Ρενὲ ντὲ Γκεμπριάνζ... Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι δὲν μπορεῖτε πειὰ νὰ μένετε μαζύ μας... ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχετε τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ μᾶς στὴν κληρονομιὰ τῆς μητέρας μου... Πότε θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μας, κύριε ;

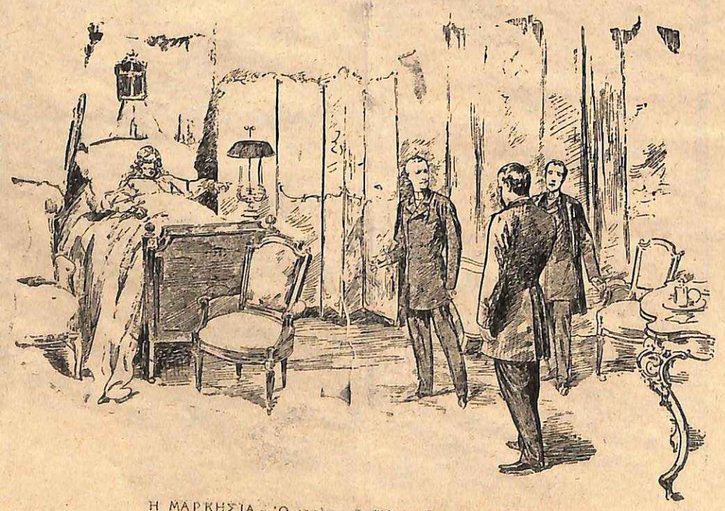
PENE.—Μά... ἀμέσως μετὰ τὴν κηδεία.

('Ο μαρκήσιος καὶ ὁ ὑποκόμης ὑποκλίνονται καὶ ἑτοιμάζονται ν' ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὸ δωμάτιο... Ρίχνουν ὡστόσο ἕνα βλέμμα στὸ κρεββάτι καὶ βγάζουν ἕνα ξεφωνητὸ τρόμου !)

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (ἡ ὁποία δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα, ἀνασηκώνεται στὸ κρεββάτι της, ἁπλώνει τὸ σκελετωμένο χέρι της καὶ δείχνοντας τὸν μαρκήσιο).—'Ο γυιὸς ποὺ ἔκανα μ' ἄλλον εἶνε... εἶνε ὁ μαρκήσιος Ζάν!

(Καὶ ξαναπέφτει στὸ κρεββάτι — νεκρὴ πειὰ αὐτὴ τὴ φορά).

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.—'Ο γυιὸς τοῦ ἄλλου εἶνε ὁ μαρκήσιος Ζάν !...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Γ. Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα νι' Άργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Ο νεαρὸς ἱππότης Χοὲλ ντὲ Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οἰκογενείας, στὸν ὁποῖον ὅμως ὁ πατέρας του δὲν ἄφησε παρὰ μόνο χρέη, φτάνει ἀπὸ Παρίσι μαζὺ μὲ τὸν ὑπηρέτη του Λαγκρόνι, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν τύχη του. 'Έχει μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν καρδινάλιο τῆς Λωραίνης, τὸν πανίσχυρο ἀδελφὸ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκύζ, μὰ ἀντὶ νὰ τοῦ τὴν πάῃ ἀμέσως καὶ νὰ βρῇ προστασία κοντά του, περνάει τὸν καιρό του μπροστὰ στὸν φεγγίτη τῆς σοφίτας τοῦ ξενοδοχείου ποὺ μένει, κυττάζοντας κάποιο ἀντικρυνὸ σπίτι. Στὸ σπίτι αὐτὸ μένει, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι μιᾶς γριᾶς μέγαιρας, τῆς κυρᾶς 'Αγκαντού, μιὰ ὡραιοτάτη νέα, ἡ Πριμερόζα, μὲ τὴν ὁποία ὁ ἱππότης μας εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος, χωρὶς ὡστόσο νὰ τὴν ἔχῃ πλησιάσει ποτέ... 'Εκτὸς ὅμως ἀπ' τὸν Μοντωμπάν, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Πριμερόζα κι' ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου 'Ερρῖκος Β', ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναθέσει στὸν αὐλικό του ντὲ Βὶλ καὶ τοὺς μπράβους Κιντενὰς καὶ Μπουκασὲν νὰ τοῦ τὴν βροῦν μὲ κάθε τρόπο. Ἐπίσης ἐρωτευμένος μαζὶ της εἶνε καὶ ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, ὁ ὁποῖος ἀναθέτει σὲ δυὸ μοναχούς, τὸν Τιμπὸ καὶ Λουμπέν, νὰ τὴν παρακολουθοῦν. Μὰ ὁ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος τοὺς μυρίζεται, ξυλοκοπεῖ ἀγρίως καὶ τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς μπράβους. Μέσα στὸ πανδοχεῖο τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας», στὸ ὁποῖο διαδραματίζονται ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια, βρίσκεται καὶ ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο, ἕνας νεαρὸς καὶ ὡραῖος εὐπατρίδης, ὀνομαζόμενος 'Αλκιντόρ, ποὺ τὸν παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ τέσσερες φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ παλληκαράδες. 'Ο 'Αλκιντόρ, ἡ μᾶλλον ἡ 'Αλκιντόρ, γιατί στὴν πραγματικότητα εἶνε γυναῖκα, πηγαίνει μετὰ τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ στὸ σπίτι τῆς Πριμερόζας, τὴν ὁποία ἀποκαλεῖ ἀδελφή. Πράγματι θὲ τὴν Πριμερόζα τὴν ἔχει ὑιοθετήσει ἡ μητέρα τῆς 'Αλκιντόρ, ἡ κ. ντὲ Μπαιολέ, μιὰ μυστηριώδης γυναῖκα, ἡ ὁποία αὐτοπροσώπως βασίλισσα ντ' 'Αργκό. Μὰ ὁ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ ἔχει ξαναγυρίσει στὴ σοφίτα του, βλέπει ἀπ' τὸ φεγγίτη της τὴν 'Αλκιντόρ καὶ τὴν Πριμερόζα νὰ φιλιοῦνται... Γίνεται δὲ ἔξω φρενῶν ἀπ' τὴ ζήλεια του, γιατί νομίζει πὼς ἡ 'Αλκιντόρ εἶνε ἄνδρας. Συγχρόνως βλέπει κάτω στὸ δρόμο τὸν Βαρῶνο ντὲ Βὶλ, ὁ ὁποῖος φτάνει ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα σωρὸ μπράβους. Χωρὶς νὰ χάνῃ στιγμὴ ὁ Μοντωμπάν, κατεβαίνει κάτω καὶ τὰ βάζει μαζύ του, τὸν προκαλεῖ καὶ τὸν τραυματίζει στὸ δεξιὸ μάγουλο. Κατόπιν ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν μπράβων καί, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπίκη συμπλοκή, κατορθώνει νὰ τοὺς θέσῃ ὅλους ἐκτὸς μάχης. Οἱ δυὸ μοναχοί, ὁ Τιμπὸ κι' ὁ Λουμπέν, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν ἀπὸ μακρυὰ τὴν συμπλοκή, ἀποφασίζουν νὰ ξαναγυρίσουν στὸν καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἀναφορά τους.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48 φύλλου τῶν «Παναθηναίων»)

Καὶ ἀνέπνευσαν μ' ἀνακούφισι, γιατί, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχαν τὸ φόβο μήπως δοῦν τὸν καρδινάλιο νὰ θυμώνῃ μαζύ τους, ἐπειδὴ διέθεσαν ἕνα ποσὸν σημαντικὸ γιὰ μιὰ ἀσήμαντη πληροφορία...

Στὸ μεταξύ, ὁ καρδινάλιος σκώθηκε ὄρθιος καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ στὸ γραφεῖο του, λησμονώντας τὴν παρουσία τῶν δύο μοναχῶν.

—"Ολα αὐτὰ μοῦ φαίνονται πολὺ περίεργα! Ἔλεγε μὲ τὸν νοῦ του. Μήπως ἡ νέα αὐτὴ πρόκειται νὰ συγανταχθῇ μὲ... Ἡ μήπως γνωρίζει πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀγνοεῖ ὅλος ὁ κόσμος;... Ἡ γυναῖκες ἀνακατώνονται σήμερα σ' ὅλα, εἶνε μπλεγμένες σ' ὅλες τὶς ὑποθέσεις... Ποιός, λοιπόν, μπορεῖ νὰ μὲ διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ νέα αὐτὴ δὲν εἶνε πράκτωρ τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης; Πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσω αὐτό... Παίζουμε ὅλοι τὸ κεφάλι μας μ' αὐτὸ ποὺ σχεδιάζουμε νὰ κάνουμε, καὶ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ λαμβάνουμε κάθε προφυλακτικὸ μέτρο... Ναί, ναί, εἶνε ἀνάγκη νὰ πάω αὔριο στὸ Μπαιολὲ καὶ νὰ ἐξακριβώσω μόνος μου τί συμβαίνει.

Καὶ ὁ καρδινάλιος, ἀφοῦ κατέληξε σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, πῆγε καὶ ξανακάθησε στὸ γραφεῖο του.

—Πράγματι, εἶπε στοὺς δυὸ μοναχούς, ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία καὶ προσοχὴ καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησί του. Ἡ πληροφορία, ποὺ μοῦ δώσατε εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα, τόσο ἐνδιαφέρουσα, ὥστε θὰ ἀναγκασθῶ νὰ πάω αὔριο ὁ ἴδιος στὸ Μπαιολέ. Ἐσεῖς θὰ μ' ἀκολουθήσετε ἀπὸ μακρυά...

'Ο Τιμπὸ καὶ ὁ Λουμπὲν ἔκαναν μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

—Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε τίποτ' ἄλλο; τοὺς ρώτησε ὁ καρδινάλιος.

—Μάλιστα, σεβασμιώτατε... — ψιθύρισαν μὲ κάποιο δισταγμὸ οἱ δυὸ καλόγεροι. Δὲν ξέρουμε ὅμως ἂν πρέπῃ νὰ...

—Δὲν πρέπει νὰ μοῦ κρύβετε τίποτα! Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ ξέρω ὅλα... Καὶ ἡ παρακμὴ λεπτομέρεια ἔχει συχνὰ μεγάλη σημασία. Μιλᾶστε, λοιπόν!

Οἱ μοναχοὶ περιέγραψαν τότε στὸν καρδινάλιο τὴ συνάντησί τους μὲ τὸν Μοντωμπάν, ἀποφεύγοντας, ἐννοεῖται, νὰ ποῦνε πὼς τοὺς μεταχειρίστηκε ὁ ἱππότης καὶ προπαλῶντας, ἀπεναντίας, νὰ πείσουν τὸν προϊστάμενό τους ὅτι τὸν ἔκαμψ γιὰ μετανοήσῃ πικρὰ γιὰ τὴν αὐθάδειά του...

—Θὰ εἶνε κανεὶς ἐρωτευμένος μὲ τὴν κοπέλλα ποὺ κάθεται στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι! σκέφτηκε ὁ καρδινάλιος. Πρέπει νὰ τὸν ἀπομακρύνω κι' αὐτὸν ἀπὸ τὸν δρόμο μου. Πολλὲς φορές, οἱ ἀμαλοὶ αὐτοὶ νέοι εἶνε ἀρκετὰ ἐπικίνδυνοι, ὅταν ἴσως βάλουν στὸ μάτι μιὰ ὡραία νέα.

Καὶ ὁ καρδινάλιος συνέχισε δυνατά.

"Εννοια σας, ἀδελφοί μου, καὶ ὁ θρασὺς αὐτὸς νεανίας θὰ λάβῃ τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἀξίζει. Θὰ τὸν κάνω ἐγὼ νὰ τὴ μποῇ στὸ μέλλον νὰ σᾶς ξαναπειράξῃ... Δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια, πῶς μάθατε τ' ὄνομά του;

—Μοντωμπάν, ἐκλαμπρότατε.

—Μοντωμπάν! φώναξε ὁ καρδινάλιος. Περίεργο! Εἶχα γνωρίσει κάποτε ἕνα ἱππότη ἀπὸ τὴ Βρεττάνη μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἔλεγε ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὸ φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο καὶ συμπολεμιστὴ τοῦ ἥρωος Μπερνὰρ ντὲ Γκεπλέν. Δὲν ξέρω ἂν ἔλεγε ἀλήθεια... Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω, εἶνε πὼς ἦταν καλὸς καὶ γενναῖος ἄνθρωπος καὶ ὅτι κάποτε μοῦ προσέφερε μιὰ μεγάλη ἐξυπηρέτησι... "Ισως ὁ ἱππότης ποὺ σᾶς πείραξε, νὰ ἔχῃ κάποια συγγένεια μ' αὐτὸν τὸν Μοντωμπάν. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τοῦ ἐπιβάλω τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ πρέπει... Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε τώρα τίποτ' ἄλλο;

—Νομίζουμε πὼς θὰ ἔπρεπε ὁ ἐκλαμπρότατος νὰ μάθῃ ὅτι, ἐνῶ ἐπιτηροῦμε τὸ σπίτι τῆς κυρᾶ 'Αγκαντού, συναντοῦμε διαρκῶς μπροστά μας δύο πρόσωπα, πάντοτε τὰ ἴδια. Τὸν ἕνα τὸν λένε Κιντενὰς καὶ τὸν ἄλλον Μπουκασέν — καὶ εἶνε καὶ οἱ δυὸ μπράβοι τοῦ Βαρώνου ντὲ Βίλ.

"Ενας ἀνεπαίσθητος μορφασμὸς τοῦ καρδιναλίου, ἔδωσε στοὺς καλογήρους νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ προϊστάμενός τους βρῆκε σημαντικὴ καὶ αὐτὴ τὴν πληροφορία.

—Τί πρέπει νὰ κάνουμε μ' αὐτούς; ρώτησαν.

—Τίποτα, τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ καρδινάλιος μὲ ζωηρὸ τόνο, ξαναβρίσκοντας τὴν ψυχραιμία του. 'Ο Βαρῶνος ντὲ Βὶλ καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἀνήκουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ διαδόχου — καὶ δὲν πρέπει, δὲν μποροῦμε νὰ τὰ βάλουμε μαζύ του. Ἀφοῦ εἶμαστε ὅλοι πιστοὶ ὑπήκοοί του. Ν' ἀποσύρεστε, λοιπόν, νὰ σᾶς ξαναπειράξῃ... Δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια, μήπως μάθατε τ' ὄνομά του;

—Μοντωμπάν, ἐκλαμπρότατε.

—Μοντωμπάν! φώναξε ὁ καρδινάλιος. Περίεργο! Εἶχα γνωρίσει κάποτε ἕνα ἱππότη ἀπὸ τὴ Βρεττάνη μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἔλεγε ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὸ φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο καὶ συμπολεμιστὴ τοῦ ἥρωος Μπερνὰρ ντὲ Γκεπλέν. Δὲν ξέρω ἂν ἔλεγε ἀλήθεια... Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω, εἶνε πὼς ἦταν καλὸς καὶ γενναῖος ἄνθρωπος καὶ ὅτι κάποτε μοῦ προσέφερε μιὰ μεγάλη ἐξυπηρέτησι... "Ισως ὁ ἱππότης ποὺ σᾶς πείραξε, νὰ ἔχῃ κάποια συγγένεια μ' αὐτὸν τὸν Μοντωμπάν. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τοῦ ἐπιβάλω τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ πρέπει... Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε τώρα τίποτ' ἄλλο;

—Νομίζουμε πὼς θὰ ἔπρεπε ὁ ἐκλαμπρότατος νὰ μάθῃ ὅτι, ἐνῶ ἐπιτηροῦμε τὸ σπίτι τῆς κυρᾶ 'Αγκαντού, συναντοῦμε διαρκῶς μπροστά μας δύο πρόσωπα, πάντοτε τὰ ἴδια. Τὸν ἕνα τὸν λένε Κιντενὰς καὶ τὸν ἄλλον Μπουκασέν — καὶ εἶνε καὶ οἱ δυὸ μπράβοι τοῦ Βαρώνου ντὲ Βίλ.

"Ενας ἀνεπαίσθητος μορφασμὸς τοῦ καρδιναλίου, ἔδωσε στοὺς καλογήρους νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ προϊστάμενός τους βρῆκε σημαντικὴ καὶ αὐτὴ τὴν πληροφορία.

—Τί πρέπει νὰ κάνουμε μ' αὐτούς; ρώτησαν.

—Τίποτα, τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ καρδινάλιος μὲ ζωηρὸ τόνο, ξαναβρίσκοντας τὴν ψυχραιμία του. 'Ο Βαρῶνος ντὲ Βὶλ καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἀνήκουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ διαδόχου — καὶ δὲν πρέπει, δὲν μποροῦμε νὰ τὰ βάλουμε μαζύ του. Ἀφοῦ εἴ

τῆς Γαλλίας!... Δὲν μπορῶ ὅμως καὶ νὰ ἀφήσω νὰ μοῦ φύγῃ ἡ Πριμεροζα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου...

Ὁ καρδινάλιος βασάνισε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ μιὰ λύσι στὸ πρόβλημα, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε... Τέλος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ψιθύρισε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους:

—Μὰ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ βιάζωμαι νὰ πάω μιὰ ἀπόφασι... Ἂς περιμένουμε νὰ δοῦμε τί δρόμο θὰ τραβήξουν τὰ πράγματα... Στὸ μεταξύ, θὰ πάω αὔριο στὸ Μπανιολὲ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ πλησιάσω τὴν Πριμεροζα καὶ νὰ κουβεντιάσω λίγο μαζύ της... Ὅσο γιὰ τὸν Μοντωμπάν, τὸν τυχοδιώκτη αὐτόν, ποὺ ζητάει νὰ σταθῇ ἀντιμέτωπος μου, θὰ τὸν κανονίσω, ὅπως ξέρω ἐγώ!..

XVII

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΠΡΙΜΕΡΟΖΑΣ

Ἡ Ἀλκιντὸρ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρὰ Ἀγκαντού, ὕστερ' ἀπὸ τὴ συνομιλία της μὲ τὴν θετὴ ἀδελφή της, τὴν Πριμεροζα, πέρασε μπρὸς ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακάς της, γιὰ νὰ σταθῇ δίπλου. Ἔγνεψε μονάχα μὲ τρόπο στὸν Ἀνθρωποσφάχτη, ὁ ὁποῖος καθὼς φαινόταν, ἦταν τὸ δεξί χέρι της. Τὸ γνέψιμο αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε φαίνεται μὲ μιὰ διαταγή, γιατὶ οἱ τέσσερες τρουμάντοι γωρίστηκαν ἀμέσως σὲ δυὸ ὁμίλους. Ὁ πρῶτος, ἀποτελούμενος ἀπὸ τὸν Ἀνθρωποσφάχτη καὶ ἀπὸ τὸ Σοπὲν τὸν ἀριστοκράτη, πῆγε κι' ἔπιασε ἕνα πόστο κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ. Ὅσο γιὰ τὸν Κοκκινοχέρη καὶ τὸν Καπροκέφαλο, τράβηξαν πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, πρὸς τὸ Σαὶν Μερρί — ὅπου τοὺς εἴδαμε πρὸ ὀλίγου νὰ ληστεύουν τοὺς δύο μοναχούς.

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τοὺς τέσσαρες τρουμάντους καὶ ἂς παρακολουθήσουμε τὴν Ἀλκιντόρ, ἡ ὁποία διευθυνότανε πρὸς τὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, μὲ σταθερὸ καὶ περήφανο βάδισμα, ρίχνοντας ἀγέρωχα βλέμματα στοὺς διαβάτες... καὶ κάνοντας πῶς δὲν ἔβλεπε τὶς γλυκὲς ματιὲς ποὺ τῆς πετούσανε τὰ κορίτσια, μαγνητισμένα ἀπὸ τὴν λεβεντιὰ τοῦ ὡραίου αὐτοῦ καὶ κομψοντυμένου ἱππότου!... Ὡστόσο, ἡ Ἀλκιντὸρ, ἂν καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἔβινε μεγάλη προσοχὴ σὲ ὅτι συνέβαινε γύρω της, στὸ δρόμο, ὡστόσο ἔκανε μυστηριώδη καὶ συμβολικὰ γνεψίματα μὲ διάφορα πρόσωπα, ποὺ συναντοῦσε. Ἕνας ἔμπορος, ὁ ὁποῖος στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του, μιὰ ἀθροπῶλις ποὺ ἐπουλοῦσε λουλούδια στὸν δρόμο, μιὰ γρηᾶ ζητιάνα ποὺ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη μὲ παραπονεμένη φωνὴ κι' ἕνα ἀγοράκι κουβαλοντυμένο, ποὺ κυλιόταν στὶς λάσπες τοῦ δρόμου, εἶδαν τὴν Ἀλκιντὸρ νὰ τοὺς κάνῃ διάφορα νοήματα — καὶ τῆς ἀποκρίθηκαν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, γνωρίς κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους διαβάτες νὰ προσέξῃ τὴ μυστηριώδη αὐτὴ συνεννόησι.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἡ Ἀλκιντὸρ βρισκότανε μπρὸς στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου. Ἐκεῖ, σταμάτησε.

Ἐκοσι περίπου στρατιῶται τῆς πρεβοστείας στεκόντουσαν στὴν πλατεία, χωρισμένοι σὲ μικροὺς ὁμίλους. Φαινόντουσαν σὰν νὰ περίμεναν κάποιον ἢ κάτι. Ἡ Ἀλκιντὸρ ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ στὰ ὄργανα αὐτὰ τῆς τάξεως καὶ ὕστερα τὰ βλέμματά της καρφώθηκαν μ' ἀσυνήθιστη προσήλωσι σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ ὄρθωνε σ' ἔνα περήφανο ἄλογο τὸ πανύψηλο ἀνάστημά του. Τὸ σύμπλεγμα τοῦ ἀναβάτου καὶ τοῦ ἀλόγου ἔβινε τὴν ἐντύπωσι, μὲ τὴν ἀκινησία του, ἑνὸς ἀγάλματος ἀπὸ μαῦρο χαλκό. Μαῦρο ἦταν τὸ ἄλογο, μαῦρα τὰ φαλαρά του, κατάμαυρος καὶ ὁ μανδύας, ποὺ σκέπαζε τὸν ἱππέα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τραβοῦσε ἀμέσως τὴν προσοχή. Ἦταν ψηλός, μὲ πλατειοὺς τετράγωνους ὤμους καὶ φαινόταν νὰ ἔχῃ καταπληκτικὴ σωματικὴ ρώμη. Καθότανε στρ ἄλογό του εὐθυτενὴς σὰν παλληκάρι, ἂν καὶ τὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένεια του ἦταν κάτασπρα. Ἐκφρασι πόνου, βουβῆς θλίψεως ἦταν ζωγραφισμένη στὰ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Ὅποιος τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὰ πλάγια, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ αἰσθανθῇ συμπάθεια γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ φαινόταν ἡ προσωποποίησι τοῦ σπαραγμοῦ, τῆς ἀπογνώσεως. Ἂν ὅμως ὁ καβαλλάρης αὐτὸς γύριζε τὸ κεφάλι του καὶ κάρφωνε σ' αὐτόν, ποὺ τὸν κύτταζε, τὰ παγερά, ἀταλλένια καὶ διεισδυτικὰ βλέμματά του, τότε θὰ ἔνοιωθε κανεὶς τὴν ἀγχικὴ συμπάθειά του γι' αὐτὸ τὸ ἄτομο, νὰ μεταβάλλεται διὰ μιᾶς σὲ τρόμο...

Τὸ σύμπλεγμα τοῦ ἀναβάτου καὶ τοῦ ἀλόγου ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἀγάλματος ἀπὸ μαῦρο χαλκό

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ἀναβάτης ἦταν τρομερὸς κι' ἐπίφοβος καὶ γιὰ τὴν προσωπική του δύναμι καὶ γιὰ τὴ μεγάλη θέσι ποὺ κατεῖχε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχων ντὲ Νουαρβίλ, ὁ μέγας πρεβότος, ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα πρόσωπα τῆς Γαλλίας!

Ἦταν ὁ πατέρας τῆς Πριμεροζας!... Ἔτσι, τουλάχιστον, ἔλεγε, ἡ κυρία Ἀλκιντὸρ μητέρα, ἡ δέσποινα τοῦ Μπαγιολέ.

Ἡ Ἀλκιντὸρ, λοιπόν, κύτταζε τὸ Νουαρβίλ μὲ μάτια ποὺ πετούσανε σπίθες ἀκορέστου θανασίμου μίσους, ἐνῶ τὸ χέρι της ἔσφιγγε μηχανικὰ τὴ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου ποὺ ἦταν περασμένο ἀπὸ τὴ μέση της.

—Ὑποφέρεις τώρα, Νουαρβίλ!..

Καὶ περιφρονήσεως στὸν παγίσχυρο μέγα πρεβότο. Δὲν προχώρησε ὅμως πολύ, γιατὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη πλησίασε τὸ Νουαρβίλ, ὁ Ζὰν Μορέν, ὁ πρεβότος τῶν ἐμπόρων, καβάλλα καὶ αὐτὸς σ' ἕνα ἄλογο καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ συνοδεία του. Οἱ δυὸ πρεβότοι χαιρετήθηκαν καὶ σκύβοντας λίγο πάνω στ' ἄλογά τους ἄρχισαν νὰ συζητοῦν κάτι. Δίπλα τους, στεκόταν ἕνας τοξότης, ἕτοιμος νὰ λάβῃ διαταγές...

Ὅταν ἡ Ἀλκιντὸρ εἶδε αὐτὸν τὸν τοξότη, ἕνα χαμόγελο χαρᾶς φώτισε τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπό της. Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ στρατιώτη, προσπαθῶντας νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή του, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κανείς. Καὶ ὅταν τὰ βλέμματά των διασταυρώθηκαν, ἡ Ἀλκιντὸρ ἔκανε καὶ στὸν τοξότη αὐτὸν ἕνα ἀπὸ τὰ συνθηματικὰ ἐκεῖνα γνεψίματα ποὺ εἶχε κάνει καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο σὲ διαφόρους τύπους τοῦ δρόμου. Ὁ στρατιώτης μισόκλεισε τὰ μάτια του, σὰν νὰ ἔλεγε πὼς εἶχε καταλάβει.

Ἡ Ἀλκιντὸρ ἔκανε μερικὰ βήματα καὶ πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ σὲ μιὰ πόρτα. Ἀπὸ κεῖ μποροῦσε νὰ παρακολουθῇ κάθε κίνησι καὶ χειρονομία τοῦ τοξότου. Καὶ τότε συνέβη κάτι παράξενο. Ὁ στρατιώτης ἄρχισε νὰ κάνῃ διάφορα γνεψίματα καὶ μορφασμούς, ἀνεπαίσθητους γιὰ τοὺς ἄλλους, μὰ πολυσήμαντους γιὰ τὴν Ἀλκιντόρ, γιατὶ ἡ νέα προσπαθοῦσε νὰ μὴ τῆς ξεφύγῃ οὔτε ἡ παραμικρὴ κίνησι τοῦ τοξότου... Ὁ ἀναγνώστης θὰ καταλάβῃ βέβαια πὼς ὁ τοξότης αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἀλκιντὸρ καὶ ὅτι μετέδιδε στὴν κυρία του μὲ συνθηματικὰ νοήματα κάθε λέξι ἀπὸ τὴ συζήτησι τοῦ Νουαρβίλ καὶ τοῦ Ζὰν Μορέν!...

Τέλος, οἱ δυὸ πρεβότοι χωρίστηκαν, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τελευταῖο χαιρετισμό, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται ὅτι ὁ τοξότης ποὺ στεκόταν κοντά τους καὶ στὸν ὁποῖο εἶχαν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, εἶχε γνωστοποιήσει σ' ἕνα τρίτο πρόσωπο ὅλη τὴν ἐνδιαφέρουσα συνομιλία τους...

Ἡ Ἀλκιντὸρ συνέχισε καὶ αὐτὴ τὸ δρόμο της, βυθισμένη σὲ στοχασμούς. Σὲ μιὰ στιγμή, στὴν σταμάτησε ἕνας ζητιάνος· νιὰ γριὰ τῆς ζητήση ἐλεημοσύνη. Ὁ ζητιάνος αὐτὸς ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ τὸν εἴδαμε νὰ παρακολουθῇ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν κυρὰ Ἀγκαντού...

XVIII

Η ΑΛΚΙΝΤΟΡ ΖΗΤΕΙ ΝΑ ΒΡΗ ΤΟΝ ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ

Ἐνῶ ἡ Ἀλκιντὸρ τραβοῦσε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο «Μονόφθαλμη Κίσσα», θυμήθηκε ξαφνικὰ τὸ Μοντωμπὰν κι' ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ταραχὴ στὴν καρδιά...

—Περίεργο πρᾶγμα! εἶπε μὲ τὸ νοῦ της. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου μ' ἀπασχολεῖ τόσο ἡ σκέψι ἑνὸς ἀνδρός... Φαίνεται ὅμως ὅτι συλλογίζομαι τὸν ἱππότη αὐτὸν ἐπειδὴ ξέρω ὅτι ἀγαπᾶ τὴν Πριμεροζα καὶ ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνῃ, μιὰ μέρα, ἄντρας της... Ναί, μονάχα ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὸν Μοντωμπάν.

Ὡστόσο, ἡ Ἀλκιντὸρ ἐξακολουθοῦσε νὰ νοιώθῃ στὴν καρδιά της μιὰ ἐλαφρὴ ἀγωνία, μιὰ ἀόριστη ἐπιθυμία ποὺ δὲν μποροῦσε οὔτε ἡ ἴδια νὰ τὴν προσδιορίσῃ. Καταλάβαινε ὅτι μεγάλωνε σιγὰ-σιγὰ στὴν ψυχή της ἕνα αἴσθημα ποὺ δὲν τὸ εἶχε δοκιμάσει ποτὲ ἄλλοτε ὡς τότε. Προσπάθησε νὰ λησμονήσῃ τὸ Μοντωμπάν. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ εἴχαν στρέψει, σὲ προηγούμενα κεφάλαια, ὁ ἡρωϊσμὸς καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ ἱππότου ἦσαν τὸ γενικὸ θέμα τῶν συζητήσεων μεταξὺ τῶν διαβατῶν... Ὅσους συνάντησε ἡ Ἀλκιντόρ, στὸ δρόμο, τοὺς ἄκουγε νὰ προφέρουν τ' ὄνομα τοῦ Μοντωμπάν, ἄλλοι μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη, ἄλλοι μὲ μῖσος καὶ κακία... Καὶ ἡ Ἀλκιντόρ, θέλοντας νὰ δώσῃ ἄλλη κατεύθυνσι στὶς σκέψεις της, θυμήθηκε τὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχε διατυπώσει ὅταν πρωτοεῖδε τὸν Μοντωμπὰν στὴ σάλλα τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας».

—Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, σκέφτηκε, θὰ μονομαχοῦσα μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν... Εἶμαι περίεργη ν' ὧ ἂν εἶνε καλύτερος ξιφομάχος ἀπ' ἐμένα!

Καὶ ἡ Ἀλκιντὸρ, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ λύσι αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη διέξοδος γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ταραχή της, τράβηξε μὲ σταθερὸ καὶ ἀποφασιστικὸ βῆμα πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο «Μονόφθαλμη Κίσσα». Ὅταν μπῆκε στὴ σάλλα, ἔρριξε γύρω της ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Μοντωμπάν. Μὰ ὁ ἱππότης δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἡ Ἀλκιντὸρ πλησίασε τὴν κυρία Πεμπρενέλ, τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ ξενοδοχείου.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς, ὡραία μου, — τὴν ρώτησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη. — Ἂν εἶνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ ὁ ἱππότης Μοντωμπάν :

Ὁ Λανγκρόνι, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος βρισκότανε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κατὰ σύμπτωσι, κοντὰ στὴν ξενοδόχισσα, ἄκουσε τὴν ἐρώτησι τῆς Ἀλκιντὸρ καὶ δὲν ἔδωσε καιρὸ τῆς κυρίας Πεμπρενὲλ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της.

—Ὁ ἱππότης Μοντωμπὰν δὲν μένει πειὰ ἐδῶ! ἀποκρίθηκε μὲ ἀπότομο ὕφος, ρίχνοντας συγχρόνως στὴν Ἀλκιντὸρ βλέμματα γεμᾶτα ὑποψία.

Ἡ Ἀλκιντὸρ τοῦ ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καί, γυρνῶντας πρὸς τὴν ξενοδόχισσα, τὴν ρώτησε μὲ εἰρωνικὸ τόνο στὴ φωνή·

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνόητος καὶ γιατὶ φυτρώνει ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν σπέρνουν;

—Ὁ ἀνόητος αὐτὸς ἀνακατεύεται μονάχα στὶς δουλειὲς ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν! ἀποκρίθηκε μὲ τὸ ἴδιο ὕφος ὁ Λανγκρόνι. Πρέπει τώρα νὰ σᾶς πληροφορήσω, εὐγενέστατε ἱππότα, ὅτι ἐγώ, ὁ ταπεινὸς καὶ ἀνάξιος, ἔχω τὴν τιμή, τὴ μεγάλη τιμή, νὰ εἶμαι ἱπποκόμος τοῦ ἀγογοντος Μοντωμπάν.

—Μά, γιατὶ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες πιὸ μπροστά! φώναξε χαρούμενη ἡ Ἀλκιντόρ. Δὲν ἔχει δίκηο νὰ φοβᾶσαι ἀπὸ μένα. Εἶμαι φίλος τοῦ κυρίου σου. Ξέρω καλὰ ὅτι ὁ ἱππότης Μοντωμπὰν μένει ἀκόμα ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο... Σὲ συγχωρῶ ὅμως γιὰ τὸ ψέμμα ποὺ μοῦ εἶπες, ἐπειδὴ καταλαβαίνω γιὰ ποιὸ λόγο εἶσαι δόσπιστος κι' ἐπιφυλακτικὸς μὲ τοὺς ἀγνώστους... Καί, στάσου μιὰ στιγμή...

Νά, πάρε αὐτό... Εἶνε ἡ ἀμοιβή σου γιὰ τὴν ἐχεμύθειά σου...

Καὶ ἡ Ἀλκιντὸρ, βάζοντας τὸ χέρι της σ' ἕνα μεγάλο πουγγί ποὺ εἶχε κρεμασμένο ἀπὸ τὴ μέση της, πῆρε μιὰ χοῦφτα χρυσᾶ νομίσματα καὶ τὰ ἔδωσε στὸ Λανγκρόνι. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μοντωμπὰν θαμπώθηκε ἀπὸ τὴ λάμψι τόσου χρυσαφιοῦ. Ἅρπαξε τὰ νομίσματα, τὰ ἔριξε στὴν τσέπη του καὶ ὕστερα ἄρχισε νὰ κάνῃ ἀλλεπάλληλες ὑποκλίσεις εὐχαριστίας...

—Καὶ τώρα, συνέχισε ἡ Ἀλκιντὸρ μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος, μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὸν κύριό σου;

—Ὁ ἱππότης τράβηξε πρὸς τὶς γέφυρες, ἀποκρίθηκε ὁ Λανγκρόνι. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ τὸν συναντήσετε ἐκεῖ, ἂν, ἐννοεῖται, βιάζεστε τόσο νὰ τὸν δῆτε. Εἰδεμή!...

Μὰ ἡ Ἀλκιντὸρ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια. Βρισκότανε κιόλας ἔξω ἀπὸ τὴ σάλλα τοῦ ξενοδοχείου, τρέχοντας σχεδὸν πρὸς τὴ διεύθυνσι τῶν γεφυρῶν.

—Ποῦ πάει αὐτὸς σὰν τρελλός! φώναξε ὁ Λανγκρόνι. Ἂς εἶνε,— συμπλήρωσε, γκαπώντας τὰ χρυσᾶ νομίσματα στὴν τσέπη του, — φαίνεται πολὺ καλός, πολὺ γενναιόδωρος νέος... Μὲ τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἔδωσε, θὰ μπορέσω ὁ κύριός μου νὰ περάσῃ δυὸ τρεῖς λάγιστον ἑβδομάδες μ' ὅλες τὶς ἀνέσεις του... Μά, διάβολε, διάβολε!... Λησμόνησα νὰ τὸν ρωτήσω πῶς τὸν λένε... Φαίνεται, ὅμως, ὅτι θὰ εἶνε ἀπὸ πολὺ μεγάλη οἰκογένεια, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ μοῦ ἔδωσε.

Ἐνῶ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Μοντωμπὰν μονολογοῦσε ἔτσι, ἡ κυρία Πεμπρενὲλ βαρυαναστέναξε μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἱππότου, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ἀποκαλέσει πρὶν ἀπὸ λίγο ὡραία μου»...

XIX

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΑΔΚΙΝΤΟΡ ΚΑΙ ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ !

Ἐνῶ ἡ Ἀλκιντὸρ τραβοῦσε μὲ γοργὸ βῆμα πρὸς τὸ Σαὶν Μερρί, εἶδε ξαφνικὰ τὸν Μοντωμπὰν νὰρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Καὶ ὁ ἱππότης τὴν εἶδε καὶ τὴν ἀγεγνώρισε ἀμέσως. Ἔγινε κατακίτρινος ἀπὸ ζήλεια.

—Νὰ ὁ ἄνθρωπος, σκέφτηκε, ποὺ τὸν ἀγαπᾶ ἐκείνη, ποὺ τὸν προτιμᾶ ἀπὸ μένα!... Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ τὸν προκαλέσω σὲ μονομαχία καὶ νὰ τὸν ξαπλώσω κάτω νεκρὸ μὲ τὴν καρδιὰ τρυπημένη...

Ἡ σκέψι ὅμως πὼς ἡ κοπέλλα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ θὰ ἔκλαιγε ὅταν θὰ μάθαινε τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της, ἔκανε τὸ μεγαλόκαρδο Μοντωμπὰν ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς, ὡραία μου, ἂν εἶνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ ὁ ἱππότης Μοντωμπάν ;

—Ὄχι, ὄχι! συνέχισε. Δὲν μπορῶ νὰ λερώσω τὰ χέρια μου μὲ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Ἀφοῦ ἐ κ ε ί ν η τὸν ἀγαπᾶ, ἂς τὸν πάρῃ καὶ ἂς μ' ἀφήσῃ ἡσυχο, ἐπὶ τέλους!

Καὶ ὁ Μοντωμπὰν ἑτοιμαζόταν νὰ ξεκολουθήσῃ τὸ δρόμο του, καί, κάνοντας μεταβολή, βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντὰ στὴν Ἀλκιντόρ.

—Ποιὸς εἶνε κεῖνος ποὺ τολμᾶ νὰ λέῃ ὅτι ὁ Μοντωμπὰν φοβᾶται; τραύλισε κατακίτρινος, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι.

—Ἐγώ!... ἀποκρίθηκε ἀπαθέστατα ἡ Ἀλκιντόρ.

—Τώρα θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ὁ Μοντωμπὰν δὲν φοβήθηκε ποτὲ στὴ ζωή του!... βρυχήθηκε ξέβαλλος ὁ ἱππότης.

(Ἀκολουθεῖ)

εἶμαι, ἐξακολούθησε ἡ Ἀλκιντόρ, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τί εἴδους ἐκδούλευσι περιμένω ἀπὸ σᾶς. Ἡ μονομαχία εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς προσφιλέστερες ἀπασχολήσεις μου. Πρὶν ἀπὸ λίγο, λοιπόν, ἄκουσα πολλοὺς νὰ λένε ὅτι εἶστε ὁ καλύτερος ξιφομάχος τοῦ Παρισιοῦ. Θὰ ἤζετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξετε, διασταυρώνοντας τὸ σπαθί σας μὲ τὸ δικό μου;...

Ἡ τολμηρὴ αὐτὴ πρόταση ἔκανε τὸν Μοντωμπὰν νὰ μείνῃ κατάπληκτος. Ὡστόσο ὁ ἱππότης, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ταραχή του, ρώτησε τὸ συνομιλητή του·

—Μοῦ φαίνεται, κύριε, ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς βλέπω καὶ ὅτι δὲν μοῦ κάνατε τίποτα... Γιατί, λοιπόν, ἐπιθυμεῖτε τόσο πολὺ νὰ μονομαχήσουμε;

— Γιὰ νὰ πεισθῶ ὅτι εἶσθε πράγματι τὸ καλύτερο σπαθὶ τῆς Γαλλίας! ἀποκρίθηκε μὲ σταθερὴ φωνὴ ἡ Ἀλκιντόρ.

—Χίλιοι διαβόλοι! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μοντωμπάν. Τί νὰ σημαίνῃ ἄραγε αὐτὴ ἡ πρόκλησι; Α! τώρα καταλαβαίνω!... Ὁ ἱππότης αὐτὸς θὰ μὲ εἶδε νὰ πολιορκῶ τὴν ἀγαπημένη του καὶ θὰ θέλῃ νὰ μὲ τιμωρήσῃ γιὰ τὴν αὐθάδειά μου... Τί ἀνόητος ποὺ ἦμουν νὰ μὴ τὸ σκεφτῶ πιὸ μπροστά... Ναί, αὐτὸ θὰ εἶνε, δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξήγησι... Τὸ τρομερὸ ὅμως εἶνε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ μονομαχήσω μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... γιατὶ θὰ τὸν σκοτώσω ἐξάπαντος καὶ θὰ κάνω τὰ μάτια ἐκείνης νὰ χύσουν πικρὰ δάκρυα!... Α! ὄχι! ὄχι! Ποτὲ δὲν θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μου νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!...

Καὶ ὁ Μοντωμπὰν συνέχισε ὑψηλόφωνα·

—Λυποῦμαι πολύ, ἱππότα Χάντε Μωμπέρ, ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ δεχθῶ τὴν πρόκλησί σας!...

—Ἀρνεῖσθε νὰ μονομαχήσετε μαζύ μου; φώναξε καταπληκτη ἡ Ἀλκιντόρ, ἡ ὁποία δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τοὺς λόγους τῆς δειλίας τοῦ Μοντωμπάν.

—Μάλιστα, ἀρνοῦμαι!...

Καὶ ὁ Μοντωμπάν, χωρὶς νὰ περιμένῃ ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦ πῇ ὁ Μωμπέρ, συνέχισε τὸ δρόμο του μὲ βῆμα πιὸ γοργό. Ἀπὸ μέσα του ὅμως ἔβγαζε ἀπὸ τὸν θυμό του. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του δεχότανε μιὰ πρόκλησι καὶ τὴν ἄφινε ἀτιμώρητη... Ντεσπότνε καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του...

—Βλέπω ὅτι ὁ τρομερὸς ξιφομάγος φεύγει τώρα σὰν λαγός! ἀντήχησε ξαφνικὰ στ' αὐτιά του ἡ σαρκαστικὴ φωνὴ τῆς Ἀλκιντόρ.

Αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ γιὰ τὸν Μοντωμπάν. Ἔνοιωσε τὸ αἷμα του ν' ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι του καί, κάνοντας μεταβολή, βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντὰ στὴν Ἀλκιντόρ.

—Ἐγὼ τὴν τιμή, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, νὰ μιλῶ μὲ τὸν ἱππότη Μοντωμπάν. Ἐπιτρέψατε μου νὰ σᾶς συστηθῶ κι' ἐγώ. Εἶμαι ὁ Ζὰν ντὲ Μωμπέρ, ἀρχων τοῦ Μπανιολέ.

Ὁ Μοντωμπὰν χαιρέτησε κι' αὐτὸς μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια, ἀλλὰ καὶ μὲ φανερὴ ψυχρότητα.

—Καὶ τώρα ποὺ μάθατε ποιὸς εἶμαι, ἐξακολούθησε ἡ Ἀλκιντόρ, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τί εἴδους ἐκδούλευσι περιμένω ἀπὸ σᾶς. Ἡ μονομαχία εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς προσφιλέστερες ἀπασχολήσεις μου. Πρὶν ἀπὸ λίγο, λοιπόν, ἄκουσα πολλοὺς νὰ λένε ὅτι εἶστε ὁ καλύτερος ξιφομάχος τοῦ Παρισιοῦ. Θὰ ἤζετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξετε, διασταυρώνοντας τὸ σπαθί σας μὲ τὸ δικό μου;...

Ἡ τολμηρὴ αὐτὴ πρόταση ἔκανε τὸν Μοντωμπὰν νὰ μείνῃ κατάπληκτος. Ὡστόσο ὁ ἱππότης, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ταραχή του, ρώτησε τὸ συνομιλητή του·

—Μοῦ φαίνεται, κύριε, ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς βλέπω καὶ ὅτι δὲν μοῦ κάνατε τίποτα... Γιατί, λοιπόν, ἐπιθυμεῖτε τόσο πολὺ νὰ μονομαχήσουμε;

— Γιὰ νὰ πεισθῶ ὅτι εἶσθε πράγματι τὸ καλύτερο σπαθὶ τῆς Γαλλίας! ἀποκρίθηκε μὲ σταθερὴ φωνὴ ἡ Ἀλκιντόρ.

—Χίλιοι διαβόλοι! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μοντωμπάν. Τί νὰ σημαίνῃ ἄραγε αὐτὴ ἡ πρόκλησι; Α! τώρα καταλαβαίνω!... Ὁ ἱππότης αὐτὸς θὰ μὲ εἶδε νὰ πολιορκῶ τὴν ἀγαπημένη του καὶ θὰ θέλῃ νὰ μὲ τιμωρήσῃ γιὰ τὴν αὐθάδειά μου... Τί ἀνόητος ποὺ ἦμουν νὰ μὴ τὸ σκεφτῶ πιὸ μπροστά... Ναί, αὐτὸ θὰ εἶνε, δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξήγησι... Τὸ τρομερὸ ὅμως εἶνε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ μονομαχήσω μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... γιατὶ θὰ τὸν σκοτώσω ἐξάπαντος καὶ θὰ κάνω τὰ μάτια ἐκείνης νὰ χύσουν πικρὰ δάκρυα!... Α! ὄχι! ὄχι! Ποτὲ δὲν θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μου νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!...

Καὶ ὁ Μοντωμπὰν συνέχισε ὑψηλόφωνα·

—Λυποῦμαι πολύ, ἱππότα Χάντε Μωμπέρ, ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ δεχθῶ τὴν πρόκλησί σας!...

—Ἀρνεῖσθε νὰ μονομαχήσετε μαζύ μου; φώναξε καταπληκτη ἡ Ἀλκιντόρ, ἡ ὁποία δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τοὺς λόγους τῆς δειλίας τοῦ Μοντωμπάν.

—Μάλιστα, ἀρνοῦμαι!...

Καὶ ὁ Μοντωμπάν, χωρὶς νὰ περιμένῃ ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦ πῇ ὁ Μωμπέρ, συνέχισε τὸ δρόμο του μὲ βῆμα πιὸ γοργό. Ἀπὸ μέσα του ὅμως ἔβγαζε ἀπὸ τὸν θυμό του. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του δεχότανε μιὰ πρόκλησι καὶ τὴν ἄφινε ἀτιμώρητη... Ντεσπότνε καὶ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΜΙΛΤΩΝ, Ο ΤΥΦΛΟΣ ΡΑΨΩΔΟΣ

Οἱ φιλότεχνοι γονεῖς τοῦ ποιητοῦ. Ἕνα παιδὶ ποὺ περνάει τὸν καιρὸ του μελετῶντας. Ἡ τεραστία μάθησις τοῦ Μίλτωνος. Ὁ πρῶτος του γάμος. Πῶς χώρισε ἀπὸ τὴ γυναίκα του. Ἡ δεύτερη καὶ τρίτη σύζυγός του. Ἡ τύφλωσις τοῦ ποιητοῦ.

Ὁ Τζὼν Μίλτων, ὁ ποιητὴς τοῦ «Ἀπωλεσθέντος Παραδείσου», ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους ποιητὰς τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικούς, ἴσως, τῶν νεωτέρων χρόνων, γεννήθηκε τὸ 1608, στὸ Λονδῖνο, ἀπὸ εὐπορους, πολὺ φιλότεχνους καὶ πολὺ θρήσκους γονεῖς. Ἡ μητέρα του ἦταν γνωστὴ γιὰ τὶς ἀγαθοεργίες της σὲ ὅλη τὴ συνοικία ποὺ ἔμεναν, ὁ δὲ πατέρας του, παρ' ὅλες τὶς συνεχεῖς δικηγορικὲς ἀσχολίες του, δὲν ξεχνοῦσε τὶς τέχνες. Ὄχι μόνον ἀγαποῦσε τὴ φιλολογία, μὰ ἔγραφε κι' ὁ ἴδιος στίχους. Ἦταν ἐπίσης ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μουσικοσυνθέτες τῆς ἐποχῆς του, καὶ καταλάβαινε τόσο πολὺ ἀπὸ ζωγραφική, ὥστε ἀνέθετι στὸν πιὸ φημισμένο σύγχρονό του Ἄγγλο ζωγράφο, τὸν Τζάνσεν, νὰ κάνη τὴν προσωπογραφία τοῦ παιδιοῦ του Τζών, ποὺ ἦταν ἀκόμη μόλις δέκα χρονῶν.

Μεγαλωμένος σ' ἕνα τόσο καλλιτεχνικὸ περιβάλλον, ἔδειξε κι' ὁ ἴδιος ὁ Μίλτων ἀπ' τὴν πιὸ νεαρή του ἡλικία μιὰ ἐξαιρετικὴ κλίσι γιὰ τὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες. Μαθητὴς ἀκόμα, ἀπ' τὰ δώδεκα χρόνια του, ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴν μελέτη, ὥστε, μολονότι εἶχε ὅρασι ἀσθενική καὶ ὑπέφερε ἀπὸ πονοκεφάλους, κάθε μέρα διάβαζε ὥς τὰ μεσάνυχτα καὶ περισσότερο ἀκόμα. Τὰ παιχνίδια δὲν τοῦ ἄρεσαν. Ἡ ψυχή του, σοβαρὴ καὶ αὐστηρή, διψοῦσε μόνο γιὰ μάθησι.

«Διαισθανόμουν ἀπὸ τότε ἀκόμα — γράφει,— ἀπ' τὰ πιὸ μακρυνὰ παιδικά μου χρόνια, ὅτι ἡ μελέτη μου θὰ χρησίμευε γιὰ τὸ γενικὸ καλό. Πίστευα ὅτι ἤμουν γεννημένος γιὰ νὰ ἐργασθῶ γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν τιμιότητα».

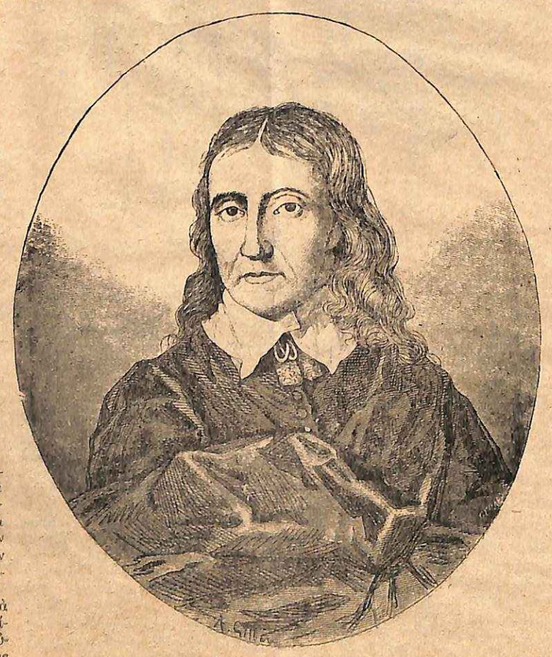
Ὅταν ὁ Μίλτων τελείωσε τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Κάμπριτζ, ἦταν κιόλας σοφός, τόσο σοφός, ὥστε προκαλοῦσε κατάπληξι σὲ ὅλους. Δὲν ἤξερε μονάχα κατὰ βάθος ὅλες τὶς φιλολογίες, ἀρχαῖες καὶ νεώτερες, μὰ εἶχε μελετήσει ἐπὶ πλέον, καὶ τὴν ἀρχαία καὶ νέα ἑβραϊκὴ γλῶσσα, τὴ συριακή, τὴ γαλλικὴ καὶ τὴν ἱσπανική, μουσική, μαθηματικά, θεολογία, καὶ ἄλλα. Τὴν λατινικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία τὶς ἤξερε τόσο καλά, ὥστε ἔγραφε εὐχερέστατα πεζὰ καὶ ἔμμετρα λατινικά. τὰ δὲ ἰταλικὰ τὰ κατεῖχε τόσο τέλεια, ὥστε, ὅταν ταξείδεψε στὴν Ἰταλία, εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρισκόταν ὄχι σὲ ξένον τόπο, ἀλλὰ στὸν τόπο του!

Ὅταν ὁ Μίλτων γύρισε ἀπὸ τὰ ταξείδια του στὴν Ἀγγλία, βυθίστηκε καὶ πάλιν στὴ μελέτη. Αὐστηρός, ἠθικός, εὐθύς, ἀπέφευγε ἀκόμα ν' ἀνακατευθῆ καὶ στοὺς πολιτικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς ἀγῶνας ποὺ ἄρχιζαν νὰ ταράζουν τὴν πατρίδα του. Ἦταν ἀφοσιωμένος στὶς μελέτες του καὶ ζοῦσε μιὰ ζωὴ μοναχική, σχεδὸν καλογηρική, ὅταν, ἔξαφνα, μέσα σ' ἕνα μῆνα, μόλις γύρισε ἀπὸ κάποια ἐξοχή, παντρεύτηκε. Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἡ γυναῖκα του τὸν ἐγκατέλειψε καὶ πῆγε πίσω στὸ πατρικό της σπίτι. Τοῦ κάκου ὁ Μίλτων τῆς ἔγραφε νὰ γυρίση, τὴν παρακάλεσε, τῆς ἔστειλε ἕνα φίλο του γιὰ νὰ τὴν μεταπείση. Ἐκείνη ἔμενε ἀνένδοτη, λέγοντας ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ συμφωνήση ὁ χαρακτῆρας της μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Μίλτωνος.

Αὐτὸ ἦταν σωστό. Πραγματικὰ ὁ Μίλτων ἦταν πολὺ σοβαρός, πολὺ αὐστηρός, πολὺ ἀφοσιωμένος στὶς μελέτες του, δὲν καταδεχόταν νὰ κατεβῆ στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῆς γυναίκας του, τὸ πολὺ χαμηλότερο ἀπὸ τὸ δικό του, δὲν ἦταν μαζύ της εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικός, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε κάθε σύζυγος, δὲν τὴν φρόντιζε καὶ δὲν τὴν περιποιόταν ἀρκετά, δὲν ἔδειχνε, τέλος, τὴν τρυφερότητα ἐκείνη, τὴν τόσο ἀπαραίτητη γιὰ κάθε γυναῖκα. Ὁ χωρισμός τους κράτησε ἀρκετὸ καιρό. Μὰ ὅταν ὁ Μίλτων ἄρχισε νὰ φλερτάρη μὲ μιὰ ἄλλη νέα, ἡ γυναῖκα του μόλις τὸ πληροφορήθηκε, ἔτρεξε ἀμέσως καὶ κλαίγοντας τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ξαναπάρη. Ὁ Μίλτων τὴν ξαναπῆρε. Μὰ καὶ πάλιν ὁ ποιητὴς δὲν ἔζησε εὐτυχισμένος μαζύ της, ὅπως οὔτε καὶ μὲ τὶς δυὸ ἄλλες γυναῖκες ποὺ πῆρε κατόπιν. Ἡ δεύτερη, μάλιστα, ἦταν τριάντα χρόνια νεώτερή του.

Μὰ καὶ ὡς πατέρας δὲν ὑπῆρξε περισσότερο εὐτυχής. Ἡ δυὸ κόρες του ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦσε γιὰ γραμματεῖς, παραπονιόντουσαν πικρὰ ἐναντίον του, γιατὶ τὶς ἔβαζε καὶ μελετοῦσαν πράγματα τρομερὰ ἀνιαρὰ γιὰ δυὸ νέα κορίτσια καὶ πληκτικά, ἄτως, ἰδίως, ἡ ἀγγλικές. Μὰ κι' ὁ Μίλτων δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὶς κόρες του.

Ἔλεγε πὼς δὲν τοῦ φερνόντουσαν οὔτε μὲ καλωσύνη, οὔτε μὲ σεβασμό, ὅτι τὸν παραιμελοῦσαν, ὅτι συνεννοημένες μὲ τὶς ὑπηρέτριες τὸν ἔκλεβαν στὰ ψώνια, ὅτι πουλοῦσαν κρυφὰ τὰ βιβλία του καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔπεφτε στὰ χέρια τους, στοὺς παλιατζῆδες. Μιὰ μέρα ἡ δευτερότοκη κόρη του, ἡ Μαρή, μαθαίνοντας ὅτι ὁ πατέρας της θὰ ξαναπαντρευόταν, εἶπε: «Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε νέο. Ἀληθινὸ νέο θὰ ἦταν μόνον ὁ θάνατος».

Ὁ ποιητὴς Μίλτων

Λόγος φοβερὸς ποὺ φίχνει ἕνα παράξενο φῶς στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ Μίλτωνος. Οὔτε ἀπὸ τὴ φύσι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπὸ τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς του ἦταν καμωμένος ὁ μεγάλος αὐτὸς ποιητὴς γιὰ νὰ γνωρίση τὴν εὐτυχία.

* * *

Τὴ γνώρισε, τουλάχιστον, στοὺς φοβεροὺς θρησκευτικοὺς καὶ πολιτικούς του πολέμους; «Ἂν σ' αὐτοὺς δὲν γνώρισε ὁ Μίλτων αὐτὸ ποὺ ὀνομάζομε συνήθως εὐτυχία, ἀσφαλῶς ὅμως γνώρισε τὶς μεγάλες χαρές, τοὺς δυνατοὺς ἐνθουσιασμούς, τὴ μέθη, τὴν ἔξαρσι ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ ὅ,τι νομίζουν πὼς εἶνε τὸ δίκαιο, ἡ ἠθική, ἡ ἀλήθεια.

Δημοκράτης φανατικὸς καὶ ἀκόμα πιὸ φανατικὸς διαμαρτυρόμενος — πουριτανός — (ὁ «Ἀπωλεσθεὶς Παράδεισος» εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο τῶν πουριτανῶν), ὁ Μίλτων πολέμησε λυσσαλέα, μὲ πεζὰ καὶ ἔμμετρα ἔργα, τὶς καταχρήσεις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ διαφθορὰ τῆς Αὐλῆς. Ὅταν ὁ δικτάτωρ Κρόμβελ καρατόμησε μπροστὰ στὸ παλάτι τὸν βασιλέα Κάρολο τὸν Α' καὶ κατέλυσε τὴ βασιλεία, ὁ Μίλτων ἀλάλαξε ἀπὸ χαρὰ καὶ δικαιολόγησε ἀπολύτως τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τοῦ Κρόμβελ. Προχειμένου νὰ ἐξυπηρετήση τὶς ἰδέες του, τίποτε δὲν τὸν πτοοῦσε. Μολονότι ἤξερε πὼς κινδυνεύει ἡ ὁρασίς του, καὶ παρὰ τὶς ρητὲς ἀπαγορεύσεις τῶν γιατρῶν, ἐξακολούθησε, ὡστόσο, νὰ γράφη (ὅς ὅτου τυφλώθηκε) γιὰ νὰ καυτηριάση καὶ νὰ ρίξη τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὀπαδῶν τῆς βασιλείας καὶ τοῦ καθολισμοῦ.

Ὅταν ἐπανιδρύθη ἡ βασιλεία, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ὑπέμενε καρτερικὰ ὅλες τὶς δυστυχίες. Εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ κρυφτῆ, γιατὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι καταδιώκονταν. κρεμιόντουσαν καὶ ἔστερα τοὺς κατέβαζαν ζωντανοὺς ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀγχόνη καὶ τοὺς ξεκοίλιαζαν. Τὰ βιβλία του τὰ ἔκαψαν οἱ δήμιοι. Εἶχε ὑποστῆ μιὰ μεγάλη πυρκαϊὰ τοῦ Λονδίνου· κάμποσοι τὸν κάμπε τὸ σπίτι του καὶ καταστράφηκε ὅλη του σχεδὸν ἡ περιουσία. Ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς ἀλλεπάλληλες καὶ φοβερὲς αὐτὲς δυστυχίες, ἀντὶ ν' ἀπαρνηθῆ τὶς πεποιθήσεις του, τὶς διακήρυξε μὲ μεγαλείτερη ζέση ἀκόμα, ἀντὶ νὰ μειωθῆ τὸ ἠθικό του, δυνάμωσε, ἀντὶ νὰ σταματήση τοὺς ἀγῶνες του, τοὺς συνέχισε πιὸ ἐπίμονα ἀπὸ πρίν. Βρισκόταν, εἶνε ἀλήθεια, στὴν καλύτερη ἡλικία. Ἦταν σαρανταπεντάρης. Ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχική, ὅμως, δύναμις, τί ἠθικὸ μεγαλεῖο! «Σύριαχ, ἔγραφε σ' ἕνα σοννέτο, ἀπευθυνόμενος σ' ἕνα φίλο του, τρία χρόνια κλείνουνε σήμερα ποὺ τὰ μάτια αὐτά, ἄσαλα καὶ ἀγνά. Ἔπαψαν νὰ βλέπουν τὸ φῶς. Ἥλιος, φεγγάρι, ἄστρα, σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, ἄντρες καὶ γυναῖκες, τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀντικρύζουν οἱ σβυσμένοι βολβοί των. Ὡστόσο, δὲν παραπονιοῦμαι κατὰ τῆς θελήσεως τ' οὐρανοῦ, καὶ δὲν χάνω τίποτε ἀπὸ τὸ θάρρος καὶ τὶς ἐλπίδες μου. Ὄρθιος καὶ σταθερὸς ἀρμενίζω πρὸς τὰ ἐμπρός. Τί μὲ συγκρατεῖ, θὰ ρωτήσης, σ' αὐτὴ τὴ δυστυχία; Τὸ συνοίσθημα. φίλε, ὅτι τὰ μάτια μου τάχασα γιὰ μιὰ εὐγενικὴ ὑπόθεσι, πολεμώντας γιὰ τὴν ἐλευθερία. Καὶ μόνη αὐτὴ ἡ σκέψις, χωρὶς νὰ ἔχω ἄλλο ὁδηγό, θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ μ' ὁδηγήση μέσα στὸ μάταιο καρναβάλι τοῦ κόσμου, εὐχαριστημένο μολονότι τυφλόν».

Τὸ ἐσωτερικὸ αὐτὸ φῶς — καθῆκον, συνείδησις, ἀγῶνας γιὰ ὅ,τι νομίζουμε ἀλήθεια, ὅπως καὶ ἂν τὸ ποῦμε,— ὡδήγησε πράγματι τὸν Μίλτωνα σ' ὅλη του τὴ ζωή. Πέρασε τὰ τριάντα τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του τυφλός, ἀλλὰ γαλήνιος καὶ χαρτερικός, ζῶντας μιὰ ζωὴ ἀσκητικὴ πότε σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὸ Λονδῖνο, πότε στὴν ἐξοχή, ὑπαγορεύοντας τὰ ποιητικά καὶ τὰ πεζά του ἔργα, τὰ φιλοσοφικά, τὰ ἱστορικά, τὰ θεολογικά, βάζοντας νὰ τοῦ διαβάσουν κάθε πρωῒ ἕνα κεφάλαιο τῆς Γραφῆς καὶ μένοντας κατόπιν ἀρκετὴ ὥρα σοβαρός, ἀμίλητος, γιὰ νὰ τριγυρίση βαθειὰ στὸ νοῦ του ὅ,τι εἶχε ἀκούσει. Δὲν πήγαινε ποτὲ στὴν ἐκκλησία. «Ἡ προσευχή, ἔλεγε, εἶνε μιὰ συνομιλία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεὸ ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ μεσολάβησι κανενός». Ἦταν ντυμένος πάντα μὲ μαῦρα φοῦχα, τὸ χρῶμα του ἦταν χλωμό, ἀλλ' ὄχι κίτρινο, τὰ πλούσια, καστανά του μαλλιά, χωρισμένα στὴ μέση, ἔπεφταν σὲ μποῦκλες, καὶ τὰ μάτια του, γκρίζα καὶ διαυγῆ, δὲν ἔδειχναν πὼς ἦταν τυφλός. Τὸ βάδισμά του, ἴσιο καὶ ἀρρενωπό, φανέρωνε μεγαλοψυχία καὶ θάρρος.

Τὴν εὐγένεια καὶ τὸ μεγαλεῖο αὐτὸ τὸ αἰσθανόμαστε καὶ στὶς προσωπογραφιες τοῦ Μίλτωνος. «Νοιώθεις παντοῦ, λέγει ἕνας Ἄγγλος συγγραφεύς, στὸ ἔργο του, στὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του, στὰ πυρτυρᾶτα του, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τίμησε ἀληθινὰ τὴ γενεὰ τῶν ἀνθρώπων».

Ὁ Μίλτων ἔσβυσε ἤρεμα τὸ 1674, σὲ ἡλικία ἑξῆντα ἕξη χρόνων.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς παλαιὰ διαφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. **Γράψατε**: «Οἰκογένειαν», Λέκα 7 Ἀθήνας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Ἡ νοσταλγία τῆς χαμένης νεότητος. Ἡ ἐπισκέψεις στὴν κ. Ρεκαμιέ. Ἡ λαχτάρα τῆς Ἑλλάδος. Μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Σατωβριάνδου. Δυὸ γέροι, ὁ ἕνας κουφὸς κι' ἡ ἄλλη τυφλή. κτλ. κτλ.

Φ ΙΛΗΔΟΝΟΣ, φιλόδοξος, θέλοντας νὰ ἔχη πάντα τοὺς πρώτους καὶ ὡραιότερους ρόλους στὸ πεδίον τῆς δράσεως (ὑπῆρξε, ὡς γνωστόν, ἐπανειλημμένως πρέσβυς καὶ ὑπουργός), ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐρωτοπαθὴς καὶ ξέροντας ὅτι καὶ ἀπὸ τὴ μεγαλείτερη δόξα ἀκόμα ἡ γυναῖκες προτιμοῦν τὴ φλόγα τῆς νεότητος, ὁ Σατωβριάνδος εἶδε μὲ ἄπειρη θλῖψι νὰ φτάνουν τὰ γεράματα.

Μιὰ μέρα, στὴν ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος τοῦ 1839 (ὁ Σατωβριάνδος ἦταν ἑβδομηντάρης τότε) στὴν Ἀμπὲ-ὸ-Μπουά, στὸ μοναστῆρι — ἐρημητήριο, ὅπου ἡ Ἰουλιέττα Ρεκαμιέ, ἡ φίλη τοῦ Σατωβριάνδου, εἶχε ἀποτραβηχτῆ γιὰ νὰ ζήση μακρυὰ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ τύρβη, ἦταν συγκεντρωμένη μιὰ μικρὴ συντροφιὰ καλεσμένων. Ἡ δὶς Ρασέλ, ἡ ἔνδοξη ἀργότερα τραγῳδός, νεαρώτατη ἀκόμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀλλὰ φημισμένη κιόλας γιὰ τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες της στὶς γαλλικὲς κλασσικὲς τραγῳδίες, ἀπήγγειλε θαυμάσια, μὲ μιὰ ζεστὴ παλμώδη φωνή, κομμάτια ἀπὸ τὸν «Πολύευκτο» τοῦ Ρακίνα, καὶ ὕστερα τὴν περίφημη, παθητικώτατη προσευχὴ ἀπὸ τὴν «Ἐσθὴρ» τοῦ ἴδιου ποιητή. Ὁ Σατωβριάνδος, συγκινημένος, ἀλλὰ κινούμενος ἀργά, λόγῳ τῆς ἡλικίας, σηκώθηκε μὲ δυσκολία ἀπὸ τὸ κάθισμά του, πλησίασε τὴν νέα καὶ πάνοντας στοργικὰ τὰ χέρια της, τῆς εἶπε μὲ μιὰν ἀδύνατη φωνή: «Τί κρῖμα νὰ βλέπη κανεὶς νὰ γεννιέται ἕνα τόσο ὡραῖο πρᾶγμα, ὅταν πρόκειται νὰ πεθάνη!..» Ἡ μικροῦλα ἠθοποιὸς δὲν τἄχασε καθόλου καὶ ἀπάντησε μὲ χαριτωμένη ἑτοιμότητα στὸν Σατωβριάνδο, ἀποδίοντάς του τὸ κομπλιμέντο: «Ἀλλά, κύριε, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν πεθαίνουν ποτέ...» (Ἐννοοῦσε τόσο ἔνδοξοι, ὥστε ἡ δόξα τους μένει ἀθάνατη). Τὴ φράσι αὐτὴ τὴν εἶπε ἡ Ρασὲλ μὲ τὸν ἴδιο θερμὸ καὶ παθητικὸ τόνο, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀπαγγείλει τὴν προσευχὴ τῆς «Ἐσθήρ». Ἀλλόμονον ὅμως! Ἡ ἰδέα καὶ ἴσως κι' ἡ βεβαιότητα τῆς ἀθανασίας τοῦ ὀνόματός του — αἰσθανόταν πὼς ἦταν πολὺ μεγάλος συγγραφεὺς — δὲ μποροῦσε νὰ παρηγορήση τὸ Σατωβριάνδο γιὰ τὸ θάνατο ποὺ τὸν ἔνοιωθε τόσο κοντά του!..

Τώρα πειὰ ὅλα τοῦ προξενοῦσαν πικρία καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴ μόνωσι, τοὺς χωρισμούς.

Τὸ 1841, ὁ ποιητὴς Ἀμπέρ, φίλος στενὸς τοῦ Σατωβριάνδου, ἔφυγε γιὰ ἕνα ταξεῖδι στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Σατωβριάνδος θυμήθηκε τὴν ἐποχὴ ποὺ γεμᾶτος νειάτα καὶ ἐνθουσιασμό, εἶχε ἐπισκεφθῆ καὶ αὐτὸς τὴ χώρα τοῦ Φειδία. Καὶ ἔγραψε στὸν φίλο του τὸ παθητικότατο αὐτὸ γράμμα, τὸ νοτισμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς νοσταλγίας: «Ὦ, χαιρέτησε καὶ ξαναχαιρέτησε ἐκ μέρους μου τὸν Ὑμηττό, ὅπου εἶδα ἕνα πλῆθος μελίσσια, τὸ Σούνιο, ὅπου ἄκουσα τὰ τριζόνια νὰ ταράζουν γλυκὰ τὴ σιωπὴ τῆς νυκτός. Χαιρέτησε τὸν Πειραιᾶ, ἄπου τὸ κῦμα ἐρχόταν κι' ἐσβυνε στὰ πόδια μου, δίπλα στὸν τάφο τοῦ Θεμιστοκλῆ... Σὲ λίγο θ' ἀναγκαστῶ νὰ πῶ στὸ κάθε τί τὸ ὕστατο χαῖρε... Περιλαμβάνομαι ἀκόμα μὲς στὴ ζωήμη μου, ἀνάμεσα στὶς ἀναμνήσεις μου. Μὰ κι' αὐτὲς θὰ σβύσουν... Δὲν θὰ βρῆς οὔτε ἕνα φύλλο ἀπὸ τὶς ἐληές, μήτε ἕνα κλαράκι ἀπὸ τοὺς ἀμπελῶνες ποὺ εἶδα στὴν Ἀττική. Νοσταλγῶ ὡς καὶ τὰ χορταράκια ἀκόμα τῆς νειότης μου.' Ἀλλοιμονο, δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ χαρτήσουμε στὴ ζωὴ μήτε ἕνα θάμνο!..»

* * *

...Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ ἀρθριτισμὸς τοῦ βασάνιζε χέρια καὶ πόδια. Τώρα πειὰ ὁ ἔνδοξος συγγραφέας, ὁ φορτωμένος δόξα, ποὺ θὰ τὴν ἀντάλλασσε πρόθυμα, ὅμως, «μὲ μιὰ μέρα νεανικῆς ἐρωτικῆς μέθης κι' ὁρμῆς», σερνόταν μάλλον, παρὰ ποὺ περπατοῦσε. Μόλις κατώρθωνε ἀπὸ τὸ ἰσογειο ὅπου ἔμενε, στὴν ὁδὸ ντὶ Μπάκ, νὰ πάη ὥς ἕνα μικρὸ γειτονικὸ κηπάκο, ὅπου τρεῖς ντουζίνες πουλιὰ ἦσαν κλεισμένα σὲ κλουβιά, προφυλαγμένα, καθὼς ἔγραφε σ' ἕνα του φίλο, «ἀπὸ τὶς γάτες καὶ τὴν πολιτική».

Ὁ Σατωβριάνδος

Αὐτὸς ποὺ εἶχε διασχίσει λεύγες καὶ λεύγες πεζὸς καὶ εἶχε κουμηθῆ στὶς ὄχθες τοῦ Εὐρώτα, εἶχε τώρα ἀνάγκη ἀπὸ μπαστούνια γιὰ νὰ περπατῆ κι' ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτη γιὰ νὰ τὸν κρατῆ καὶ νὰ τὸν βοηθῆ.

Ἐκτὸς ἀπ' τὰ γεράματά του, ὁ Σατωβριάνδος εἶχε γίνει καὶ κουφὸς σχεδόν. Μεταξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ὅπου ἄλλοτε εἶχε κυριαρχήσει σὰν βασιληᾶς, καὶ τοῦ ἐαυτοῦ του, ἕνας τοῖχος βαρὺς καὶ ἀδιαπέραστος εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑψώνεται. Συγχρόνως καὶ ἡ περιφημη φίλη του Ἰουλιέττα Ρεκαμιὲ εἶχε γίνει σχεδὸν τυφλή. Ἔτσι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ποὺ εἶχαν τόσο ἀγαπηθῆ καὶ ποὺ τόσο ἀγαποῦσαν ἀκόμα, δὲν μποροῦσαν νὰ ἐπικοινωνήσουν. Ὁ καθένας χωριστὰ ἔμπαινε σὲ μιὰ μόνωσι ποὺ προήγγελλε τὸ θάνατο, τὴ μόνωσι τὴν τελειωτική...

Ὡστόσο — καὶ ἦταν αὐτὸ τὸ στερνὸ σάλεμα τῆς ψυχῆς τους— ἤθελαν ἀκόμα νὰ εἶνε μαζύ, νὰ εἶνε μόνοι, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Καὶ ὁ γέρος Σατωβριάνδος ἔλεγε καὶ τὸν πηγαίναν — τὸν πηγαίναν!—στὴν Ἀμπέ-ὸ-Μπουά.

Οἱ ἐπισκέπτες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ περπατοῦν μέσα σὲ σκοτάδια, ποὺ τὰ εἰμήχανε μονάχα ἡ φωνή, ἡ φτωχή, μὰ γλυκειὰ πάντοτε γεροντικὴ φωνὴ τῆς τυφλῆς, βυθισμένης στὴν πολυθρόνα της ποὺ τὴν προφύλαγε ἕνα παραθὰν στύλ Λουδοβίκου 15ου. Μὰ ὁ Σατωβριάνδος δὲν ἄκουγε σχεδὸν πειὰ αὐτὴ τὴ φωνή, τὴ στοργικὴ καὶ τρυφερή, τὴ φωνὴ ποὺ τόσο τὸν εἶχε συγκινήσει καὶ ποὺ οἱ λίγοι ἦχοι της ποὺ φτάνανε στ' αὐτιά του, λὲς κι' ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ νεκρὸ παρελθόν, ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῶν χαμένων γιὰ πάντα χρόνων. Ψηλαφῶντας πάντοτε μὲς στὰ σκότη, προχωροῦσε ἐπίσημος, θλιμμένος καὶ μεγαλοπρεπής. Πήγαινε καὶ καθότανε σὲ μιὰ ἄλλη πολυθρόνα.

Καὶ ἔτσι, αὐτόχρι ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὁ βασιλεὺς τοῦ πνεύματος καὶ ἡ βασίλισσα τῆς ὡμορφιᾶς, γέροι καὶ ἄρρωστοι, ἔμεναν ὥρα πολλή, σιωπηλοί, δίχως νὰ λένε τοτότε.

Τὰ εἶχανε ὅλα πῆ. Καὶ τώρα μονάχα τὸ αἴσθημα τῆς συνειδαίας παρουσίας, μετρᾶσε μὲς στὴν ψυχὴ κάθενός τὴν ἀβάσταγη πικρία τοῦ θανάτου ποὺ σιμώνε...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου. Ὁ περίφημος ἀστυνομικὸς ἐρεπόρτερ Δ' πηρετεῖ ὡς δεκανεὺς στὸ μέτωπο, ὅταν ἔξαφνα λαβαίνει μιὰ διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψη στὸ Παρίσι καὶ νὰ παρουσιαστῆ στὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος «Ἐποχή», ὅπου ἐργαζόταν πρὸ τοῦ πολέμου. Πράγματι, παρουσιάζεται καὶ μαθαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του ὅτι ἡ κυβέρνησις πεινᾶ ἀπ' αὐτόν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, νὰ σώσῃ τὸ Παρίσι ! Δὲν τοῦ δίνει ὅμως καμμιὰ ἐξήγησι σχετικὴ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὸν πηγαίνει νὰ μεταλουθήσῃ μιὰ μυστικὴ ὀπουργικὴ συνεδρίασι. Ἐκεῖ ὁ Ρουλταμπὶλ ἀκούει τὸν "Ἄγγλο ἐπιστήμονα Κρόμερ νὰ μιλάῃ γιὰ μιὰ καταπληκτικὴ ἐφεύρεσι τοῦ Γάλλου σοφοῦ Φούλμπερ, γιὰ μιὰ τερασττία τορπίλλη, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ σὲ λίγες στιγμὲς σὲ ἐρείπια καὶ τὴ μεγαλείτερη πρωτεύουσα. Ἔγιναν μάλιστα καὶ τὰ σχετικὰ πειράματα σ' ἕνα ἔρημονῆσι, ἀπὸ ὁποῖο, μετὰ τὴν ἔκρηξι τῆς «Τιτάνιας» — ἔτσι ὀνομάζεται ἡ τορπίλλη — μετεβλήθη σὲ πραγματικὴ κόλασι. Μὰ οἱ Γερμανοί, τὴν ἴδια νύχτα κιόλας, ἀπαγάγουν μ' ἕνα ὑποβρύχιο τὸν Φούλμπερ, τὴν κόρη του καὶ τὸν μνηστῆρα τῆς τελευταίας καὶ κλέβουν τὰ σχέδια τῆς ἐφευρέσεως. Τοὺς μεταφέρουν στὰ ἐργοστάσια Κρούπ κι' ἐκεῖ ἐξαναγκάζουν τὸν μνηστῆρα τῆς δεσποινίδος Φούλμπερ νὰ κατασκευάσῃ γιὰ λογαριασμό της Γερμανίας τὴν «Τιτάνια», γιὰ νὰ καταστρέψουν μ' αὐτὴ τὸ Παρίσι. Οἱ Γάλλοι ὑπουργοί, τρομοκρατημένοι, ἐμπιστεύονται τὴν σωτηρία τοῦ Παρισιοῦ στὸν Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ πάῃ μαζὶ μὲ δυὸ βοηθούς του στὸ "Εσεν καὶ νὰ φυγαδεύσῃ τοὺς τρεῖς ἐφευρέτας, οἱ ὁποῖοι, εὐτυχῶς, δὲν εἶχαν ἀποκαλύψει ἀκόμα ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἐφευρέσεώς των στοὺς Γερμανούς. Πράγματι δέ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ρεπόρτερ φροντίζει νὰ συλληφθῇ αἰχμάλωτος καὶ οἱ Γερμανοί, ἐπειδὴ παρουσιάζεται ὡς μηχανικός, τὸν στέλνουν στοῦ Κρούπ. Ἐκεῖ κατωρθώνει νὰ γίνῃ συνεργάτης τοῦ μηχανικοῦ Ρίχτερ καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν Νικόλ καὶ τὸν μνηστῆρα της καὶ ὀργανώνει, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, τὴ φυγάδευσί τους. Στὰ σχέδιά του αὐτὰ τὸν βοηθεῖ κι' ὁ φίλος του Βλαντιμίρ, ὁ ὁποῖος, μετεμφιεσμένος ὡς Τοῦρκος πασᾶς, μένει στὸ ξενοδοχεῖο «Ἐσενερ Χόφ».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Εὐχαριστῶ! Καὶ τὸ «Βέζελ» τί γίνεται; ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ.

—"Ασχημα νέα ! εἶπε ὁ Βλαντιμίρ μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Εἶδα τὸν πλοίαρχο τοῦ «Βέζελ». "Εχει διαταχθῆ νὰ μεταφέρῃ κατὰ τὸ προσεχές του ταξεῖδι πενῆντα Γερμανοὺς στὴν 'Ολλανδία...

—Πόσο πλήρωμα ἔχει ;... ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

—Ἑφτὰ ἄνδρες...

—Κι' ὁ πλοίαρχος, ὀχτώ! Πενῆντα ὀχτὼ ὁλαδὴ ἄνδρες συνολικῶς...

—Εἶνε πολλοί, εἶπε ὁ Βλαντιμίρ, γιὰ μᾶς τοὺς τρεῖς ποὺ θ' ἀναγκαστοῦμε ἴσως νὰ κυριεύσουμε τὸ καράβι χωρὶς νὰ κάνουμε καθόλου θόρυβο...

—Μπᾶ !...Δὲν θ' ἀντιληφθοῦν τίποτε κ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη νὰ κυριεύσουμε τὸ πλοῖο...

—Διάβολε !... Τὸ ἐλπίζω κ' ἐγώ...

—Τί ὥρα φτάνουν ἡ κάσσες στὸ «Βέζελ» ;

—Πρέπει ὅλα νὰ ἔχουν φτάσει στὶς ἕξη τὸ πρωΐ... Τὸ πλοῖο πρέπει νὰ σηκώσῃ τὴν ἄγκυρα στὶς ἑφτά... Τὸ πολὺ-πολὺ στὶς πέντε θὰ ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴ δική σας ἀπόδρασι... Μέσα σὲ δυὸ ὧρες λοιπὸν μποροῦν νὰ συμβοῦν πολλὰ πράγματα...

—Τί δηλαδή ;

—Νὰ σᾶς συλλάβουν καὶ νὰ σᾶς πᾶνε πάλι στὰ ἐργοστάσια...

—Πολὺ πιθανὸν νὰ συμβῇ κι' αὐτό! ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπὶλ μὲ φωνὴ ψυχρή. Μὰ δὲν θὰ πᾶνε στὰ ἐργοστάσια παρὰ μόνο πτώματα... Ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου πασᾶ, τί κάνει ἡ πριγκήπισσα Μποντοβάνι ;

Μὰ ὁ Βλαντιμὶρ δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, γιατὶ οἱ ἄλλοι προσκαλεσμένοι καθόντουσαν κιόλας στὸ τραπέζι καὶ θ' ἀντιλαμβανόντουσαν τὴν ἀπουσία τους.

Ὁ Ρουλταμπὶλ κάθησε μακρυὰ ἀπὸ τὸ Βλαντιμὶρ καὶ τὴ Νικόλ, ἀνάμεσα σ' ἕνα γέρο διοικητικὸ ὑπάλληλο καὶ μιὰ νεαρὴ δεσποινὶδούλα, δεκάξη-δεκαοχτὼ χρόνων, ἐξαδέλφη τοῦ Χάνς, ἡ ὁποία δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ διηγῆται στὸ Ρουλταμπὶλ σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες, ἕνα ταξεῖδι ὀχτὼ ἡμερῶν ποὺ εἶχε κάνει στὸ Παρίσι.

—Τὸ Παρίσι, ἔλεγε, εἶνε μιὰ πόλις μαγική. Δένε πῶς ὁ αὐτοκράτωρ θὰ τὸ καταστρέψῃ ἴσως, μὰ ἐγὼ ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ χαθῇ ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς μιὰ μαγικὴ πόλις...

Τὰ λόγια της αὐτὰ ἀκούστηκαν κ' ἔκαναν αἴσθησι. Τότε ὁ στρατηγὸς φὸν Μπέργκ ἄρχισε νὰ λέῃ ὅτι ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἠλίθιος συγκρινόμενος μὲ τὸν Κάϊζερ, κι' ὅτι ὁ Κάϊζερ θὰ κατέστρεφε ὅ,τι χρειαζόταν, κι' αὐτὴ τὴ μαγικὴ πόλι, ἂν αὐτὸ ἦταν ἀναγκαῖο, μὰ ὁ γερμανικὸς πολιτισμὸς θὰ θριαμβεύσῃ σ' ὅλη τὴ γῆ.

—Αὐτὸ ἄλλωστε ἄρχισαν νὰ τὸ καταλαβαίνουν, ὄχι μόνο οἱ φίλοι μας ἀλλὰ καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας...

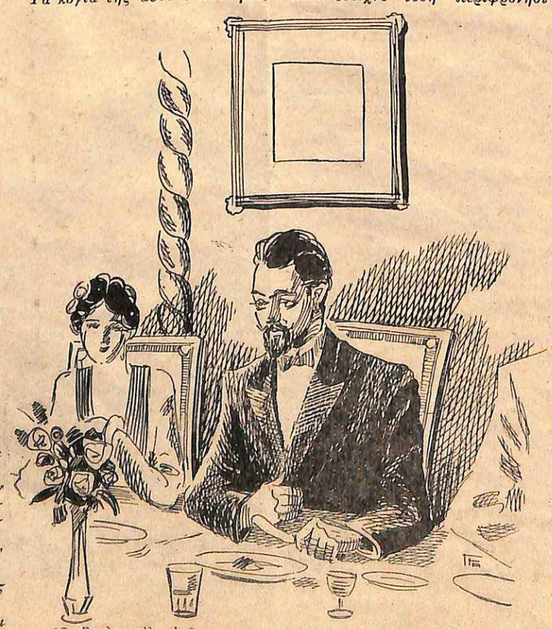
Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔδειξε μὲ τὰ θλέμματά του τὸ Ρουλταμπὶλ καὶ τὴ Νικόλ.

Ὁ Ρουλταμπὶλ μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ταραχή του. Ἡ Νικὸλ ὅμως δὲν ταράχτηκε καθόλου, μὰ κύτταξε τὸ ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος τὴν κύτταξε κι' αὐτός. Φάνηκαν κ' οἱ δυὸ σὰν νὰ εἶχαν καταλάβει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κ' ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους πάνω ἀπ' τὰ πιάτα τους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι προσκαλεσμένοι ξεσπούσαν σ' ἐπευφημίες καὶ ζητωκραυγές.

Ὁ ρεπόρτερ δὲν συλλογιζόταν τόσο τὴν ντροπή του καὶ τὸν ἐξευτελισμό του, γιατὶ ἔλπιζε σὲ λίγο νὰ ἐκδικηθῇ μὲ τὸν πιὸ λαμπρὸ τρόπο, ὅσο τὴ μανία καὶ τὸν πόνο ποὺ θὰ σπάραζαν τὴν καρδιὰ τῆς Νικόλ...

Συγχρόνως ἔνοιωθε καὶ μεγάλη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔδειχνε τόση περιφρόνησι πρὸς τὸν ἐραστή της καὶ τὸν ἐμπιστευόταν ἔτσι.

Τὸ γεῦμα ἐτελείωνε καὶ ὁ στρατηγὸς φὸν Μπέργκ ἄρχισε νὰ ἐκφωνῇ τὰ πρωτοστὰ τοῦ τοστ, ποὺ θὰ ἔκλειναν τὴν ἐπίσημη συγκέντρωσι.

Ὁ Ρουλταμπὶλ μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ταραχή του

Τότε ὁ Ρουλταμπὶλ σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἄδειασε τὸ ποτήρι του μονορούφι, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔμεναν καθισμένοι. Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ἀρκετὰ δυνατὴ γιὰ νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ ὅλους :

—Εἶστε ἕτοιμοι, κύριοι, γιὰ τὸ τελευταῖο τοστ ; Ἔχετε ἀκόμα δυὸ λεπτὰ καὶ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς προτείνω νὰ πιοῦμε στὴν ὑγεία τοῦ μεγάλου μας αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ σὲ λίγο νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν ἀγαπημένη μας πατρίδα, ἀφοῦ θὰ ἔχουμε ἐκπληρώσει τὸ καθῆκον μας ἀπέναντι τοῦ Κράτους μας...

Ὅλοι σηκώθηκαν ὄρθιοι καὶ ἄδειασαν τὰ ποτήρια τους μονορούφι. Ὁ Ρουλταμπὶλ ἔμεινε καθισμένος καὶ ἄδειασε κι αὐτὸς τὸ ποτήρι του μονορούφι, ἐνῶ ἡ Νικὸλ ἔμεινε ὄρθια καὶ ἄδειασε τὸ δικό της.

—Ἀξίζει νὰ σωθῇ !... Καὶ θὰ τὴ σώσω ! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Ρουλταμπίλ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισαν ἡ προπόσεις ὑπὲρ τῶν μελλονύμφων, ἡ ὁποῖες τελείωναν ὅλες μὲ τὶς ἐπιφωνήσεις : «Κάτω ἡ Γαλλία ! Κάτω ἡ Ἀγγλία ! Κάτω ἡ Ρωσσία !...»

Ὁ Ρουλταμπίλ, κατακόκκινος ἀπ' τὸ κακό του, ἔχωνε τὰ νύχια του μέσα στὶς σάρκες του, κυττάζοντας συγχρόνως τὴ Νικόλ, ἡ ὁποία τοῦ φαινόταν τώρα κάπως ταραγμένη.

Τέλος οἱ προσκαλεσμένοι σηκώθηκαν ἀπ'τὸ τραπέζι καὶ σκορπίστηκαν στὰ σαλόνια γιὰ νὰ καπνίσουν τὰ πούρα τους. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς περίμενε κι' ὁ Ρουλταμπὶλ γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴ Νικόλ. Μέσα στὸ γενικὸ μπέρδεμα, κατώρθωσε πράγματι νὰ τὴν προσεγγίσῃ στὴ γωνιὰ ἑνὸς σαλονιοῦ, νὰ πῆς χώσῃ μέσα στὸ χέρι τὸ μικρὸ φιαλίδιο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Βλαντιμὶρ καὶ νὰ τῆς πῇ :

—Πάρτε αὐτό! Εἶνε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ν' ἀποκοιμίσετε τὴ γυναίκα ποὺ σᾶς φυλάει καὶ ὅλη τὴν οἰκογένεια Χάνς, ἂν παρουσιαστῆ ἀνάγκη. Εἶκοσι σταγόνες γιὰ κάθε πρόσωπο φτάνουν. Βάλτε ἐσεῖς τριάντα !

Ἡ Νικὸλ κύτταξε τὸ Ρουλταμπὶλ χωρὶς νὰ κάνῃ οὔτε μιὰ κίνησι.

—Βάλτε λοιπὸν αὐτὸ τὸ φιαλίδιο στὴν τσέπη σας ! ξαναεῖπε ὁ ρεπόρτερ.

—Σὲ λίγο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Νικόλ, γιατὶ τώρα μᾶς κυττάζουν. Δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῆτε ;

—Ναί!...

—Τότε πέστε τό μου γρήγορα, γιατὶ δὲν ξέρουμε ἂν θὰ μᾶς παρουσιαστῆ ἄλλη παρόμοια εὐκαιρία.

—Λοιπόν, εἶπε ὁ ρεπόρτερ, ἀπόψε, στὶς τρεῖς ἀκριβῶς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ Χάνς, ὅπου μένετε, φορῶντας τὰ ροῦχα, τὸ καπέλλο καὶ τὸ μανδύα τῆς Ἐλένας. Ἂν σᾶς προσέξῃ κανείς, μὴ δώσετε καμμιὰ προσοχή. Θὰ σᾶς νομίσουν ὅλοι γιὰ τὴ μνηστὴ τοῦ Ρίχτερ καὶ δὲν θὰ ξαφνιαστοῦν ἐλέποντάς σας ὅτι πηγαίνετε νὰ συναντήσετε τὸ μνηστῆρα σας τὴ νύχτα τῶν ἀραβώνων σας. Ἕνα ραντεβοῦ τῶν μνηστήρων μετὰ τὸ γεῦμα τῶν ἀραβώνων των εἶνε πολὺ συνηθισμένο πρᾶγμα στὴ Γερμανία. Μόλις θὰ φτάσετε στὸ σπίτι τοῦ Ρίχτερ, ἕνα παράθυρο θ' ἀνοίξῃ καὶ κάποιος θὰ σᾶς μπάσῃ μέσ' στὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας ποὺ ξέρετε...

—Ποιὸς θὰ μὲ μπάσῃ ; Ἐσεῖς ;

—Ἐγὼ ἢ κάποιος ἄλλος, γιατὶ θὰ εἶμαι ἴσως ἐξαιρετικὰ ἀπασχολημένος... Πάντως, ὅποιος κι' ἂν εἶνε, θὰ εἶνε ἄνθρωπος δικός μου. Ἂν στὶς τρεῖς καὶ μισή, δὲν βρισκόσαστε ἐκεῖ, θὰ καταλάβω ὅτι σᾶς συνέβη κάτι ἐντελῶς ἀπρόοπτο ποὺ σᾶς ἐμποδίσε νὰ φύγετε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Χάνς. Τότε, νὰ βρισκόσαστε στὸ δωμάτιό σας. Θὰ ρθῶ νὰ σᾶς πάρω ἀπὸ κεῖ.

—Εἶστε βέβαιος ὅτι θὰ πετύχετε ;

—Ἀπολύτως βέβαιος, γιατὶ ἔχω τὴ συγκατάθεσί σας σὲ ὅλα καὶ νὰ σᾶς σκοτώσω ἀκόμη !

—Ὢ ! ναί !

—Φαντάζομαι, ὅτι ἡ συγκατάθεσις αὐτὴ ἰσχύει πάντοτε ;

—Πάντοτε ! ἀπάντησε ἡ Νικόλ.

Καὶ χαμογέλασε στὸ Ρουλταμπίλ.

Ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ γιὰ ἕνα λόγο μυστηριώδη, ἔγινε χλωμὸς σὰν τὸ κερὶ κ' ἐγκατέλειψε ἀπότομα τὴ Νικόλ... Ἀναγκάστηκε μάλιστα νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του ἀλλοῦ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ὁλοφάνερη ταραχή του, γιατὶ εἶδε καθὼς ἀπομακρυνόταν τὸ στρατηγὸ φὸν Μπέργκ νὰ μπαίνῃ στὴν αἴθουσα ποὺ βρισκόταν.

Τὸν ἀπόφυγε, γιατὶ μὲ τὴν ταραχή του ἦταν ζήτημα ἂν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τ' ἄλλα σαλόνια. Ἐκεῖ ἀναζήτησε τὸν Βλαντιμὶρ καὶ ὅταν τέλος κατώρθωσε νὰ τὸν ξεμοναχιάσῃ, τοῦ μίλησε μὲ φωνὴ τόσο ἀλλοιωμένη, ὥστε ὁ Βλαντιμὶρ τρόμαξε καὶ τὸν ρώτησε :

—Μὰ τί συμβαίνει, λοιπόν ;

—"Ακου, Βλαντιμίρ, ἄκου ! Γιατὶ ἡ πριγκήπισσα Μποντοβάνι δὲν βρίσκεται ἐδῶ ; Δὲν ἦταν λοιπὸν προσκαλεσμένη ;

—Ἀπεναντίας τὴν προσκάλεσαν κι' αὐτήν !

Ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησι αὐτὴ ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κίνησι χαρᾶς καὶ τὸ χρῶμα του τοῦ ξαναγύρισε.

—Ὢ, Θεέ μου ! εἶπε. Θεέ μου ! Εἶνε δυνατὸν αὐτό ; Εἶσαι βέβαιος, Βλαντιμίρ ; Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶχαν προσκαλέσει ἐδῶ τὴν πριγκήπισσά σου ;

—Ἀπολύτως βέβαιος ! "Οχι μόνο μοῦ τὸ εἶπε, ἀλλὰ καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν κάρτα τῆς προσκλήσεώς της.

—Θεὲ τοῦ οὐρανοῦ ! φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ. Ξαναγυρίζω στὴ ζωή... Ξέρεις ποιὸς ἔκανε τὸν κατάλογο τῶν προσκεκλημένων ;

—Ὁ στρατηγὸς φὸν Μπέργκ, ὁ ἴδιος.

—Εὐχαριστῶ ! Εὐχαριστῶ ! Δὲν ξέρεις τί καλὸ μοῦ κάνεις μὲ τὶς ἀπαντήσεις σου αὐτές !

—Μὰ πές μου τί συμβαίνει ; ρώτησε ὁ Βλαντιμίρ. Τὸ ὕφος σου πρὸ ὀλίγου ἔδειχνε ὅτι ὅλα πήγαιναν περίφημα... Σὲ κύτταξα ποὺ κουβέντιαζες μὲ τὴ Νικόλ. Σοῦ χαμογελοῦσε σὰν ἄγγελος...

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπὶλ μὲ φωνὴ σοβαρή. Μοῦ χαμογελοῦσε. "Ακουσες, Βλαντιμίρ.. Αὐτὴ ἡ νέα κόρη εἶνε ὑπέροχη! Δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ ὡραῖο, τίποτε πιὸ ἡρωϊκὸ στὸν κόσμο ἀπὸ τὴ Νικόλ...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε σιωπηλὸς κ' ἔπειτα ἐξακολούθησε :

—Καὶ τώρα θὰ μοῦ πῆς γιατὶ ἡ πριγκήπισσα Μποντοβάνι, ἂν καὶ προσκαλεσμένη, δὲν ἦρθε στὸ πρόγευμα τῶν ἀρραβώνων ;

—Θέλες λοιπὸν νὰ τῆς μιλήσῃς ;

—Ἐγώ ! ἔκανε ἀναπηδώντας ὁ Ρουλταμπίλ. Ἐγὼ οὔτε τὴν ξέρω, οὔτε θὰ ἤθελα νὰ τὴν ξέρω.. Οὔτε εἶχα νὰ τῆς πῶ τίποτε...

—Τότε μὴ λυπᾶσαι γιὰ τὴν ἀπουσία της...

—Ἀπεναντίας !... Λυπᾶμαι, λυπᾶμαι πολύ! Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τὸ λόγο τῆς ἀπουσίας της. Μήπως εἶνε ἄρρωστη ;

—Καθόλου. Μὰ σήμερα τὸ πρωὶ καθὼς δοκίμαζε μιὰ ὑπέροχη τουαλέττα ποὺ θὰ τὴν ἔκανε ἐσσίλισσα αὐτῆς τῆς ἑορτῆς, ἔλαβε τὴ διαταγὴ νὰ πάῃ σ' ἕνα ἄλλο πρόγευμα, ὅπου θὰ συναντιόταν μὲ μιὰ μεγάλη δερμάτινη πολυθρόνα. "Εμεινε ἐκεῖ ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ μὲ τὸ κεφάλι του κρυμμένο μέσα στὰ χέρια του. "Επειτα σηκώθηκε, συνάντησε τὸ Βλαντιμὶρ κι' ἀποτραβήχτηκαν κ' οἱ δυὸ σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ὅπου μπόρεσαν νὰ φλυαρήσουν ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ κανείς.

"Οταν τελείωσαν τὴν κουβέντα τους, ὁ ἕνας ἦταν πιὸ χλωμὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Ὁ Βλαντιμὶρ πῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν φὸν Μπέργκ, τὴν "Ελενα καὶ τὸ Ρίχτερ, ζητῶντας τὴν ἄδεια ν' ἀποσυρθῆ, ἐπειδή, ὅπως εἶπε, ἦταν λίγο ἀδιάθετος. Οἱ ἄλλοι δὲν δυσκολεύτηκαν καθόλου νὰ τὸ πιστέψουν αὐτὸ βλέποντας τὴ χλωμάδα του.

Ἐβγῆκε λοιπὸν ἔξω καὶ καταστρώθηκε σ

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ!... ΔΩΡΑ!... ΔΩΡΑ!... ΔΩΡΑ!...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!...

Η «Οἰκογένεια», ἐκτὸς τῶν ἄλλων σπουδαίων καινοτομιῶν, εἰς τὰς ὁποίας προέβη τελευταίως, ἐκτὸς τῆς συμφωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν προέβη μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῶν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ» κ. Ν. Καμαρινοπούλου, ὅπως συγχωνεύσει ἐν αὐτῇ καὶ τὸ προαναφερθὲν ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν, μεθ' ὅλων τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων του, ἐκτὸς τῆς αὐξήσεως τῶν σελίδων της εἰς 52, προβαίνει ἤδη, χάριν τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν καὶ συνδρομητῶν της, καὶ εἰς τὴν ἑξῆς πρωτοφανῆ διὰ τὸν περιοδικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἡμερήσιον Τύπον, καινοτομίαν :

Ἐγκαινιάζει ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

μὲ πλούσια καὶ πρωτοφανῆ δῶρα, μὲ δῶρα μεγάλης ἀξίας, τὰ ὁποῖα κανένα Ἑλληνικὸν περιοδικὸν δὲν ἐπρόσφερε μέχρι σήμερα στοὺς ἀναγνώστας του.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα θὰ προσφέρῃ ἡ «Οἰκογένεια» στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας της, κατὰ

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ὁ α΄	ἀριθμὸς θὰ κερδίζῃ δρχ.				500	Ὁ ε΄	ἀριθμὸς θὰ κερδίζῃ δρχ.		50
Ὁ β΄	»	»	»	»	150	Ὁ στ΄	»	»	»	»	50
Ὁ γ΄	»	»	»	»	100	Ὁ ζ΄	»	»	»	»	50
Ὁ δ΄	»	»	»	»	50	Ὁ η΄	»	»	»	»	50

Ἐπίσης ἄλλοι ἑκατὸ ἀριθμοὶ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπον τοῦ ὑπερόχου μυθιστορήματος τοῦ Ὀνωρίου Μπαλζὰκ «Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ». Συνολικὴ ἀξία τῶν ἑκατὸ αὐτῶν ἀντιτύπων Δρχ. 2.000.

Τέλος ἑκατὸ ἀκόμη ἀριθμοὶ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπον τοῦ ἀριστουργηματικοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ἰουλίου Βὲρν «Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ». Συνολικὴ ἀξίακαὶ τῶν 100 αὐτῶν ἀντιτύπων ἕτερα 2.000 δραχμῶν.

Ἡ ἀξία δηλαδὴ τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα θὰ προσφέρῃ ἡ «Οἰκογένεια στοὺς ἀναγνώστας της ἑβδομαδιαίως ἀνέρχεται ἐν συνόλῳ εἰς ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΑΣ δραχμῶν (5.000) !....

Ὁ πίναξ τῶν ἑβδομαδιαίων δώρων τῆς «Οἰκογενείας» θ' ἀλλάζῃ κάθε ἑβδομάδα, οὕτως ὥστε νὰ μποροῦν νὰ λαμβάνουν μέρος στὸ Λαχεῖον ὅλοι οἱ ἀναγνῶστοι, καὶ οἱ κερδίζοντες ἀκόμη εἰς προηγουμένους κληρώσεις ἐφόσον τὰ δῶρα θὰ εἶνε πλούσια καὶ ποικίλα.

Εἰς τὸ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ τῆς «Οἰκογενείας» θὰ λαμβάνουν μέρος ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνῶσται μας, χωρὶς νὰ ὑποβάλλωνται σὲ κανένα κόπο, χωρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι ν' ἀποκόπτουν δελτίον ἀπὸ τὸ φύλλο καὶ νὰ τὸ καταστρέφουν.

Ἁπλῶς κάθε ἀναγνώστης θὰ φυλάσσῃ τὸ φύλλον του, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύεται δελτίον τοῦ Λαχείου μὲ αὔξοντα ἀριθμόν. Κατόπιν δέ, ὅταν, μετὰ τὴν κλήρωσιν, ἰδῇ ὅτι κερδίζει ὁ ἀριθμὸς τοῦ φύλλου του, θὰ τὸ προσκομίσῃ ἢ θὰ τὸ ἀποστέλλῃ εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καὶ θὰ παίρνῃ τὸ δῶρο του.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνεται κάθε ἑβδομάδα εἰς τὰ Γραφεῖα μας, παρουσίᾳ ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ παράδοσις τῶν δώρων θὰ εἶνε ἄμεσος.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράζῃ καὶ δυὸ καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Στὴν κληρωτίδα θὰ μπαίνουν ὅλοι οἱ εἰς τὰ φύλλα δημοσιευόμενοι ἀριθμοί. Θὰ συμμετέχουν δηλαδὴ στὸ Λαχεῖο ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μας — καὶ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν — μὲ μεγάλες ἐλπίδες κέρδους ἕκαστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Α΄ κληρώσεως τοῦ ἑβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθοῦν στὸ μεταπροσεχὲς φύλλο.

Οὐδέποτε ἑλληνικὸν περιοδικὸν προέβη εἰς τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

Προφθάστε λοιπὸν ν' ἀγοράσετε τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» πρὶν ἐξαντληθῇ λόγῳ τῆς καταπληκτικῶς μεγάλης ζητήσεως

ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΑ ΡΟΥΒΛΙΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΑΡΩΝ

Πόθεν ἐδημιουργήθη ὁ θρύλος. Ἡ Βασίλισσα Ὄλγα καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ Εὐαγγελίου στὴν δημοτικήν. Τὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα της. Τὰ ρούβλια τῶν ὁμογενῶν τῆς Ρωσσίας. Πῶς δημιουργήθηκε σκοπίμως μιὰ σύγχυσις. Η συγκρούσεις τῶν Εὐαγγελιακῶν, κτλ. κτλ.

Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα βέβαια δὲν ἔχει λυθῇ οὔτε σήμερα ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ συζητήσεις ἐξακολουθοῦν ἀκόμα μεταξὺ δημοτικιστῶν καὶ καθαρευουσιάνων. Οἱ ἡρωϊκοὶ ὅμως καυγάδες γύρω ἀπὸ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ἔπαψαν πειά. Πέρασε ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ γέρο Μιστριώτης ξεσήκωνε στὸ πόδι τοὺς φοιτητὰς ἐναντίον τῶν ὑπονομευτῶν τῆς «πατρίου ἡμῶν γλώσσης»! Πέρασε πειὰ ἡ ἐποποιΐα τῶν Εὐαγγελιακῶν καὶ τῶν Ὀρεστειακῶν, ἡ διαδηλώσεις καὶ ἡ συγκρούσεις.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχει ἀκουστὰ μόνο ἡ σημερινὴ νεολαία. Καὶ ὅλοι φυσικὰ θὰ ἔχουν ἀκούσει καὶ γιὰ τὸν περίφημο θρύλο τῶν ρουβλίων, τὰ ὁποῖα, σύμφωνα μὲ τὰ κατηγορητήρια τῶν καθαρευουσιάνων, ἔστελνε στὴν Ἑλλάδα ἡ Τσαρικὴ Ρωσσία, μέσῳ τῆς ἀειμνήστου βασιλίσσης Ὄλγας, γιὰ πανσλαυϊστικὴ προπαγάνδα, γιὰ νὰ μᾶς χαλάσῃ δηλαδὴ τὴ γλῶσσα καὶ τὴ θρησκεία μὲ τὴ μετάφρασι τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ ἀφελὴς κοσμάκης ἐπίστευε τότε στὸν θρύλο αὐτὸ τῶν ρουβλίων, καθὼς ἐπίσης ἐπίστευε ὅτι ἡ βασίλισσα Ὄλγα ἦταν ἕνα εἶδος πράκτορος τῆς πανσλαυϊστικῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσσίας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅμως θεωροῦσαν τὴν κατηγορία αὐτὴ περὶ ρουβλίων ὡς συκοφαντία.

Μὰ πῶς καὶ γιατὶ ἐδημιουργήθη αὐτὸς ὁ θρύλος ; Δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀβάσιμος. Ὅτι βέβαια πῶς ἡ Ρωσσία ἔστελνε ρούβλια στὴν Ὄλγα γιὰ νὰ διαφθείρῃ τὴ συνείδησι, τὴ γλῶσσα καὶ τὴ θρησκεία τῶν ὑπηκόων της. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι χρήματα λάβαινε ἡ Ὄλγα ἀπὸ τὴ Ρωσσία καὶ ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ εἶχαν κάποια σχέσι μὲ τὴ μετάφρασι τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ πάνου σ' αὐτὸν τὸν καιβά, ἡ τότε ἀντιπολίτευσις τῆς κυβερνήσεως Θεοτόκη καὶ οἱ ἀντιβασιλικοὶ κέντησαν τὸ παραμύθι περὶ τῶν πανσλαυϊστικῶν ρουβλίων.

Νὰ ποιὰ εἶνε ὅλη ἡ ἀλήθεια σχετικῶς :

Ἡ βασίλισσα Ὄλγα, ὅπως εἶνε γνωστό, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, ἀφοσιώθηκε στὴν ἵδρυσι καὶ τὴν ὀργάνωσι νοσοκομείων. Ταχτικὰ δὲ τὰ ἐπεσκέπτετο, τὰ ἐπιθεωροῦσε καὶ σὰν μητέρα παράστεκε στὸ προσκέφαλο τῶν ἀρρώστων. Καθὼς μάλιστα ἦταν πολὺ θρῆσκα, ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴ θεραπεία ὄχι μόνο τοῦ σώματος τῶν ἀσθενῶν, μὰ καὶ τῆς ψυχῆς των. Ἄλλωστε, οἱ ἄρρωστοι τῆς ζητοῦσαν βιβλία νὰ περνοῦν τὶς βαρειὲς κι' ἀτέλειωτες ὧρες ποὺ ἔμεναν καρφωμένοι στὰ κρεββάτια ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τους. Ἡ Ὄλγα ἐμοίραζε στοὺς ἀρρώστους Εὐαγγέλια, μὰ αὐτὸ τῆς παραπονιόντουσαν πὼς δὲν κατάλαβαίνουν τὴ γλῶσσα τους.

Τότε ἡ Ὄλγα σκέφτηκε νὰ βάλῃ νὰ μεταφράσουν τὸ Εὐαγγέλιο σὲ ἁπλῆ γλῶσσα, ὄχι μαλλιαρή, οὔτε δημοτική, μὰ στὴν «καθομιλουμένη». Τὴ σκέψι της αὐτὴ τὴν ἀνακοίνωσε στὸν ἀείμνηστο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Πανταζίδη, ποὺ ἦταν καὶ καθηγητὴς τῶν πριγκήπων στὸ Παλάτι. Ὁ Πανταζίδης ἐπαίνεσε τὴν πρωτοβουλία αὐτὴ τῆς βασίλισσας καὶ τὴν ἐνθάρρυνε. Τῆς σύστησε μάλιστα ν' ἀναθέσῃ τὴ μετάφρασι τοῦ Εὐαγγελίου στὴν ἀνεψιά του, τὴ δεσποινίδα Ἰουλία Σωμάκη. Ἐκτὸς τοῦ Πανταζίδη, ἡ Ὄλγα ἐξήτησε καὶ τὴ γνώμη τοῦ τότε Μητροπολίτη Ἀθηνῶν Προκοπίου, καθὼς καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς Φιλίππου Παπαδοπούλου. Κι' ὁ μὲν Παπαδόπουλος βρῆκε λαμπρὴ τὴν ἰδέα τῆς βασίλισσας κι' ἀνέλαβε ὁ ἴδιος νὰ διορθώσῃ τὴ μετάφρασι τῆς Δος Σωμάκη. Ὁ Μητροπολίτης ὅμως φάντηκε πολὺ δισταχτικὸς καὶ ἀπάντησε πὼς, ἐν πάσῃ περιπτώσει, μόνος του, χωρὶς τὴ γνώμη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ.

Μὰ ἡ Ὄλγα, ποὺ τὴν παρακινοῦσαν κι' ὁ Πανταζίδης κι' ὁ Παπαδόπουλος κι' οἱ ἄρρωστοι ποὺ τῆς ἔλεγαν πὼς εὐχαρίστως θὰ διάβαζαν τὸ Εὐαγγέλιο ἂν ἦταν σὲ ἁπλούστερη γλῶσσα, τράβηξε μπροστά. Πράγματι δέ, ἡ Δὶς Σωμάκη, καθ' ὑπηρηλὴν ἐντολήν της, μετέφρασε τὸ Εὐαγγέλιο σὲ γλῶσσα ὁμιλουμένη. Τὴ μετάφρασι τὴ διόρθωσε κατόπιν ὁ καθηγητὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς Παπαδόπουλος καὶ κατόπιν ἡ βασίλισσα Ὄλγα τὴν ὑπέβαλε πρὸς ἔγκρισιν στὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Ἡ Σύνοδος ὅμως ἀρνήθηκε νὰ τὴν ἐγκρίνῃ καὶ τότε οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἔκαναν ἔγγραφο πρὸς τὴ βασίλισσα, συνιστῶντας της νὰ μὴν τὴν ἐκδόσῃ.

Μὰ ὁ Πανταζίδης παρακίνησε τὴ βασίλισσα νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψη της τὶς συστάσεις αὐτές. Καὶ τότε ἡ Ὄλγα ἔδωσε τὴ μετάφρασι καὶ τυπώθηκε σὲ χίλια ἀντίτυπα, ποὺ τὰ μοίρασε στοὺς ἀρρώστους τῶν διαφόρων νοσοκομείων. Δημοιογήθηκε τότε κάποιος θόρυβος, μὰ τὸ ζήτημα πέρασε καὶ ξεχάστηκε, χωρὶς σοβαρώτερες συνέπειες.

Ἡ ἔκδοσις τῆς μεταφράσεως αὐτῆς ἔγινε μὲ ἔξοδα τῆς βασίλισσας Ὄλγας, ἀπὸ τὰ χρήματα δηλαδὴ ποὺ τῆς ἔστελναν οἱ ὁμογενεῖς καὶ πρὸ πάντων οἱ ὁμογενεῖς τῆς Ρωσσίας — Μαρασλῆς καὶ ἄλλοι — σὲ ρούβλια φυσικά, γιὰ νὰ συντηρῇ νοσοκομεῖα καὶ γι' ἄλλους φιλανθρωπικοὺς σκοπούς. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως λοιπὸν αὐτῆς, ἡ μετάφρασις ἐκείνη τοῦ Εὐαγγελίου τυπώθηκε πράγματι μὲ ρούβλια, μὲ χρήματα δηλαδὴ προερχόμενα ἀπὸ τὴ Ρωσσία.

***

Μὰ οἱ μαλλιαροί τί σχέσι εἶχαν μὲ τὰ ρούβλια ;

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ — στὰ 1901 — ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ Γαβριηλίδη ἄρχιζε νὰ δημοσιεύῃ τὴ γνωστὴ μετάφρασι τοῦ Εὐαγγελίου στὴ δημοτική, ποὺ ἔκαμεν ὁ Ἀλέξης Πάλλης. Ἡ μετάφρασις ἐκείνη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προκάλεσε μεγάλη ἀναστάτωσι. Οἱ «μόντορες» «τῆς πατρίου ἡμῶν γλώσσης καὶ θρησκείας» ἐσηκώθηκαν στὸ πόδι. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι βρῆκαν εὐκαιρία νὰ πολεμήσουν τὸ Θεοτόκη ποὺ ἦταν πρωθυπουργός, οἱ δὲ ἐναντίον τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἔμπλεξαν τὴν μιὰ μετάφρασι μὲ τὴν ἄλλη, ἐξήγειραν τοὺς φοιτητὲς καὶ τὸ λαὸ καὶ διέδοσαν πὼς ἡ βασίλισσα Ὄλγα καὶ τὸ Παλάτι ἦταν συνεννοημένοι μὲ τοὺς μαλλιαρούς, ποὺ ἐπῆραν — μέσῳ τῆς Ὄλγας — ρούβλια γιὰ νὰ μᾶς χαλάσουν τὴ γλῶσσα καὶ τὴ θρησκεία. Εἶνε ἀποδεδειγμένο ἱστορικῶς πὼς ἡ μετάφρασις τοῦ Πάλλη δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ μετάφρασι ποὺ ἔκανε ἡ Δὶς Σωμάκη, καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ πὼς ὁ Πάλλης ἀποδοκίμαζε τὴ μετάφρασι ποὺ ἐτύπωσε ἡ βασίλισσα, γιατὶ δὲν ἦταν στὴ δημοτικὴ καὶ πὼς ἐν πάσῃ περιπτώσει οὔτε καμμιὰ συνεννόησι, οὔτε καμμιὰ σχέσι εἶχε μὲ τὴ βασίλισσα Ὄλγα.

Ὁ θρύλος ὅμως τῶν ρουβλίων — ποὺ εἴπαμε παραπάνω πὼς ἐδημιουργήθη — ἐκόλλησε στοὺς δημοτικιστὲς κι' ἀπὸ τότε ὥς ὀχτὲς ἀκόμα, κατὰ τὴν πεποίθησι τοῦ λαουτζίκου, οἱ μαλλιαροὶ ἔπαιρναν ρούβλια.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ λοιπὸν ξέσπασαν στὰς Ἀθήνας ἡ ταραχὲς τῶν Εὐαγγελιακῶν. Οἱ φοιτηταὶ ὀχυρώθηκαν ἔνοπλοι στὸ Πανεπιστήμιο. Θέλησαν τὴν 8 Νοεμβρίου 1901 ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ νὰ κάμουν διαδήλωσι, ὁ στρατὸς ὅμως τοὺς ἐμπόδισε. Ἔπεσε τότε ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς κι' ἄνοιξε κατόπιν σωστὴ μάχη, μὲ ἀποτέλεσμα ὀχτὼ νεκροὺς καὶ καμμιὰ ἑβδομηνταριὰ τραυματίες κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Ἡ συμπλοκὲς βάστοξαν ὥς τὶς 12 Νοεμβρίου καὶ ἡ ἀναπομπυμπὺλα τῶν Εὐαγγελικῶν ἐκράτησε στὴν Ἀθήνα ἡ ταραχὲς τῶν Εὐαγγελιακῶν. Οἱ φοιτηταὶ ὀχυρώθηκαν ἔνοπλοι στὸ Πανεπιστήμιο. Θέλησαν τὴν 8 Νοεμβρίου 1901 ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ νὰ κάμουν διαδήλωσι, ὁ στρατὸς ὅμως τοὺς ἐμπόδισε. Ἔπεσε τότε ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς κι' ἄνοιξε κατόπιν σωστὴ μάχη, μὲ ἀποτέλεσμα ὀχτὼ νεκροὺς καὶ καμμιὰ ἑβδομηνταριὰ τραυματίες κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Ἡ συμπλοκὲς βάστοξαν ὥς τὶς 12 Νοεμβρίου καὶ ἡ ἀναπομπυμπὺλα τῶν Εὐαγγελικῶν ἐκράτησε στὴν Ἀθήνα ἡ ταραχὲς τῶν Εὐαγγελιακῶν. Οἱ φοιτηταὶ ὀχυρώθηκαν ἔνοπλοι στὸ Πανεπιστήμιο. Θέλησαν τὴν 8 Νοεμβρίου 1901 ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ νὰ κάμουν διαδήλωσι, ὁ στρατὸς ὅμως τοὺς ἐμπόδισε. Ἔπεσε τότε ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς κι' ἄνοιξε κατόπιν σωστὴ μάχη, μὲ ἀποτέλεσμα ὀχτὼ νεκροὺς καὶ καμμιὰ ἑβδομηνταριὰ τραυματίες κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Ἡ συμπλοκὲς βάστοξαν ὥς τὶς 12 Νοεμβρίου καὶ ἡ ἀναπομπυμπὺλα τῶν Εὐαγγελιακ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ περίφημος ἀπὸ τὴν ἱστορία Ἰταλὸς τυχοδιώκτης Κονσίνο Κονσίνι, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Γκιζέλλα, τὴν κόρη τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του δούκος τοῦ Ἀγκουλέμ, ὁ ὁποῖος συνωμοτεῖ γιὰ ν' ἀνατρέψῃ ἀπ' τὸ θρόνο τὸν νεαρὸ βασιλέα Λουδοβίκο 13ο καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ αὐτὸς βασιλεύς. Στὰ σχέδιά του αὐτὰ τὸν βοηθεῖ ἐξαιρετικὰ κι' ἡ κόρη του, τὴν ὁποία σκοπεύει νὰ παντρέψῃ μὲ τὸν μαρκήσιο Σὲν-Μάρς, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποστήριξί του. Ἡ Γκιζέλλα δίνει τὴ συγκατάθεσί της σ' αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν ἀγαπημένο της πατέρα, μὰ βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιὰ της λατρεύει τὸν ἡρωϊκὸ ἱππότη Καπεστάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾶ κι' αὐτός. Ὁ Καπεστάν, τύπος φτωχοῦ, ἀλλὰ γενναίου ἐπαρχιώτου εὐπατρίδου, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ κατορθώματα, σώζει τέλος ἀπὸ βέβαιο θάνατο καὶ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 13ο, τὸν ὁποῖον ἀποπειράται νὰ δηλητηριάσῃ ἡ σύζυγος τοῦ Κονσίνι Λεονώρα, γιὰ ν' ἀνεβάσῃ τὸν ἄνδρα της στὸ θρόνο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—"Ὄχι, ὄχι, ποτέ, Μεγαλειότατε! εἶπε ὁ Καπεστάν. Δὲν ζητῶ νὰ μάθω τὰ μυστικά σας!...

—Κύριε, σωπᾶστε! φώναξε ὁ νεαρὸς Λουδοβῖκος 13ος. Πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ, γιὰ νὰ τὰ ξέρετε! Γιατί, ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτή, ἱππότα, δὲν θὰ φύγετε πειὰ ἀπ' τὸ πλευρό μου! Θὰ σᾶς ὀνομάσω... ἀλήθεια... πῶς μπορῶ τάχα νὰ σᾶς ὀνομάσω; Σᾶς χρειάζεται ἕνας τίτλος ξεχωριστός, ἀφοῦ καὶ τὸ ἀξίωμά σας θὰ εἶνε ξεχωριστό! Πρέπει ὁ τίτλος σας νὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ τιμητικός, γιατὶ θὰ γίνετε ὁ ὁμοτράπεζός μου, ὁ σύντροφός μου, ὁ καλός μου φίλος! Ὁ κύριος Κονσίνι εἶνε ἁπλῶς στρατάρχης. Ὁ κύριος ντὲ Ρισελιὲ ὑπουργός. Ὁ Λυὺν ἀρχικυνηγός μου. Θέλω λοιπὸν νὰ θρῶ γιὰ σᾶς ἕναν τίτλο μπρὸς στὸν ὁποῖο ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ εἶνε ἀσήμαντοι, γιατὶ ἐσεῖς θὰ γίνετε μεγαλείτερος κι' ἀπὸ στρατάρχης, κι' ἀπὸ σταυλάρχης, κι' ἀπὸ ὑπουργός... Θὰ γίνετε ὁ προσωπικός μου φίλος!...

—Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε!... ταράλισε κατασυγκινημένος ὁ Καπεστάν.

Ὁ Καπεστὰν ἔσκυψε τὸ κεφάλι, συντριμμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν τύχη! Ἦταν ἀφάντασιη, ἀπίστευτη, ἀνέλπιστη ἡ τύχη του—κι' ὅμως πραγματική! Ζαλισμένος, ταραγμένος, γεμάτος ἀγαλλίασι, ψιθύριζε ἀναρθρες κουβέντες! Τὸ μυαλό του σάλευε καὶ ἦταν σὰν μεθυσμένος. Βρισκόταν μπροστὰ στὸ βασιλέα, ὄχι ἐκλιπαρῶντας τὴν προστασία του, ἀλλὰ σὰν φίλος του καὶ σὰν σωτήρας του! Αὐτός,ὁ ἀστός, ὁ φτωχός, ὁ ἄδοξος, ὁ ἀσήμαντος ἱππότης, ποὺ δὲν ἤξερε σχεδὸν νὰ κουβεντιάσῃ, φίλος τοῦ βασιλέως...Ἡ Τύχη, ναί, ἡ Τύχη!... Ναί, ἡ Τύχη τοῦδινε ἀνέλπιστα, τὸ χέρι της...

Κι' ὁ Λουδοβῖκος ἐξακολουθοῦσε:

—Τὸν τίτλο σας θὰ φάξω νὰ τὸν βρῶ! Τὸν θέλω λαμπρὸ καὶ χτυπητὸ ὅσο κ' ἡ τρομερὴ ἀποστολή, μὲ τὴν ὁποία θὰ σᾶς ἐπιφορτίσω! Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς, ἱππότα, ἀναλαμβάνετε μιὰ ἁγρια πάλη πρὸς τὸ θάνατο! Τὰ ἐγχειρίδια θὰ σᾶς παραμονεύουν, θὰ γίνετε ὁ στόχος τῶν πιστολιῶν τῶν ἐχθρῶν μου!...

—Ἐμπρός, λοιπόν, στὴ μάχη! ἐρυχήθηκε ὁ Καπεστάν, μὲ φωνὴ ποὺ τράνταξε τὰ τζάμια...

—Ναί! Ἡ μάχη, ἡ πάλη, ὁ ἀγῶνας! φώναξε κι' ὁ βασιλεύς. Μὲ τὰ ὅπλα καὶ μὲ τὴν πονηριά, ὕπουλα ἢ φανερά, στὸν ἥλιο καὶ στὸ σκοτάδι, μέρα καὶ νύχτα, χωρὶς διακοπή, σὲ κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή... Ναί, ὁ ἀγῶνας θἄναι τρομερός, γιατὶ σᾶς στέλνω νὰ παλέψετε μ' ἐχθροὺς ποὺ ἐγὼ μ' ὅλους τοὺς σωματοφύλακές μου, μ' ὅλους τοὺς αὐλικούς καὶ τοὺς στρατάρχας μου, ἔτρεμα ὥς τώρα ν' ἀντιμετωπίσω! Καὶ τώρα θὰ σᾶς δώσω τὸ σύνθημα τῆς μάχης, λέγοντάς σας τὸ ὄνομα τοῦ πιὸ ἐπίφοβου ἐχθροῦ μου! Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε! φώναξε ὁ βασιλεὺς μὲ πνοετώδη ἔξαψι. Ἀκοῦστε τὸ σύνθημα τῆς μάχης, ἀκοῦστε τ' ὄνομα τοῦ πιὸ φοβεροῦ ἐχθροῦ μου...

—Ἀκούω! ἐρυχήθηκε ὁ Καπεστάν, μὲ τόνο τόσο τρομερό, ποὺ ὁ βασιλεύς, σὰν ἠλεκτρισμένος, χτύπησε δυνατὰ τὰ χέρια του. Μεγαλειότατε, πέστε μου τ' ὄνομά του!...

—Τ' ὄνομα, ἱππότα... ἱππότα μου! Ὤ, μὰ νά, βρῆκα τὸν τίτλο ποὺ ζητοῦσα: ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ! Θ' ἀνασταίσω τὸν παληὸ αὐτὸ τίτλο, ποὺ ὁ Καρλομάγνος κ' οἱ ἄλλοι φεουδάρχαι βασιλεῖς ἔβιναν στοὺς πιὸ πιστοὺς καὶ στοὺς πιὸ γενναίους —καὶ θὰ τὸν ἀνασταίσω πρὸς χάριν σας! Ὑπερασπιστὴς τοῦ βασιλέως, προπύργιο, προασπιστὴς ἐπίσημος, τῆς βασιλείας καὶ τῆς δυναστείας! Σᾶς ὀνομάζω βασιλικὸν ἱππότη!...

—Καὶ τώρα πέστε μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τοῦ πιὸ ἐπίφοβου ἐχθροῦ σας, Μεγαλειότατε! Τὸ σύνθημα τῆς μάχης, βασιλέα μου!...

—Ναί, τὸ σύνθημα, τὸ σύνθημα, ἱππότα μου! "Ακου, λοιπόν, τ' ὄνομα τοῦ πρώτου, τοῦ πιὸ ἐπικίνδυνου ἀπ' ὅλους τοὺς ἐχθρούς μου. Ὁ δοὺξ τοῦ Γκίζ, ἱππότα, εἶνε κι' αὐτὸς ἐχθρός μου, ἀλλὰ δὲν τὸν ὑπολογίζω! Ὁ πρίγκηψ τοῦ Κοντὲ εἶνε κι' αὐτὸς ἐχθρός μου, ἀλλὰ οὔτε αὐτοῦ τοῦ δίνω σημασία! Ὁ Ροάν, ὁ Ἐπερνόν, ὁ Μονμορανσύ, ὁ Μπουγιόν, ὁ Σὲν-Μάρς, ὁ Ἰωβτόμ, κι' ἄλλοι ἑκατὸ εὐπατρίδοι ἰσχυροί, εἶν' ἐχθροί μου, ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτοὺς δὲν λογαριάζω! Μέσ' στὸ ἴδιο μου τὸ παλάτι, δίπλα μου, εἶνε ὁ στρατάρχης ντ' Ἄνκρ, ποὺ ὅπως μοῦ λένε, κι' αὐτὸς μὲ ὑποβλέπει... Ἀλλὰ τὸν περιφρονῶ! Ἀκόμα κ' ἡ μητέρα μου, μοῦ φαίνεται πὼς εἶν' ἐχθρά μου...ἀλλὰ δὲν τὴ φοβᾶμαι! Αὐτοὶ δὲν εἶνε τίποτε, σᾶς λέω! Θὰ σᾶς ὑποδείξω τὸν πιὸ φοβερὸ ἐχθρό μου, καὶ θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ κάνετε καλά... Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἑρρῖκος Τέταρτος, τὸν φοβήθηκε, ὁ ἐχθρός μου αὐτός! Γιατὶ τὸ αἷμα του εἶνε βασιλικό! Γιατὶ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐκπεσοῦσα δυναστεία, αὐτήν, ποὺ ἡ δική μου ἐξεθρόνισε! Εἶνε γυιὸς βασιλέως καὶ θέλει νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς βασιλεύς! Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἐναντίον μου μυστικῆς συνωμοσίας, στὴν ὁποίαν ὁ Γκίζ, ὁ Κοντέ, ὁ Βαντόμ, ὁ Σὲν-Μάρς, ὁ Ροὰν κι' ὁ Μονμορανσύ, δὲν εἶνε παρ' ἁπλοῖ ὑπασχηγοί, ἁπλοῖ ὑπασπισταὶ καὶ ὄργανά του! "Εχει γύρω του δέκα χιλιάδες εὐγενεῖς, ἕτοιμους νὰ τὸν ὑποστηρίξουν, νὰ τὸν ἀνεβάσουν στὸ θρόνο! "Αν ἐκεῖνος χτυπηθῇ γερά, αὐτοὶ θὰ σκορπιστοῦν καὶ τότε μόνο θὰ μπορῶ νὰ βασιλεύω! Βασιλικὲ ἱππότα, νὰ τὸ σύνθημα, νὰ τὸ πρῶτο σύνθημα τῆς μάχης: Νὰ ψάξετε νὰ βρῆτε τὸν ἐχθρό μου αὐτό, κι' ἄμα τὸν πετύχετε, μὴν τὸν ἀφήσετε, χωρὶς νὰ τὸν χτυπήσετε! Ἐπιτεθῆτε του καὶ προκαλέσετέ τον! Κι' ἄμα βρεθῇ κάτω ἀπ' τὸ σπαθί σας...

Ὁ Καπεστὰν πελιδνός, μὲ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, ἐβγαλ' ἕνα βογγητό, ποὺ ὁ Λουδοβῖκος τὸ πῆρε γιὰ ἐρώτησι.

—Ἐ, λοιπόν! εἶπε ὁ βασιλεὺς μ' ὑπόκωφη φωνή. "Αμα βρεθῇ κάτω ἀπ' τὸ σπαθί σας...σκοτῶστε τον, ἀδίσταχτα!...

—Τ' ὄνομά του! οὐρλιαξε ὁ Καπεστάν, ἱλιγγιῶντας καὶ γεμάτος ἀγωνία—κι' ὅμως τ' ὄνομα αὐτὸ ἀντηχοῦσε κιόλας μέσ' στ' αὐτιά του.

—Εἶνε ὁ Κάρολος, ὁ νόθος Βαλουά, κόμης τῆς Ὠβέρνης, δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ! ἀποκρίθηκε σκληρὰ ὁ Λουδοβῖκος.

—Ὁ πατέρας τῆς Γκιζέλλας! ταράλισε μέσα του ὁ Καπεστάν, πνίγοντας μιὰ βλαστήμια ἀπογνώσεως...

Κ' ἔνοιωσε, μέσ' στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του κάτι νὰ καταρρέῃ μὲ τρομαχτικὸ πάταγο! Ἦταν τ' ὄνειρο τῆς ἴδιας του τῆς τύχης, ποὺ ἔπεφτε μὲ μιὰ λέξι σὲ συντρίμμια... Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, ποὺ

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος 13ος, εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν

φάνηκε ἀτέλειωτο, ὁ Καπεστὰν δοκίμασε ν' ἀντιταχθῇ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του! Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τί τοῦ ζητοῦσαν; Νὰ προκαλέσῃ, ἁπλῶς, καὶ νὰ σκοτώσῃ σὲ μιὰ ἔντιμη καὶ φανερὴ μονομαχία, τὸν πιὸ ἄσπονδο ἐχθρὸ τοῦ βασιλέως! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἄλλωστε τὸν εἶχε ἐξυβρίσει, κ' εἶχε θελήσει καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ, αὐτόν, τὸν ἱππότη Καπεστάν! Ὁ βασιλεὺς ἐξ ἄλλου, ἀντὶ τῆς ἐκδουλεύσεως ἐκείνης, τοῦ ἐξασφάλιζε τὸ μέλλον καὶ τὴν τύχη ποὺ εἶχε πάει νὰ ζητήσῃ στὸ Παρίσι,—μιὰ τύχη κ' ἕνα μέλλον, ἀπείρως πιὸ λαμπρά, ἀπ' ὅσα εἶχε φανταστῇ ποτέ, στὰ πιὸ χιμαιρικά του ὀνειρα...

—Τίποτ' ἄλλο! Πρέπει νὰ τὸ κάνω! σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ ὁ Καπεστάν.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκότωνε, ἦταν ὁ πατέρας τῆς Γκιζέλλας! Κι' ὁ Καπεστὰν λάτρευε μ' ἔρωτα τρελλὸ τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ! Ὁ φόνος τοῦ δουκὸς ἀπ' τὸν ἱππότη θἄνοιγε ἕνα χάσμα τελειωτικὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Γκιζέλλας! Κι' ὅμως, μιὰ ἐλπίδα σκοτεινὴ ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ὁμολογήσῃ οὔτε στὸν ἴδιο κἂν τὸν ἑαυτό του, ὑπῆρχε πάντοτε μέσ' στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του—καὶ θἄδινε τὰ πάντα, δόξες, τιμές καὶ πλούτη, ὅ,τι μποροῦ ν' ἀποκτηθῇ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πλησιάσῃ τὴν πολυαγαπημένη του. Γι' αὐτό, χωρὶς νἄχη συνείδησι τοῦ τί κάνει, μὲ μιὰ κίνησι ἄθελη κι' αὐθόρμητη, ὁ Καπεστάν, ριγῶντας, πελιδνός, κούνησε τὸ κεφάλι του ἀπότομα, σ' ἕνα ΟΧΙ κατηγορηματικό!...

***

Ὁ Λουδοβῖκος, βλέποντας τὴν ἀπεγνωσμένη αὐτὴ κίνησι, ἐμεινε ἄναυδος κ' ἐμβρόντητος! "Αν καὶ δεκαπέντε μόλις χρόνων, ἂν καὶ βρισκόταν στὴν ἡλικία τῶν μεγάλων ἐνθουσιασμῶν, εἶχε μολαταῦτα μέσα του ἕνα κρυφὸ καὶ φοβερὸ σαράκι, ποὺ θὰ τὸν ἔτρωγε σ' ὅλη του τὴ ζωή: Καὶ τὸ σαράκι αὐτὸ ἦταν ἡ καχυποψία!

—Ἀρνεῖσθε; ρώτησε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη. Προσέξετε, ἱππότα, ἱππότα μου! Συλλογισθῆτε μοναχὰ τί σᾶς προσφέρω! Συλλογιαθῆτε πόσα πράγματα πετᾶτε μὲ τὴν ἄρνησί σας αὐτή, τί τιμὲς καὶ δόξες ἀποκρούετε! Μήπως δὲν καταλάβατε τί σᾶς εἶπα; Μήπως ἀγνοεῖτε τί σημαίνει νὰ εἶνε πρῶτος ἕνας ἄνθρωπος μετὰ τὸ βασιλέα στὴν αὐλή;... "Ολους τοὺς βάζω ξαφνικὰ στὴ μπάντα, ἀκόμα καὶ τὸ γέρο-Ὀρνάνο, τὸν ἔντιμο κι' ἀφοσιωμένο μου στρατιώτη, ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιο τὸ Λυὺν! Σεῖς, ἱππότα, μοῦ ἐμπνεύσατε ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς μιὰν ἐμπιστοσύνη τυφλὴ κι' ἀπεριόριστη...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ βασιλεὺς ἔβδισε πρὸς τὸν Καπεστάν, ἀκουμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο του καὶ εἶπε:

—Μοῦ ζητήσατε τὸ σύνθημα καὶ τ' ὄνομα! Σᾶς τὸ εἶπα, χωρὶς περιστροφές! Γλυτῶστε με ἀπὸ τὸν Ἀγκουλέμ! Πάλι λοιπόν, κουνᾶτε τὸ κεφάλι;! Προσέξετε! Εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆτε καθαρά: Δέχεσθε ἢ ἀρνεῖσθε;...

Ὁ ἱππότης μὲ φωνὴ ἀγνώριστη, ἀποκρίθηκε λαχανιασμένος:

—Ἀρνοῦμαι...

Ὁ βασιλεὺς ξαναχτύπησε τὰ χέρια του, ἀλλὰ τώρα μὲ θυμὸ πραγματικό.

—Μεγαλειότατε! εἶπε ὁ Καπεστάν. Πέστε μου νὰ χτυπήσω τὸν κύριο ντὲ Γκίζ, τὸν κύριο Κοντὲ ἢ ὁποιον ἄλλον εὐπατρίδη θέλετε! Πέστε μου νὰ τοὺς χτυπήσω ὅλους! Τ' ἀκούσατε, Μεγαλειότατε; Νὰ τοὺς χτυπήσω ὅλους, ὅλους, ὅλους! (Καὶ στηλώθηκε περήφανα, μὲ μάτι λαμπερὸ καὶ χείλη πούρεμαν). Θὰ τοὺς χτυπήσω ὅλους στὴ στιγμή! Πῶς θὰ τὰ καταφέρω; Δὲν τὸ ξέρω, ἀλλὰ θὰ τοὺς χτυπήσω! Θὰ πέσω μέσ' στὰ ὅλα, μὲ τὰ μοῦτρα, σ' ὅλους μαζὺ ἢ στὸν καθένα χωριστά!...

—Ἕναν μονάχα σᾶς ζητῶ νὰ χτυπήσετε! ἐρυχήθηκε ὁ βασιλεύς. Ἀπαλλάχτε με ἀπὸ τὸν Ἀγκουλέμ!...

—Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! φώναξε ὁ Καπεστάν, μὲ φωνὴ σπαραχτική. Αὐτὸν σᾶς λέω, δὲν μπορῶ νὰ τὸν χτυπήσω! Εἶμαι ἀληθινὰ δυστυχισμένος γιατὶ ἀναγκάζομαι ν' ἀρνηθῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ! Αὐτὸν δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸν θίξω! Ἀλλὰ τοὺς ἄλλους, ναί, Μεγαλειότατε! "Οσο κι' ἂν εἶνε δυνατοὶ κ' ἐπίφοβοι, θὰ τοὺς χτυπήσω ὅλους, σᾶς τ' ὁρκίζομαι! Μιὰ λέξι μόνο νὰ μοῦ πῆτε, μιὰ λέξι μοναχά, καὶ πέφτω μέσ' στὰ ὅλα, σᾶς τ' ὁρκίζομαι!...

—Ἕναν μονάχα θέλω νὰ χτυπήσετε! ξαναεῖπε μὲ φωνὴ ἀπειλητική, σκοτεινή, ἐξωργισμένος καὶ χλωμὸς ὁ βασιλεύς.

—Θὰ δῆτε πὼς θὰ τὰ βάλω μ' ὅλους! μούγκρισε ὁ Καπεστὰν ξαναμμένος, ὅλος πυρετό. Μὲ τὸ σπαθί μου καὶ μὲ τ' ἄλογό μου θὰ χυμήξω μέσ' στὰ ὅλα, θὰ τὸ δῆτε! Θὰ τοὺς σκορπίσω ὅλους, στὴ στιγμή!...

Κι' ὁ ἱππότης ἔκανε χειρονομίες τρελλὲς καὶ μανιώδεις! Ὀρθός, μὲ τὴ γροθιὰ σφιγμένη, μὲ κατακόκκινο πρόσωπο, ἔμοιαζε σὰν νὰ ἦταν ἡ Προκλησις ἡ ἰδία, ἓν' ἄγαλμα ἡρωϊκὸς τῆς Πάλης καὶ τῆς Μάχης!...

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ κι' ὁ βασιλεὺς σηκώθηκε κι' ἁπλωσε τὸ χέρι του. "Αγγιξε τὸν Καπεστὰν στὸ στῆθος, μὲ τὸ δάχτυλο καὶ μὲ μιὰν ἔκφρασι συγγνώμη περιφρονήσεως, τοῦ πέταξε κατάμουτρα τὴ λέξι:

—Ψεντοπαλληκαρᾶ!...

Ὁ ἱππότης κλονίστηκε ὁλόκληρος. Ἡ λέξι τοῦ ἦρθε κατακέφαλα, σὰν ἕνα χτύπημα ροπάλου στὸ μηνίγγι!

Νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις; Νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του; "Οχι!... Μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ ἡ ὑπερηφάνειά του ἐξεγειρόταν... Στηλώθηκε τότε ἀκόμα πιὸ πολύ! Καὶ τὸ τρομερό του βλέμμα, ζύγισε, λές, τὸ βασιλέα, ἀπ' τὴν κορφὴ στὰ νύχια... Καὶ μούγκρισε:

—Μὲ εἴπατε ψευτοπαλληκαρᾶ, ἐπειδὴ δυὸ φορὲς ὡς τώρα μοῦ χρωστᾶτε τὴ ζωή σας, δέβαια! Νὰ δοῦμε τί ἐπίθετο θὰ βρῆτε νὰ μοῦ πῆτε, ὅταν θὰ σᾶς σώσω κι ἄλλη μιά!...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησι, ἔγῆκε ἀπ' τὸ βασιλικὸ κοιτῶνα, διέσχισε μὲ βῆμα νευρικὸ τοὺς γειτονικοὺς ἀντιθαλάμους, γεμάτους εὐπατρίδας καὶ φρουρούς, ποὺ περίμεναν μ' ἀγωνιώδη περιέργεια, σχεδόν, τὸ τέλος τῆς παράδοξης ἐκείνης ἀκροάσεως, τῆς παραχωρημένης τὴ νύχτα σ' ἕναν ἄγνωστο, πέρασε δίχως νὰ ἐνοχληθῇ ἀπ' τὴν κυρίαν εἰσοδο τοῦ Λούβρου, κ' ἐξωφρενῶν συγχρόνως καὶ χαρούμενος, καταρώμενος ἀπὸ τὴ μιὰ

Ὁ ἱππότης ἔκανε χειρονομίες μανιώδεις καὶ τρελλὲς

μεριὰ ἀλλὰ καὶ χειροκροτῶντας ἀπ' τὴν ἄλλη, τὴν ἀφρόνα κ' ἡρωϊκή του στάσι, ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ἀνοησία του, ἀπελπισμένος μὲ θήματα μεγάλα στὸ παντοχεῖο τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Μεγάλου...

XXIII

Ο ΚΟΓΚΟΛΕΝ

Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Καπεστάν, μόλις ἔφτασε στὸ πανδοχεῖο, ἦταν νὰ τρέξῃ στὸ σταῦλο γιὰ νὰ δῇ ἂν ὁ Φτερωτὸς βρισκόταν ἐκεῖ. Μὰ ὄχι μόνο ἔλειπε ὁ Φτερωτός, ἀλλὰ κι' ὁ Κογκολὲν δὲν φαινόταν πουθενά, παρ' ὅλες τὶς φωνὲς καὶ τὶς βλαστήμιες του πού ξύπνησαν ὅλο τὸ πανδοχεῖο. Στὸ τέλος ὁ ἱππότης ἔπεσε ντυμένος στὸ κρεββάτι, ἀποφασισμένος νὰ περιμένῃ ξύπνιος τὴν ἐπάνοδο τοῦ χαριτόβουλου ἱπποκόμου του γιὰ νὰ τοῦ τραβήξῃ λίγο τ' αὐτιὰ καὶ μὲ τὸ σκοπό, ἀφοῦ τοῦ δώσῃ τὸ μάθημα αὐτό, νὰ κάνῃ, καβάλλα στ' ἄλογό του, ἕνα μακρυνὸ περίπατο γιὰ νὰ ξεσπάσῃ καὶ νὰ ξεθυμάνῃ...

Ὁ Καπεστὰν ὅμως, ἔκανε τὸ λογαριασμό του νὰ μὴν κοιμηθῇ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὴ γερὴ νεανική του κράσι. Γι' αὐτό, μόλις ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι, ἔνοιωσε τὴ φυσικὴ ἀντίδρασι τῆς ἡθικῆς του καὶ σωματικῆς κοπώσεως. Κ' ἔπειτ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ἀποκοιμήθηκε βαρειά, σὰν τὸ μολύβι, ἕναν ὕπνον γεμάτο ὄνειρα, παράξενα... "Οταν ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργό του, ἦταν περασμένο μεσημέρι... Εἶδε τότε μ' ἔκπληξι τὴν κάμαρά του πλημμυρισμένη ἀπὸ φῶς!

—"Ω! ἔκανε ὁ Καπεστάν. Τί ὥρα νάναι, ἄραγε;...

—Ὥρα τοῦ φαγητοῦ, καθὼς μοῦ λέει τὸ στομάχι μου, ἀφέντη! Καὶ τὸ στομάχι μου ξέρει καλὰ τὴν ὥρα! Εἶνε ρολόϊ ποὺ δὲν πέφτει ποτὲ ἔξω!

—Ὁ Κογκολέν! φώναξε ὁ Καπεστάν, μισοχαρούμενος καὶ μισοθυμωμένος, ἀναγνωρίζοντας τὸν ὑπηρέτη του.

—Ὄχι, ἀφέντη, σήμερα μὲ λένε, πάλι, "Ατυχο! "Ατυχος εἶμαι πάλι ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ἀφέντη...

—Σκασμός, ἠλίθιε! τὸν διέκοψε ὁ Καπεστάν, ἀνακαθίζοντας στὸ κρεββάτι του.

—Καλά, ἀφέντη, δὲν μιλῶ...

—"Οχι, μίλα! Δὲν μοῦ λές, ποῦ μοῦ ξενύχτησες ἀπόψε; Καὶ μ' ἔκανες νὰ χάσω τ' ἄλογό μου τὴν ὥρα ποὺ μοῦ χρειαζόταν τόσο! Πές μου τί ἔγινες, ἀμέσως, γιατὶ θὰ σοῦ δώσω τρίχα-τρίχα τὰ μαλλιά!...

—Δυστυχῶς, ἀφέντη, δὲν μπορεῖτε! εἶπε ἐπίσημα καὶ θλιβερὰ ὁ Κογκολέν.

—Καὶ γιατὶ δὲν μπορῶ, παρακαλῶ;!

—Γιατὶ δὲν ἔχω μαλλιά! Κυττάχτε...

Κι' ὁ Κογκολὲν τράβηξε μονάχος τὰ μαλλιά του καὶ τὰ μαλλιά του τσίμπιειναν στὸ χέρι! Τὸ κρανίο του γυμνό, γυαλιστερό, δὲν εἶχε οὔτε μιὰ τριχίτσα! Ὁ Καπεστὰν ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα... Κι' ὁ Κογκολέν, ξαναφορῶντας τὴν περούκα του, συμπλήρωσε μ' ἀφέλεια:

—Ὁ Θεὸς μοῦ εἶνε μάστυρας, ἀφέντη, πὼς εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς τὸ κρύψω, ἂν δὲν μ' ἀναγκάζατε νὰ σᾶς τὸ φανερώσω! Καὶ τώρα, δυστυχία μου, φοβᾶμαι μὴ μὲ διώξετε... Θέλετε, τάχα, ὑπηρέτη φαλακρό;...

—Ὄχι, φτωχέ μου Κογκολέν, ἡσύχασε! ἔκανε ὁ ἱππότης, μισογελῶντας καὶ μισουγκινημένος, μὲ τὸν τόνο ποὺ ὁ Κογκολὲν εἶχε πῆ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια. Μέ, λέγε μου, λοιπόν, τί σοῦ συνέβη;...

—Ναί, ἀφέντη, θὰ σᾶς πῶ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια...

—Μιὰ στιγμή, καλέ μου Κογκολέν! διέκοψε ὁ Καπεστάν, μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ του φωνή. Δὲν ἔλεγες πρὸ ὀλίγου πὼς ἦταν ὥρα...

—Ναι, ναι! Ἔλεγα πὼς ἦταν ὥρα γιὰ νὰ φᾶμε!

—Ἐ λοιπόν, ἂς φᾶμε πρῶτα, καλέ μου Κογκολὲν καὶ βλέπουμε κατόπιν...

—Μὲ λένε σήμερα "Ατυχο, ἀφέντη! Ἀλλ' ἂς εἶνε, ἀφοῦ ἐπιμένετε: "Ας φᾶμε!...

Κι' ὁ Κογκολέν, δίχως νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὴ θέσι του, ἄρχισε νὰ στριφογυρίζῃ τὰ δάχτυλά του πάνω ἀπ' τὴν κοιλιά του.

—Γιατὶ λοιπὸν κοντοστέκεσαι, βρὲ δαίμονα; φώναξε ὁ Καπεστάν, ἀρχίζοντας ν' ἀνησυχῇ. Δὲν θέλω καὶ πολλὰ πράματα σήμερα.

Θὰ πῆς στὸ μπάρμπα-Λυρὼ νὰ μοῦ κάνῃ μοναχὰ μιὰν ὁμελέττα...

—Μιὰ ὁμελέττα, μάλιστα ! εἶπε ὁ Κογκολὲν μὲ ὕφος ἀρχιγκαρσονιοῦ.

—Ἐννοεῖται, ἐξακολούθησε ὁ Καπεστάν, ὅτι μαζὺ μ' αὐτὴ τὴν ὁμελέττα, θέλω κ' ἕνα παστίτσο..

—"Ενα «παστίτσο τοῦ μπάρμπα-Λυρώ», ἔτσι δὲν εἶνε ; ρώτησε ὁ Κογκολέν.

—'Ακριβῶς ! Καὶ κανένα ψάρι ποταμίσιο, νόστιμο κ' ὀρεχτικό, καὶ καμμιὰ πέρδικα μὲ σάλτσα, καὶ κανένα νόστιμο κυνήγι! "Οσο γιὰ τὰ φροῦτα, κανόνισέ τα μόνος σου ! Θὰ πάρῃς καὶ σὺ τὸ μερτικό σου...

—Πολὺ καλά ! εἶπε ὁ Κογκολέν. Παστίτσο, ψάρι, ὁμελέττα, πέρδικα καὶ κυνήγι... Πολὺ καλά, ἀφέντη !... 'Αλλὰ λεφτά ;...

—Τί θέλεις νὰ πῆς, γελοῖε;...

—Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ μπάρμπα-Λυρώ, ποὺ μοῦφερε τὸ λογαριασμὸ—ἕξη «πιστόλες» ὥς αὐτὴ τὴ στιγμή, τέσσερες «λίβρες» καὶ ὀχτὼ δεκάρες—μοῦ δήλωσε πὼς δὲν ἐνοεῖ νὰ δώσῃ οὔτε μιὰ φέτα ψωμί, οὔτε μιὰ σταλαματιὰ νερό, ἂν δὲν τοῦ πληρώσουμε αὐτὰ ποὺ τοῦ χρωστᾶμε..

—"Ε, πλήρωσέ τον, ζῶο, λοιπόν ! "Εχεις τὸ πουγγί μου ! Πλήρωσε καὶ τελείωνε! Κι' ὁ μπάρμπα-Λυρὼ θὰ μοῦ πληρώσῃ ἀκριβὰ αὐτή του τὴν αὐθάδεια! Πλήρωσέ τον, ἀφοῦ ἔχεις τὸ πουγγί μου...

—Τὸ πουγγί, ἀφεντικό ;! Τὸ πουγγί ;! ἔκανε θλιβερὰ ὁ Κογκολέν.

—Ναί, τὸ πουγγὶ μὲ τὶς ἐννιὰ Μοῦσες καὶ μὲ τὰ παιδιά τους!

—Τὸ πουγγί, ἀφέντη μου, τὸ εἶχα, ἀλλὰ δὲν τὄχω πειά!... Πᾶνε κ' ἡ Μοῦσες, πᾶνε καὶ τὰ παιδιά τους !

'Ο Καπεστὰν ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. "Οταν ἔφτασε στὸ Παρίσι, δίχως χρήματα, εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ οἰκονομοῦσε γρήγορα. Τώρα ποὺ ἀντὶ γιὰ χρήματα δὲν τὰ εἶχε καταφέρει ν' ἀποκτήσῃ παρὰ μόνο ἀσπόνδους ἐχθρούς, ἡ ἀπώλεια τοῦ φτωχικοῦ πουγγιοῦ του, τοῦ φαινόταν σὰν μιὰ φριχτὴ καταστροφή ! Ποῦ νὰ πάῃ, σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῇ ; Μέσ' στὴν τρομερὴ ἐκείνη πόλι, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μόνο ἄνθρωποι, μὲ τὴ διάθεσι νὰ τὸν ξεκάνουν ;...

—Τότε, μουρμούρισε μ' ἕνα μορφασμό, δὲν μοῦ μένει, ὕστερ' ἀπὸ τόσες περιπέτειες, ἀφοῦ κινδύνευσα τόσες φορὲς νὰ μαχαιρωθῶ, νὰ ξεκοιλιαστῶ, νὰ κρεμαστῶ, παρὰ νὰ πεθάνω καὶ τῆς πείνας ! 'Ωραία τύχη, πρόκοφα, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Εἶμαι, βλέπω, τυχερὸς πολύ !...

—"Ατυχος, ἀφέντη, "Ατυχος! φώναξε πάλι θλιβερὰ ὁ Κογκολέν...

'Ο Καπεστὰν πετάχτηκε ὄλόρθος, γεμάτος ἀγανάκτησι, κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ στὴν κάμαρα ποὺ δὲν χωροῦσε τὸ θυμό του καὶ τὴ λύσσα του, τόσο τοῦ φαινότανε στενή ! 'Επὶ μισὴ ὥρα, ὅλες ἡ βλαστήμιες, ὅλ' οἱ διαβόλοι κ' οἱ ἀναθεματισμοὶ ἄστραψαν καὶ βρόντηξαν στὸ στόμα του ! Φοβέριξε γῆ καὶ οὐρανούς, ὁρκίστηκε νὰ ξεκοιλιάσῃ τὸν Σὲν-Μὰρς καὶ τὸν Κονσίνι, νὰ κάνῃ κιμᾶ τὸν Γκίζ, τὸν Κοντὲ καὶ τὸν Ρισελιέ, καὶ στὰ τελευταῖα μὲ φωνὴ ὅμοια μὲ τὴ βροντή, φώναξε τὸν Κογκολέν, ποὺ τὸν εἶχε χάσει ἀπ' τὰ μάτια του... 'Ο Κογκολὲν εἶχε χωθῇ ἀπ' τὸ φόβο του κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι ! Στὸ κάλεσμα τοῦ ἀφέντη του, πρόβαλε κίτρινος σὰν τὸ κερὶ καὶ τρέμοντας...

—Φάγατε, ἀφέντη ; ρώτησε.

—Καλὰ λές, ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ δαίμονας ! Τὸ δυστύχημα αὐτὸ μοῦκοψε ὁλότελα τὴν ὄρεξι ! Δὲν νοιώθω πεῖνα πειά !...

—"Ε, τότε, ἀφεντικό, ἀντὶ γιὰ φροῦτο, θὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς κόντεψα νὰ σ' ἀφήσω χρόνους...

—Δέγε ! ἔκανε ὁ Καπεστάν, πέφτοντας στὸ κρεββάτι καὶ σφίγγοντας τὴν πόρπη τῆς πέτσινής του ζώνης.

—'Ο κύριος ἱππότης—εἶπε ὁ Κογκολέν, βγάζοντας τὴν περούκα του γιὰ νὰ χαιρετήσῃ—θὰ πρόσεξε, δὲν ἀμφιβάλλω, πὼς ἡ ὁδὸς Ντωφὶν εἶνε ὅλο πάτερα καὶ σκαλωσιές, ὅλο ἀσβέστες καὶ τοῦβλα γιὰ χτισίματα. Πέντ'-ἕξη σπίτια ἔχει μόνο τελειωμένα. Κι' ἀντικρὺ σ' αὐτὰ τὰ χτισμένα καὶ κατοικημένα σπίτια, βρίσκεται ἡ ἔπαυλις ποὺ μπήκατε. Πιὸ πάνω ἀπ' τὴν ἔπαυλι, ἀνεβαίνοντας τὸ δρόμο, βρίσκονται ἕνα σωρὸ σανιδένια περιφράγματα..."Οταν μπήκατε, λοιπόν, στὴν ἔπαυλι καὶ μ' ἀφήσατε νὰ φυλάω τ' ἄλογό σας, πῆγα ὥς ἐκεῖνες τὶς σανίδες κ' ἔδεσα τὰ δυὸ ἄλογα. 'Εκεῖ θὰ Θἄταν, αὐτό, ἕνα γενναῖο κόλπο !»...

—Τὸ πουγγί, λέγε μου γιὰ τὸ πουγγί, ποῦ χάθηκε ! μούγκρισε ὁ Καπεστάν.

—'Εκεῖ θὰ καταλήξω, ἀφέντη ! Μόλις ἔδεσα τὰ ζῶα, πῆγα σιμὰ στὸ σπίτι ποὺ σᾶς ἔλεγα. Ζάρωσα σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἄρχισε νὰ μὲ παίρνῃ ὁ ὕπνος, ὅταν πετάχτηκα ἀπ' τὸν κρότο μιᾶς πόρτας ποὺ ἄνοιγε. Κάρφωσα τότε τὰ μάτια μου στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἤτανε ἀντικρὺ στὴν ἔπαυλι, κ' εἶδα νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα δυὸ ἄνθρωποι. 'Ο ἕνας ἄναψ' ἕνα κλεφτοφάναρο κι' ἀμέσως ἄρχισαν κ' οἱ δυὸ νὰ ἐξετάζουν μυστικὰ τὴν ἔπαυλι...

'Ο Καπεστὰν ξαναπηκώθηκε ὀρθός, ξεχνῶντας τὸ πουγγὶ καὶ τὰ λεφτά του.

—Βρισκόντουσαν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἀφεντιά μου. Τοὺς ἔβλεπα κι' ἄκουγα τί λέγαν, καθαρά. Αὐτὸς ποὺ βάσταγε τὸ κλεφτοφάναρο, ρώτησε τὸν ἄλλο : —«"Ωστε ἦρθαν;..» Κι' ὁ ἄλλος τοῦ ἀπάντησε : —«'Ηρθαν ! Τοὺς εἶδ' ἀπ' τὸ παράθυρο. Τρεχάτε νὰ πῆτε στὸν ἐκλαμπρότατο, πὼς ἂν θέλει, γίνεται ἀμέσως ἡ δουλειά !» —«Διάβολε ! ἔκανε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κλεφτοφάναρο, ὁ κύριος ντὲ Ρισελιέ...»

—'Ο Ρισελιέ ! διέκοψε ὑπόνησε νὰ σκαρφαλώνῃ. Μόλις ὅμως ἀνέβηκε, σκαρφάλωσα κ' ἐγὼ στὴ σανίδα. Καὶ πρόφτασα νὰ δῶ τὸν ἴσκιο του, ποὺ χάνταν σὲ μιὰ μικρὴ πορτούλα...Πήδηξα τότε μέσ' στὸν κῆπο, πῆγα ὥς τὴν πορτούλα, ἀπάντεσα μιὰ σκάλα, κι' ἀνέβηκα—ἀλλὰ ὁ Λαφφεμὰς εἶχε πειὰ χαθῆ! "Αρχισα νὰ περπατῶ στὰ σκοτεινά, ἐλαστημῶντας τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦρθε ν' ἀνεβῶ ἴσαμ' ἐκεῖ. Σαφνικά, ἄκουσα κάτι μακρυνὲς φωνές, ποὺβγαιναν ἀπ' τὰ ἐγκατα τῆς γῆς...

—Ναί, ξέρω ! Λέγε παρακάτω ! εἶπε ὁ Καπεστάν.

—'Η φωνὲς σταμάτησαν ἀπότομα. "Ημουν κρυμμένος στὴ γωνιὰ τοῦ χαγιατιοῦ. 'Αφοῦ ἔκατσα κρυμμένος καμμιὰν ὥρα, ἐπειδὴ δὲν ἄκουγα πειὰ τίποτα, ἑτοιμαζόμουνα νὰ βγῶ, ὅταν ἐλέπω τὸ χαγιάτι νὰ φωτίζεται ! Ξαναχώθηκα στὴ σκοτεινὴ γωνιά μου κι' ἄκουσα περπατησιὲς ν' ἀνεβαίνουνε στὴ σκάλα... Τότε φάνηκε ἕνας γέρος ὑπηρέτης, ντυμένος στὰ κατάμαυρα, μ' ἕνα κερὶ στὸ χέρι... Κ' ὕστερα, ἕνας ἄρχοντας ποὺ δάσταγε ἀπὸ τὸ χέρι μιὰν ὥμορφη, πεντάμορφη κοπέλλα, μὲ ὄψι λυπημένη, χλωμὴ σὰν πεθαμένη...

—'Η Γκιζέλλα ! 'Η Γκιζέλλα ! εἶπε ὁ ἱππότης μέσα του.

—"Ολοι αὐτοὶ περάσαν σὰν σκιές, στοῦ χαγιατιοῦ τὴν ἄκρη. 'Αφοῦ περάσανε, ἔσκυψα, κρυφοκύτταξα, καὶ τοὺς εἶδα νὰ μπαίνουν σὲ μιὰ κάμαρη στὸ βάθος... Ξαναετοιμαζόμουνα νὰ φύγω, ὅταν ἄξαφνα ἐλέπω...ποιὸν θαρρεῖτε ; Τὸ φίλο μας τὸ Λαφφεμὰς νὰ ξετρυπώνῃ ἀπὸ ἄλλη μιὰ γωνιά, ὅμοια μὲ τὴ δική μου καὶ νὰ τραβάῃ σιγανὰ κατὰ τὸ μέρος ποὺ εἶχε μπῆ ὁ ἄρχοντας μὲ τὴν κοπέλλα... Κόλλησε τ' αὐτὶ στὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ κρυφακούῃ.. 'Εγὼ δὲν ἄκουγα στὴ θέσι ποὺ βρισκόμουν κ' ἤμουν σκασμένος ἀπ' τὸ κακό μου ! 'Αλλὰ εἶχα τὴν ἀπόφασι νὰ πάρω ἀπὸ πίσω τὸ Λαφφεμὰς γιὰ νὰ τοῦ στρίψω λιγάκι τὸ λαιμάρι... "Αξαφνα τὸν ἐλέπω νὰ τραβιέται γρήγορα! Κατέβηκε μιὰ σκάλα. Κατεβαίνω κι' ἐγὼ τότε ἀπὸ πίσω του. Σκαρφαλώνει στοῦ περβολιοῦ τὸν τοῖχο, στὴ θέσι τῆς σανίδας. Ξανασκαρφαλώνω καὶ τοῦ λόγου μου... Καὶ τὸν ἐλέπω πάλι νὰ παραφυλάῃ στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Ντωφίν. 'Ετοιμαζόμουν νὰ χυμήξω κατάπάνω του, ὅταν ἄκουσα τὸν κρότο ἑνὸς ἁμαξιοῦ ποὺ ξεκινοῦσε καὶ ποὺβγαινε θαρρῶ ἀπὸ τὴν ἔπαυλι...

—"Α ! ἔκανε ζωηρὰ ὁ Καπεστάν. Καὶ κατὰ ποῦ τράβηξε ἐκείνη ἡ ἅμαξα ;

—Αὐτὸ προσπάθησα κ' ἐγὼ νὰ μάθω ! "Ενοιωθα πὼς αὐτὸ θὰ σᾶς ἐνδιέφερε πολύ... 'Αλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, φαίνεται, ἐνδιέφερε καὶ τὸ Λαφφεμάς ! Γιατὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω ἀπ' τὴν καρότσα κ' ἐγὼ σ' ἀπόσταση νὰ τρέχω τὸ κατόπιν του... Τ' ἁμάξι πέρασε τὴ γέφυρα, ἔστριψε δεξιά, καὶ μπῆκε στὴν ὁδὸ τῶν Ριγωτῶν, κοντὰ στὸν "Αγιο Παῦλο... Βλέπω τὸ φίλο μας νὰ σταματάῃ τότε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, μόλις σταμάτησε τ' ἁμάξι. Κ' ἔπειτα πάλι, τ' ἁμάξι ξεκινάει κι' αὐτὸς ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν ἄλλη τὴ μεριὰ τοῦ δρόμου... Τρέχω κοντά του, τὴν ὥρα ποὺ μουρμούριζε : —«"Α, ἐδῶ εἶνε τοι ! Καλά!» —«Κύριε, τοῦ φώναξα, νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια !» —«Δὲ βαστῶ ἀπάνω μου πεντάρα τσακιστή !» μοῦ ἀπάντησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή...— «"Οχι, κύριε, δὲν εἶμαι λωποδύτης, δὲν θέλω τὸ πουγγί σου !» —«Τί θέλεις, τότε ;» —«Θέλω τὴν ἀφεντιά σου, τάχω μὲ σένο μοναχά, ὠτακουστή, κατάσκοπε, προδότη ! Πὲς τὰ πατερημά σου τώρα, γιατὶ θὰ σὲ κάνω τ' ἀλτιοῦ...» Μόλις τοῦπια τὴν κουβέντ' αὐτή, τὄβαλε στὰ πόδια ! Θέλησα νὰ τρέξω τὸ κατόπιν του ἀλλὰ τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε ὁ οὐρανὸς σφοντύλι! Δέχτηκα ἕνα χτύπημα κατακέφαλα κ' ἔπεσα χάμω σὰν ξερός ! Πρόφτασα μοναχὰ νὰ δῶ δυὸ παληανθρωπάκους ποὺ μὲ ψάχνανε κι' ἀμέσως λιγοθύμησα... Εἶχα πέσει στὰ χέρια λωποδυτῶν. Κι' ὅταν ἤρθα ξανὰ στὰ συγκαλά μου, ἡ μέρα εἶχε πάρει καὶ τὸ πουγγί μου εἶχε κάνει φτερά !...

'Ο Καπεστὰν δὲν τὸν ἄκουγε πειά. Περπατοῦσε ἄνω-κάτω, ταραγμένος.

—Τότε, εἶπε ὁ Κογκολέν, τελειώνοντας τὴ διήγησί του, τράβηξα πάλι στὴν ὁδὸ Ντωφίν, βρῆκα τὸ Φτερωτὸ καὶ τ' ἄλογό μου πίσω ἀπ' τὶς σανίδες καὶ γύρισα ἐδῶ, ψόφιος τῆς πείνας κ' ἐλεεινός, ἀφέντη! Βρίσκοντάς σας ὅμως μιὰ χαρὰ στὰς «ἀγκάλας τοῦ Μορφέως», ὅπως ἔλεγε κι' ὁ γραμματιζούμενος πρώην ἀφεντικός μου, περίμενα πότε θὰ ξυπνήσετε μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ φάω κάτι...

—Στὴν ὁδὸ τῶν Ριγωτῶν ; ψιθύρισε ὁ Καπεστάν. Τί νὰ τρέχῃ στὴν ὁδὸ τῶν Ριγωτῶν ;...

—Στὴν ὁδὸ τῶν Ριγωτῶν ; ἔκανε κι' ὁ Κογκολὲν περιφρονητικά. Τί θέλετε, ἀφεντικό, νὰ τρέχῃ ; "Ενας δρόμος ἔρημος, θλιμμένος, μ' ἕνα παληοκαπηλειό, τοῦ «Ριγωτοῦ Καλόγερου» καὶ μ' ἕνα φτωχικὸ μαγέρικο ποὺ τὸ λένε «'Η Χρυσῆ 'Αγριόπαπια» ! "Ολα εἶνε ἥσυχα σ' αὐτὸ τὸν ἄδειο δρόμο, ἂν καὶ κάποτε βρισκόταν ἐκεῖ τὸ μοναστῆρι τῶν ριγωτῶν καλόγερων (οἱ Καρμηλίτες μοναχοὶ φοροῦσαν μαῦρα ροῦχα, μὲ ρίγες ἄσπρες, ἐξ οὗ καὶ τ' ὄνομα τῶν ριγωτῶν ποὺ τοὺς εἶχε βγάλει ὁ λαός). Σπίτια ἔρημα, κλειστά, σὰν ἀκατοίκητα.. "Ενας δρόμος, ἀλήθεια, πολὺ πένθιμος !

'Εκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν ἤξερε ὁ Κογκολέν, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἦταν ὅτι σ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ τὸ δρόμο πήγαινε συχνὰ ὁ Κάρολος ὁ "Εννατος, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, στὸ συμπαθητικὸ ἐκεῖνο μέγαρο ποὺ εἶχε ἀγοράσει γιὰ τὴ Μαρία Τουσέ, τὴν ἐρωμένη του. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι εἶχε γεννηθῆ αὐτὸς ποὺ σήμερα λεγόταν κόμης τῆς Ὠδέρνης, δοὺξ τοῦ 'Αγκουλέμ, κ' ἦταν ἀκόμα ἰδιοκτησία του...

—'Αφέντη, ξαναεῖπε ὁ Κογκολέν, ἂν θέλετε νὰ πᾶμε ὥς ἐκεῖ θὰ σᾶς δείξω ἀκριβῶς τὸ μέρος ποὺ στάθηκε ὁ Λαφφεμὰς λέγοντας : —«"Α, ἐδῶ εἶνε τοι ! Καλά !» 'Αλλὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ κιόλας, ἀφέντη, πὼς ἂν ἔσεῖς χορτάσατε μὲ λόγια, ὅμως ἐγὼ δὲν ἔχω φάει τίποτα καὶ πεθαίνω τῆς πείνας, ὁ φτωχός! Ποὺ νὰ πάρῃ καὶ νὰ σηκώσῃ ὁ δαίμονας !...

—Καλά, εἶπε ὁ Καπεστάν, τὸ ξέρω ! Πάω νὰ βρῶ λεφτά! 'Αλλὰ νὰ ξέρῃς, μαστρο-Κογκολέν, ὅτι ἂν τύχῃ καὶ σ' ἀκούσω ἄλλη φορὰ νὰ ἐλαστημᾶς μὲ τὶς δικές μου βλαστήμιες, θὰ σοῦ βγάλω τὴν περούκα στὴ στιγμή, καὶ θὰ σὲ κάνω νὰ γυρνᾶς γουλί, μέσα στὸ χάνι...

Κι' ὁ Καπεστὰν ὥρμησε ὄξω, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸν Κογκολὲν ποὺ φώναζε :

—Ναί, ἀλλὰ θὰ γίνουμε ρεζίλι ! Μήτε κ' ἐγὼ τὴ θέλω τὴν περούκα ! 'Αλλὰ θὰ μαθευτῇ σ' ὅλο τὸν κόσμο, πὼς ὁ περίφημος ἱππότης Καπεστὰν ἔχει ἕναν ὑπηρέτη ντὶπ κασίδη...

Κι' ὅπως τὸ εἶπε κ' ἔκανε. "Αρπαξε τὴν περούκα του, τὴν πέταξε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μπῆκε μέσ' στὴ σάλα, μὲ ὕφος τολμηρό, προκλητικό, ὅπως ἔβλεπε νὰ κάνῃ κι' ὁ ἀφέντης του...'Ο Καπεστὰν ἀποφασισμένος νὰ βρῇ πεῖσμα, τράβηξε στὸ Παρίσι, πέρασε τὸ Σηκουάνα κ' ἔφτασε στὴ μεγάλη ἀγορά ! Μπῆκε σ' ἕνα σιδεράδικο ἀπότομα, ἔβγαλε τὰ σπιρούνια του καὶ τ' ἄφησε ἀπάνω στὸ τραπέζι. Τὰ σπιρούνια του αὐτὰ ἦταν ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι. "Επειτα διάλεξε δυὸ σπιρούνια ἀτσαλένια καὶ τὰ φόρεσε χωρὶς περιστροφές. 'Ο καταστηματάρχης, συνηθισμένος σ' ὅλα τὰ ἀπρόοπτα, ἄρχισε νὰ ζυγίζῃ τ' ἀσημένια.

—'Αφαιρῶντας τὴν τιμὴ τῶν σπιρουνιῶν ποὺ πήρατε, εἶπε στὸ τέλος, ἔχετε νὰ λάβετε ἀκόμα σαρανταοχτὼ λίβρες, ἀκριβῶς, ἱππότα μου !

—Σαρανταοχτὼ λίβρες ! Σώθηκα ! σκέφθηκε ὁ Καπεστάν.

'Αλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὰ μάτια του ἔπεσαν σ' ἕνα λεπτό, μακρὺ σπαθί, μιὰ γνήσια λεπίδα μιλανέζικη. Τὸ πῆρε, τὸ δοκίμασε, τὸ λύγισε, κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε πειὰ σπαθί, πρᾶγμα ἀνάξιο γιὰ ἕναν Τρεμαζέγκ, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνο στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν, τὸ ζώστηκε ἀμέσως.

—Τώρα πάλι μοῦ χρωστᾶτε ἕνα σκοῦδο ! εἶπε ὁ ὁπλοπώλης.

'Ο Καπεστὰν τὸν κύτταξε μ' ἕνα τέτοιο μάτι, ποὺ ἐκεῖνος ἔσπευσε ἀμέσως νὰ προσθέσῃ :

—Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ γίνατε πελάτης, εὐπατρίδη μου !

—"Α, ἔτσι ! μούγκρισε ὁ ἱππότης, ἡμερεύοντας.

"Ηξερε, ἄλλωστε, ὅτι μὲ τὴν τιμὴ ποὺ εἶχε τότε τὸ καβαρντᾶσῆμι, ὁ ὁπλοπώλης κέρδιζε πάλι τρία-τέσσερα σκοῦδα ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀνταλλαγή.

Γύρισε τότε μέχρι τὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης. "Επειτα, ἀφοῦ ρώτησε κάποιον περαστικό, γιὰ τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃ, πότης ἦταν ξελιγωμένος. "Ενοιωθε γουργουρισμοὺς ἐντέρων, καταλάβαινε σκοτούρα στὸ κεφάλι. "Εφτασε στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Ἐρρίκου τοῦ Μεγάλου», μουρμουρίζοντας :

—Δὲν ἔχει ! Θὰ παραγγείλω ἕνα πρόγευμα πριγκηπικό ! Κι' ἂν ὁ μπαρμπα-Λυρὼ μοῦ τ' ἀρνηθῇ, βάνω φωτιὰ στὸ χάνι καὶ τὸ καίω !...

"Ετσι εἶπε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Κ' ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἐμβρόντητος, μὲ μάτια ἐλαττογύγυλα, καρφωμένος κι' ἀνυδρος στὴ θέσι του ! Γιατὶ ἐκεῖ πού, φυσικά, περίμενε νὰ βρῇ τὸ δόλιο Κογκολὲν ψόφιο τῆς πείνας, ἕνα θέαμα ἐξαίσιο, ἀπρόοπτο, παρουσιάστηκε ἄξαφνα στὰ μάτια του...

Στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθυριοῦ ἦταν ἕνα πελώριο κλουβὶ μὲ καμμιὰ δεκαπενταριὰ πουλερικά ! 'Απ' τὸ ταβάνι δεμένα μὲ κλωστὲς κρεμόντουσαν δυὸ χοιρομέρια ἐπιδλητικά, μὲ ἄρθονα λουκάνικα τριγύρω ! Κι' αὐτὸ τὸ φροῦριο ἦταν περιζωσμένο ἀπὸ δυὸ σειρὲς μπουκάλες, σκονισμένες, μιὰ δεξιὰ καὶ μιὰ ἀριστερά, ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἢ καθεμιά! Κ' ἐπὶ πλέον, καταμεσὶς τῆς κάμαρας, ἦταν στρωμένο ἕνα ἔξοχο τραπέζι, μὲ λογῆς-λογῆς φαγιὰ κι' ὀρεχτικά ! Κι' ὁ Κογκολὲν μόλις εἶδε τὸν ἱππότη, στάθηκε σὲ προσοχὴ κι' εἶπε σοβαρά :

—Κύριε, τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμο !

—"Α, καλέ μου "Ατυχε ! φώναξε ὁ Καπεστάν, ὁρμῶντας πρὸς τὸ τραπέζι.

—"Οχι, ἀφέντη, νὰ μὲ συγχωρεῖτε ! Τώρα μπορεῖτε νὰ μὲ λέτε Τυχερό ! εἶπε ζωηρὰ ὁ Κογκολέν...

XXIV

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΜΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΠΙΟ ΑΝΘΗΡΕΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Μόλις ἡ πεῖνα τοῦ ἱππότη ἱκανοποιήθηκε, ὁ Καπεστὰν ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα του καὶ μὲ τὸ ὄλεμμα ρώτησε τὸ μεγαλόφωνο ὀργανωτὴ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου τραπεζιοῦ πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα. 'Ο Κογκολὲν ἄγγιξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ φαλακρό, γυαλιστερὸ κρανίο του, ποὺ ἦταν χωρὶς περούκα πειά.

—"Ολ' αὐτὰ ἔγιναν, ἀπάντησε, πρῶτα γιατὶ θυμήθηκα πὼς ἤμουνα γουλί, κ' ἔπειτα γιατὶ θυμήθηκα τρεῖς ἀρχαῖες λέξεις...

—Τρεῖς ἀρχαῖες λέξεις; Ποιὲς λέξεις ; ... Καὶ γιατί ;...

—'Υπομονή, ἀφέντη ! Καὶ πρῶτα-πρῶτα, θὰ σᾶς πῶ τὶς τρεῖς ἀρχαῖες λέξεις : «Παράλαξις», "Ασκληπιός», «Κατάρρηξις» ! Μὴν ξενᾶς, ἀφέντη, πὼς ἤμουν ὑπηρέτης σ' ἕναν ἀστρολόγο, σ' ἕνα φαρμακοποιὸ καὶ σ' ἕνα δάσκαλο —ἀλλοῦ σὲ τρεῖς κατηγορίες λογιῶν διπόδων, ποὺ, ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, ἔρχονται σὲ κάποιαν ἐπαφὴ μὲ τὶς ὑπερκόσμιες δυνάμεις...

—"Ε, κ' ὕστερα ; ἔκανε ὁ Καπεστὰν σουφρώνοντας τὰ φρύδια, γιατὶ τοῦ φαίνόταν πὼς ὁ Κογκολὲν ἄρχιζε τώρα νὰ τὸν κοροϊδεύῃ.

('Ακολουθεῖ)

'Η ὡραία Γκιζέλλα τοῦ 'Αγκουλὲμ

'Η Λεονόρα Γκαλιγκάι

ΣΥΝΗΘΙΖΟΥΜΕ νὰ λέμε ὅτι ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης δὲν παρουσίασε τέτοιο θέαμα διαφθορᾶς καὶ ἐκφυλισμοῦ, ὅπως σήμερα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ἡ τωρινὴ ἐξαχρείωσι τῶν ἠθῶν—ἡ ὁποία, σημειώσατε, παρατηρεῖται μόνο σὲ ὡρισμένες μεγάλες πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης—δὲν μπορεῖ κἂν νὰ παραβληθῇ μὲ τ' ἀπροκάλυπτα σχεδὸν ὄργια, ποὺ γινόντουσαν ἄλλοτε, στὰ παληὰ χρόνια. Εἶνε ἀδύνατον, λόγου χάριν, νὰ φανταστῇ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος σὲ τί βόρβορο ἀκολασίας ἦσαν βυθισμένοι οἱ Παρισινοί, εὐγενεῖς καὶ πληβεῖοι, κατὰ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τριάντα χιλιάδες — εἴκοσι ἐννιὰ χιλιάδες ὀχτακόσια, γιὰ τὴν ἀκρίβεια !—κέντρα διασκεδάσεως, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὕποπτα, ἦσαν σκορπισμένα στὸ Παρίσι καὶ στὰ περίχωρα !... Ἡ ἀστυνομία τὰ εἶχε βέβαια ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐπίβλεψή της. Γιὰ νὰ ἐξασκῇ ὅμως συστηματικὸ ἔλεγχο στὰ καταγώγια αὐτὰ θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέτῃ στρατιὲς ὁλόκληρες ἀστυνομικῶν ὀργάνων — πρᾶγμα ἀδύνατον, βέβαια. Κι' ἔτσι τὰ κέντρα αὐτὰ λειτουργοῦσαν σχεδὸν ἀνενόχλητα καὶ ἀνεμπόδιστα, δηλητηριάζοντας μὲ τὶς ἀναθυμιάσεις ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' αὐτὰ καὶ τὴν ἔντιμη μερίδα τῆς κοινωνίας, ποὺ κατάκρινε κι' ἀποδοκίμαζε τὰ διαπραττόμενα ὄργια.

Διευθύντρια τοῦ μεγαλειτέρου τέτοιου κέντρου διασκεδάσεως, βασίλισσα τοῦ κόσμου τῶν μεταμεσονυκτίων ὀργιαστῶν, ἦταν τότε ἡ διαβόητη κυρία Γκουρντάν, μιὰ διαβολεμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία κατόρθωσε νὰ καταλάβῃ μιὰ σημαντικὴ θέσι στὴν ἱστορία τῆς Παρισινῆς κοινωνίας τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Αὐτῆς τῆς γυναίκας τὴν ἱστορία, τὶς περιπέτειες, τὴ δρᾶσι καὶ τὸ θλιβερὸ τέλος, θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε σήμερα, ἀποκαλύπτοντας συγχρόνως καὶ ἄγνωστες λεπτομέρειες ἀπ' τὸν ἰδιωτικὸ βίο τῶν Παρισινῶν ἐπὶ βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ'.

* * *

Ἡ κυρία Γκουρντὰν γεννήθηκε στὰ 1720 σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Γαλλίας. Ἀπὸ μικρὸ κορίτσι, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔβοσκε ἀκόμα τὶς ἀγελάδες τοῦ πατέρα της, εἶχε δείξει πὼς θὰ γινόταν μιὰ μέρα μεγάλη ἱέρεια τοῦ ἔρωτος. Ὁ πατέρας της, προαισθανόμενος ἴσως τὴν ἐξέλιξι ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἡ κόρη του, κουνοῦσε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε νὰ ὁδηγῇ τὶς ἀγελάδες της στὰ βοσκοτόπια...στολισμένη καὶ ἀρωματισμένη, σὰν νὰ πήγαινε σὲ καμμιὰ γιορτή.

Ἡ χωριατοπούλα αὐτὴ ἦταν δεκάξη χρόνων—ἡ ἡλικία τῆς Ἰουλιέττας τοῦ Σαίξπηρ !—ὅταν ἄφησε ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ νὰ τὴν κλέψῃ ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὴν πάῃ στὸ Παρίσι. Καὶ ὅταν ὁ φίλος της τὴν ἐγκατέλειψε, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, μόνη καὶ ἀπροστάτευτη στὴν πρωτεύουσα, ἡ Γκουρντὰν δὲν ἀπειραίθη ν' ἀποτοκονήσῃ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, ὅπως θὰ ἔκανε ἴσως ἕνα ἄλλο αἰσθηματικὸ κορίτσι, ποὺ θὰ βρισκόταν στὴν τραγικὴ αὐτὴ θέσι. Ἀπεναντίας, χάρηκε ὑπερβολικά, ἐπειδὴ ἀπόκτησε τὴν ἀνεξαρτησία της ! Γιατί ἡ Γκουρντὰν δὲν ἀκολούθησε τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ γιατί τὸν ἀγάπησε, μὰ γιατί ἤθελε νὰ πάῃ στὸ Παρίσι, νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀνήσυχη καὶ λαχανιασμένη ζωὴ του—καὶ τὴ διαφθορά, ποὺ βασίλευε στὴ μεγάλη πρωτεύ-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΒΟΗΤΟΥ ΚΥΡΙΑΣ ΓΚΟΥΡΝΤΑΝ

("Οργια καὶ σκάνδαλα στὸ Παρίσι ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ')

ουσα !...

Ἕνα κορίτσι τόσο ὄμορφο, τόσο ἔξυπνο καί, πρὸ παντός, τόσο πρόθυμο, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸ ἀπροστάτευτο στὸ Παρίσι. Ὁ ἄρχων Φραγκίσκος Γκουρντάν, εἰσπράκτωρ τῶν βασιλικῶν φόρων—τίτλος ζηλευτὸς γιὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ—γνωρίστηκε μιὰ μέρα μὲ τὴ χωριατοπούλα τοῦ Μπεζιὲ καί, ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ τὴν πονηρὴ λάμψι τῶν ματιῶν της, δέχτηκε νὰ τὴν στεφανωθῇ. Ἡ τετραπέρατη νέα κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὴν μοναδικὴ αὐτὴ εὐκαιρία, ποὺ τῆς παρουσιαζόταν, γιὰ ν' ἀποχτήσῃ μιὰ κοινωνικὴ θέσι. Καὶ ἔδωσε ἀμέσως τὴ συγκατάθεσί της γι' αὐτὸ τὸ γάμο.

Δὲν πρέπει νὰ φανταστῇτε ὡστόσο πὼς ὁ γάμος αὐτὸς ἔκανε τὴν κυρία Γκουρντὰν ν' ἀλλάξῃ μυαλὸ καὶ ν' ἀποφασίσῃ νὰ κρατήσῃ ἀκηλίδωτο τ' ὄνομα τοῦ συζύγου της. Κάθε ἄλλο. Ἡ νεαρὰ μάλιστα σύζυγος κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ τόσο στὸν ἀδύνατο ἄνδρα της, ὥστε τὸν ἔπεισε νὰ τῆς βάλῃ τὰ ἔξοδα γιὰ νὰ «ἱδρύσῃ» ἕνα κέντρο διασκεδάσεως ! Τὸ κέντρο αὐτὸ ἦταν ἕνα πραγματικὸ μέγαρο, ποὺ σώζεται μέχρι σήμερα, σὲ καλὴ σχετικῶς κατάστασι.

Χάρις στὴν ἐξυπνάδα της καὶ τὶς γνωριμίες της, ἡ κυρία Γκουρντὰν τὰ κατάφερε ὄχι μονάχα νὰ μὴ καταταχθῇ τὸ κέντρο της στὴ σειρὰ τῶν ἄλλων καταγωγίων, ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τότε τὸ Παρίσι, ἀλλὰ καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐντευκτήριον τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως. Οἱ πλουσιώτεροι χρηματισταί, οἱ καλύτεροι ἀξιωματικοί, εὐγενεῖς καὶ αὐλικοί, συναντιόντουσαν κάθε βράδυ στὰ σαλόνια τοῦ μεγάρου τῆς κυρίας Γκουρντὰν καὶ παῖζανε χαρτιὰ ἢ μεθούσανε μὲ τὴ συντροφιὰ ὡραίων κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα ἡ οἰκοδέσποινα στρατολογοῦσε κατόπιν προσεκτικῆς ἐπιλογῆς. Τὸ μέγαρον τῆς Γκουρντὰν κατάντησε ἔτσι συνώνυμο τοῦ ἐπιγείου Παραδείσου. Ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἱσπανία πήγαιναν στὸ Παρίσι πολλοὶ πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ διαβόητο αὐτὸ κέντρο, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὶς ὡραῖες του νέες. Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τοῦ γούστου τῆς κυρίας Γκουρντάν, σᾶς λέμε ὅτι, ἀπ' τὸ κέντρο της βγήκανε ἡ Ζὰν Βωμπερνιέ, ἡ ὁποία ἔγινε ἀργότερα περίφημη μὲ τὸ ὄνομα κυρία Ντυμπαρρύ, καθὼς καὶ ἡ φημισμένη τραγωδὸς Ροζαλμπὰν !

Ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο μεγάλωναν καὶ ἡ φήμη καὶ ἡ περιουσία τῆς κυρίας Γκουρντάν. Ὁ ἴδιος ὁ βασιλεύς, ἐπηρεασμένος ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπε ἡ εὐνοουμένη του, ἡ κυρία Ντυμπαρρύ, «γιὰ τὸ μέγαρο τῆς Γκουρντάν, δὲν δίσταζε νὰ λέῃ μπροστὰ σὲ αὐλικοὺς καὶ μεγιστάνες ὅτι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ. Καὶ ἴσως νὰ τὸ ἐπισκέφθηκε, μεταμφιεσμένος ὅμως, γιὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ στὰ μάτια τοῦ λαοῦ του.

Μὲ δυὸ λόγια, ἡ ὡραία χωριατοπούλα τοῦ Μπεζιὲ ἔγινε προσωπικότης, παράγων σπουδαῖος στὸ Παρίσι. Πολλὰ συνοικέσια, πολλὲς συνωμοσίες καὶ πολλὲς διπλωματικὲς συμφωνίες ἔγιναν στὰ σαλόνια της, πάνω στὸ ἀνοιγμα μιᾶς μπουκάλας παληοῦ κρασιοῦ τῆς Βουργουνδίας.

Χαρακτηριστικὸ ἐξ ἄλλου τοῦ σεβασμοῦ, ποὺ ἐνέπνεε ἡ κυρία Γκουρντάν, ἦταν ὅτι ποτὲ δὲν ἐνοχλήθηκε ἀπ' τὴν ἀστυνομία, οὔτε καὶ ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη ἀρχή. Ποιὸς θὰ ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ πειράξῃ μιὰ γυναῖκα, ποὺ δεχότανε στὸ σπίτι της τὰ ἰσχυρότερα πρόσωπα τῆς Αὐλῆς, παῖζοντας καὶ γλεντῶντας μαζύ τους ;

* * *

Ὅταν ἡ κυρία Γκουρντὰν—ποὺ τὴν ἀποκαλοῦσαν καὶ Μικρὴ Κόμησα—εἶχε ὥρες διαθέσιμες, καθόταν κι' ἔγραφε σὲ μικρὰ χαρτάκια διάφορες συστάσεις καὶ ὁδηγίες πρὸς τὶς ὡραῖες ὑπάρξεις, ποὺ φιλοξενοῦσε στὸ μέγαρό της. Ἡ σημειώσεις αὐτὲς ἀπετέλεσαν κατόπιν ἕνα μικρὸ τόμο, ἀπ' τὸν ὁποῖο παραλαμβάνουμε τὶς παρακάτω ἀπολαυστικότατες παραινέσεις τῆς πολύτειμης συγγραφέως πρὸς τὶς πρωτόβγαλτες προστατευόμενές της :

«Νὰ ἔχετε πάντοτε ἕτοιμα δάκρυα στὰ μάτια σας καὶ λόγια ἀγάπης, ἀγανακτήσεως καὶ κακίας στὸ στόμα σας. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ ὅπλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ μεταχειρίζεστε μὲ μεγάλη φρόνησι κατὰ τῶν ἀνδρῶν, ἂν θέλετε νὰ φέρουν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσμα-

Μιὰ σκηνὴ στὸν...Παράδεισο τῆς κ. Γκουρντάν

ρες ἀπὸ σᾶς !».

«Νὰ κάνετε ὅ,τι εἶνε δυνατό, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὴ φιλία ἑνὸς ὑπουργοῦ. Μονάχα ἔτσι θὰ μπορέσετε ν' ἀποκτήσετε ἀγάπες, περιουσία καὶ μεγάλη κοινωνικὴ θέσι. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ χάνετε πολύτιμον καιρὸ καὶ νὰ ζητᾶτε ἀμέσως ἀπ' τὸν ὑπουργὸ ὅ,τι θέλετε—γιατὶ δὲν ἀποκλείεται τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ φίλος σας νὰ ξυπνήσῃ ἁπλὸς πολίτης...».

* * *

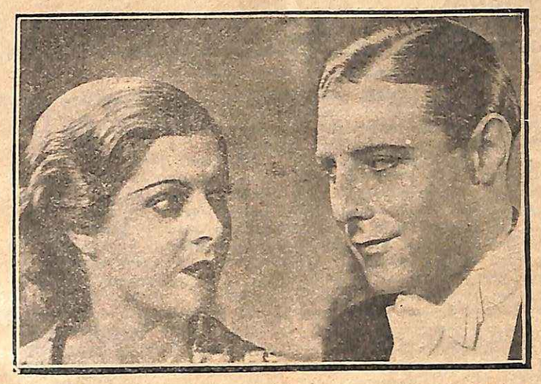
Μωραίνει, ὅμως, Κύριος, ὃν βούλεται ἀπωλέσαι... Τὸ λόγιο αὐτὸ ἔχει ἀπόλυτη ἐφαρμογὴ στὴν περίπτωσι τῆς κυρίας Γκουρντάν. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ πολύπειρη, πολύξερη καὶ τετραπέρατη αὐτὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε τόση δύναμι στὴν Αὐλὴ καὶ τὴν ὑποστήριξι τῶν ἰσχυροτέρων ἀνδρώπων τῆς Γαλλίας, θὰ ἔκανε μιὰ μέρα μιὰ ἀνοησία καταπληκτικοῦ μεγέθους ; Ναί, μονάχα μιὰ ἀνοησία ἔκανε στὴ ζωὴ της ἡ κυρία Γκουρντάν. Καὶ ἡ ἀνοησία αὐτὴ τὴν κατέστρεψε.

Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ κυρία Γκουρντὰν φάνηκε πρόθυμη νὰ βοηθήσῃ—μὲ ἀδρά, ἐννοεῖται, ἀμοιβή—ἕνα εὐγενῆ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ξεφορτωθῇ τὴ γυναίκα του, γιὰ νὰ πάρῃ μιὰν ἄλλη. Ἡ οἰκοδέσποινα παρέσυρε τὴ σύζυγο στὸ μέγαρό της, χωρὶς ἐκείνη νὰ ὑποπτεύεται τὸ εἶδος τοῦ σπαιτιοῦ, καὶ τὰ κατάφερε ὥστε ὁ ἄνδρας της, μπαίνοντας ξαφνικὰ δῆθεν σ' ἕνα δωμάτιο, νὰ τὴν ἰδῇ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἀγνώστου ! Ὕστερ' ἀπ' τὴν «ἐπ' αὐτοφώρῳ» αὐτὴ σύλληψι, ὁ «προδοθεὶς» σύζυγος ὑπέβαλε μήνυσι κατὰ τῆς γυναίκας του, ζητῶντας συγχρόνως διαζύγιο. Στὴ δίκη ὅμως, ποὺ ἐπακολούθησε, ἡ σύζυγος διαμαρτυρήθηκε μὲ τόση ἀγανάκτησι γιὰ τὴν ἄδικη κατηγορία ποὺ τῆς εἶχαν πετάξει κατὰ πρόσωπο καὶ ἔδωσε πληροφορίες τόσο συγκεκριμένες γιὰ τὴν παγίδα ποὺ τῆς ἔστησαν, ἡ κυρία Γκουρντὰν καὶ ὁ ἄνδρας της, ὥστε οἱ δικασταὶ ἐπείσθησαν ἀπὸ τὰ λόγια της καὶ τὴν ἀθῴωσαν.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔκανε κρότο στὸ Παρίσι. Καὶ αὐτοὶ οἱ πιὸ στενοὶ φίλοι τῆς κυρίας Γκουρντὰν δὲν εὕρισκαν λόγια γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν τὴ βδελυρὴ αὐτὴ πρᾶξι τῆς οἰκοδέσποινας, ἡ ὁποία δέχτηκε γιὰ λίγα χρήματα νὰ ἐξευτελίσῃ μιὰ τίμια γυναῖκα... Καὶ ἡ κυρία Γκουρντάν, βλέποντας πὼς ἡ κατακραυγὴ ἐναντίον της ἦταν γενική, ἀποφάσισε νὰ κλείσῃ τὸ μέγαρό της καὶ ν' ἀποσυρθῇ σὲ μιὰ ἐπαρχία, ὅπου θὰ περίμενε νὰ λησμονηθῇ ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ὑπόθεσι, γιὰ νὰ ἐπανεμφανισθῇ στὸ Παρίσι.

"Υστερ' ἀπὸ τρία χρόνια ξαναπαρουσιάστηκε πράγματι στὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα. Μὰ ἡ ἐντύπωσις, ποὺ προξένησε ἡ ἀξιοκατάκριτη αὐτὴ πρᾶξι της, δὲν εἶχε ἀκόμα διαλυθῇ... Ἡ κυρία Γκουρντὰν ἄνοιξε καὶ πάλι ἕνα κέντρο διασκεδάσεως, στὸ ὁποῖο ὅμως δὲν πατοῦσε κανεὶς τὸ πόδι του. Τοῦ κάκου ἡ οἰκοδέσποινα προσπάθησε, μὲ ἀλλεπάλληλες ἐπιστολές, παρακλήσεις καὶ ἐπισκέψεις, νὰ τραβήξῃ στὸ μέγαρό της τοὺς παλαιοὺς γνωστούς της. Ἐκεῖνοι τῆς γυρνοῦσαν περιφρονητικὰ τὶς πλάτες ὅταν τὴν ἔβλεπαν καὶ δὲν ἀπαντοῦσαν στὰ γράμματά της...

Τόσα χρόνια καταναγκαστικῆς ἀνεργίας, καὶ τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα τῆς συντηρήσεως ἐνὸς πολυτελεστάτου μεγάρου, ἔκαναν τὴν κυρία Γκουρντὰν νὰ χάσῃ τὴ μεγάλη περιουσία

Ἡ Λιζέττα Λανδὲν κι' ὁ τελευταῖος...γιὰ τὴν ὥρα, σύζυγός της, Ἀνρὶ Γκαρά !

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΟΙ ΔΕΚΑ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΛΙΖΕΤΤΑΣ ΛΑΝΒΕΝ

[Ἡ γυναῖκα μὲ τοὺς περισσότερους συζύγους]

Ἡ Λιζέττα Λανδέν, ἡ γνωστοτάτη Γαλλὶς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, δὲν εἶνε ἀκόμα οὔτε εἴκοσι χρόνων, κι' ὅμως κοντεύει νὰ κάνῃ τὸν...εἰκοστό της γάμο !... Κι' αὐτό, γιατί ἡ ξανθὴ βεντέττα ἄρχισε ἀπὸ πολὺ μικρὴ νὰ...παντρεύεται. Μέσα σὲ πέντε χρόνια ἀλλαξε κιόλας τόσους ἄνδρες. Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι τὰ εἰδύλλια τῆς Λιζέττας, ἀκόμα κι' ὅταν δὲν ἀρχίζουν περίφημα, τελειώνουν ὅλα καλά. Ντεμπουτάρισε πρὸ πέντε - ἕξη ἐτῶν σ' ἕνα φίλμ, ὅπου ἔπαιζε κι' ὁ Ἀντρὲ Ροάν. Πρὶν ὅμως ἀκόμα τελειώσει τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, ἡ Λανδὲν παντρεύτηκε τὸν Ροάν. Ἔζησαν εὐτυχεῖς ; Ἄγνωστο, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν πρόφτασαν νὰ ζήσουν μαζύ ! Λίγο μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ Λιζέττα προσελήφθη νὰ γυρίσῃ ἄλλο φίλμ, τὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Φοιτητῶν», ὅπου ἔπαιζαν ὁ Ραϋμόνδος Γκάλλ κι' ὁ Κρίστιαν Καζανταζώφ. Ἡ τρελλὴ Λιζέττα τοὺς ἐρωτεύθηκε καὶ τοὺς δυὸ καί, χωρίζοντας τὸν Ροάν, παντρεύτηκε τὸν τολμηρότερον, τὸν Κρίστιαν, ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε νὰ τοὺς παντρευτῇ καὶ τοὺς δυό ! Μὰ καὶ ὁ Κρίστιαν δὲν τὴν ἐχάρηκε πολύ. Ἡ Λιζέττα ἔφυγε γιὰ τὴ Βουδαπέστη καὶ παῖξη στὴν ταινία «Ὁ Ρουλταμπὶλ ἀεροπόρος». Τί θέλατε νὰ κάνῃ ; Στὸ φίλμ ὁ Ρουλταμπὶλ σώνη καὶ νὰ μείνῃ χωρὶς πόρους ζωῆς... Ὁ Σεραφνικὸς δὲ θάνατός της, στὶς 28 Νοεμβρίου 1788, τὴν ἐμπόδισε νὰ γνωρίσῃ μεγαλείτερες δυστυχίες, νὰ πεθάνῃ ἴσως στοὺς δρόμους, γρὴ καὶ ἄρρωστη, αὐτὴ, ποὺ ἔδινε ἄλλοτε στὸ μέγαρό της τὸν τόνο τῆς εὐθυμίας στὸ τρελλὸ Παρίσι !...

Ὁ Ρολὰν Τουτὲν (ὁ Ρουλταμπὶλ) ἕνας ἀπ' τοὺς συζύγους τῆς Λανδέν

ξει τὴν ἡρωΐδα, ποὺ τὸ ρόλο της ἔπαιξε ἡ Λιζέττα, καὶ τὴν παίρνει γυναῖκα του. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὴν πραγματικότητα. Ἡ Λιζέττα παντρεύτηκε τὸν Ρολὰν Τουτέν, ποὺ ὑπεδύετο τὸ ρόλο τοῦ Ρουλταμπίλ. Μὰ σὲ λίγο καιρὸ ἡ Λιζέττα γύρισε καὶ μιὰ ἄλλη ταινία, τὴν «Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα», μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Ντορσύ. Ἄφησε λοιπὸν τὸν Τουτὲν καὶ παντρεύτηκε τὸν Ντορσύ. Ἀλλὰ στὴν ἑπόμενη ταινία, ποὺ γύρισε στὴ Ρώμη, συμπαίχτη της εἶχε τὸν Ἐρρῖκο Μαρσάν. Τί νὰ γίνῃ ; Ἐπῆρε τὸν Μαρσὰν κι' ὁ Ντορσὺ τὴν περιμένει ἀκόμα νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴ Ρώμη. Μὰ ἤρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Μαρσάν νὰ δοκιμάσῃ τὴ χυλόπιητα, γιατὶ ἡ Λιζέττα προσελήφθη νὰ παίξῃ στὴν ταινία «Δὲν χρειάζεται χρῆμα», καί, κατὰ συνέπειαν, νὰ παντρευτῇ τὸν Κλὼντ Ντυφέν, ποὺ ἔπαιζε μαζύ της. Οἱ δυὸ νεόνυμφοι ἀγαπιόντουσαν τρυφερά... Ἀλλὰ ἡ δουλειά, δουλειά.... Ἡ Λιζέττα ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ μ' ἄλλη ταινία, στὴ Μασσαλία κι' ἀφοῦ δὲν ἔπαιζε μαζύ της ὁ ἄνδρας της, ἀλλὰ ὁ Ἀλιμπέρ, τὸν παντρεύτηκε, ἐγκαταλείποντας τὸν Ντυφέν.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἐπρότειναν στὴ Λιζέττα νὰ παίξῃ στὸ φίλμ «Μιὰ γυναῖκα διευθύνει». Καὶ μὲ ποιόν ; Μὲ τὸν γοητευτικὸ Ἀνρὶ Γκαρά, ἐτὸν ἄνδρα ποὺ ὀνειρεύονται ὅλα τὰ κορίτσια». Μιὰ ποὺ τῆς παρουσιάστηκε λοιπὸν μιὰ τέτοια λαμπρὴ εὐκαιρία, ἡ Λιζέττα ἔκαμε τὸ ὄνειρό της πραγματικότητα, δηλαδὴ ἀντικατέστησε τὸν Ἀλιμπὲρ μὲ τὸν Ἀνρὶ Γκαρά. Τί φυσικώτερο ;

Ἐντωμεταξὺ ἡ Λιζέττα Λανδὲν ἔγινε καὶ μητέρα, ἐγέννησε ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, καὶ σπάει τὸ κεφάλι της τώρα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες της τὸ ὄνομα νὰ τοῦ δώσῃ...

Μὲ τὸν Ἀνρὶ Γκαρὰ περνοῦν ζωὴ εὐτυχισμένη, ἀγαπιοῦνται, εἶνε κι' οἱ δυὸ ὡραῖοι, νέοι, εὐθυμοι, ἔνδοξοι, ἀλλά...

Ἀλλὰ ἡ Λιζέττα προσκαλεῖται τώρα νὰ γυρίσῃ νέα ταινία, τὴν «Νεότητα», ὅπου θὰ ποίξῃ τὸ πρόσωπο μιᾶς πωλητρίας μεγάλου καταστήματος. Ἐκεῖ θὰ συναντήσῃ ὄχι τὸν Ἀνρὶ Γκαρά, ἀλλὰ τὸν Ζὰν Σερβαΐ, καὶ συνεπῶς ἐπίκειται νέος γάμος της...

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΓΕΡΟΒΟΣΚΟΣ

Πόσα χρόνια πέρασα
Κι' ἄσπρισα καὶ γέρασα
Πάνω στὰ ψηλώματα
Βόσκοντας τὰ πρόβατα !

Τὶς κορφὲς ἐπάτησα
Καὶ νυχτοπερπάτησα
Καὶ σὲ δέντρα γέρικα
Εἶδα κι' εἶδα ἀγερικά.

Σὲ ψηλὲς ἀνηφοριὲς
Σὰν κοτσύφι ἐχύθηκα,
Κι' ἔπεσα σὲ ρεματιὲς
Καὶ λαγοκομήθηκα.

Πάνω στὴν κιπίτα μου
Φορεσιὰ καὶ στρῶμα μου—
Εἶδα ὀνείρατα, γυρτός,
Ξυπνητὸς καὶ κοιμιστός.

Σ' αὐτοράχη ἐσκόλωσα,
Μὲ τὸ λύκο ἐμάλωσα
Κι' ἄναψα τρανὲς φωτιὲς
Σὲ τετράψηλες κορφές.

Εἶδα τ' ἄστρι στὸ βουνὸ
Ποὺ τὸ λένε αὐγερινὸ
Καὶ στὴν καθαρὴ βραδειὰ
Χόρτασα τὴν ξαστεριά.

Μύρισμα δὲ ξήμωσα
Κι' ἄνθρωπο δὲ θύμωσα.
Πῆρα τὰ μικρὰ τ' ἀρνιὰ
Σὰν παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά.

Μιὰ ζωὴν ἐπέρασα
Κι' εἶπ' ὁ Θεὸς καὶ γέρασα
Καὶ τὸ χιόνι τὸ πολὺ
Μοῦπεσε στὴν κεφαλή.

Ἄϊντε, προβατάκια μου,
Περπατᾶτε, ἀρνάκια μου,
Πάμετε σιγὰ - σιγὰ
Καὶ μᾶς πῆρεν ἡ βραδειά.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΤΙΧΟΣ

1

Δρόμοι πολλοὶ ἦτανε μπροστά μου,
Κι' ἔφτανε μόνο νὰ διαλέξω,
Γιὰ ναύρω κάπου τἄνθια χάμου
Καὶ νὰ τὰ πλέξω.

Κι' ἐγώ, κυττάζοντας, ἐπῆρα
Τὸ μονοπάτι μὲ τ' ἀγκάθια,
Γραμμένο μου ἔτσι ἀπὸ τὴ μοῖρα,
—Καϋμοὶ καὶ πάθια.

2

Στὸ δάσος τοῦ βουνοῦ ἐκεῖ πέρα
Κάτοτε θὲ νὰ πάω, καὶ πίσω
Τὰ μάτια δὲ θὰ τὰ γυρίσω
Στὴν πολιτεία καὶ στὴν ἡμέρα.

Τοῦ κρεμαστοῦ νεροῦ ἡ φλογέρα
Θὰ μοῦ κρατάῃ κρυμμένη τὸ ἴσο,
Στὸ ὑστερινό, ποὺ ἐκεῖ θ' ἀφήσω,
Τραγοῦδι — φύλλο στὸν ἀέρα...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ

..... ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΩ... .....

(Τὰ Ἀπομνημονεύματα τῆς περιφήμου κατασκόπου ΚΑΡΛΑΣ ΖΑΝΣΕΝ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΧΤΥΠΗΣΑ κανέναν ἢ ὄχι ; Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἰδέα. Ἔβλεπα τὸ ὑπόγειο γεμάτο φασματώδεις μορφὲς ποὺ ἐκινοῦντο πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, μπερδεμένα, ἀσυνάρτητα, σὰν ἐφιαλτικὲς ὀπτασίες ποὺ βλέπουμε μέσα σ' ἕνα κακὸ ὄνειρο.

Στοὺς τοίχους ἔπεφταν ἡ θεόρατες σκιὲς ποὺ ἔρριχνε ἡ μοναδικὴ κρεμαστὴ λάμπα, κ' ἔτσι ἡ σκηνὴ ἔπαιρνε τραγικώτερη ὄψι.

Ἔξαφνα, ἐνῶ κρατοῦσα ἀκόμα τὸ πιστόλι, ρίχνοντας στὴν τύχη μπροστά μου, ἔνοιωσα κάποιον νὰ μ' ἁρπάζη καὶ νὰ μὲ ρίχνη πάνω σ' ἕνα τραπέζι στὴ γωνιά... Ὁ Μπέτλυ—γιατὶ αὐτὸς μ' εἶχε ἁρπάξει—στάθηκε κατόπιν ὀρθιος μπροστά μου γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπίση, στριφογυρίζοντας στὰ χέρια του μιὰ καρέκλα σὰν τρελλός.

Σὲ μιὰ στιγμή, δίνοντας φόρα στὴν καρέκλα, τὴν πέταξε ἐναντίον τῆς λάμπας κ' ὕστερα ἀμέσως ἔσκυψε γιὰ ν' ἁρπάξη μ' ἄλλη καρέκλα. Ἄκουσα ἕναν κρότο γυαλικῶν ποὺ σπάζουν καὶ ἔαυτὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε μέσα στὸ ὑπόγειο.

Ἐπὶ ἕνα λεπτό, ὁ θόρυβος ἔπαψε ὡς διὰ μαγείας. Ὕστερα, ξανάρχισε πάλι, διαβολικώτερος, ἕνας θόρυβος ποὺ μὲ ξεκούφαινε, φωνῶν, οὐρλιασμάτων, μουγκρισμάτων ἀνακατωμένων μὲ τὸν κρότο τῶν ἐπίπλων ποὺ ἔσπαζαν κι' ἀναποδογύριζαν. Νόμιζε κανεὶς πὼς βρισκόταν σ' ἕνα σπίτι τρελλῶν ποὺ ἔγῆκαν ἀπὸ τὰ σκότη τῆς κολάσεως. Μά, ξαφνικά, τὸ σκοτάδι τὸ ἔσχισε μιὰ γραμμὴ λευκοῦ φωτός, ποὺ ἔψαχνε γοργὰ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις γιὰ νὰ μᾶς ἀνακαλύψη. Κάποιος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς εἶχε ἀνάψει ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι τῆς τσέπης. "Ἂν ἡ ἀμείλικτη αὐτὴ ἀχτίδα μᾶς εὕρισκε," εἴμαστε χαμένοι.

Ὅταν τὴν εἶδα νἄρχεται τρεμουλιαστὴ κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου πρὸς τὸ μέρος μας, ἔπεσα μὲ τὰ μοῦτρα πάνω στὸ τραπέζι, ἐνῶ ὁ Μπέτλυ ἔσουβε πρὸς τὰ πλάγια.

Μὰ γιὰ τὴν κακή μας τύχη, τὸ φῶς ἔπεσε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ στεκόταν ὁ Μπέτλυ. Ἔκανε ἕνα σπασμωδικὸ πήδημα πρὸς τὰ πλάγια, μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Μ' ἕναν ἄγριο ἀλαλαγμό, ἡ μανιασμένη ὀρδὴ τῶν κομμουνιστῶν ὥρμησε κατεπάνω μας κι' ἄκουσα μιὰ πνιγμένη φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε σὰν τὴ φωνὴ τοῦ Μπέτλυ. Στὴ φωτεινὴ ἀχτίδα τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ φαινόταν μιὰ λυσασμένη μάζα ἀνθρώπινων κορμιῶν ποὺ ἐπάλευαν. Κατάλαβα πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἁρπάξει τὸν Μπέτλυ καὶ τὸν εἶχαν βάλει κάτω. Συγχρόνως εἶδα τὴ λάμψι ἑνὸς μαχαιριοῦ στὸ σκοτάδι.

«Τὸν σφάζουν», εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Κι' ἀμέσως ὥρμησα γιὰ νὰ τὸν σώσω...

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἐνεργεῖ κανεὶς σὰν αὐτόματο, ὑπακούοντας σὲ ἐνστικτώδεις παρορμήσεις. Πρὶν ἀκόμα καλοκαταλάβω πῶς, ἐγκατέλειψα τὸ καταφύγιό μου πάνω στὸ τραπέζι, βρέθηκα κάτω, καταμεσὶς στὴ μάχη ποὺ γινότανε καὶ ἄρχισα νὰ χτυπάω στὴν τύχη μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ, οὐρλιάζοντας, μπορῶ νὰ πῶ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Εἶν' ἀδύνατον νὰ διηγηθῶ, οὔτε νὰ θυμηθῶ ἀκριβῶς τί μοῦ συνέβη τότε. Θυμᾶμαι μόνο δυὸ τρεῖς φοβερὲς σκηνὲς γιατὶ τυπώθηκαν μὲ πυρωμένο σίδερο μέσα στὸ μυαλό μου. Ξαναβλέπω ἕνα πρόσωπο ποὺ ἔφτυνε κ' ἔσκουζε καὶ ποὺ τὸ σύντριβα μὲ ἄγριες τακουνιές, χτυπῶντας τὸ ὥσπου τὼκανα μιὰν ἄμορφη κόκκινη μάζα. Ξαναβλέπω ἕνα χέρι ποὺ μ' ἔπνιγε κρατῶντας μὲ ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ποὺ δὲν μ' ἄφησε παρὰ ὅταν τὸ δάγκασα βαθειά. Θυμᾶμαι ὅτι γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι μου ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ ἑνὸς ἄνδρός ποὺ τοῦ τραοῦσα πίσω τὸ κεφάλι, μπήγοντας τὸ μεγάλο μου δάχτυλο μέσα στὸ μάτι...Ἔβγαλε μιὰ στριγγὴ φωνὴ σὰν γυναῖκα ποὺ πνίγεται. Μοῦ εἶνε δύσκολο σήμερα νὰ πιστέψω πὼς αὐτὰ τὰ φοβερὰ πράγματα ἔγιναν ἀληθινά, κι' ὅμως εἶμαι βέβαιη πὼς ἔγιναν καὶ πὼς θὰ τὰ κάνω καὶ πάλι ἄμα βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ παλέψω γιὰ ζωὴ ἢ γιὰ θάνατο.

Ἔξαφνα, εἶδα ἕνα μαχαῖρι νὰ διαγράφη φωτεινὸ κύκλο πρὸς τὴ διεύθυνσί μου. Ἔσκυψα ἀμέσως καὶ τὸ μαχαῖρι ἐχτύπησε πάνω ἀπὸ τὸν ἀριστερό κρόταφο. Δὲν ἔνοιωσα καθόλου πόνο καὶ θὰ νόμιζα πὼς δὲν πληγώθηκα καθόλου, ἂν δὲν μοὔβρεχε τὰ μάτια ἕνα χλιαρό, γλοιῶδες ὑγρό.

Ἡ συμπλοκὴ ἐξακολουθοῦσε μὲ λύσσα... Ἄλλοτε στεκόμουν ὀρθια χτυπῶντας ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ μου. Ἄλλοτε ἔπεφτα χάμω σταλεύοντας μὲ κάποιον. Ἔξαφνα ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Μπέτλυ νὰ μοῦ λέη γρήγορα,

—Ἀπὸ δῶ ! Ἐλᾶτε !

Κ' ἔνοιωσα τὸ χέρι του νὰ μ' ἀγκαλιάζη, νὰ μὲ τραβάη καὶ νὰ μὲ σπρώχνη. Πῶς κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ μπέρδεμα ἐκεῖνο τῆς συμπλοκῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε μυστήριο γιὰ μένα. Τὸ ἑέβαιο εἶνε πὼς ξεφύγαμε καὶ διευθυνόμαστε, πασπατευτὰ καὶ παραπατῶντας, πρὸς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, ποὺ κάποιος τὴν εἶχε ἀνοίξει ἀπ' ἔξω, ἀκούγοντας προφανῶς τὸ θόρυβο τῆς μάχης.

Καταφέραμε τελοσπάντων νὰ φτάσουμε, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ περνούσαμε τὸ κατώφλι, δέχτηκα ἕνα φοβερὸ χτύπημα στὴν πλάτη, ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὰ νεφρά. Κλονίστηκα καὶ θἄπεφτα ἂν δὲ μὲ συγκρατοῦσε ὁ Μπέτλυ. Τότε ἔξαφνα ὅλα μοῦ φάνηκαν ἐξαιρετικὰ θαμπὰ καὶ συγχισμένα, τ' αὐτιά μου ἄρχισαν νὰ βουΐζουν φοβερὰ καὶ τὸ παυδαιμόνιο ποὺ γινότανε πίσω μας μέσα στὸ ὑπόγειο, ἔφτανε τώρα στ' αὐτιά μου σὰν μακρυνός, σιγανὸς ψίθυρος. Ἡ τελευταία μου ἀνάμνησι εἶνε ὅτι διασταυρωθήκαμε ἀνεβαίνοντας μὲ κόπο τὰ σκαλοπάτια, μ' ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων ποὺ κατέβαιναν καὶ ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ὑπῆρχαν, μοῦ φαίνεται, καὶ στολὲς χωροφυλάκων... Μὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου.

***

Ὅταν συνῆλθα, ἔμεινα ἀρκετὸ καιρὸ σ' ἕνα εἶδος εὐχαρίστου ληθάργου. Θαρροῦσα πὼς ἤμουν στὸ κρεββάτι μου, στὸ σπίτι μου καὶ ὅτι ἡ μισόβαμτες ἀναμνήσεις ποὺ ἐρχόντουσαν στὸ μυαλό μου γιὰ κάποια φοβερὴ μάχη μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο, ἦταν κομμάτια ἑνὸς κακοῦ ὀνείρου ποὺ λίγο-λίγο διαλύτανε. Ὕστερα, σιγὰ-σιγά, ἔνοιωσα ἕνα δυνατὸ πόνο στὴν πλάτη καὶ ἀλλαξα σιγὰ θέσι. Κάποια στιγμὴ θέλησα νὰ τεντωθῶ.

—Δὲν πρέπει νὰ κινεῖσθε, εἶπε μιὰ φωνή. Μπορεῖ νὰ προκαλέσετε νέα αἱμορραγία.

Ἄνοιξα τὰ μάτια κ' ἐκύτταξα ἀπορῶντας. Μὲ μεγάλη μου ἔκπληξι εἶδα μιὰν ὡραία νοσοκόμο μὲ στολὴ καὶ μ' ἕνα ἐλέμμα γύρω στὸ δωμάτιο μοῦδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ἐβρισκόμουν σ' ἕνα νοσοκομεῖο καὶ ὅτι μὲ ἐπέβλεπεν ἰδιαίτερη νοσοκόμος.

—Ποῦ βρίσκομαι ; ἐρώτησα.

—Στὴν κλινική.

Στὴν κλινική ! Μὲ πολλὴ δυσκολία καταλάβαινα τὴν πληροφορία αὐτή. "Ὑστερα σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ δουλεύη τὸ μνημονικό μου. Ἡ συμπλοκὴ μοῦ ἐρχότανε σιγὰ-σιγὰ στὸ μυαλό μου, μὰ τοῦ κάκου βασάνιζα τὸ πνεῦμα μου. Δὲν μποροῦσα νἄβρω τί σχέσι εἶχε ἡ συμπλοκὴ ἐκείνη μὲ τὸ γεγονὸς πὼς βρισκόμουνα σέ χειρουργικὴ κλινική. Ἡ νοσοκόμα μὲ κυττοῦσε μὲ συμπάθεια. Σκέφτηκα νὰ τὴ ρωτήσω.

—Τί ἔχω στὴν πλάτη ;

—Ἕνα ἁπλὸ ἐπιπόλαιο τραῦμα, ἂν καὶ ἄγγιξε λίγο τὸν ἀριστερό σας πνεύμονα. Ἐχάσατε πολὺ αἷμα. Ὁ κύριος ποὺ σᾶς ἔφερεν ἐδῶ, εἶπε, πὼς ἔδεσε τὴν πληγή σας κάποιος γιατρὸς στὸ δρόμο.

—Αὐτὸς ὁ κύριος θἄρθη γρήγορα νὰ μὲ ἰδῆ ;

—Ὢ ! βέβαια ! Εἶπε πὼς θἄρθη ἀμέσως, ὅταν ἡ κατάστασίς σας ἐπιτρέψει νὰ δέχεστε ἐπισκέψεις. Βιασθῆτε, λοιπόν, νὰ γίνετε καλά...

Δὲν μπόρεσα νὰ μὴν κάμω μιὰν ἐρώτησι ἀκόμα.

—Ξέρετε ποῦ τὴν ἄρπαξα αὐτὴν τὴν πληγή ;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ νοσοκόμα ἐσήμωσε τὸ ὕφος τῆς ἐπαγγελματικὰ πὼς μέσα της δούλευε ἡ περιέργεια μὲ τὸ καθῆκον.

—Μᾶς εἶπαν, ἀπάντησε, πὼς εἴσαστε θῦμα ἑνὸς δυστυχήματος καὶ δὲν ἐρωτήσαμε παραπάνω. Τώρα πρέπει ν' ἀναπαυθῆτε. Μιλήσατε πολὺ καὶ δὲν κάνει !

Μόλις τὸ ἐπέτρεψε ἡ κατάσασί μου, ὁ Μπέτλυ ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό μου γελαστός.

—Ἔχετε τοὐλάχιστο τὴν παρηγορία ὅτι ὑποφέρετε γιὰ μιὰν εὐγενικὴ ἰδέα, μοῦ εἶπε. Ἐξεμπαρκάραμε τὰ ἐμπορεύματα σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι.

—Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις ἐκεῖνες στὸ Λονδῖνο ; εἶπα ὕστερ' ἀπὸ σκέψι μερικῶν στιγμῶν. Μοῦ φαίνεται πὼς κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ τὶς θυμηθῶ, μὰ ἐσεῖς θἔβαια θὰ τὶς ἐσυγκρατήσατε καλύτερα.

—Μπᾶ ! εἶπε γελῶντας. Τὰ ὀνόματα καὶ ἡ διευθύνσεις ! Κι' αὐτά, δὲν σᾶς λέω, θὰ χρειαστοῦν, ἐέβαια, μὰ δὲ λέω γι' αὐτά.

Τὸν ἐκύτταξα μὲ ἀπορία καὶ περίμενα νὰ μοῦ ἐξηγήση.

—Τὴν ὥρα ποὺ ἤμουν πεσμένος κάτω ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ καθάματα, εἶπε, βρῆκα χάμω κοντά κου μιὰ τσάντα. Τὴν ἄρπαξα ἀμέσως καὶ τὴν κρατοῦσα σφιχτά. "Ὅταν τὰ καταφέραμε καὶ ξεφύγαμε, τὴν εἶχα μαζύ μου κι' αὐτὸ ἦταν μεγάλο κατόρθωμα.

—Τί περιεῖχε ;

—Τρακόσιες λίρες σὲ χαρτονομίσματα καὶ χαρτὲς δοηγίες γιὰ ἕνα σχέδιο ἐργατικῶν ταραχῶν στὴν Ἀγγλία. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἐνοχοποιοῦν ἀναμφισβητήτως καὶ τὴ Σοβιετικὴ Πρεσβεία τοῦ Λονδίνου. Ἀσφαλῶς θἄχουμε μπλεξίματα.

Πράγματι, τὸ περιεχόμενο ἐκείνης τῆς τσάντας, ἅμα ἀποκρυπτογραφήθηκε, ἔδωσε στὴν ἀγγλικὴ κυβέρνησι τὶς πρῶτες ἀκριβεῖς πληροφορίες γιὰ μερικὲς ἐνέργειες ποὺ ἄξιζαν νὰ προκαλέσουν ἔντονη τὴν προσοχή της.

—Ὕστερ' ἀπὸ τέτοιο καλὸ κυνῆγι, ἐξακολούθησεν ὁ Μπέτλυ, τὸ καλύτερο ποὺ μᾶς ἔμενε νὰ κάνουμε," ἦταν νὰ τὸ σκάσουμε γρήγορα γιὰ τὸ Λονδῖνο. Ἤμουν φυσικὰ συγκινημένος γιὰ τὸ πάθημά σας. Μὰ τί νὰ γίνη ; Σᾶς ἔβαλα λοιπὸν σ' ἕν' αὐτοκίνητο κ' ἐφύγαμε ἀπὸ τὴ Διέππη ὁλοταχῶς γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο σᾶς ἔδεσα προχείρως τὴν πληγή. Καὶ τέλος πάντων τὰ κατάφερα νὰ σταματήσω τὴν αἱμορραγία. Ὕστερα μὲ ἀεροπλάνο σᾶς μετέφερα στὴν Ἀγγλία.

—Γιὰ πέστε μου ἀκόμα ἕνα πρᾶμα, ἐρώτησα τὸν Μπέτλυ. Τὰ ἔγγραφα ἀποκαλύπτουν τίποτε σχετικὰ μὲ τὸ Βαρῶνο Σέργκι ;

—Ἀσφαλῶς. Τώρα λοιπὸν θὰ σᾶς ἀφήσω. Γίνετε γρήγορα καλά. Ἔχουμε πολλὴ δουλειά.

Μ' ἐχαιρέτησε κ' ἔφυγε. Δὲν ἐκατάλαβε τὴν ἐντύπωσι ποὺ μοῦκανε ἡ τελευταία πληροφορία ποὺ μοῦδωσε μὲ τόσην ἐλαφρότητα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, ἦταν μὲ τὸ μέρος τῶν θανασίμων. Ἐχθρῶν μας. Ὅταν μάλιστα σηκώθηκα, ἔμαθα καταπληκτικὰ πράγματα. Ὁ Σέργκι εἶχε συλληφθῆ ὡς ἀρχηγὸς τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας κ' εἶχε καταδικαστῆ σὲ πέντε χρόνων φυλάκισι.

Αὐτὸ μὲ συνετίριψε τόσο—προπάντων γιατὶ ἐγὼ εἶχα συντελέσει στὴ σύλληψί του, ὥστε ἀπὸ τότε ἔπαψα πειὰ νὰ κάνω τὴν κατάσκοπο καὶ ζῶ ἥσυχα καὶ γαλήνια κοντὰ στὴν κόρη μου.

ΤΕΛΟΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΙΣ

(Πίνακ τοῦ Μ. Ριαδ)

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΩΝ

Ὁ σὲρ Τζὼν Πράϊς, ποὺ βαλσάμωνε τὶς γυναῖκες του. Ἡ ἀξίωσις τῆς τρίτης του συζύγου. Ἡ παροιμιώδης φιλαργυρία ἑνὸς γιατροῦ. Ποῦ εἶχε κρύψει τὰ τραπεζογραμμάτιά του. Πῶς πέρασαν διὰ πυρὸς καὶ....ὕδατος κλπ. κλπ.

ΕΝΑΣ Ἄγγλος, περίφημος γιὰ τὶς ἐκκεντρικότητές του, ὁ ὁποῖος ἤρμαισε κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ σὲρ Τζὼν Πράϊς, εἶχε μιὰ περιεργότατη μανία : βαλσάμωνε τὶς γυναῖκες του ! Εἶχε παντρευτῆ τρεῖς γυναῖκες. Τὶς δυὸ πρῶτες, ὅταν πέθαναν, διέταξε καὶ τὶς βαλσάμωσαν, καὶ ὕστερα τὶς ἔστησε ὀρθές, στηριγμένες σὲ σιδερένια στηρίγματα, σὰν δυὸ ἀγάλματα, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Μὰ ἡ τρίτη του γυναῖκα φοβήθηκε ὅταν εἶδε τὶς δυὸ προῖμες καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι δὲν θὰ γινόταν σύζυγός του, παρὰ μόνον ἂν ἔβαζε τὶς βαλσαμωμένες προκατόχους της.

«Πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον — γράφει σχετικῶς ἕνας σύγχρονος — ἔκανε μὲ μεγάλη του λύπη, ὁ σὲρ Τζὼν Πράϊς».

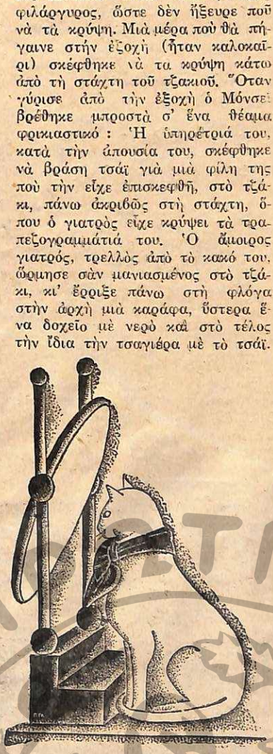
***

Κάτι παρόμοιο ἔκανε τὴν ἴδια ἀπάνω-κάτω ἐποχὴ καὶ ὁ Ἄγγλος ἐπίσης — τέτοιες τρέλλες μόνον Ἄγγλοι τὶς κάνουν — γιατρὸς Μάρτιν Βὰν Μπάρτσελ. Ὅταν πέθανε ἡ γυναῖκα του, συνεννοήθηκε μὲ δυὸ γιατροὺς φίλους του νὰ βαλσαμώσουν τὴ γυναῖκα του μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ φαίνεται σὰν ζωντανή. Ἔβαλαν λοιπὸν στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα ἕνα ὑγρὸ κόκκινο, χάρις στὸ ὁποῖο τὰ μάγουλα καὶ τὰ χείλη τῆς πεθαμένης διατήρησαν τὸν φυσικό τους χρωματισμό. Ὅλα τὰ κοιλώματα τοῦ σώματος τὰ γέμισαν μὲ ὠδσιες ἀντι - ἀποσυνθετικές. Τὰ μαλλιὰ χτενίστηκαν ἐπιμελῶς καὶ τὰ μάτια ἀντικατεστάθηκαν μὲ γυάλινα μάτια. Τέλος, ἔτσι βαλσαμωμένο καὶ συγυρισμένο τὸ σῶμα τῆς νεκρῆς, τοποθετήθηκε μέσα σ' ἕνα πελώριο κουτὶ μεγέθους ἀνθρωπίνου σώματος. Τὸ κουτὶ σκεπάστηκε μὲ κρυστάλλινο κάλυμμα, τὸ ὁποῖον πάλιν σκεπαζόταν μὲ μιὰ κουρτίνα ποὺ ἀνεβοκατέβαινε. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουτί, φαντάζοντας σὰν ζωντανή, ἔμεινε πέντε ὁλόκληρα χρόνια ὀρθὴ στὸ σαλόνι τοῦ συζύγου της, ἡ κ. Μπάρτσελ.

Μὰ κάποτε ὁ κ. Μπάρτσελ βρῆκε πὼς δὲν τοῦ ἔφτανε ἡ βαλσαμωμένη γυναῖκα του. Χρειάστηκε μιὰ ζωντανὴ καὶ ξαναπαντρεύτηκε. Ἀλλ' ἡ νέα του γυναῖκα δὲ σήκωνε ἀπὸ ἀστεῖα. Καὶ μόλις παντρεύτηκαν, τοῦ ἐπέβαλε νὰ θάψη τὴ βαλσαμωμένη πρώτη του σύζυγο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκανε μὲ μεγάλη του λύπη ὁ δόντωο Μάρτιν Βὰν Μπάρτσελ, ὅπως καὶ ὁ...συνάδελφός του στὴν τρέλλα, σὲρ Τζὼν Πράϊς.

***

Ἐκκεντρικοὶ φιλάργυροι ὑπῆρξαν, ὡς γνωστόν, ἄπειροι. Μὰ ὀλίγες ἢ τρέλλες των μοιάζουνε μεταξύ των. Μονάχα ὁ γιατρὸς Μόνσεϊ, φίλος τοῦ Σουΐφτ καὶ τοῦ Στέρν, περίφημων Ἄγγλων σατυρικῶν τοῦ 18ου αἰῶνας, παρουσίασε μιὰν ἀληθινὴ πρωτοτυπία στὴ μονομανία του.

Περιώνυμη ἔχει μείνει ἰδίως ἡ ἱστορία τῶν τραπεζογραμματίων τοῦ Μόνσεϊ. Ἦταν τόσο φοβερὸς φιλάργυρος, ὥστε δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ τὰ κρύψη. Μιὰ μέρα ποὺ θὰ πήγαινε στὴν ἐξοχὴ (ἦταν καλοκαίρι) σκέφθηκε νὰ τὰ κρύψη κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη τοῦ τζακιοῦ. Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ ὁ Μόνσεϊ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα θέαμα φρικιαστικό : Ἡ ὑπηρέτρια του, κατὰ τὴν ἀπουσία του, σκέφθηκε νὰ βράση τσάϊ γιὰ μιὰ φίλη της ποὺ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ, στὸ τζάκι, πάνω ἀκριβῶς στὴ στάχτη, ὅπου ὁ γιατρὸς εἶχε κρύψει τὰ τραπεζογραμμάτιά του. Ὁ ἄμοιρος γιατρός, τρελλὸς ἀπὸ τὸ κακό του, ὥρμησε σὰν μανιασμένος στὸ τζάκι, κι' ἔριξε πάνω στὴ φλόγα στὴν ἀρχὴ μιὰ καράφα, ὕστερα ἕνα δοχεῖο μὲ νερὸ καὶ στὸ τέλος τὴν ἴδια τὴν τσαγιέρα μὲ τὸ τσάϊ.

Ὡστόσο, κλαίγοντας ἀπὸ τὸ κακό του καὶ ξεφωνίζοντας, ὁ Μόνσεϊ κατάφερε νὰ ξεπάψη κάμποσα χαρτονομίσματα, μισοφαγωμένα ἀπὸ τὴ φωτιά, τὰ ὁποῖα, ἀροῦ τὰ μάζεψε γρήγορα-γρήγορα, τὰ πῆγε στὸν προϋπουργό, τὸν λόρδο Γκόντολφιν, ποὺ ἦταν πεπαλάτης του. Ξάπλωσε τὰ καμμένα τραπεζογραμμάτια πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ λόρδου Γκόντολφιν, καὶ ἄλλο, παρὰ τὰ καταραμένα αὐτὰ τραπεζογραμμάτια ποὺ τὰ στέλνω σὲ ὅλους τοὺς διαβόλους !

Συγχρόνως ὁ Μόνσεϊ πέταξε τὸ καπέλλο του πάνω στὸ γραφεῖο, ἁνάμεσα στὰ χαρτιὰ καὶ τὰ βιβλία τῶν διευθυντῶν τῆς Τραπεζης. Τὸ μουσκεμένο καπέλλο κατάβρεξε τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτιὰ καὶ πιτσίλισε καὶ ὅλους τοὺς παριστα μένους.

Μὰ ὁ Μόνσεϊ, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα, ξεφώνιζε :

—Πᾶρτε, πάρτε δ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὰ καταραμένα αὐτὰ τραπεζογραμμάτια, ποὺ πέρασαν διὰ πυρὸς καὶ... ὕδατος !.

τὸν πρωθυπουργὸ νὰ τὸν κρύψη τὴν ἄλλη μέρα σ' ἕνα δωμάτιο, δίπλα σ' ἐκεῖνο ὅπου ὁ Γκόντολφιν ἐπρόκειτο νὰ δεχθῆ τὸν θρυλικὸ τσιγκούνη. Ὁ Μόνσεϊ ἦταν τόσο κωμικὸς στὶς ἐκφράσεις τῆς ἀπελπισίας του, ὥστε ὁ βασιληᾶς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ ἔμπηξε τὰ γέλια. Ὁ Μόνσεϊ, μόλις τἄκουσε, ὥρμησε στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν κρυμμένος ὁ βασιληᾶς, καὶ μόλις τὸν ἀναγνώρισε, εἶπε :

— Ναί, ναί, γελᾶτε ἐσεῖς καὶ ὁ προϋπουργός σας ! Ὅταν κάσετε πενταπόσιες λίρες στερλίνες, τότε τὰ λέμε !

Ὁ βασιληᾶς καὶ ὁ πρωθυπουργὸς καθησιάσαν τὸν Μόνσεϊ. Ὁ λόρδος Γκόντολφιν τοῦ ἔδωκε ραντεβοῦ στὴν Τράπεζα στὶς δυὸ τὸ ἀπόγειμα. Ὁ γιατρὸς ἔκανε ἕνα μωρὸ πακέτο μὲ τὰ καμμένα του τραπεζογραμμάτια. Καὶ ἀναγκασμένος καθὼς ἦταν, νὰ διασχίση τὸν Τάμεσι γιὰ νὰ πάη στὴν Τράπεζα, ἔβαλε τὸ πακέτο κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του. Μὰ μόλις ἐπῆκε στὴ βάρκα, τὸν ξανάπιασαν ἀνησυχίες του καὶ θέλησε νὰ ξαναδῆ τὰ τραπεζογραμμάτιά του. Ἄνοιξε, λοιπόν, τὸ πακέτο κι' ἔβγαλε τὰ τραπεζογραμμάτια, τὰ ὁποῖα ξανάρχισε νὰ τὰ μετρᾶ, γιὰ χιλιοστὴ φορὰ καὶ νὰ τὰ ἐξετάζη, ὅταν, ἔξαφνα, ἕνα δυνατὸ φύσημα ἀνέμου τ' ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὰ σκόρπισε στὸ ποτάμι.

— Σταματῆστε, σταματῆστε, ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη μὲ μᾶς ὁ Μόνσεϊ, ὁ καταραμένος, ὁ ἄτιμος ὁ ἄερας μοῦ σκόρπισε τὰ λεφτά !

Μὲ μερικὲς κινήσεις τῶν κουπιῶν, οἱ βαρκάρηδες ξανάφεραν τὴ βάρκα στὴ θέσι ὅπου τὰ τραπεζογραμμάτια ἔπλεαν ἀκόμα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ὁ Μόνσεϊ, βλαστημῶντας, τὰ μάζεψε μὲς στὸ κούφωμα τοῦ καπέλλου του. Στὴν κατάστασι αὐτή, σφίγγοντας τὸ καπέλλο του πάνω στὰ πλευρά του, βγῆκε ἀπὸ τὴ βάρκα.

Οἱ διευθυνταὶ τῆς Τραπέζης τὸν εἶδαν νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο τους, λαχανιασμένος, κρατῶντας τὴ βρεμένη ρεπούμπλικά του, στὴν ἀμασχάλη του.

— Τί διάβολο ἔχεις ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο σου ; τὸν ρώτησε ὁ Γκόντολφιν, ποὺ ἦταν παρών.

— Τί διάβολο ; ἀποκρίθηκε. Τί ἄλλο, παρὰ τὰ καταραμένα αὐτὰ τραπεζογραμμάτια ποὺ τὰ στέλνω σὲ ὅλους τοὺς διαβόλους !

Συγχρόνως ὁ Μόνσεϊ πέταξε τὸ καπέλλο του πάνω στὸ γραφεῖο, ἁνάμεσα στὰ χαρτιὰ καὶ τὰ βιβλία τῶν διευθυντῶν τῆς Τραπέζης. Τὸ μουσκεμένο καπέλλο κατάβρεξε τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτιὰ καὶ πιτσίλισε καὶ ὅλους τοὺς παριστα μένους.

Μὰ ὁ Μόνσεϊ, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα, ξεφώνιζε :

—Πᾶρτε, πάρτε δ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὰ καταραμένα αὐτὰ τραπεζογραμμάτια, ποὺ πέρασαν διὰ πυρὸς καὶ... ὕδατος !.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ„ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

[Η μόνη ἀληθινὴ βιογραφία τῆς μεγάλης καὶ σαγηνευτικῆς γοήσσης τοῦ κινηματογράφου, γραμμένη ἀπὸ τὸν Γερμανὸ δημοσιογράφο "Ερμαν Ρόζεμπεργκ]

ΔΩ καὶ τρία χρόνια τὸ μαγικὸ κι' ἐπικίνδυνο ὄνομα τῆς Μάρλεν Ντήτριχ ἦταν ἄγνωστο στὸ Χόλλυγουντ. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀκούσει ἀκόμα τὴν παράξενη φωνή της, ἐκείνη τὴ βραχνὴ καὶ παθητικὴ φωνὴ τῆς μεγάλης τυχοδιωκτρίας, τῆς μυστηριώδους ἀγνώστου, τῆς μοιραίας γυναίκας... Ἡ σαγηνευτικὴ Μάρλεν πάτησε τὸ πόδι της στὸ Νέο Κόσμο γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1930, στεφανωμένη μ' ἐμπιστοσύνη στὸ χέρι τοῦ μεγάλου φίλου της, τοῦ μεγαλοφυοῦς Γιόσεφ φὸν Στέρνμπεργκ. Αὐτὸς ὁ περίφημος σκηνοθέτης ποὺ τὴν εἶχε ἀνακαλύψει ἄξαφνα ἕνα βράδυ, τῆς εἶχε πῆ ὅτι θὰ γινότανε ἡ μεγαλείτερη ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου κι' ἡ γοητευτικὴ Μάρλεν περίμενε μὲ κρυφὴ λαχτάρα νὰ δῆ ἂν θὰ γινότανε αὐτὸ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων!

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἀγαποῦσε τίποτ' ἄλλο μὲ τόση στοργή, τόση τρυφερότητα, τόσο πάθος, ὅσο τὴ μικροῦλα κόρη της Μαρία, ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει στὸ Βερολῖνο, γιατὶ φοβότανε τὸ κλῖμα τῆς 'Αμερικῆς.—«Μά τί ἔχω πάθει μὲ τὴ Μαρία; ψιθύριζε κατάπληκτη. Ἡ Μαρία εἶνε τὸ πὸ ρομαντικὸ αἴσθημα τῆς ζωῆς μου! "Αν δὲν μπορῶ νὰ μιλῶ γι' αὐτήν, δὲν θέλω νὰ μιλῶ γιὰ τίποτ' ἄλλο!»

Ἡ Μάρλεν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ παραξένεψε μὲ τὴν ἀλύγιστη θέλησί της τοὺς καινούργιους φίλους της. Αὐτὴ ἡ ὥμορφη Γερμανίδα μὲ τὰ γαλανὰ καὶ μαβιὰ μάτια δὲν ἀποχωριζόταν ποτὲ δυὸ ἀγαπημένα κι' ἀνεκτίμητα πράγματα. Εἶχε φέρει μαζύ της τὸ μικρὸ πιστολάκι μὲ πεπιεσμένο ἀέρα τῆς κόρης της καὶ τὸ ἔβαιχνε ὁλόχαρη καὶ μὲ τὴν ἀφέλεια τῆς μητέρας στοὺς 'Αμερικανοὺς δημοσιογράφους. Στὸ λαιμό της πάλι, μέσα σ' ἕνα ἀδιαφοτοστόλιστο μενταγιόν, εἶχε κρεμάσει μιὰ μικροσκοπικὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ της. Καὶ κάθε νύχτα, πρὶν κοιμηθῆ, καλοῦσε ἀπὸ τὸ κρεββάτι στὸ τηλέφωνο τὴ Μαρία καὶ διὰ μέσου τοῦ ὠκεανοῦ ποὺ τὶς χώριζε, ἄκουγε τὰ παιδικὰ λόγια της κι' ἔτσι μποροῦσε κατόπιν νὰ κοιμηθῆ ἥσυχα, σὰν τὴν πὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

'Απὸ τὴ μέρα ποὺ πρωτοφάνηκε στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὴ μυστηριώδη καὶ μοιραία ὥμορφιά της, οἱ «ἀστέρες» χωρίστηκαν σὲ δυὸ στρατόπεδα. «Τί ἐπικίνδυνη σειρῆνα! ἔλεγαν οἱ πρῶτοι. Τί παράξενη ὥμορφιά! Εἶνε μιὰ μοντέρνα Τζοκόντα. Μιὰ σπάνια γυναῖκα τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ἔχει ὅλη τὴν ἀνεξήγητη γοητεία τῆς Μόννας Λίζης!» Οἱ ἄλλοι ὡστόσο γκρινιάζανε: —«Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ τολμάει νὰ μιμηθῆ τὴ Γκρέτα Γκάρμπο; Ἡ Γκάρμπο εἶνε μία, μοναδική! "Ας γυρίσει λοιπὸν πίσω στὴν πατρίδα της αὐτὴ ἡ ξένη!»

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, σαστισμένη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη ὑποδοχή, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ διαμαρτύρεται στενοχωρημένη: —«Μά, δὲν εἶμαι τίποτα! Δὲν εἶμαι τίποτα... ἔλεγε μ' ἐκείνη τὴν κουρασμένη καὶ σαγηνευτικὴ φωνή της. Γιατὶ μὲ φοβοῦνται; Γιατὶ μὲ θαυμάζουν; Γιατὶ μ' ἐχθρεύονται;»

Ἡ Μάρλεν δὲν εἶχε καταλάβει ἀκόμη ὅτι τὸ ἐκφραστικὸ σῶμα τῶν φρυδιῶν της, ἡ σατανικὲς ματιές της, τὸ χρῶμα κι' ὁ παλμὸς τῆς φωνῆς της, τὴν εἶχαν κάνει τὴν πὸ ἐπικίνδυνη ἀντίπαλο τῆς Γκρέτα Γκάρμπο, τοῦ αἰνιγματικοῦ καὶ πολυναγαπημένου εἰδώλου τοῦ Χόλλυγουντ...

* * *

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ γεννήθηκε στὶς 27 Δεκεμβρίου τοῦ 1908. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε Μαΐρη Μαγδαληνὴ φὸν Λός. Εἶνε κόρη τοῦ ὑλάρχου φὸν Λός, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλυτέρους Πρώσσους ἀξιωματικοὺς τοῦ ἱππικοῦ. Ὁ πατέρας της λοιπὸν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πὰ παληοὺς Γερμανοὺς ἀριστοκράτες. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα της, ἄνῆκε σὲ μιὰ αὐστηρὴ κι' εὔπορη ἀστικὴ οἰκογένεια τοῦ Βερολίνου. Ἡ Μάρλεν ἀνατράφηκε μὲ τὶς πὸ αὐστηρὲς παραδόσεις τῆς γερμανικῆς πειθαρχίας. Τὴν ἔμαθαν νάνα τατεινή, ὑπάκοινη κι' ὑπόδειγμα ἀρετῆς. Ὁ πὸ μικρὸς λεκὲς ἀπάνω στὸ Κυριακάτικο φόρεμά της, ἀθεωρεῖτο ὡς μιὰ τραμιαχτικὴ τραγωδία! Κι' ὅπως ὅλες ἡ μικρὲς Γερμανίδες, ἔμαθε ἀπὸ τότε νὰ ράβη καὶ νὰ μαγειρεύη στὴ κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ.

Γρήγορα ὅμως φάνηκε καθαρὰ ὅτι ἡ Μάρλεν εἶχε ἕνα μεγάλο ταλέντο μουσικοῦ. "Αρχισε λοιπὸν νὰ παίρνη μαθήματα βιολιοῦ καὶ τραγουδιοῦ σ' ἕνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο. Τὸ πάθος αὐτὸ τῆς μουσικῆς δὲν ἄργησε νὰ τὴν κυριέψη κι' ἡ Μάρλεν ἀφοσιώθηκε ὁλότελα στὴ σπουδὴ τοῦ βιολιοῦ καὶ γράφτηκε σὲ μιὰ μεγάλη Μουσικὴ 'Ακαδημία τοῦ Βερολίνου.

Ἡ ἀπαράμιλλη γόησσα ὡστόσο δὲν θὰ γινόταν ποτὲ ἠθοποιός, ἂν μιὰ παράξενη... ἀτυχία δὲν τὴν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν «καριέρα» τῆς μεγάλης μουσικοῦ. Τὴν παραμονὴ τοῦ πρώτου κονσέρτου της, ἡ Μάρλεν ἐξάρθρωσε τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της κι' ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη γιὰ πάντα τὸ ἀγαπημένο της βιολί. Μὰ κι' ὅταν ἔγινε καλά, οἱ γιατροὶ τῆς ἀπαγόρευσαν μὲ τὸν πὸ κατηγορηματικὸ τρόπο νὰ ἐξακολουθήση νὰ κουράζη τὸ χέρι της, παίζοντας βιολὶ ὀχτὼ καὶ δέκα ὧρες τὴ μέρα, ὅπως συνήθιζε..

Ἡ Μάρλεν τότε, ἀφοῦ ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὰ χαμένα ὄνειρά της, συλλογίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φαντασμαγορικὴ καὶ περιπετειώδη θεατρικὴ «καριέρα». 'Από μικρὴ τῆς ἄρεσε ὁ κινηματογράφος κι' ἀπὸ μικρὴ θαύμαζε σὰν εἴδωλο τὴν ἀλησμόνητη "Εννυ Πόρτεν. Ἡ Μάρλεν ἀνατράφηκε μὲ τὶς πὸ αὐστηρὲς παραδόσεις τῆς γερμανικῆς πειθαρχίας. Τὴν ἔμαθαν νάνα τατεινή, ὑπάκοινη κι' ὑπόδειγμα ἀρετῆς. Ὁ πὸ μικρὸς λεκὲς ἀπάνω στὸ Κυριακάτικο φόρεμά της, ἀθεωρεῖτο ὡς μιὰ τραμιαχτικὴ τραγωδία! Κι' ὅπως ὅλες ἡ μικρὲς Γερμανίδες, ἔμαθε ἀπὸ τότε νὰ ράβη καὶ νὰ μαγειρεύη στὴ κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ.

"Ενα ἐκφραστικὸ σκίτσο τῆς Μάρλεν Ντήτριχ

Γρήγορα ὅμως φάνηκε καθαρὰ ὅτι ἡ Μάρλεν εἶχε ἕνα μεγάλο ταλέντο μουσικοῦ. "Αρχισε λοιπὸν νὰ παίρνη μαθήματα βιολιοῦ καὶ τραγουδιοῦ σ' ἕνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο. Τὸ πάθος αὐτὸ τῆς μουσικῆς δὲν ἄργησε νὰ τὴν κυριέψη κι' ἡ Μάρλεν ἀφοσιώθηκε ὁλότελα στὴ σπουδὴ τοῦ βιολιοῦ καὶ γράφτηκε σὲ μιὰ μεγάλη Μουσικὴ 'Ακαδημία τοῦ Βερολίνου.

Ἡ ἀπαράμιλλη γόησσα ὡστόσο δὲν θὰ γινόταν ποτὲ ἠθοποιός, ἂν μιὰ παράξενη... ἀτυχία δὲν τὴν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν «καριέρα» τῆς μεγάλης μουσικοῦ. Τὴν παραμονὴ τοῦ πρώτου κονσέρτου της, ἡ Μάρλεν ἐξάρθρωσε τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της κι' ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη γιὰ πάντα τὸ ἀγαπημένο της βιολί. Μὰ κι' ὅταν ἔγινε καλά, οἱ γιατροὶ τῆς ἀπαγόρευσαν μὲ τὸν πὸ κατηγορηματικὸ τρόπο νὰ ἐξακολουθήση νὰ κουράζη τὸ χέρι της, παίζοντας βιολὶ ὀχτὼ καὶ δέκα ὧρες τὴ μέρα, ὅπως συνήθιζε..

Ἡ Μάρλεν τότε, ἀφοῦ ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὰ χαμένα ὄνειρά της, συλλογίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φαντασμαγορικὴ καὶ περιπετειώδη θεατρικὴ «καριέρα». 'Από μικρὴ τῆς ἄρεσε ὁ κινηματογράφος κι' ἀπὸ μικρὴ θαύμαζε σὰν εἴδωλο τὴν ἀλησμόνητη "Εννυ Πόρτεν. Ἡ Μάρλεν ἦταν ἕνα μυθικὸ πρόσωπο γιὰ τὴ Μάρλεν. Ὧρες ὁλόκληρες γυρνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ μιὰ μέρα κέντησε ἕνα μεταξωτὸ μαξιλάρι γιὰ τὸ εἴδωλό της. Ἡ μητέρα της ποὺ ἤξερε τὸ πάθος τῆς Μάρλεν γιὰ τὴν περίφημη Γερμανίδα ἠθοποιό, τῆς πῆρε μιὰ μέρα ἕνα θεωρεῖο δίπλα στὸ θεωρεῖο τῆς "Εννυ Πόρτεν, στὸ θέατρο ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ θὰ προεβάλλετο τὸ πρῶτο φίλμ τῆς "Εννυ.

Ἡ Μάρλεν διηγεῖται ὅτι ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησί της ὅταν εἶδε τὸ εἰδωλό της ν' ἀκουμπάη γιὰ νὰ ξεκουραστῆ ἀπάνω στὸ μεταξωτὸ μαξιλάρι ποὺ τῆς εἶχε κεντήσει καὶ χαρίσει ἡ ἴδια, ὕστερα ἀπὸ τὶς ζωηρὲς ἐπευφημίες καὶ τὰ ἀτέλειωτα χειροκροτήματα τῶν θαυμαστῶν της...

Τὴ μέρα τῶν γενεθλίων τῆς "Εννυ Πόρτεν, ἡ Μάρλεν, τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της, πῆγε στὸ σπίτι τῆς περιφήμου ἠθοποιοῦ, στάθηκε κάτω στὸ χὸλ κι' ἔπαιξε μὲ τὸ βιολί της τὶς πὸ γλυκὲς καὶ τὶς πὸ παθητικὲς ἀριες ποὺ ἤξερε. Ἡ "Εννυ Πόρτεν, κατάπληκτη, κατέβηκε τότε στὸ χώλ, φίλησε τὴ μικροῦλα θαυμάστριά της — ἡ Μάρλεν ἦταν τότε δεκατεσσάρων χρόνων — κι' ἔπειτα τῆς εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο :

—Θέλετε νὰ μοῦ κρατήσετε λίγη συντροφιὰ καὶ νὰ καθήσετε μαζύ μου στὸ τραπέζι;

Ἡ Μάρλεν, ὅταν ἀποχωρέτησε τὸ εἰδωλό της, εἶχε μιὰ φωτεινὴ ἔκστασι στὸ πρόσωπο. Γύρισε στὸ σπίτι της, κλείστηκε στὸ δωμάτιό της κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸν «Τρελλὸ καὶ τὸ Θάνατο», ἕνα ἀπὸ τὰ πὸ ὥμορφα διηγήματα τοῦ Χόφφμαν. Διάβαζε δυνατά, γοητεύοταν ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φωνή της κι' ἔνοιωθε νὰ τὴν πιάνη μιὰ παράξενη καὶ νόστιμη ἔξαψη. Πῶς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ἐπαναλάβη αὐτὰ τὰ λόγια μπροστὰ σ' ἕνα θεατρικὸ κοινό; Ποιὸ θαῦμα θὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα τόσο τρελλὸ ὄνειρο;

* * *

Ἡ Μάρλεν ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται σοβαρὰ τὴ νέα της «καριέρα». "Εμαθε ἀπ' ἔξω τὰ λόγια, τὰ χρωμάτισε μὲ τὶς κατάλληλες ἐκφράσεις, πρόβαρε αὐτὸ τὸ ρόλο της μπροστὰ στοὺς οἰκογενειακοὺς της φίλους καὶ μιὰ μέρα πῆρε τὸ θάρρος νὰ παρουσιαστῆ στὴ μεγαλείτερη δραματικὴ σχολὴ τῆς Γερμανίας, στὴ Σχολὴ 'Απαγγελίας τοῦ Μὰξ Ράϊνχαρτ.

Αὐτὴ ἡ Σχολὴ ἦταν σ' ἕνα θέατρο τῆς Σουμανστράσσε. Ἐκείνη τὴ μέρα ἔβρεχε ἀπὸ τὸ πρωὶ κι' ἡ Μάρλεν, μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀπογοήτευσι στὴν καρδιά, στάθηκε σὰν μιὰ μικρὴ μαθήτρια στὴν εἴσοδο τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της ποὺ ἔπεφταν στοὺς ὤμους της, σφίγγοντας στὰ χέρια της τὸ βιβλίο τοῦ Χόφφμαν. Ἕνας ἄνθρωπος τότε σηκώθηκε ἀπὸ τὰ καθίσματα τῆς πλατείας, πῆγε κοντά της καὶ τὴ ρώτησε ἀπότομα :

—Τί θέλετε;

Ἡ Μάρλεν τὸν κύτταξε κατατρομαγμένη.

—Θέλω νὰ κάνω μιὰ πρόβα... ψιθύρισε.

Ὁ ἄγνωστος, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, τὴ ρώτησε τώρα μὲ πὸ εὐγενικὸ τρόπο :

—Ποιὸς σᾶς ἔστειλε;

—Κανείς, ἀπάντησε δειλὰ ἐκείνη. Δὲν ξέρω κανένα...

—Δὲν πειράζει, τῆς εἶπε μ' ἕνα φιλικὸ πειὰ τόνο στὴ φωνὴ ὁ ἄγνωστος. 'Ανεβῆτε ἀπάνω καὶ πέστε ὅτι ἔρχεστε ἀπὸ μέρους τοῦ μίστερ Κάχαν. Κά—χαν, θυμηθῆτε τα καλά..

'Απάνω στὸ γραφεῖο τοῦ θεάτρου ἦταν ὁ Μπερτολντ Χὲλντ κι' ὁ "Αλμπερτ Χάϊνε, ὁ περίφημος Γερμανὸς συγγραφεύς. Τὸ ὄναμα λοιπὸν τοῦ Κάχαν, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ παληοὺς συνεταίρους τοῦ Ράϊνχαρτ, τὴν ἔκανε νὰ πετύχη ἀμέσως μιὰν ἀκρόασι. Κι' ἔτσι, μπροστὰ σ' ἐκεῖνα τὰ δυὸ πρόσωπα, ἡ Μάρλεν ἐπανέλαβε τὸ μέρος τῆς κόρης ἀπὸ τὸν «Τρελλὸ καὶ τὸ Θάνατο».

'Ο Μπέρτολντ Χὲλντ ἔμεινε ἀσυγκίνητος. Ὁ "Αλμπερτ Χάϊνε ὅμως τοῦ ψιθύρισε μὲ θαυμασμό :

—'Αγαζάρισέ την! "Εχει μεγάλο ταλέντο!..

'Απὸ ἐκείνη τὴν ἱστορικὴ μέρα, ἡ Μάρλεν ἄρχισε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο ν' ἀγωνίζεται, νὰ μελετάη, νὰ διορθώνεται, νὰ προοδεύη καὶ νὰ κερδίζη κάθε μέρα περισσότερο ἔδαφος. Τέλος, τὸν καιρὸ ποὺ θ' ἀποφοιτοῦσε ἀπὸ τὴ Δραματικὴ Σχολή, συνεδῆ κάτι ποὺ ἄλλαξε ὁλότελα τὴ ζωή της.

* * *

Μιὰ μέρα, ὁ Ροὺντολφ Ζίμπερ, ὁ διευθυντὴς μιᾶς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας, παρουσιάστηκε στὸν Μπέρτολντ Χὲλντ καὶ τοῦ ζήτησε ἂν εἶχε νὰ τοῦ δώση δυὸ κορίτσια γιὰ νὰ παίξουν, μὲ λίγα μάρκα, σὲ μιὰ κωμῳδία τῶν δρχίων τοῦ τελευταίου του φίλμ... Ὁ Χέλντ, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, τοῦ ἔστειλε τὴ Γκρέτα Μοσχάϊμ καὶ τὴ Μάρλεν Ντήτριχ. Ἡ Γκρέτα δὲ στάθηκε τυχερή. Ὁ καλύτερος ρόλος δόθηκε στὴ Μάρλεν.

Μὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη πὸ σπουδαῖο συνέβη ἐκείνη τὴ μέρα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Μάρλεν ἀντίκρυσε τὸ Ροὺντολφ Ζίμπερ, τὸ νεαρὸ κι' ὥμορφο διευθυντή της, ἔνοιωσε ἕνα παράξενο σκίρτημα στὴν καρδιά. Τί ἦταν τώρα αὐτὸ τὸ παράξενο αἴσθημα; "Ενας κεραυνοβόλος ἔρως! Ἐκείνη τὴ μέρα λοιπὸν ἡ Μάρλεν τηλεφώνησε στὴ μητέρα της ἐλόχαρη :

— Μαμᾶ, συνάντησα σήμερα ἕναν ἄνδρα ποὺ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν παντρευτῶ...

"Επρεπε ὡστόσο νὰ περάσουν ὀχτὼ μῆνες γιὰ νὰ πραγματοποιήση κι' αὐτὸ τ' ὄνειρό της, γιατὶ ὀχτὼ μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη τους συνάντησι, ἡ Μάρλεν ἔγινε γυναῖκα τοῦ Ροὺντολφ Ζίμπερ. Κι' ὅταν εἰκοσιενὸς χρόνων ἀπόχτησε τὴν πολυαγαπημένη της Μαρία, ἄρησε κατὰ μέρος τὴ θεατρικὴ «καριέρα», τὰ παράτησε ὅλα καὶ ἐπὶ δυὸ χρόνια ἀφοσιώθηκε ὁλότελα στὸ σπίτι της, στὴν κοροῦλα της καὶ στὸν ἄνδρα της. "Επειτα ξαναγύρισε πάλι στὴ σκηνή. Δὲν μποροῦσε νὰ πνίξη μέσα της τὸ καλλιτεχνικὸ ἔνστικτο. "Επαιξε στὴ γερμανικὴ μετάφρασι τοῦ «Μπροντγουαίη», ἑνὸς πολυκρότου ἀμερικανικοῦ ἔργου κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ μοιράζη τὶς ὧρες της μεταξὺ τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὀθόνης. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἔπαιξε ἕναν ἀπὸ τοὺς κυριώτερους ρόλους τῆς μουσικῆς κωμῳδίας «Εἶνε στὸν 'Αέρα». Ἡ Μαργκὸ Λιὸν κι' ἡ Μάρλεν τραγουδούσανε μαζὺ ἕνα ντουέτο καὶ μολονότι ἡ Μαργκὸ ἦταν περίφημη, ἡ Μάρλεν συγκέντρωσε ὅλους τοὺς ἐπαίνους κι' ὅλη τὴ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ μιὰ κινηματογραφικὴ ἑταιρεία τῆς ἐπρόσφερε τὸν πρῶτο ρόλο στὸ γνωστὸ φίλμ «Φιλῶ τὸ χέρι σας, Μαντάμ». Κατόπιν ἡ Μάρλεν ἔπαιξε σ' ἕνα ἄλλο φίλμ, στοὺς «Τρεῖς Ἔρωτες» καὶ τέλος «ντεμπουτάρισε» στὴ Βερολινέζικη ἐπιθεώρησι : «Διὸ Κόμποι», ὅπου τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Γιόσεφ φὸν Στέρνμπεργκ.

* * *

'Ο Γιόσεφ φὸν Στέρνμπεργκ εἶχε παρατήσει τὸ Χόλλυγουντ γιὰ λίγο καιρό, γιὰ νὰ σκηνοθετήση στὴ Γερμανία τὸν «Γαλάζιο "Αγγελο» γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Οὔφα». 'Ο Ἐμὶλ Γιάννινς ἦταν ὁ πρωταγωνιστὴς του. Μὰ δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμη τὴν πρωταγωνίστρια. Γιὰ τὸ ρόλο τῆς Λόλας-Λόλας ἤθελε μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα, μιὰ μυστηριώδη σειρῆνα, μιὰ ἐπανδύνη γόησσα. Στὴν ἀρχὴ συλλογίστηκε τὴ Γκλόρια Σβάνσον. Ἡ Γκλόρια ὅμως ἐμπιδιζόταν ἀπὸ τὰ συμβόλαιά της. Κατέφυγε στὴ Φιλλίδα Χάβερ, μὰ κι' ἐκείνη ἀρνήθηκε, γιατ' ἤθελε ν' ἀποτραβηχτῆ πειὰ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο...

Τέλος, ἀπελπισμένος, μπῆκε ἕνα βράδυ στὸ θέατρο, ὅπου παιζόταν ἡ ἐπιθεώρησις «Δυὸ Κόμποι». 'Απὸ μιὰ μοιραία σύμπτωσι, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στὴν πλατεία, ἡ Μάρλεν παρουσιαζόταν στὴ σκηνή. Ἡ Μάρλεν ἔπαιζε τὸ ρόλο μιᾶς 'Αγγλίδας ποὺ μιλοῦσε στὴν ἀρχὴ τὴ γλῶσσα της, γιὰ νὰ δείξη στὸ κοινὸ τὴν ἐθνικότητά της. "Επειτα σ' ὅλη τὴν ἄλλη σκηνὴ μιλοῦσε γερμανικά. Προχώρησε λοιπὸν ὥς τὴν ἄκρη τῆς σκηνῆς, πάτησε τὸ ἕνα της πόδι στὸ ὑποβολεῖο καὶ μὲ τὴν παράξενη φωνή της, εἶπε στὸ κοινὸ ἕνα σχετικὸ ἀστεῖο τοῦ ρόλου της :

— Τρία χειροκροτήματα, παρακαλῶ, γιὰ τοὺς κυρίους ποὺ κέρδισαν τὸ Πρῶτο Βραβεῖο!..

Ὁ φὸν Στέρνμπεργκ τὴν εἶδε, τὴν ἄκουσε κι' ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα! Εἶχε βρῆ τὴ Λόλα-Λόλα!

Ὁ μεγάλος Γερμανὸς σκηνοθέτης τὴν ἄλλη μέρα τῆς τηλεφώνησε νὰ πάη στὸ γραφεῖο του.

Ἡ Μάρλεν, σαστισμένη, ὅταν μπῆκε στὸ «στούντιο», εἶδε τὸ μεγάλο σκηνοθέτη νὰ τὴν ὑποδέχεται κατενδυοσιασμένος. "Επειτα τῆς εἶπε νὰ τραγουδήση ἀγγλικὰ τὸ γνωστὸ τραγουδάκι «Τσάϊ γιὰ δυό», γιὰ ν' ἀκούση ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ φωνή της. Αὐτὸ τὸ τραγουδάκι ὅμως τὸ εἶχε τραγουδήσει καὶ μιὰ ἄλλη ἠθοποιὸς κι' οἱ διευθυνταὶ τῆς «Οὔφα», ὅταν τέλειωσε

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ στὸ «Σαγκάη - Ἔξπρές»

τὴν πρόβα της ἡ Μάρλεν, συνεβούλευσαν τὸν Στέρνμπεργκ :

—"Ας πάρουμε τὴν πρώτη. Εἶνε ἡ καλύτερη!

Ὁ Στέρνμπεργκ ὡστόσο τοὺς ἀπάντησε ὀρθὰ-κοφτά :

—'Εγὼ θέλω τὴ Μάρλεν Ντήτριχ!

Καὶ πηγαίνοντας κοντὰ στὴ νεαρὴ ἠθοποιό, τῆς εἶπε :

—Εἰσαστε ὑπέροχη! Πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας στὸ «Γαλάζιο "Αγγελο»!..

Ἡ Μάρλεν τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ δύσπιστα κι' ἔπειτα, βουρκωμένα τὰ μάτια της ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Μπορῶ ν' ἀνεχθῶ ὁ,τιδήποτε, τοῦ εἶπε, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε οὔτε σωστό, οὔτε ὥμορφο ἀπὸ μέρους σας νὰ παίζετε μαζὺ μου!..

Ὁ Γιόσεφ φὸν Στέρνμπεργκ, συγκινημένος, τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ δίχως νὰ τῆς πῆ τίποτα, τῆς παρέδωσε τὸ σενάριο τοῦ «Γαλάζιου 'Αγγέλου» γιὰ νὰ μελετήση τὸ ρόλο της...

Οἱ διευθυνταὶ τῆς «Οὔφα» ὡστόσο, ὅταν ἔφυγε ἡ Μάρλεν, προσπάθησαν πάλι νὰ πείσουν τὸ μεγάλο σκηνοθέτη ν' ἀλλάξη γνώμη. Ἐκεῖνος ὅμως χαμογελοῦσε μ' ἕνα μυστηριῶδες ὕφος καὶ τοὺς ἔλεγε :

— Θὰ μετανοήσετε παρὰ μιὰ μέρα. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ θὰ γίνη ἡ πὸ μεγάλη γόησσα τοῦ κινηματογράφου. Μετὰ τὸ «Γαλάζιο "Αγγελο», γιὰ νὰ σᾶς τιμωρήσω, θὰ τὴν πάρω μαζύ μου στὸ Χόλλυγουντ.

Κι' ἀλήθεια, μετὰ τὸ γνωστὸ θρίαμβο τοῦ «Γαλάζιου 'Αγγέλου», ὁ Γιόσεφ φὸν Στέρνμπεργκ τηλεγράφησε στὴν ἑταιρεία του, τὴν «Παραμάουντ»: «'Ανακάλυψα μιὰ ἐξαιρετικὴ ἠθοποιὸ στὴ Γερμανία. Προσφέρετέ της ἀμέσως ἕνα συμβόλαιο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ».

Κι' ἡ «Παραμάουντ», ποὺ ἄκουγε πάντα τὸ μεγάλο σκηνοθέτη, προσέλαβε ἀμέσως τὴ Μάρλεν Ντήτριχ.

* * *

Ἡ Μάρλεν, στὴν ἀρχὴ δίστασε, νὰ ὑπογράψη τὸ συμβόλαιο. Πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ «καριέρα» της ἀγαποῦσε τὸ σπίτι της, τὸν ἄντρα της, τὸν Ροὺντολφ Ζίμπερ καὶ τὴ μικροῦλα Μαρία, τὴν κόρη της.

— Εἶνε ἀδύνατο νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Βερολῖνο, ἔλεγε τοῦ φὸν Στέρνμπεργκ. Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω μοναχὴ τὴ Μαρία μου!

Ὁ ἄντρας της ὅμως, ἄνθρωπος τοῦ κινηματογράφου κι' αὐτός, τὴν παρακινοῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλους νὰ μὴ χάση αὐτὴ τὴ μεγάλη εὐκαιρία. Κι' ἡ Μάρλεν, νικημένη, γύρισε ἀπὸ τὸ «στούντιο» στὸ σπίτι, ἀποτραβήχτηκε στὴν κάμαρά της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη μ' ἀναφυλλητά. Ἡ κόρη της τότε, ποὺ ἦταν τεσσάρων χρόνων, πῆγε κοντά της, τῆς ἔδειξε τὸ μικροῦλη ὦμο της καὶ τῆς εἶπε :

—Μαμᾶ, κλαῖς δῶ πέρα...

Κι' ἡ Μούλεν ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ παιδιοῦ της κι' ἐξακολούθησε νὰ κλαίη... Ἡ Μαρία ὅμως σὲ λίγο, γιὰ νὰ τῆς δώση θάρρος, τῆς εἶπε :

— Μαμᾶ, πήγαινε στὴν 'Αμερική... 'Εγὼ θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ πέρα ὥσπου νὰ ξαναγυρίσῃς. Θὰ νοιάζεται ὁ μπαμπᾶς γιὰ μένα... Μονάχα, πρὶν φύγῃς, θέλω νὰ μ' ἀγοράσῃς ἕνα σκυλάκι γιὰ νὰ παίζω μαζύ του καὶ νὰ μὴ καταλαβαίνω ὅτι εἶμαι ὁλομόναχη.

Κι' ἡ Μαρία τὴν ἄλλη μέρα εἶχε στὰ χέρια της τὸ σκυλάκι της, τὸ μικρὸ καὶ ἀκάθαστο Σελιάμ της, γιὰ νὰ τὴν παρηγορῆ.

— Μὴ σὲ νοιάζει, Σελιάμ, τοῦ εἶπε. Ἡ μαμᾶ θὰ γυρίση γρήγορα καὶ θὰ δῆς τότε πόσο θὰ χαμαρώνουμε κι' οἱ δυό!..

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, μέσα σ' ὅλους τοὺς θριάμβους της, τοὺς πρώτους θριάμβους τοῦ «Μορόκο», δὲν ἔχασε αὐτὰ τὰ συγκινητικὰ λόγια τῆς κόρης της. Καὶ μόλις βρῆκε τὴν εὐκαιρία, γύρισε στὸ Βερολῖνο καὶ τὴν πῆρε μαζύ της στὸ Χόλλυγουντ.

ΕΡΜΑΝ ΡΟΖΕΜΠΕΡΓΚ

ΑΠΟ ΤΗ ΘΡΥΛΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

Η τελευταίες συνταρακτικές αποκαλύψεις της Αγγλίδος κατασκόπου Μάργκαρετ Ώστεν - Κρούλ. Πώς έστησε μιά σατανική παγίδα στη Μάτα - Χάρι. Η τελευταία εργιώδης νύχτα της μεγάλης κατασκόπου. Ένας μοιραίος περίπατος στο δάσος της Βουλώνης. Η αναμφισβήτητη απόδειξις της ενοχής της. Πώς έγραψε μόνη της τη θανατική της καταδίκη, κτλ. κτλ.

Ια πρώτη φορά, ύστερα από τόσα χρόνια, θεωρώ καθήκον μου να αποκαλύψω, με κάθε λεπτομέρεια πώς βοήθησα τους Γάλλους συναδέλφους μου να συλλάβουν και να καταδικάσουν σε θάνατο τη μυστηριώδη Γερμανίδα κατάσκοπο Η—21, δηλαδή την περίφημη Ολλανδή χορεύτρια Μάτα-Χάρι. Ένα τέτοιο μυστικό δεν ανήκει μόνο σ' ένα άνθρωπο, αλλά σ' όλο τον κόσμο.

Εκείνη τη εποχή, το Φεβρουάριο του 1917, τ' όνομά μου, τ' όνομα της Μάργκαρετ Ώστεν-Κρούλ, ήταν άγνωστο στο Παρίσι. Οι μυστικοί πράκτορες της γαλλικής αντικατασκοπείας ήξεραν μονάχα ότι ήμουν μιά από τις πιό δραστήριες κατασκόπους του «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» κι' ότι είχα κερδίσει την εμπιστοσύνη του περιφήμου Γερμανού αρχικατασκόπου Ματέσιους, ο οποίος μ' είχε προσλάβει στην «Μυστική Υπηρεσία» του Βερολίνου. Στο Παρίσι, λοιπόν ήμουν ή Γερμανίδα κατάσκοπος C-Z—211.

Ο σκοπός αυτής της επικίνδυνης μεταμορφώσεώς μου ήταν γνωστός στις γαλλικές αρχές. Θά τις βοηθούσα να συλλάβουν τη Μάτα-Χάρι παρέχοντας και τις αναγκαίες αποδείξεις της ενοχής της. Για να φέσω τώρα σε πέρας αυτή την τολμηρή αποστολή που τρόμαζε όλους τους συναδέλφους μου, έπρεπε να συνδεθώ πρώτα με την περίφημη Ολλανδή χορεύτρια που είχε αναστατώσει το Παρίσι με τις όνειρώδεις δεξιώσεις της και τα έκφυλα ζωγράφια της. Αυτό δεν ήταν καί τόσο δύσκολο. Η Μάτα-Χάρι, ένα παράξενο κράμα ανατολίτισσας κι' ευρωπαίας, αγαπούσε περισσότερο τη συντροφιά των γυναικών. Έτσι συνδέθηκα εύκολα μαζύ της, αφού άλλωστε πόζαρα ως κατάσκοπος των Γερμανών.

Τη μοιραία λοιπόν νύχτα της 13 Φεβρουαρίου του 1917, ή περίφημη κατάσκοπος έδινε μιά μεγάλη γιορτή στο μυθώδους πολυτελείας μέγαρό της. Αυτή ή νύχτα θά μού μείνη αλησμόνητη. Η Μάτα-Χάρι, εκείνο το βράδυ δεν ήταν παιά ή καχύποπτη κ' υπολογίστρια γυναίκα πού ήξερα. Μόλις μέ είδε νά μπαίνω στο ενδιαιτό σαλόνι της έτρεξε κοντά μου, με φίλησε πολλές φορές στο στόμα και με παρουσίασε στούς καλεσμένους της ώς την πιό τρυφερή φίλη της.

Η Μάτα-Χάρι ήταν μισομεθυσμένη από τη σαμπάνια...

Φορούσε άκόμη το κοστούμι της χορεύτριας, ένα παράξενο και μικροσκοπικό δίχτυ από μπριλλάντια πού της έκρυβε το πλαστικό στήθος και τη μέση της. Η είθυμία της, εκείνο το βράδυ, ήταν κάτι το απερίγραπτο! Χόρεψε για τούς φίλους της ολόγυμνη, όπως δέν είχε χορέψει ποτέ μπροστά στο κοινό. Έπιε άκόμη κι' άλλη σαμπάνια και τά ξημερώματα, κατάκοπη πειά κι' εξαντλημένη, έπεσε σε μιά πολυθρόνα και μού φώναξε, γελώντας νευρικά.

—Πάρε με!... Πάρε με μαζύ σου!... Θέλω νά κάνω ένα περίπατο στο δάσος της Βουλώνης... Θέλω ν' αναπνεύσω λίγο καθαρό αέρα!...

Τύλιξα τη Μάτα-Χάρι σ' ένα πολυτελές γούνινο μαντό και την κατέβασα ώς τ' αυτοκίνητό της. Ο σωφέρ ήταν σκυμμένος άπάνω στο τιμόνι και τυλιγμένος στο βερμάτινο παλτό του. Έκανε ένα διαβολεμένο κρύο εκείνη τη νύχτα του Φεβρουαρίου του 1917...

Ξάπλωσα τη Μάτα - Χάρι άπάνω στά μαξιλάρια του αυτοκινήτου κι' έσκυψα στο σωφέρ να του πώ να μάς κάνη μιά βόλτα στο δάσος της Βουλώνης. Εκείνος μού φανέρωσε λίγο το πρόσωπό του κι' είδα τότε χαρούμενη ότι ήταν ο βοηθός μου, ο Γάλλος κατάσκοπος Πώλ Νταμιέ.

Ύστερα από μισή ώρα, ο καθαρός αέρας του δάσους είχε ξεμεθύσει λίγο την πολυθρύλητη χορεύτρια. Έπρεπε λοιπόν να μή χάνω καιρό. Έπρεπε να τήν ρίξω στη σαταγική παγίδα πού της είχα ετοιμάσει.

—Αγαπητή μου Μάτα-Χάρι, της είπα, ο Ματέσιους άρχισε πάλι να παραπονιέται. Μέ διέταξε να σού ζητήσω καμμιά πολύτιμη πληροφορία, γιατί έχεις καιρό να του στείλης κάτι το άξιο λόγου... Έχεις τίποτα;

Η Μάτα - Χάρι ξέσπασε σέ ένα ύστερικό γέλιο βαινα και μού άπάντησε.

—Άπόψε άκριβώς έμαθα κάτι πού θά εύχαριστήση πολύ τον άρχηγό μας. Είμαι πρόθυμη να σού πώ άμέσως τί είνε... Όταν θά γυρίσουμε στο σπίτι, το μεταφράζεις μέ τον κώδικα και τού το στέλνεις...

Έγώ όμως είχα άνάγκη άπό μιά άπόδειξη, άπό ένα «ντοκουμέντο» γραμμένο άπό το χέρι της.

—Είμαι τόσο ζαλισμένη, της άπάντησα βιαστικά. Δέν μπορώ να γράψω ούτε μιά λέξι, αγαπητή μου φίλη!...

—Κι' έσύ λοιπόν μέθυσες άπό τη σαμπάνια; Έκανε γελώντας ή κατάσκοπος. Για προσπάθησε ώστόσο... Έμαθα σήμερα άπό τον συνταγματάρχη Μπεκάρ ότι πέντε χιλιάδες κανόνια των έβδομηνταπέντε, άπό τα νέα, στάλθηκαν στο μέτωπο... Θά σκορπισθούν άνάμεσα στο Σουασσόν και στη Ρέιμς...

Η συγκίνησίς μου άπ' αυτή την άποκάλυψι ήταν τόσο μεγάλη, ώστε άρχισα να τρέμω νευρικά άπό το κεφάλι ώς τα πόδια. Δέν έπρεπε μιά τέτοια πληροφορία να φτάση ώς τον έχθρό... Κρατούσα μέσα στα χέρια μου τη ζωή τόσων και τόσων Γάλλων στρατιωτών.

Έκανα λοιπόν μιά κίνησι άπελπισίας και στέναξα.

—Ω, το κεφάλι μου!... Μού φαίνεται πώς θά σπάση!... Μάτα-Χάρι! Μάτα-Χάρι... δέν καταλαβαίνω τίποτα!... Δέν θά θυμηθώ τίποτα!... Δέν μπορώ... Είμαι ζαλισμένη...

—Άνόητη! Γρίνιαξε ή κατάσκοπος. Έγώ μονάχα άξίζω άπ' όλους τους πράκτορες της «Μυστικής Υπηρεσίας» του Ματέσιους;!.. Έχα βγάλει σ' αυτό το μεταξύ άπό τη τσάντα μου ένα φύλλο γαρτιού κι' ένα χρυσό μολύβι και τά έδωσα στη Μάτα-Χάρι, παρακαλώντας την μέ μιά κλαψιάρικη φωνή.

—Γράψε αυτή την πληροφορία... Ελα!... Γράψε την γιά να μπορέσω να τη μεταφράσω...

Η Μάτα-Χάρι μού τ' άρπαξε άπό τα χέρια και στήριξε το φύλλο του χαρτιού άπάνω στο τζάκι πού μάς χώριζε άπό το σωφέρ. Έγώ, την ίδια στιγμή, κύτταξα άπότομα αυτό το τζάμι.

—Στάσου! φώναξα στο σωφέρ. Κι' έπειτα, γυρίζοντας πρός την κατάσκοπο πού έτοιμαζόταν να γράψη, τής εξήγησα.

—Είπα νά σταματήση για να μή κουνιέται τ' αυτοκίνητο...

Ο σκοπός μου όμως ήταν άλλος. Ήθελα να έχω ένα μάρτυρα. Ο βοηθός μου λοιπόν έκλεισε το φρένα και γύρισε λιγάκι το κεφάλι, δίχως να γίνη άντιληπτός άπό τη Μάτα-Χάρι πού δέν υποψιαζόταν τίποτα. Η κατάσκοπος έγραψε τότε άργά και σταθερά εκείνη την πολύτιμη πληροφορία για τά κανόνια των έβδομηνταπέντε και την υπόγραψε δίχως να καταλαβαίνη ότι υπόγραφε τη θανατική της καταδίκη.

Η Μάτα-Χάρι έπειτα, σάν να είχε εξαντληθή άπ' αυτή την προσπάθεια, στέναξε πάλι, μού παρέδωσε το άνεκτίμητο έγγραφο κι' έπεσε πρός τα πίσω σάν παράλυτη. Ήταν καιρός πειά... Ύστερα άπό λίγα λεπτά της ώρας είχαμε γυρίσει στο μέγαρό της, στο Πλάτσα-Άτενέ.

Ο σωφέρ κι' έγώ ώδηγήσαμε τη Μάτα-Χάρι στον κοιτώνα της και τη ξαπλώσαμε στο κρεββάτι. Η κατάσκοπος έπεσε άμέσως σέ ένα βαθύ λήθαργο. Εμείς τότε κατεβήκαμε άθόρυβα και μπήκαμε πάλι στ' αυτοκίνητο.

—Ποιός είνε ο άριθμός τού μητρώου σας; ρώτησα το βοηθό μου.

—E—161, δεσποινίς... μού άπάντησε. Πού θέλετε τώρα να πάμε;

Του είπα τότε τη διεύθυνσι του θεάτρου «Ελδοράδο», μέ το οποίο η Μάτα-Χάρι είχε υπογράψει εκείνες τις μέρες ένα καινούργιο συμβόλαιο.

Ήταν κατάκλειστο, φυσικά, εκείνη την ώρα. Ξυπνήσαμε λοιπόν τον νυχτοφύλακα πού γούρλωσε τά μάτια του κι' άρχισε να φωνάζη τρομαγμένος.

—Τί τρέχει;... Τί τρέχει;... Μήπως έπιασε φωτιά;...

—Γρήγορα! Πού είνε ο διευθυντής; τον ρώτησα.

—Κοιμάται σ' ένα δωμάτιο, δίπλα στο γραφείο του, μισοπάντησε ο νυχτοφύλακας.

Ξυπνήσαμε άμέσως και το διευθυντή κι' ο βοηθός μου, δείχνοντάς του μιά κάρτα της άστυνομίας τον πρόσταξε μ' ένα αύστηρό τόνο στη φωνή.

—Δείξτε μας γρήγορα τό συμβόλαιο της Μάτα-Χάρι. Θέλουμε να δούμε το γραφικό χαρακτήρα της..

—Μά είνε δακτυλογραφημένο! μάς άπάντησε ο διευθυντής του «Ελδοράδο».

Ο Ε—161 ξεστόμησε μιά κατάρα. Έπειτα όμως του φώναξε πάλι.

—Δέν έχει σημασία!... Φέρτε το γρήγορα!... Θέλουμε να το δούμε...

Ευτυχώς γιά μάς στο συμβόλαιο της Μάτα-Χάρι ύπήρχε μιά όλόκληρη άράδα γραμμένη άπό το χέρι της, πού διπλασίαζε το ποσό του μηνιαίου μισθού της. Έγώ τότε τηλεφώνησα άμέσως στον συνταγματάρχη Ντυράν, τον άρχηγό της γαλλικής άντικατασκοπείας. Ο συνταγματάρχης Ντυράν κοιμόταν εκείνη την ώρα. Περίμενα λοιπόν μ' άγωνία να τον ξυπνήσουν. Τέλος, άκουσα τη φωνή του στο τηλέφωνο.

—Έμπρός! Ποιός είνε;

—Η C. Z.—211... Υπόθεσις Μάτα-Χάρι!... του άπάντησα.

—Λοιπόν; Μάθατε τίποτα; με ρώτησε μέ πνιγμένη φωνή ο άρχηγός μου.

—Έλάτε άμέσως να μάς συναντήσετε, τον Ε—161 κι' εμένα... του είπα τότε. Κρατάμε στά χέρια μας τη Μάτα-Χάρι.

Ύστερα άπό είκοσι λεπτά της ώρας ο συνταγματάρχης Ντυράν παρουσιάστηκε μπροστά μας, τρέμοντας άπό τη συγκίνησι.

Του έδωσα άμέσως το σημείωμα της κατασκόπου. Ο συνταγματάρχης Ντυράν το διάβασε, το ξαναδιάβασε, τούλάχιστον, δέκα φορές.

Έπειτα κάθησε μπροστά στο τηλέφωνο κι' άρχισε να ζητάη διαφόρους άριθμούς και να δίνη ένα σωρό βιαστικές διαταγές. Σ' ένα λεπτό της ώρας είχε άναστατώσει όλη την άστυνομία του Παρισιού.

Ο συνταγματάρχης Ντυράν, ο Ε—161 κι' έγώ ύστερα, μέ τ' αυτοκίνητο της Μάτα-Χάρι — τί είρωνεία! — γυρίσαμε πάλι στο σπίτι της, στο Πλάτσα Άτενέ της λεωφόρου Μοντάιν.

Ο άστυνόμος Πριολέ είχε τυλλάβει κιόλας την κατάσκοπο!

Όταν η Μάτα-Χάρι μέ ξαναείδε μπροστά της, φώναξε μέ λύσσα.

—Αυτή η έχιδνα μέ συκοφάντεϊ!... Μά μή σάς νοιάζεσι... Θ' αποδείξω γρήγορα την άθωότητά μου..

Ο κόσμος στην άρχή δέν έμαθε τίποτα. Έξω άπό το θέατρο είχαν τοιχοκολλήσει ότι είχαν απαγορευθή οι γυμνοί γοροί της Μάτα-Χάρι. Η εφημερίδες πάλι, ψήξεραν αυτά τα γεγονότα. μά είχαν διαταγθή άπό τις άρχές νά μή γράψουν τίποτα. Η Μάτα-Χάρι, λοιπόν, ή Ολλανδή χορεύτρια πού είχε συνταράξει το Παρίσι μέ τα έρωτικά όργιά της, είχε κλεισθή σ' ένα κρύο κελλί των γυναικείων φυλακών του Σαίν-Λαζάρ και περίμενε μ' άγωνία να περάση άπό το στρατοδικείο, το οποίο την κατεδίκασεν άργότερα σέ θάνατο!...

ΜΑΡΓΚ. ΩΣΤΕΝ-ΚΡΟΥΛ

Η Μάτα Χάρι

ΝΕΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

—ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ! ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ!

Οι άστέρες άποφάσισαν να κάνουν αύστηρές οικονομίες, έξ αιτίας της κρίσεως πού έξωκολουθεί να μαστίζη την Αμερική, όπως και όλο τον κόσμο. Μεταξύ των άλλων ή Κλωντέτ Κολμπέρ, ή οποία ήταν μανιώδης βιβλιόφιλος, έπαψε πειά ν' άγοράζη τόσα πολλά βιβλία κι' άποφάσισε να έγγραφη σε μιά δανειστική βιβλιοθήκη γιά να παρακολουθή την λογοτεχνική κίνησι. Η Σύλβια Σίντνεϋ πάλι έκλεισε το σπίτι της της παραλίας και περιορίστηκε στο διαμερισμά της του Χόλλυγουντ. Η Έλεν Τζουέλβετρες πηγαίνει κάθε πρωί μόνη της στην άγορά και κάνει τα ψώνια του σπιτιού της, ή δέ Λίλιαν Χάρβεϋ και ο Τσέστερ Μόρρις κλείδωσαν στο γκαράζ τα πολυτελέστατα αυτοκίνητά τους και τώρα μεταχειρίζονται άλλα φτηνότερα.

—ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !..

Το νά γίνη μιά γυναίκα κινηματογραφικός άστήρ, είνε άσφαλώς μιά μεγάλη τύχη. Αλλά τής Μάε Μούρραιη ή τύχη ξέπερνά κάθε άλλη. Η ξανθή γόησσα είχε άποσυρθή άπό τον κινηματογράφο και ζούσε σ' ένα κτήμα της, όταν ξαφνικά φέτος στο κτήμα της αύτό άνακαλύφθησαν πλουσιώτατα πηγαία πετρελαίου. Αντί όμως να καθήση και να γλεντήση τα ώραία έκατομμύρια πού θά είσπράττη άπό τα πετρελαιά της, ή ώραία Μάε άποφάσισε να ίδρύση μιά δική της κινηματογραφική έταιρεία, πού θά την χρηματοδοτή άπό τα πετρέλαια. Αν κερδίση κι' άπ' τις δυό έπιχειρήσεις της, τότε ή ξανθή και πολυμήχανος Μάε θά ξεπεράση τον Ροκφέλλερ στά πλούτη.

Πρός το παρόν βρίσκεται στη Νέα Υόρκη, φροντίζοντας γιά να ίδρύση μιά έταιρεία γιά την έκμετάλλευση των πετρελαιοπηγών της, και άλλη μιά — αύτη όμως κινηματογραφική — στην οποία θά ξοδεύη όσα χρήματα θά είσπράττη άπό την πρώτη!

— ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Κάθε άνθρωπος έχει μιά συνήθεια, ένα τίκ, μιά ίδιοτροπία πού πολλές φορές άποτελεί το πιό χαρακτηριστικό γνώρισμά του. Το ίδιο κι' οι άστέρες του κινηματογράφου. Η φιλάρεσκη και σπάταλη Κωνστάνς Μπέννετ έννοεί κάθε βράδυ να φορέση καινούργια πυτζάμα και σπανίως βάζει δυό φορές το ίδιο φόρεμα.

Ο Βάλτερ Χοΰστον, πού είνε κατά βάθος ένα μεγάλο παιδί, κάθε βράδυ, γυρίζοντας άπό το στούντιο στό σπίτι του, χτυπάει γιά διασκέδασι τα κουδούνια των σπιτιών. Επίσης, κάθε φορά πού ταξειδεύει με το τραίνο, είνε άδύνατον ν' άντισταθή στον πειρασμό και να μήν τραβήξη τον κώδωνα του κινδύνου.

Η Ντολορες Ντελ Ριο

Η φλεγματική Τζόαν Μπλοντέλλ κι' ή Τζόαν Κράουφορντ, δέν άπαντοΰν ποτέ στά τηλεφωνήματα. Και να χαλάση ο κόσμος άπ' τα κουδουνίσματα, δέν θά σηκώσουν ποτέ το άκουστικό του τηλεφώνου, όσο κοντά κι' άν βρίσκονται.

Η νέα γόησσα Μάε Γουέστ, ό,τάν ντύνεται, βάζει πρώτα το κατσέλλο της και ύστερα το φόρεμά της, όπως δηλαδή έκαναν ή γυναίκες πρό είκοσαετίας.

Η νεοπάντρη Δοροθέα Βονίκ, ή πρωταγωνίστρια του έργου «Παρθένες με στολή», όταν πρόκειται να σταθή μπροστά στον φωτογραφικό φακό, πάνει πάντοτε τη βέρα της, γιά νά τής φέρη βεβαια γούρι.

Η Μύριαμ Χόπκινς έχώρισε πρό έτους άπό τον σύζυγό της Ώστεν Πάρκερ και το διαζύγιό τους ήταν άρκετά σκανδαλώδες. Μολαταύτα, τώρα τελευταία, ή ώραία καλλιτέχνις έδωσε μιά μεγάλη συναναστροφή στο σπίτι της και στο μεγαλείτερο κέφι σε γιορτή το έδωσε... ο πρώην σύζυγος της οικοδεσπόινης, Ώστεν Πάρκερ!

— ΟΙΚΤΟΣ ΚΑΙ ΡΕΚΛΑΜΑ

Ο ξιπτνος Τσάρλι Μπίκφορντ, γιά λόγους ρεκλάμας, δημοσίευσε στίς έφημερίδες μιά δήλωσι, στην οποία λέγει ότι διαθέτει δωρεάν το γκαράζ του και το ντεπόζιτο της βενζίνης του σ' οποιονδήποτε άναξιοπαθοΰντα συνάδελφό του.

Καθένας φαντάζεται εύκολα τί έγινε την άλλη μέρα μπρός στο γκαράζ του Μπίκφορντ. Πόσες έκατοντάδες αύτοκινήτων μαζεύτηκαν, ώστε έκλεισε ο δρόμος και άναγκάστηκε να έπέμβη ή άστυνομία.

— ΦΛΟΓΕΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ...

Το φλογερώτερο ειδύλλιο του Χόλλυγουντ είνε κατά τον τελευταίο καιρό το ειδύλλιο του νεαροΰ και ώραίου Φίλιπς Χόλμς μέ την νεαρώτατην Φλωράνς Ράις. Η μάς Ράις είνε κόρη του πλουσιωτάτου βιομηχάνου Γκόρντλαντ Ράις και έκτός άπό την ώμορφιά της, θά προσφέρη στον Φίλιπς Χόλμς και άρκετά έκατομμύρια δολλάρια. Άπο πολλούς μάλιστα ψιθυρίζεται ότι οί δυό έρωτευμένοι έκαναν κιόλας μυστικά τούς γάμους των, άπό φόβο μήπως συναντήσουν άρνησι άπό μέρους του γέρο-Ράϊς.

— ΜΙΚΡΟΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ...

Δέν ύπάρχουν μόνο στην Εύρώπη μικρολοπόδιτες και στην Αμερική μονάχα γκάγκστερς. Η κρίσις φαίνεται πώς έκανε και τούς Αμερικανούς μεγαλοεπιχειρηματίες της λωποδυτικής τέχνης, νά καταπιαστοΰν και μέ φτηνοδουλειές. Έτσι ο παραπάνω σπίτι του Χόλλυγουντ Λόϋντ μπήκαν κλέφτες —γιά δεύτερη φορά έντός ένός μηνός — και τοΰ έκλεψαν άρκετά πράγματα. Το σπίτι είχε μείνει άκατοίκητο κάμποσους μήνες και άν εξακολουθήση νά μήν φυλάγεται, οί κλέφτες θά το άδειάσουν έντελώς.

Η Τζόαν Κράουφορντ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πρέπει νά δέχεσαι μέ άπάθεια τά χτυπήματα της Μοίρας, όπως ο βράχος δέχεται άτάραχος την μανία των κυμάτων.

Κάρμεν Σύλβα

Ο έρως είνε ένας τύραννος πού δέν σπλαχνίζεται κανένα.

Κορνήλιος

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο πλέρως

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Α'.

—Βαγγέλη !... Πετάξου νὰ μοῦ πάρῃς τσιγάρα... Θέλω τέσσερα πακέτα.

Ὁ μικρὸς ὑπηρέτης βγῆκε. Κι' ὁ Δῆμος ἐκάθησε στὸ τραπέζι του νὰ γράψῃ δυό-τρία γράμματα βιαστικά. Τὸ βράδυ θἄφευγε γιὰ τὴ Σύρα, ὅπου εἶχε μιὰ δίκη στὸ Κακουργιοδικεῖο. Γι' αὐτὸ ἔστειλε νὰ πάρῃ καὶ τέσσερα πακέτα τσιγάρα. Ἐξάπνιζε κάτι ἰδιαίτερα, μὲ χρυσὸ ἐπιστόμιο, αὐτὰ εἶχε συνηθίσει καὶ φοβόταν πὼς στὴ Σύρα δὲν θἄβρισκε τὴν ἴδια μάρκα.

Ὁ Βαγγέλης γύρισε γρήγορα. Ὁ Δῆμος ἔγραφε.

—Ἄς τα κεῖ !

Τελείωσε τὸ γράμμα. Κι' ἐπειδὴ τοῦ εἶχε τελειώσει καὶ τὸ χθεσινὸ πακέτο—ἐκάπνιζε ἕνα σχεδὸν τὴν ἡμέρα—ἄνοιξε τὸ δέμα ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ ὑπηρέτης.

Ἦταν τυλιγμένο μ' ἕνα φύλλο ἀπὸ κάποιο λαϊκὸ περιοδικό. Ὁ Δῆμος πρόσεξε μιὰ εἰκόνα. Ἦταν φωτογραφία μιᾶς ὡμορφης νέας τοῦ κινηματογράφου, ποὺ φοροῦσε μαγιὸ κι' ἔκανε γυμναστική. Εἶχ' ἕνα χαριτωμένο μουτράκι, ἕνα πονηρότατο γέλιο κι' ἕνα κανονικώτατο σῶμα, σὰν ἄγαλμα. Ἀφηρημένος — συλλογιζόταν τί θἄγραφε στὸ δεύτερο γράμμα — ὁ Δῆμος κύτταξε λίγες στιγμὲς τὸ κορίτσι. Μηχανικά, ἄνοιξε τὸ πρῶτο πακέτο, ἔβγαλε ἕνα τσιγάρο καὶ τ' ἄναψε. Ἔπειτα ἄφησε στὴ μπάντα ἐκεῖνο τὸ χαρτὶ τοῦ τυλίγματος—γιατί ἄραγε δὲν τὸ ζούληξε, νὰ τὸ πετάξῃ στὸ καλάθι ;—κι' ἔπιασε πάλι νὰ γράψῃ.

Πρὶν τελειώσει τὸ δεύτερο γράμμα, μιὰ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε πάλι νὰ σκεφθῇ μιὰ φράσι—ξαναπῆρε τὸ παληόχαρτο καὶ ξανακύτταξε τὴν εἰκόνα. Τοῦ ἄρεσε, φαίνεται, πολύ. Διάβασε μάλιστα καὶ τὴ λεζάντα, τυπωμένη μὲ φθαρμένα μαῦρα στοιχεῖα : «Ἕν' ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα γκέρλς τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Φάννη Χάρολδ, δεκαοκτὼ ἐτῶν, γυμνάζεται κάθε πρωῒ στὴν ταράτσα...».

Ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ καὶ νὰ καπνίζῃ, ὥσπου τελείωσε τὰ γράμματά του—τὸ τρίτο ἦταν πολὺ σύντομο—τἄκλεισε, τὰ γραμματοσήμανε καὶ κύτταξε τὸ κουδοῦνι.

—Βαγγέλη ! ρίξ' τα αὐτὰ στὸ κιβώτιο.

Βάλθηκε ὕστερα νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πράγματα στὸ τραπέζι του—πακέτα, κουτάκι μὲ γραμματόσημα, χαρτιὰ τῆς πόστας, φακέλλους—καὶ μοιραῖα ξανάπιασε τὸ παληόχαρτο τοῦ τυλίγματος. Μὰ καὶ πάλι, ἀντὶ νὰ τὸ πετάξῃ ἀμέσως στὸ καλάθι, ξανακύτταξε τὴ Φάννη Χάρολδ, σὰ νὰ τὸν μαγνήτιζε. Καί, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ πῶς τοῦ ἦρθε τὸ γοῦστο, ἄρχισε νὰ κυττάζῃ κι' ἄλλες εἰκόνες ἀπὸ κεῖνο τὸ κομμένο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ—ἀσήμαντες ὅμως ὅλες—καὶ νὰ διαβάζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τίτλους καὶ λεξάντες.

Ἄ, νὰ κι' ἕνα τραγουδάκι στὸ τέλος τῆς σελίδας. Τὸ διάβασε κι' αὐτὸ καὶ γέλασε (ἦταν γελοῖο, ὄχι ἀστεῖο), κι' ἔπειτα γύρισε τὸ φύλλο κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά. Καμμιὰ εἰκόνα σ' αὐτὴ τὴ σελίδα, ποὺ ἦταν, φαίνεται, ἀπ' τὶς τελευταῖες τοῦ φυλλαδίου. Ὅλη ἡ πρώτη στήλη ἦταν γεμάτη ἀπὸ «Ἀγγελίες ἀναγνωστῶν». Κι' ἀπὸ τὴ δεύτερη, μὲ πολὺ μικρὰ στοιχεῖα, ἄρχιζε ἡ Ἀλληλογραφία.

Μὰ περίεργο πῶς μπῆκε στὸ γοῦστο ὁ Δῆμος ! Ἄρχισε τώρα νὰ διαβάζῃ καὶ τὶς ἀγγελίες. Καὶ σταμάτησε σὲ μιὰ μικρή, στὴ μέση σχεδὸν τῆς στήλης καὶ μὲ μεγαλείτερα στοιχεῖα ἀπ' τὶς ἄλλες, ποὺ ἔλεγε τ' ἀκόλουθα :

«Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ ἀνεπτυγμένα κορίτσια τῆς ἡλικίας μου. Εἶμαι δεκαοκτὼ ἐτῶν κι' ἔχω βγάλει τὸ Γυμνάσιο. Γράψατε : Δεσποινὶδα Κάρμεν Σύλβα, Σῦρον».

Ὁ Δῆμος χαμογέλασε.

«Δεκαοχτὼ χρόνων κι' αὐτὴ — συλλογίστηκε — σὰν τὴ Φάννη Χάρολδ. Νἄχη ἄραγε καὶ τὴν ὁμορφιά της ; Γιατί ὄχι ; Ἡ νησιωτοπούλες μας εἶνε ὄμορφες. Αὐτὸ τὸ Αἰγαῖο ἔχει θησαυροὺς. Νὰ τῆς γράψω νὰ γελάσουμε ; Κι' ἐγώ, τάχα, εἶμαι ἕνα κορίτσι ἀνεπτυγμένο, δεκαοχτὼ χρόνων. Νὰ τῆς γράψω;»

Ἡ τσαχπίνικη αὐτὴ ἰδέα τοῦ ἄρεσε τοῦ Δήμου. Μιὰ φάρσα πές, ἀπὸ τὴν ὁποία κάτι μποροῦσε νὰ βγῇ... Ναί, καμμιὰ ὥρα ποὺ θἄχε κέφι, ἁμα γύριζε ἀπὸ τὴ Σύρα, θἄγραφε σ' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη ἕνα γράμμα καὶ θὰ περίμενε δικό της. Ἀπ' αὐτὸ θὰ ἔκρινε μὲ τί κορίτσι εἶχε νὰ κάνῃ. Κι' ἂν παρουσίαζε κανένα ἐνδιαφέρον, θὰ ἐξακολουθοῦσε. Κι' ἄλλη φορά, ὅταν ἦταν φοιτητής, εἶχε ἀνοίξει ἀλληλογραφία μ' ἕνα κορίτσι μακρινό. Εἶχε πολὺ γοῦστο, ὅσο δὲν τὸ γνώριζε. Ἀλήθεια, σὲ λίγο τὸ γνώρισε κι' ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπογοητεύθηκε. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο. Μὰ τί σημαίνει ; Ἡ Κάρμεν Σύλβα μποροῦσε ν' ἀξίζῃ.

Ἄρχισε νὰ τὴν φαντάζεται ἀπὸ τώρα. Κι' ἡ φαντασία του τῆς ἔδινε τὰ χαρακτηριστικὰ — τὸ μουτράκι, τὸ γέλιο καὶ τὸ κανονικὸ σῶμα τῆς Φάννη Χάρολδ. Δεκαοχτὼ χρόνων δὲν ἦσαν κι' ἡ δυό ; Ἴσιωσε τὸ παληόχαρτο, τὸ σχισμένο, τὸ δίπλωσε κανονικὰ σὲ τέσσερα, σὲ ὀχτώ, κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ φυλάξῃ στὸ πορτοφόλι του. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ ἦρθε μιὰ σκέψι : Μὴν ἦταν ἀπὸ παληὸ περιοδικό, περσυνό, προπέρσινο, παληότερο ; Ἄδικα τότε θἄκανε τὴ δοκιμή. Αὐτὴ ἡ Κάρμεν Σύλβα μποροῦσε τώρα νἄταν καὶ παντρεμένη, μὲ παιδιά !

Ξεδίπλωσε τὸ φύλλο καὶ τὸ ἐξέτασε προσεχτικά. Ἀλλὰ πουθενὰ δὲν βρῆκε οὔτε χρονολογία, οὔτε ἡμερομηνία, οὔτε κἂν τὸν τίτλο τοῦ περιοδικοῦ. Πάνω ἀπὸ τὶς δυὸ ἐκείνες σελίδες ἦσαν μόνο οἱ ἀριθμοί τους—115 καὶ 116—καὶ πέρα-πέρα, μέσα σὲ κορνίζες, οἱ τίτλοι τῶν περιεχομένων :

«Κινηματογραφικὰ νέα ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο — Ἀγγελίαι Ἀναγνωστῶν —Ἡ Ἀλληλογραφία μας».

Ὤ, διάβολε ! Ἔπρεπε νὰ τρέξῃ στὸν καπνοπώλη του. Θὰ εἶχε ἴσως τὸ ὑπόλοιπο τοῦ φυλλαδίου, ἀπ' ὅπου ἔσχιζε φύλλα γιὰ τύλιγμα, ἢ τοὐλάχιστον θἄξερε τ' ὄνομα τοῦ περιοδικοῦ κι' ἂν ἦταν ὁπωσδήποτε φρέσκο...

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν φώναξε στὸ γραφεῖο του ὁ προϊστάμενος. Ἦταν ἕνας παλαιὸς δικηγόρος, μακρυνός του συγγενής, ποὺ δυὸ χρόνια τώρα — ἀφότου σχεδὸν πῆρε τὸ πτυχίο του καὶ τὴν ἄδειά του — τὸν εἶχε βοηθό.

Ἤθελε νὰ τοῦ πῇ ἀκόμα μερικὰ γιὰ τὴν αὐριανὴ δίκη τῆς Σύρας. Τ' ἄκουγε ὁ Δῆμος, τὰ σημείωνε καὶ συλλογιζόταν :

«Θὰ πάω καὶ στὸν τόπο της. Τί σύμπτωσις ! Γιὰ φαντάσου νὰ τὴν ἰδῶ ἐκεῖ πέρα, νὰ τὴν γνωρίσω σὰν ἄνδρας, πρὶν τῆς γράψω σὰν κοπρίτσι ! Δύσκολο εἶνε ; Θὰ μείνω δυό, ἴσως καὶ τρεῖς ἡμέρες. Ὅποια γνωρίσω θὰ τὴν ρωτῶ : Ἡ Κάρμεν Σύλβα ;...».

Καὶ μόλις βρέθηκε λεύθερος, πῆγε στὸν καπνοπώλη του — ἕνα μικρομάγαζο στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ποὺ πουλοῦσε τσιγαρέττα ἀπ' ὅλα ὁρκωῶς». Προπάντων προμήθευε τὰ μαγαζάκια καὶ τὰ καφενεῖα τῶν χωριῶν, γι' αὐτὸ ἔβλεπε κανεὶς συχνά, παραθύρου του, ποὺ ἔπιανε ὅλη τὴ φάτσα — ἡ πόρτα ἦταν στὸν ἄλλο δρόμο — πελάτες μὲ βράκες καὶ μὲ τσαρούχια.

—Κύρ - Χρῆστο...

—Ὦ, καλημέρα σας, κύριε Κυριαζίδη !

—Πρωτήτερα μοῦστειλες τέσσερα πακέτα...

—Μάλιστα ! Μὴν ἔκαμα κανένα λάθος ;...

—Ὄχι, ὄχι, σωστά. Ἤθελα μόνο τὸ χαρτί, ποὺ μοῦ τὰ τύλιξες ;...

Τοῦ ἔδωσε τὸ φύλλο κι' ὁ κὺρ - Χρῆστος τὸ ξεδίπλωσε, τὸ κύτταξε κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς καὶ...στέ-

Ὁ Δῆμος χαμογέλασε...

νοχωρέθηκε πολύ. Τὸ κατάλαβε ἀμέσως πὼς ὁ πελάτης του εἶχε δρεῖ σ' αὐτὸ κάτι ποὺ τὸν ἐνδιέφερε, ἴσως καμμιὰ ἱστορία, ποὺ ἄρχιζε χωρὶς νὰ τελειώνῃ καὶ ποὺ θἄθελε νὰ βρῇ τὸ φυλλάδιο τοῦ περιοδικοῦ γιὰ νὰ τὴν διαβάσῃ ὅλη. Μὰ ποῦ νὰ θυμηθῇ ἀπὸ ποῦ τὄχε σχίσει ; Καὶ ποῦ καιρὸς νὰ ψάξῃ στὸ σωρὸ τῶν χαρτιῶν τοῦ τυλίγματος ; Ἕνα πλῆθος ἄνθρωποι περίμεναν μπροστὰ στὸ μάρμαρο.

—Δὲν θυμᾶμαι, κύριε Κυριαζίδη μου. Νά, ἀπὸ δῶ τὸ πῆρα. Θέλετε νὰ μπῆτε μέσα, νὰ κυττάξετε σεῖς ;

—Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Κάμε τὴ δουλειά σου, κὺρ - Χρῆστο...

Ὁ Δῆμος ξαναπῆρε τὸ παληόχαρτο καί, ἀπὸ τὴν πλαγινὴ πορτούλα, ποὺ ἔτρεξε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ὁ νεαρὸς ὑπηρέτης τοῦ κὺρ - Χρήστου, μπῆκε στὸ μαγαζάκι. Κι' ἐκεῖ, στὸ βάθος, ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ παληὰ καὶ σχισμένα φυλλάδια τῶν περιοδικῶν, ποὺ ὁ ὑπηρέτης τοῦ τἄφερνε λίγα - λίγα καὶ τ' ἀκουμποῦσε σὲ μιὰ καρέκλα.

—Τίποτα ! τίποτα !... Αὐτὰ πάρ' τα !...

—Ὁρίστε ἄλλα...

—Ὄχι ἐφημερίδες... μόνο φυλλάδια... τέτοια...

—Τελείωσαν. Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα.

Πουθενά, σὲ κανένα φυλλάδιο, σὲ κανένα ἀπομεινάρι φυλλαδίου, δὲν ταίριαζαν ἡ δυὸ ἐκεῖνες σελίδες... Ἦσαν ἀπὸ ἄλλο, ἄγνωστο περιοδικό, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πειὰ στὸ σωρὸ οὔτε ἴχνος του. Τυλίγοντας ὁ καπνοπώλης, θὰ τὸ εἶχε ἐξαντλήσει...

—Ἔ, τὸ βρήκατε ; ρώτησε μιὰ στιγμή, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του, ὁ καπνοπώλης.

—Ἄ, μπά ! Τί περιοδικὰ ἀγοράζεις συνήθως, κὺρ - Χρῆστο ;

—Μὲ τὴν ὀκά ; Ὅ,τι τύχῃ, ὅ,τι μοῦ φέρουν...

Κι' εἶτε τέσσερα-πέντε ὀνόματα περιοδικῶν. Ἀλλ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ εἶχε βρεῖ ἀτομεινάρια ὁ Δῆμος. Ἡ σελίδες ἐκεῖνες δὲν ἦσαν ἀπὸ κανένα. Τρέχα γύρευε τώρα ἂν ἦσαν ἀπὸ φρέσκο φυλλάδιο ἢ ἀπὸ παληό !...

Γιατί αὐτὸ μόνο ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ Δῆμος. Καὶ μ' ὅση προσοχὴ κι' ἂν ἐξέταζε τὸ παληόχαρτο, δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ, νὰ συμπεράνῃ. Δὲν θἄχαν περάσει πάλι τόσα χρόνια, ὥστε νὰ φθαρῇ τὸ χαρτὶ ἢ νὰ ξεθωριάσουν τὰ γράμματα. Αὐτὰ τ' ἀμεταχείριστα φυλλάδια τοῦ περιοδικοῦ, ποὺ μένουν ἀπούλητα καὶ πουλιοῦνται ὕστερα μὲ τὴν ὀκᾶ, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ φρέσκα, μπορεῖ ὅμως νὰ εἶνε καὶ πέντε χρόνων. Δὲν διακρίνεται καμμιὰ διαφορά.

Κι' ὁ Δῆμος βγῆκε ἀπ' τὸ μαγαζάκι «ἀπρακτος». Θἄταν....ὑπερβολικὸ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἔρευνά του καὶ στὰ γειτονικά. Μόνο τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ ἔφαγε στὸ σπίτι του καὶ ξαπλώθηκε ὕστερα ν' ἀναπαυθῇ, ξανάβγαλε τὸ «δοκυμέντο» ἀπ' τὸ πορτοφόλι του, ξανακύτταξε τὴ Φάννη Χάρολδ — ἄχ, τί ὄμορφη ! — καὶ ξαναδιάβασε ὅλες τὶς ἀγγελίες κι' ὅλη τὴν ἀλληλογραφία, μήπως ἔβρισκε τίποτα ποὺ νὰ τὸν διαφωτίσῃ.

Καὶ πραγματικῶς, κάτι βρῆκε : Ἕναν ὑπαινιγμὸ πολιτικοῦ γεγονότος, ποὺ εἶχε συμβεῖ πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ἄρα τὸ περιοδικὸ ἐκεῖνο δὲν μποροῦσε νἄναι ἀρχαιότερο. Ἡ φετεινό, ἢ περσυνό, ἢ τὸ πολὺ - πολὺ προπέρσινο. Ἔ, ἡ Κάρμεν Σύλβα δὲν θἄχε μεγαλώσει πολύ. Κι' ἐξαίρετα μποροῦσε ν' ἀλληλογραφῇ ἀκόμα μὲ «ἀνεπτυγμένα κορίτσια τῆς ἡλικίας της».

—Θὰ τῆς γράψω κι' ὅ,τι βγῇ ! εἶπε μέσα του ὁ Δῆμος.

***

Πῆγε στὴ Σύρα, ἀθώωσε τὸν πελάτη του — γιατί κατάφερε μὲ τὴν ἀγόρευσί του νὰ μεγαλοποιήσῃ τὶς «ἀμφιβολίες» — δὲν ἐγνώρισε, τὶς δυὸ μέρες ποὺ ἔμεινε, κανένα κορίτσι ποὺ νὰ μοιάζῃ τῆς Φάννη Χάρολδ, οὔτε ν' ἀκούσῃ στὸ ψευδώνυμο Κάρμεν Σύλβα, καὶ γύρισε στὴν Ἀθήνα, μὲ τὸ παληόχαρτο ἐκεῖνο φυλαγμένο πάντα στὸ πορτοφόλι του.

Νὰ ποῦμε πὼς τὄχε κιόλας ξεχάσει, δὲν θἄταν ἀλήθεια. Καμμιὰ φορὰ τὄβγαζε καὶ κύτταζε τὴ φωτογραφία τοῦ γκέρλ. Ὁ τύπος τοῦ ἄρεσε πολύ, τὄδειχνε μάλιστα καὶ στοὺς φίλους του.

Πουθενά, σὲ κανένα φυλλάδιο, δὲν ταίριαζαν ἡ δυὸ ἐκεῖνες σελίδες...

—Νὰ ἕνα πραγματικῶς ὡραῖο κορίτσι ! Ἂν ἔβρισκα καμμιὰ τέτοια ἐδῶ, θὰ τὴν ἔπαιρνα καὶ ἀπέναντι !

—Καὶ γιατί δὲν πᾶς στὸ Χόλλυγουντ, νὰ πάρῃς αὐτήν ; τοῦ ἀστειεύθηκε μιὰ μέρα κάποιος.

—Ἄ, φίλε μου ! Τὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶνε ἀπὸ δῶ στὴ Σύρα ! Κι' ἂν πάω καὶ τὴν βρῶ παντρεμένη, ἀραβωνιασμένη ἢ ἐρωτευμένη μὲ ἄλλον ;...

Στ' ἀστεῖα ἔδωσε κι' ὁ Δῆμος ἀπὸ τὴν ἀπάντησι. Ἀλλὰ — πέρα

σο μποροῦσε πιὸ καλλιγραφικά, μιμούμενος γράψιμο γυναικεῖο. Ποιὸς θἄβλεπε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ δὲν θἄβαζε στοίχημα πὼς εἶνε ἀπὸ κορίτσι ; Ἔτσι τελλάχιστο ἐνόμιζε ὁ Δῆμος. Καὶ τὄρριξε στὸ Ταχυδρομεῖο ὁ ἴδιος — δὲν ἤθελε νὰ δῆ ὁ ὑπηρέτης πὼς ἔγραφε σὲ κάποια Κάρμεν Σύλβα — καί.... περίμενε ἀπάντησι.

Τὶς ἀκόλουθες ἡμέρες, πρὶν ἀνοίξη τὰ γράμματα ποὺ λάβαινε ταχυδρομικῶς, τὰ κύτταζε πρῶτα ἀπ' ἔξω, μὴν ἔβλεπε γυναικεῖο γράψιμο. Κι' ὅταν τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε κανένα — εἴτε γιατί τοῦ ἔγραφαν γιὰ ὑποθέσεις τους καὶ γυναῖκες, εἴτε γιατί καὶ μερικοὶ ἄνδρες γράφουν κάπως γυναικεῖα — κύτταζε τὴν ταχυδρομικὴ σφραγίδα : Μὴν ἦταν ἀπὸ τὴ Σύρα ; Ἀλλὰ ὄχι. Πέρασε σχεδὸν μιὰ ἑβδομάδα καὶ κανένα γράμμα δὲν ἔλαβε ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται. «Δὲν θὰ ὑπάρχη πειὰ Κάρμεν Σύλβα, συλλογιζόταν. Ποιὸς ξέρει πόσο χρόνων ἦταν ἐκεῖνο τὸ φυλλάδιο τ' περιοδικοῦ !...».

Ἀλλὰ ξαναθυμόταν τὸ «πολιτικὸ γεγονός», ποὺ ἀναφερόταν ἐκεῖ, κι' ἡ ἐλπίδα του ξαναγύριζε : «Δὲν μπορεῖ νάναι πολὺ παληό. Ἡ Κάρμεν Σύλβα θὰ ὑπάρχη. Μόνο μπορεῖ νὰ μὴν ἔλαβε ἀκόμα τὸ γράμμα μου. Ποστ - ρεστάντ, δὲν τῆς τὸ πηγαίνουν στὸ σπίτι. Κι' ἴσως δὲν θὰ βγῆκε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, γιὰ νὰ περάση κι' ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖο. Μπορεῖ νάναι κι' ἄρρωστη... Ἐ, ἄμα γίνει καλά, θὰ βγῆ, θὰ τὸ λάβη καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήση !»

Καὶ νά, μιὰ μέρα ἔλαβε κι' ἕνα γράμμα, ποὺ ἀμέσως τοῦ φάνηκε... ὕποπτο. Ὁ φάκελλος κρέμ μὲ ἄσπρη γραμμίτσα, τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς λεπτά, στενόμακρα, γοητεύδη, μὲ τζίφρες — μόνο γυναῖκα μποροῦσε νὰ γράφη ἔτσι — κι' ἡ ταχυδρομικὴ σφραγίδα, καθαρότατη, μὲ τὴ λέξι «Σύρος». Μόνο ποὺ δὲν ἔλεγε πουθενὰ «Γιὰ τὴ δεσποινίδα Δανάη». Ἡ ἐπιγραφὴ ἦταν ἁπλῶς «κ. Δ. Κυριαζίδην, δικηγόρον» κτλ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸ Δῆμο νὰ πῆ μὲ χαρά :

—Τῆς Κάρμεν Σύλβα εἶνε !... Χωρὶς ἄλλο εἶνε τῆς Κάρμεν Σύλβα !... Ἀφηρημένη, θὰ ξέχασε νὰ σημειώση ἀπέξω γιὰ τὴ Δανάη. Ἀλλὰ τί σημαίνει ; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ δικηγόρος Κυριαζίδης ; Ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ...ἡ ἀηηψιά του, ἡ Δανάη ; Θὰ τὸ ἀνοίξω !...

Τὸ ἄνοιξε... μιὰ ματιὰ στὴν ὑπογραφή... ναί, ἦταν ἀπὸ ἐκείνη.... καὶ τὸ διάβασε.

Ἀλλὰ κανένα λάθος δὲν εἶχε γίνει, καμμιὰ ἀφηρημάδα : Τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν ὄχι πρὸς τὴ Δανάη, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιο, τὸν ...θεῖο της. Καὶ τοῦ ἔλεγε τ' ἀκόλουθα :

«Ἀξιότιμε κύριε,

»Εἶμ' ἕνα κορίτσι 18 ἐτῶν, ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὲ αὐστηρὲς ἀρχές, ποὺ μ' ἀρέσει ν' ἀλληλογραφῶ μὲ ἄγνωστές μου ὁμόφυλες καὶ συνομήλικες. Πρὸς τοῦτο δημοσεύω σὲ περιοδικὰ σχετικὲς ἀγγελίες κι' ἔχω τὸ ψευδώνυμο Κάρμεν Σύλβα. Ἔλαβα λοιπὸν προχθὲς κι' ἕνα γράμμα μὲ τὴν ὑπογραφὴ Δανάη —ψευδώνυμο ἴσως κι' αὐτὸ—ποὺ μοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικὰ καὶ ποὺ θὰ ἤθελα πολὺ ν' ἀπαντήσω — γιατί δὲν ἀπαντῶ σ' ὅλα ποὺ λαβαίνω, ἀλλὰ διαλέγω μόνο ὅσα μοῦ ἀρέσουν.

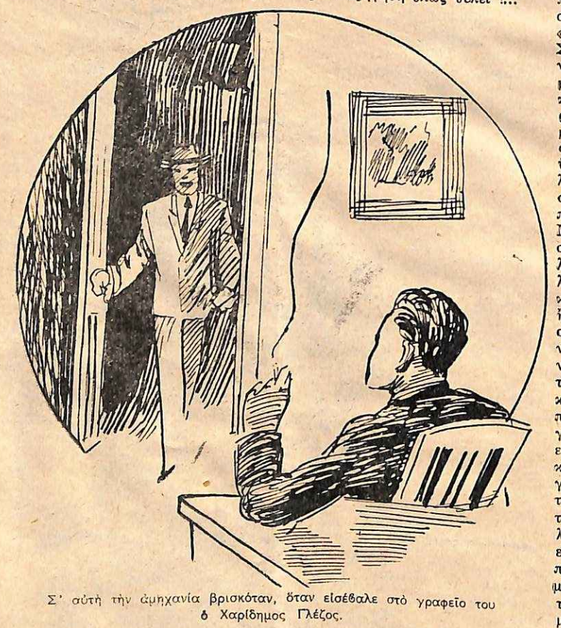
»Μοῦ γεννήθηκε ὅμως ἡ ὑποψία πὼς αὐτὴ ἡ Δανάη, ποὺ μοῦ γράφει πὼς εἶνε ἀνηψιά σας καὶ στ' ὀνομά σας θέλει νὰ τῆς διευθύνω τὰ γράμματά μου, εἶνε κάποιος φαρσὲρ ἄνδρας, ποὺ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ σκοπὸ — ἴσως γιὰ νὰ γελάση — μοῦ κάνει τὸ κορίτσι. Δὲν θὰ μοῦ ἦταν βέβαια εὐχάριστο νὰ πέσω θῦμα μιᾶς τέτοιας φάρσας καί, μόλις μοῦ γεννήθηκε ἡ ὑποψία, εἶπα νὰ μὴν ἀπαντήσω διόλου καὶ τελειώνει. Ἔπειτα ὅμως σκέφθηκα : "Αν κάνω λάθος ; Γιατί νὰ στερηθῶ μιὰ ἀλληλογραφία, ποὺ θὰ μοῦ ἦταν τόσο εὐχάριστη ; Γιατί νὰ χάσω τὴν εὐκαιρία ν' ἀποκτήσω μιὰ ἀκόμα μακρυνὴ φίλη, πού, καθὼς κρίνω ἀπὸ τὸ πρῶτο της γράμμα — ἂν εἶνε κορίτσι — ἔχει καὶ μεγάλη μόρφωσι καὶ ὡραῖα αἰσθήματα ; Πολλὰ κορίτσια ἔχουν κάπως ἀνδρικὸ τὸ γράψιμο καὶ κάπως ἀνδρικὴ τὴ σκέψι, κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὲ γέλασε...

»Τότε σκέφθηκα νὰ γράψω σὲ σᾶς, ὁλωσδιόλου ἰδιαιτέρως, καὶ νὰ σᾶς ρωτήσω : Ἔχετε πραγματικῶς καμμιὰ ἀνηψιὰ πού, εἴτε Δανάη λέγεται, εἴτε ἀλλέως, εἶνε 18 χρόνων καὶ τελείωσε τὸ Γυμνάσιο ; Σᾶς παρακαλῶ θερμότατα, ἀπαντῆστε μου. Θὰ μὲ βγάλετε ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀπορία καὶ ἀμηχανία. Καὶ βέβαια θὰ μοῦ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πὼς σεῖς, ὁ κ. Κυριαζίδης, ὁ δικηγόρος — καὶ ξέρω πὼς ὑπάρχει στὰς Ἀθήνας δικηγόρος μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα — θὰ γίνετε ἐνγνώσει βοηθὸς καὶ συνένοχος ἑνὸς φαρσέρ, ἂν εἶνε πραγματικῶς ἄνδρας ἡ Δανάη. Καὶ βέβαια θὰ τὸν ξέρετε, ἀφοῦ σεῖς θὰ τοῦ δίνατε τὰ γράμματά μου. Ποιὸς ξέρει τί ψέμμα θὰ σᾶς εἶπε, γιὰ νὰ σᾶς κάμη νὰ τὸ δεχθῆτε (ἴσως πὼς ἡ Δανάη αὐτὴ εἶνε ψευδώνυμο καμμιᾶς ἀδελφῆς του, καμμιᾶς ξαδέλφης του...). Ἀλλὰ τώρα ποὺ ξέρετε, ἔχετε, νομίζω, χρέος, σὰν τίμιος ἄνθρωπος, νὰ μὲ πληροφορήσετε. Καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς θὰ μοῦ προξενήσετε μιὰ μεγάλη χαρά, ἂν τυχὸν μπορεῖτε νὰ μοῦ γράψετε πὼς ἔκαμα λάθος. Σὲ τέτοια περίπτωσι, σᾶς παρακαλῶ πολύ, μὴν πῆτε τίποτα στὴν ἀνηψιά σας. Θἄταν περιττό..

»Σᾶς ζητῶ συγνώμην ποὺ σᾶς κάνω νὰ χάσετε πολύτιμο καιρό. Μὲ τιμή. Κ ά ρ μ ε ν Σ ύ λ β α (Ποστ-Ρεστάντ, Σῦρον)».

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ χτύπησε τὸ Δῆμο, ἄμα διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἦταν ἡ ἐξιτνάδα, ἡ διαίσθησι, ἡ ὀξύνοια τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ μπόρεσε νὰ διακρίνη κάτι τὸ ἀνδρικὸ «στὸ γράψιμό του καὶ στὴ σκέψι του» καὶ νὰ συλλάβη τὴν ὑποψία πὼς εἶχε νὰ κάμη μὲ ἄνδρα, μὲ φαρσέρ. Καὶ σκέφθηκε ἀμέσως :

—Ἄ ! τέτοιο κορίτσι δὲν εἶνε γιὰ φάρσες. Θὰ τῆς γράψω ἀμέσως ὡς Κυριαζίδης, πὼς καμμιὰ ἀνηψιὰ δὲν ἔχω — ἔτσι, ξερὰ - ξερά — καὶ νὰ μὴν ἀπαντήση καθόλου στὸ γράμμα, ποὺ ἐν ἀγνοίᾳ μου τῆς ἔστειλε κάποιος φαρσέρ... Θὰ παραξενευθῆ, βέβαια, πῶς ὁ φαρσὲρ αὐτὸς τόλμησε νὰ μεταχειρισθῆ τ' ὄνομά μου. Ἀλλὰ τί μὲ μέλλει !... Ἂς τὸ ἐξηγήση ὅπως θέλει !...

Σ' αὐτὴ τὴν ἀμηχανία βρισκόταν, ὅταν εἰσέβαλε στὸ γραφεῖο του ὁ Χαρίδημος Γλέζος.

Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ μετάνοιωσε.

—Γιατί, εἶπε, νὰ χάσω κι' ἐγὼ τὴν εὐκαιρία νὰ συνδεθῶ ὁπωσδήποτε μ' ἕνα τέτοιο κορίτσι ;... Ὡρισμένος ἀξίζει τὸν κόπο! Τὸ γράμμα της αὐτὸ πρὸς τὸν...θεῖο μου, μοῦ λέει πολλά, πολλά... Δὲ βαριέσαι ! Θὰ ἐξακολουθήσω τὴ φάρσα καὶ...ἐλπίζω νὰ μοῦ τὴν συχωρέση, ὅταν θὰ βρεθῶ μιὰ μέρα σὲ θέσι νὰ τῆς τὴ φανερώσω. Θὰ τῆς πῶ τότε ὅλη τὴν ἀλήθεια, κι' ἡ ἀλήθεια αὐτὴ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὴν κολακέψη. Καὶ ἂν θὰ μ' ἀγαπᾶ τότε σὰν κορίτσι, σὰν φίλη της, καὶ σὰν ἄνδρα, σὰν φίλο. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε... Καὶ τ' ἀποφάσισε.

Ὅλη ἡ δυσκολία ἦταν τώρα νὰ βρῆ κάποιον ποὺ νὰ τοῦ γράψη τὸ γράμμα. Γιατί δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ τὸ γράψη μὲ τὸ χέρι του. Ἡ Κάρμεν Σύλβα μπορεῖ ν' ἀναγνώριζε στὸ φυσικό, στὸ ἀπροσποίητο γράψιμό του, τὸ λίγο ἀλλοιωμένο γράψιμο τῆς Δανάης. Καὶ τότε πάλι θὰ ὑποπτευόταν ἢ καὶ θὰ συμπέραινε ἀσφαλῶς, πὼς ὁ δικηγόρος Κυριαζίδης κι' ἡ ἀηηψιά του ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο ! Ἀλλὰ ποιὸν ἀπ' τοὺς στενούς του φίλους μποροῦσε νὰ ἐμπιστευθῆ ;... Τὸ Χρῆστο ; τὸ Γιάννη ; τὸν Κώστα ; Αὐτοὶ θὰ τοὔλεγαν πὼς δὲν εἶνε «σοβαρὸς ἄνθρωπος», γιὰ νὰ κάνη τέτοια καὶ θὰ τὸν κορόϊδευαν πὼς ξαναμωράθηκε. Τὸ Νῖκο; Πολὺ ἐλαφρός ! Θὰ τὄλεγε σ' ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ γνώριζαν, κι' ἀκόμα θἄταν ἱκανὸς νὰ τοῦ κάμη φάρσα στὴ φάρσα, χαλάστρες !...

Σ' αὐτὴ τὴν ἀμηχανία βρισκόταν, ὅταν εἰσέβαλε στὸ γραφεῖο του μὲ φωνάρες, κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ Χαρίδημος Γλέζος, ἕνας φίλος οἰκογενειακός.

—Νά ! εἶπε, μόλις τὸν εἶδε. Τὸν εἶχα ξεχάσει, μὰ εἶνε ὁ μόνος κατάλληλος !...

Ἀλήθεια, ὁ Χαρίδημος Γλέζος ἦταν ἕνας «ἠλίθιος ἐκ γενετῆς», ὅπως ἔλεγαν ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν. Ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἠλιθίους ἐκείνους, ποὺ δίνουν πάντα «καλὲς ἐξετάσεις». Ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο βγῆκε μὲ «λίαν καλῶς». Ἀπὸ τὴ Νομικὴ Σχολὴ τὸ ἴδιο. Ἔπειτα, μὲ διαγωνισμὸ — πάλι «καλὲς ἐξετάσεις»— μπῆκε στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν ὡς ἀκόλουθος. Μιὰ μέρα μπορεῖ νὰ γινόταν καὶ πρέσβυς. "Αν μάλιστα — ἔλεγαν οἱ φίλοι του — οἱ πρέσβεις γινόνταν μὲ διαγωνισμό, θὰ εἶχε γίνει κιόλας. Ἀπὸ τοὺς ἠλιθίους τελοσπάντων ποὺ πᾶνε μπροστά. Καὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ πῆ πὼς δὲν ἔκανε τὴ δουλειά του. Μελετοῦσε, μάθαινε, καταλάβαινε, συζητοῦσε, ἐμβάθυνε. Ἀλλὰ ἠλίθιος ! Τυπικός, μηχανικός, σχολαστικός, ξερός, χωρὶς καμμιὰ δικὴ του σκέψη, καμμιὰ πρωτοτυπία ἢ πρωτοβουλία σὲ τίποτα. Μὲ τὶς φωνάρες του καὶ μ' ἕνα ὕφος σὰν νὰ ἐμπνεόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ νὰ ἐφεύρισκε κάτι σπουδαῖο, ἔλεγε τὶς μεγαλείτερες κοινοτοπίες τοῦ κόσμου. Εἶχε τὴ γνώμη του γιὰ τὰ πιὸ σοβαρὰ ζητήματα, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ γλωσσικὸ (φανατικός, ἐννοεῖται, καθαρευουσιάνος). Ἀλλ' ἀπὸ κόσμο, ἀπὸ ζωή, δὲν ἐσκάμπαζε γρύ. Μεγαλοποιοῦσε τὰ παραμικρότερα, παρεξηγοῦσε τὰ πάντα, φανταζόταν ἀνύπαρκτα καὶ γινόταν γελοῖος κάθε στιγμή. Ἕνα μόνο καλὸ εἶχε : Ἦταν ἴσιος, τίμιος ἄνθρωπος. Ἄμα σοῦ ἔδινε τὸ λόγο του, τοῦ ἐμπιστεύόσουν ἕνα μυστικό, μποροῦσες νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὄλεγε σὲ κανένα.

Ἡ οἰκογενειά του εἶχε μεγάλη φιλία μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ Κυριαζίδη. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Δῆμος τὸν εἶχε φίλο. Ἀλλοιώτικα βέβαια δὲν θὰ τὸν ἔκανε ποτέ. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἤρθε μιὰ περίστασι νὰ τοῦ χρησιμέψη. Μὲ τὴν ἠλιθιότητά του καὶ τὴν εὐπιστία του, ὁ Χαρίδημος θὰ ἔχαβε ὅ,τι κ' ἂν τοῦ ἔλεγε γιὰ τὴν Κάρμεν Σύλβα. Κι' οὔτε θὰ τὸν κορόϊδευε γιὰ τὴν «φάρσα» του, οὔτε θὰ μοῦ ἔκανε ἐπίσκεψι...

—Ἄ, γειά σου, Χαρίδημε, καὶ σὲ γύρευα !... Θέλω νὰ μοῦ κάμης μιὰ χάρι. Κάθησε.

—Ὅτι θές ! Ἔχεις τίποτα στὸ ὑπουργεῖο ;

—Ὄχι, ὄχι, κάτι ἄλλο. Τώρα θὰ σοῦ πῶ.

—Καλά. Διάβασες τὴν ἀγόρευσι τοῦ Κ*** στὴ Βουλή ; Γρὺ δὲν ξέρει ἀπὸ Ναυτικὸ Δίκαιο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος !...

—Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ δὲν δίνω πεντάρα. Τώρα ἔχω ἄλλα στὸ νοῦ μου. Νὰ σοῦ πῶ, μοῦ γράφεις, νὰ σοῦ ὑπαγορέψω, ἕνα γράμμα ; Δυὸ λόγια...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROBERT FRANCHEVILLE

Η ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, ἢ μᾶλλον — παρτὸν κιόλας ! — τρυφερές μου ἀναγνῶστριες κι' ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται : "Αν ἦταν δυὸ φορὲς δαιμόνιος στὴν τέχνη του ὁ νεαρὸς φωτογράφος Σάμ, ἡ νεαρὴ γυναῖκα του Παγκόα, ἦταν εἰκοσιδυὸ φορές... δαιμονισμένη !

Μόλις ἔκλεισαν παντρευθῆ. Εἶχαν περάσει ἀξέχαστες μέρες, τρία χρόνια ποὺ ἀγαπιόντουσαν μὲ πάθος, κι' ἐπειδὴ «ὅπιος ἀγαπάει... παιδεύεται» — σύμφωνα μὲ τὴν πασίγνωστη παροιμία — παντρεύτηκαν στὸ τέλος κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ παιδευτοῦν μὲ τὴ σειρά τους..

Μὲ τὰ ἰσχνὰ λείψανα τῶν οἰκονομιῶν του ὁ Σάμ, ἐνισχυμένα καὶ μὲ τὴν παχουλούτσικη προικοῦλα τῆς Παγκόα, ἄνοιξε φωτογραφεῖο στὴν ὁδὸν Τιμποῦ. Παράδεισος, μὰ τὴν πίστι σας, ἦταν αὐτὸ τὸ φωτογραφεῖο, καὶ προπάντων ὅταν βρισκόταν μέσα ἡ Παγκόα !

Τὸ ἀτελιὲ του βρισκόταν στὴν ταράτσα. Τζάμα ἀπὸ παντοῦ, καθὼς καὶ τὸ τζαμένιο ταβάνι του, τοῦδιναν φῶς καὶ λάμψι μοναδικὴ γιὰ φωτογραφεῖο. Καθὼς δὲ βρισκόταν κολλητὰ στὴν ταράτσα αὐτὴ τοῦ ἀτελιὲ κι' ἕνας οὐρανοξύστης δυόμισυ μέτρα ψηλότερός της, ἐμποδίζε ὁλημερὶς τὸν ἥλιο, κι' ἔτσι ἡ εὐνοϊκὲς συνθῆκες τῆς δουλειᾶς γινόντουσαν ἀκόμη πιὸ μοναδικές.

Ἡ Παγκόα ἦταν ἡ ψυχὴ κι' ὁ προστάτης ἄγγελός της ἐκεῖ μέσα. Μὲ ἰχνη μουσικοῦ ταλέντου προικισμένη, καθὼς καὶ μὲ γενναία δόσι τετραπέρατου διαβολοθηλυσιμοῦ, εἶπε μιὰ μέρα στὸν μικρούλη της Σάμ :

— "Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, μικρούλη μου Σάμ... Μᾶς χρειάζεται χωρὶς ἄλλο στὸ ἀτελιὲ κι' ἕνα γραμμόφωνο... Ἡ μουσικὴ ἄλλοτε μᾶς κεντρίζει, κι' ἄλλοτε μᾶς μουδιάζει... Ἄλλοτε μᾶς κομπιζει, κι' ἄλλοτε μᾶς ξυπνάει... Ἄλλοτε μᾶς ἀγριεύει, κι' ἄλλοτε μᾶς ἡμερεύει... Σκέψου λοιπὸν πόσο θὰ μᾶς βοηθήση στὴ δουλειὰ ἕνα καλὸ γραμμόφωνο μ' ἐκλεκτὲς πλάκες...

Ὁ Σὰμ τὴν κύτταξε μ' ὁλάνοιχτα μάτια. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν εἶχε καταλάβει, μὰ ἡ Παγκόα δὲν θύμωσε γι' αὐτό. Τὴν ἐφθανε τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Σάμ της ἦταν ἕνα καλόκαρδο καὶ ρωμαλέο παλληκάρι, καὶ δὲν τὴν ἔνοιαζε καὶ τόσο ἂν μέσα στὸ κρανίο του βρισκόταν στὴ θέσι του μυαλοῦ, τραχανᾶς κακοβρασμένος !

— Βλέπω, μικρούλη μου Σάμ, ἐξακολούθησε, πὼς ὅσο κι' ἂν φλυαρήσω δίνοντάς σου ἐξηγήσεις, δὲν θὰ μὲ πολικαταλάβης πάλι... "Ασε με λοιπὸν νὰ τὰ βολέψω μόνη μου καὶ νὰ σὲ παρατέκω στὴ δουλειά, ὅσο νὰ μπῆς στὸ νόημα... Ἐλπίζω πὼς σὲ ἐννέα μῆνες θὰ μπορέσω νὰ σὲ δασκαλέψω ὅπως πρέπει, γιὰ νὰ μπορῆς κατόπιν νὰ ἐνεργῆς καὶ μόνος σου...

Πραγματικά, τὴν ἴδια μέρα κιόλας, ἕνα καλὸ γραμμόφωνο κι' ἀρκετὲς πλάκες, διαλεγμένες ἀπ' τὴν τετρατέρατη Παγκόα, μπῆκαν φριμιβεϊτικὰ στὸ ἀτελιὲ τοῦ δαμιονίου φωτογράφου καὶ τοποθετήθηκαν φριμιβεϊτικότερα πλάι στὸ φωτογραφικὸ μηχάνημα.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ ἡ Παγκόα ἀνέλαβε κιόλας καθήκοντα. Κατὰ τὶς 8 1)2 ἡ ὥρα, ἕνας γλεντζὲς ξενύχτης ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του. Τάφλα στὸ μεθύσι, καθὼς τραβοῦσε γιὰ ὕπνο τρεκλίζοντας, ἔβλεπε τοὺς ἄλλους, τοὺς βιαστικοὺς γιὰ τὴν πρωϊνὴ δουλειά τους, μὲ ἀγέφωχη ματιά. λὲς κι' ἦσαν μυῖγες.

Κατσουφιασμένος λοιπόν, κορδωμένος ὅσο μποροῦσε, καὶ μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια του ἀπὸ βαθύτατη περιφρόνησι πρὸς τὸ σύμπαν, ἀνέβηκε τὶς σκάλες τοῦ φωτογραφείου καὶ τραώλισε στὴ χαμογελαστὴ καὶ πρόθυμη Παγκόα :

— "Ηρ... Ἤρθα νά... νὰ ποζάρω... Θέ... θέλω... μισ... ντουζίνα !...

Μελιστάλαχτη ἡ ζαχαρούχισμένη Παγκόα, βιάστηκε ν' ἀποκριθῆ :

— Καὶ κάνατε φαιμάσια, κύριέ μου... Θἄναι κρῖμα τέτοιο πορίσιμο πρωτότυπο ὅπως ἐσεῖς, νὰ μὴν ἔχη τοὐλάχιστον ἕξη ντουζίνες — κ' ὄχι μισὴ μονάχα — περισσότερα... ἀντίτυπα !

Κολακευμένος ὁ πηγαινοερχόμενος σὰν ἐκκρεμὲς πελάτης, κορδώθηκε περισσότερο κι' εἶπε :

— Κα... καλὰ τὰ λές... πι... πιτσοῦνι μου ! Δέ... δέκα... ντουζίνες βγάλε !

Ἡ Παγκόα, τρίβοντας μυστικὰ τὰ χέρια της ἀπὸ χαρά, τὸν φρόνιασε κατάλληλα ἀντίκρυ στὸν φωτογραφικὸ φακό. Στάθηκε ὅμως ἀδύνατο νὰ τοῦ στήση ψηλὰ τὸ βαρὺ ἀπ' τοὺς ἀτμοὺς τοῦ κρασιοῦ κεφάλι του, κ' ὅταν τὸ κατάφερνε γιὰμιὰ στιγμή, τὰ μάτια του μισόκλειναν ἀπὸ τὴ ζάλη τῆς κραιπάλης.

Εἰς ἐνέργειαν παρευθὺς τὸ γραμμόφωνο, καὶ μάλιστα μὲ τὸ κατάλληλο στὴν περίστασι — κατὰ τὴν κρίσι τῆς ψυχολόγου Παγκόας — μουσικὸ κομμάτι. Ἡ δυὸ πλάκες — φωτογραφικὴ καὶ φωνογραφική — τοποθετήθηκαν στὸ λεπτό. Κι' ἐνῶ ἡ προκλητικὲς νότες τοῦ «"Ας ποῦμε... ἂς ποῦμε...» τῆς Τραβιάτας κέντριζαν τὸν μεθύστακα πελάτη, καὶ τὸν ἔκαναν νὰ σηκώση ψηλὰ ἠλεκτρισμένος καὶ ἐνθουσιασμένος τὸ κεφάλι του, ἕνα «κλίκ !» ἀπότομο ἀκούστηκε.

Ἡ δουλειὰ τελείωσε, ὁ «σεφτὲς» ἦταν θαυμάσιος, κι' ἡ Παγκόα, τσεπώνοντας τὴ γενναία προκαταβολή, ἄρχισε νὰ περιμένη καὶ δεύτερο κελεπούρι.

Δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Ἦταν ὁ ἀντικρυνὸς μισότρελλος γηραλέος κύριος, ὁ πασίγνωστος στὴ μικρομαρίδα καὶ στοὺς ἐργάτες τῶν ἐρνοστασίων κ. Εὐριπίδης Μπολσεβίκ, ἕνα ἀπ' τὰ μαχητικώτερα κι' ἀγριώτερα στελέχη τοῦ ριζοσπαστικοσοσιαλκομμουνιστικοῦ κόμματος τοῦ Παρισιοῦ...

Ἡ Παγκόα ὅμως στὴν ἐμφάνισί του — πγ ! ὁ γεροτσιφούτης ! δὲν ἔδειξε καὶ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Τὸν ὑποδέχτηκε ὅπως εὐγενικά, καὶ τὸν ρώτησε τί ἐπιθυμοῦσε.

Ὁ κ. Μπολσεβίκ, κυττάζοντάς την μὲ αἰμοδιψὴ ματιά — λὲς κι' ἔβλεπε μπροστά του τὴ μισητὴ «μπουρζουαζία» — ἀποκρίθηκε μὲ μανιακὲς χειρονομίες :

— Γειτόνισσα, ἔχουμε ἐκλογὲς μεθαύριο κι' εἶμαι ὑποψήφιος τοῦ κόμματός μου... Μιὰ φωτογραφία θέλω μονάχα, γιὰ νὰ τὴν βγάλω κλισέ... Ἂν τὴν πετύχης ὅπως τὴ θέλω, θὰ σὲ πληρώσω γενναία... Κανένας φωτογράφος δὲν μ' εὐχαρίστησε ὡς τώρα καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκα νὰ ὑποστηριξω ἐσένα τὴ γειτόνισσα... Τί λές, θὰ τὰ καταφέρης ;...

— Δηλαδή, τί εἴδους πόζα θέλετε, κύριε Μπολσεβίκ ;

Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε :

— «Σύντροφε» νὰ μὲ λὲς ἄλλοτε κι' ὄχι «κύριε», συντρόφισσα... Νά, θέλω νὰ μὲ πετύχης ἄγριον, πολεμικόν, τρομερόν... Σὰν νἄχω σταθῆ στὸ χέρι καὶ νὰ σφάζω μπουρζουάδες, πέφτοντας ἀνάμεσά τους μὲ λύσσα... Αὐτὴ ἡ πόζα ἔχει πέρασι σήμερα, στὸ κόμμα μου !

Ἡ Παγκόα μειδίασε μυστηριωδῶς. Τὸν τοποθέτησε ἀντίκρυ στὸ φακό, κι' ἔβαλε πλάι στὴν πολυθρονίτσα του ἕνα τραπεζάκι. Ἐπάνω στὸ τραπεζάκι ἀκούμπησε δυὸ ἀρχειομαρξιστικὰ «Εὐαγγέλια», κι' ἐπάνω σ' αὐτὰ τοποθέτησε μὲ πεποίθησι τὸ ξερακιανό του χέρι ὁ «σύντροφος» Μπολσεβίκ, ἐνῶ τὸ ἄλλο τύχασε στὸ κουμπωμένο ἄνοιγμα τῆς βελάδας του.

Ἡ Παγκόα κατόπιν τοῦ συνέστησε ἀκινησία καὶ προσοχή, κι' ἔβαλε στὸ γραμμόφωνο τὴν πλάκα τοῦ «Κερανὸς θὰ γινῶ καὶ θὰ πέσω...» τοῦ Ριγολέττου.

Ποιὸς εἶδε τὸν Θεὸ καὶ δὲν τὸν φοβήθηκε ! Στὶς τρομερὲς καὶ βαρειὲς νότες τοῦ περιφήμου αὐτοῦ τραγουδιοῦ, ὁ «σύντροφος» Μπολσεβίκ ἄνεψε κι' ἀγρίεψε. Τὰ μάτια του πετάχτηκαν γλαρά, τὰ φρύδια του ζάρωσαν τρομακτικά, καὶ τὸ βλέμμα του σπαθοβόλησε. Λὲς καὶ κρατοῦσε στὰ συσπασμένα χέρια του γιαταγάνι κι' ἔπεφτε «σὰν κεραυνὸς» κι' αὐτὸς στὴν «μπουρζουαζία». σφάζοντας ἀμείλιχτα !

Μὰ πρὶν προλάβει νὰ ἀκουστῆ τὸ «κλίκ !» τῆς Παγκόα, καὶ πρὶν ἐπίσης προλάβει νὰ πέση σὰν κεραυνὸς ὁ σύντροφος Μπολσεβίκ στοὺς μπουρζουάδες, ἕνας σατανικὸς θόρυβος σπασμένων τζαμιῶν ἀντήχησε κι' ἕνας ἄλλος «κεραυνὸς» ἔπεσε βαρειὰ ἐπάνω στὸ γραμμόφωνο !

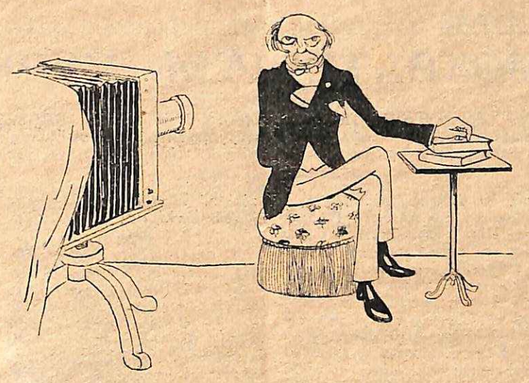
Ἀπερίγραπτη σύγχυσι ἐπακολούθησε. Ὁ ὑποψήφιος τοῦ μαχητικοῦ ριζοσπαστικοσοσιαλκομμουνιστικοῦ κόμματος τόβαλε στὰ πόδια τρομαγμένος, ἡ Παγκόα λιποθύμισε, κι' ὁ μαχιμοῦλης Σὰμ τινάχτηκε ἀπ' τὸ ραχάτι του κρεββατιοῦ του καὶ φάνηκε στὸ ἀτελιὲ μὲ τὶς πυτζάμες, τρίβοντας τὰ μάτια του κατάπληκτος.

Τί εἶχε συμβῆ ; Ἁπλούστατα, κάτι, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαιώνει κατηγορηματικώτατα τὶς μουσικὲς θεωρίες τῆς Παγκόα, ἐπειδὴ τῆς ἐπιδράσεως — δηλαδὴ — τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων» !

Μὲ ἄλλα λόγια, τὴν ὥρα ποὺ παίζε τὸ γραμμόφωνο στὸ ἀτελιέ, ἕνας ἐργάτης ἐπισκεύωνε τὴν ταινιόδα τοῦ πλανοῦ οὐρανοξύστη, ἀνεβασμένος στὴ κεραμίδα. Στὸ μισητὸ ἐκεῖνο «Κερανὸς θὰ γινῶ καὶ θὰ πέσω !...» ἐνθουσιάστηκε κι' αὐτός, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἑαυτό του γιὰ κεραυνό, καὶ δίχως πολλὰ χασομέρια, ἀποφάσισε νὰ...πέση !...

Τὰ συμβάντα τὴν ἑξερε : Ἡ τζαμένια στέγη τοῦ ἀτελιὲ ἔγινε θρύψαλλα ἀπ' τὸν πρωτότυπο αὐτὸν κεραυνὸ κι' ὁ ἴδιος τὴ γλύτωσε μόνον μὲ δυὸ πλευρὰ σπασμένα, ἀφοῦ ἐντούτοις ξεκολίασε τὸ ἄδειο κι' ἄτυχο γραμμόφωνο !...

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Παγκόα τράβηξε γιὰ τὴν κουζίνα...

Τὸν τοποθέτησε ἀπέναντι στὸ φακό, σὲ μιὰ πολυθρονίτσα...

Ξεκολίασε τὸ ἄδειο κι' ἄτυχο γραμμόφωνο...

ΕΝΑΣ ΦΟΒΕΡΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΤΩΝ ΠΥΡΗΝΑΙΩΝ

Ἡ ἐγκληματικὴ σταδιοδρομία τοῦ Σάρντα Τραζίν. Πῶς δραπέτευσε ἀπ' τὶς φυλακές. Πῶς σκότωσε ἕνα συγκατάδικό του καὶ τρομοκράτησε μιὰ ὁλόκληρη περιφέρεια. Τ' ἀλλεπάλληλα κακουργήματά του. Μὲ τί ἔξυπνο κόλπο συνέλαβε ἕνας δήμαρχος τὸ δελοφόνο. Ἡ καταπληκτικὴ ἀπάθεια τοῦ Τραζίν μπροστὰ στὸ δικαστήριο. Ὁ θάνατός του στὰ κάτεργα τῆς Τουλών, κλπ.

Ὁ μῆνα αὐτὸν, κλείνουν ἑβδομήντα πέντε ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε στὰ κάτεργα τῆς Τουλὼν ὁ Σάρντα Τραζίν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ αἱμοσβόρους ἐγκληματίες τῆς Γαλλίας, κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τρομοκρατήσει ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια τῶν Κεντρικῶν Πυρηναίων.

Ὁ Τραζὶν ἄρχισε τὴν ἐγκληματική του σταδιοδρομία στὰ 1837, τραυματίζοντας θανάσιμα, γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, ἕνα χωριανό του ἀπὸ τὸ Λεσέρ. Γιὰ τὴν πρᾶξι του αὐτὴ καταδικάστηκε πέντε χρόνια φυλακή. Σ' ἕνα κελλὶ τῶν φυλακῶν τοῦ Φουά, στὶς ὁποῖες τὸν εἶχαν μεταφέρει, ὁ Σάρντα γνωρίστηκε καλὰ μὲ κάποιο Θεόδωρο Σαρτρέ, ἕνα ἄλλον ἐπικίνδυνο κακοποιὸ καὶ μαζὶ συμφωνήσανε νὰ δραπετεύσουν.

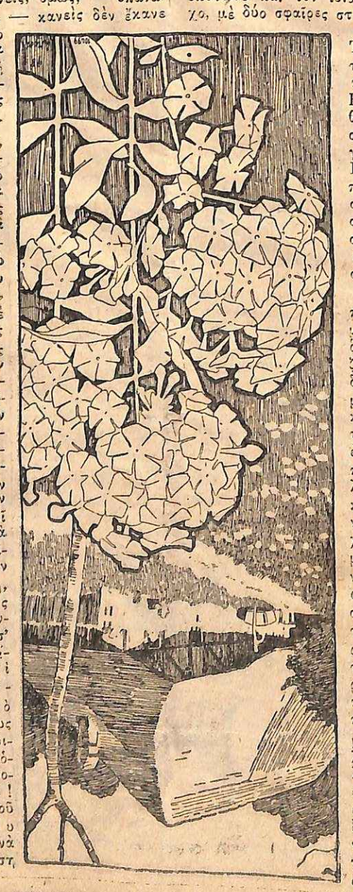
Οἱ δύο σύντροφοι, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς σκέψεις, σοφίστηκαν νὰ φτειάξουν μὲ τὴν ὑφὴ τοῦ στρώματός των ἕνα μακρὺ σχοινί, τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ κατέβουν ἀπὸ τὸ ψηλὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ τους στὴν ἐξωτερικὴ αὐλὴ τοῦ κτιρίου τῶν φυλακῶν. Πῶς τὰ κατάφεραν ὅμως νὰ βροῦν τὴ λίμα, μὲ τὴν ὁποία πριονίσαν τὰ κάγκελα τοῦ παραθυριοῦ; Τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ σημεῖο δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ διαλευκάνουν ἡ ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν ἀργότερα. Μυστήριο ἐπίσης παρέμεινε πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ προμηθεύτηκαν ἕνα μαχαίρι — τὸ μαχαίρι ποὺ βρέθηκε ἀργότερα, μετὰ τὴν ἀπόδρασι τῶν δύο κακοποιῶν, καρφωμένο στὴν καρδιὰ τοῦ σκοποῦ, ποὺ φύλαγε στὴν ἐξωτερικὴ αὐλὴ τῶν φυλακῶν.

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὁ Σάρντα καὶ ὁ Σαρτρὲ κατώρθωσαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὸ κελλί τους, μιὰ σεληνόλουστη μαγιάτικη νύχτα τοῦ 1838, ἀφίνοντας πίσω τους, ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ ἀπὸ λίγο, τὸ πτῶμα ἑνὸς φρουροῦ...

Τὸν ἑπόμενο μῆνα, δυὸ χωριανοὶ ἀνεκάλυπταν σ' ἕνα δάσος τὸ πτῶμα τοῦ Σαρτρέ, μὲ τὴν κοιλιὰ ἀνοιγμένη ἀπὸ ἕνα μυτερὸ ὄργανο. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἐθεωρήθη τότε μυστηριῶδες. Ὁ ἀναγνώστης μας ὅμως δὲν θὰ δυσκολευτῇ βέβαια νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ Σάρντα Τραζὶν ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ ξέκανε τὸν δραπέτη γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως κάποτε νὰ τὸν προδώσῃ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Τραζὶν ξεφορτώθηκε τὸ σύντροφό του, ἄρχισε νὰ περιφέρεται, μόνος κι' ἐλεύθερος, στὰ Κεντρικὰ Πυρηναῖα. Μιὰ σκέψι μονάχα τὸν κατεῖχε τότε: Πῶς νὰ ἐκδικηθῇ ἐκεῖνον, ποὺ τὸν εἶχε στείλει στὴ φυλακή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἦταν ὁ δήμαρχος τοῦ Λεσέρ, ὁ Γουλιέλμος Πίκ, ὁ ὁποῖος κατέθεσε στὴν ἀστυνομία τὸν Σάρντα καὶ ὁ ὁποῖος στάθηκε ὁ κύριος αἴτιος τῆς συλλήψεως τοῦ κακούργου. Ὁ Τραζίν, λοιπόν, ἔκανε ὅσο νὰ ἐκδικηθῇ τὸ δήμαρχο τοῦ χωριοῦ του. Τὰ αἱμοβόρα, ὅμως, ἐνστικτα τοῦ Σάρντα ζητοῦσανε ν' ἀγκαλιάσουν στὴν ἐκδικητικὴ μανία τους ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια τοῦ Πίκ — γιατὶ νὰ κάνουν ἐξαίρεσι οὔτε γιὰ τοὺς ὑπηρέτες τους!...

Τὸ καταπληκτικώτερο στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ εἶνε ὅτι κανεὶς ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Πὶκ δὲν σκέφτηκε νὰ καταγγείλῃ τὸ Σάρντα ἢ, τοὐλάχιστον, νὰ λάβῃ ἀμυντικὰ μέτρα κατὰ τοῦ κακούργου, ἂν καὶ ὁ δραπέτης εἶχε στείλει σ' ὅλους ἀπειλητικὰ γράμματα, μὲ φαρδειὰ -πλατειὰ τὴν ὑπογραφή του! Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ γεωργοί, ποὺ ἐργαζόντουσαν στὰ χωράφια ἢ στὰ βοσκοτόπια τοῦ Πίκ, ἔλαβαν ἐπιστολὲς ἀπὸ τὸν Τραζίν. Κανείς, ὅμως, — ἐπαναλαμβάνουμε, — κανεὶς δὲν ἔκανε τὸ παραμικρὸ διάβημα γιὰ νὰ συλληφθῇ ὁ ἐπικίνδυνος αὐτὸς κακοποιός!...

Ὁ τρόμος, ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει ὁ Σάρντα ὄχι μονάχα στοὺς Πὶκ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δούλευαν κοντά τους, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν τῶν Κεντρικῶν Πυρηναίων, ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ὁλόκληρα χρόνια ὁ Τραζὶν περιφερόταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρὶς νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὸν συλλάβῃ, τρώγοντας τὰς καὶ βρίσκοντας ἄσυλο σ' ὅλα τὰ σπίτια... καὶ προστατευόμενος ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς χωρικούς, τοὺς ὁποίους τρομοκρατοῦσε!

Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν μποροῦνα τὸ χωρέσῃ αὐτὸ κι' ὅμως ὅσα σᾶς λέμε εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια!

***

Τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀπειλῶν τοῦ Σάρντα δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν... Οἱ Πὶκ δὲν μπορούσανε πειὰ νὰ βροῦν καινούργιους ἐργάτες γιὰ τ' ἀμπέλια τους, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν δεχόταν νὰ δουλέψῃ κοντά τους. Καὶ ὁ φόβος ὅλων ἔφτασε στὸ κατακόρυφο ὅταν ἕνας ἱπποκόμος των, Βαπτιστῆς Ρουζὼ ὀνόματι, ἕνας γέρος ἑβδομήντα ἑνὸς χρόνων, βρέθηκε νεκρὸς μὲ τὸ κεφάλι πολτοποιημένο ἀπὸ κτυπήματα μὲ τὸν ὑποκόπανο ἑνὸς τουφεκιοῦ. Πρὶν προφτάσουν οἱ Πὶκ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὸν τρόμο, στὸν ὁποῖο τοὺς ἔρριξε ὁ φόνος αὐτὸς — ἀρχὴ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀπειλῶν τοῦ Τραζίν, — βρισκότανε δολοφονημένος καὶ ὁ πατέρας τοῦ Γουλιέλμου Πίκ, τοῦ δημάρχου τοῦ Λεσέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταγγείλει πρὶν ἀπὸ χρόνια τὸ Σάρντα. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἕνα ἀμυστηριῶδες χέρι σκότωνε καὶ τὸν ἴδιο τὸ δήμαρχο, μὲ δύο σφαῖρες στὴν καρδιά!

Ὁ Σάρντα Τραζὶν κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσί του! Εἶχε πῆ ὅτι θὰ ξεκληρίσῃ τὴν οἰκογένεια τῶν Πὶκ. Καὶ προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ στὴν ἐκτέλεσι τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων του!

Πρὸ τοῦ περάσῃ ἕνας μῆνας, ὅλοι, ὅσοι ἐργαζόντουσαν σὲ διάφορα κτήματα τῆς οἰκογενείας τῶν Πὶκ, ἐγκατέλειπαν τὴ δουλειά τους καὶ πήγαιναν σὲ ἄλλα χωριά, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι ἴσως νὰ ἐρχότανε μιὰ μέρα κ' ἡ δική τους ἡ σειρά... Δὲν ὑπῆρχε, βλέπετε, καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὅλους τοὺς φόνους τοὺς εἶχε διαπράξει ὁ Σάρντα Τραζίν, γνωστὸς πειὰ σ' ὅλη τὴν περιφέρεια μὲ τὸ ὄνομα «ὁ Τρομοκράτης τῶν Πυρηναίων».

Μπροστὰ στὴν ἀφόρητη αὐτὴ κατάστασι, ὁ Πλουγκούλμ, ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς Τουλούζης, — ὁ ὁποῖος διεκρίθη ἀργότερα σὲ πολλὲς ἐγκληματικὲς ὑποθέσεις, ἐκτελῶντας μόνος του καθήκοντα ἀστυνομικοῦ καὶ ἀνακριτοῦ, — ἀποφάσισε νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν περιφέρεια τῶν Κεντρικῶν Πυρηναίων ἀπὸ τὸ ἀπειλητικὸ φάσμα τοῦ Τραζίν. Ὁ εἰσαγγελεὺς αὐτός, καταλαβαίνοντας πὼς ἡ ἀστυνομία ἦταν ἀνίκανη νὰ συλλάβῃ μόνη της τὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν κακοποιό, κατήρτισε ἕνα στρατιωτικὸ σῶμα ἀπ' ἐθελοντάς, κατοίκους ὅλους τῶν Πυρηναίων, μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς του καὶ ἄρχισε νὰ κυνηγᾷ τὸν Τραζὶν στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια... Μὰ ὁ Σάρντα ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀσύλληπτος. Γλυστροῦσε σὰν γέλι μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν διωκτῶν του.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐπιτύχουν οὔτε ἡ ἀστυνομία, οὔτε οἱ ἐθελονταὶ τοῦ εἰσαγγελέως Πλουγκούλμ, — νὰ συλλάβουν δηλαδὴ τὸν τρομοκράτη, — τὸ κατώρθωσε ὁ δήμαρχος ἑνὸς χωριοῦ τῶν Πυρηναίων, χάρις σ' ἕνα ἔξυπνο κόλπο του.

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι στὸ μεταξὺ ὁ Σάρντα Τραζὶν εἶχε καταλάβει καὶ μόνος του πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ περιφέρεται ἐπ' ἀπειρον στὰ Κεντρικὰ Πυρηναῖα καὶ ὅτι θάρχότανε μιὰ μέρα πού, εἴτε ἀπὸ δική του ἀδυναμία, εἴτε ἀπὸ προδοσιά, θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν καταδιωκτικῶν ἀποσπασμάτων. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ, λοιπόν, αὐτὸν τὸν κίνδυνο — ἤξερε, βλέπετε, τί τιμωρία τὸν περίμενε, — ἀποφάσισε νὰ ἐξαφανιστῇ ὄχι μακράν ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ Γαλλία, νὰ πάῃ στὸ μεγαλύτερη ἀσφάλεια.

Γιὰ νὰ μπορέσῃ, ὅμως, νὰ μετακινηθῇ, τοῦ ἦταν ἀπαραίτητο τὸ ἀποκτήσῃ διὰ μιᾶς μεθόδου στὴν ὁποία εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη εἰδικότητα· διὰ τοῦ ἐκβιασμοῦ. Εἰδοποίησε τὸν Μπερτρὰν Ζουλέ, δήμαρχο ἑνὸς χωριοῦ, πὼς ἤθελε ἀπὸ αὐτὸν ἕνα διαβατήριο μὲ ψεύτικο ὄνομα — εἰδεμή... Καταλαβαίνετε, βέβαια, μὲ τί ἀπειλὲς τελείωνε ὁ Σάρντα τὴν ἐπιστολή του...

Ὁ Μπερτρὰν Ζουλὲ κατάλαβε πὼς βρῆκε τὴν μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ μπορέσῃ, ἐπὶ τέλους, νὰ συλλάβουν τὸν ἐπικίνδυνο τρομοκράτη. Ἔφτανε μονάχα νὰ φερθῇ μὲ μεγάλη σύνεσι, νὰ ὑπολογίσῃ καλὰ καὶ τὴν παραμικρὴ κουβέντα του, καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησί του, γιατὶ ὁ Τραζὶν δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ πέφτουν εὐκολα σὲ παγίδα. Καὶ ὁ δήμαρχος, ὕστερα ἀπὸ ὥριμη σκέψι, κατέστρωσε ἕνα πραγματικὸ «σχέδιο δράσεως». Στὴν ἀρχὴ ἔφερε ἀντιρρήσεις τοῦ Σάρντα, λέγοντας πὼς ἦταν πρόθυμος νὰ τοῦ δώσῃ τὸ διαβατήριο, ποὺ τοῦ ζητοῦσε, μὲ μιὰ ὅμως ἀμοιβή. Ὁ Τραζὶν διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴ φιλοχρηματία τοῦ Μπερτρὰν Ζουλέ, μά, τέλος, ἀναγκάστηκε νὰ ὑπογωρήσῃ... Κι' ἔδωσε τοῦ δημάρχου ἕνα ραντεβοῦ, γιὰ νὰ συζητήσουν καλύτερα τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

Τὴν ὡρισμένη ὥρα, ὁ Τραζὶν ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τοῦ Ζουλέ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ὁ δήμαρχος εἶχε βάλει τρεῖς ἀνθρώπους του νὰ περιμένουν στὴ διπλανὴ κάμαρα, ἕτοιμους νὰ ἐπέμβουν μόλις θὰ τοὺς εἰδοποιοῦσε. Ὡστόσο, ὁ Σάρντα θεώργησε ἀπαραίτητο νὰ λάβῃ ὡρισμένα προφυλακτικὰ μέτρα.

—Εἶμαι ὁ ἐξάδελφος τοῦ Σάρντα, εἶπε στὸ δήμαρχο, μὰ τοῦ μοιάζω πολύ. Μπορεῖς λοιπὸν νὰ ἑτοιμάσῃς ἀμέσως τὸ διαβατήριο, μὲ τὰ δικά μου γαρακτηριστικά.

Τὸ «χονδροειδὲς» αὐτὸ τέχνασμα δὲν ἐξαπάτησε τὸν Ζουλέ. Μὰ ὁ δήμαρχος ἄρχισε, σοβαρώτατα καὶ ἀπαθέστατα, νὰ γράφῃ σ' ἕνα διαβατήριο τὰ γαρακτηριστικὰ τοῦ Σάρντα. Ὅταν ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ καταγράψῃ καὶ τὸ ἀνάστημά του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ εἶπε στὸν ἐπισκέπτη του, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα δίκαννο τουφέκι.

—Ἄφησε τὸ τουφέκι σου καὶ στάσου σὲ κεῖνη τὴν πόρτα. Ἡ θύρα ἔγει ὡρισμένο ὕψος καὶ πάνω σ' αὐτὴν ὑπολογίζω τὸ ἀνάστημα ἐκείνου γιὰ τὸν ὁποῖο βγάζω διαβατήριο...

Τὸ τέχνασμα αὐτὸ ἦταν πιὸ «χονδροειδὲς» καὶ ἀπὸ κεῖνο ποὺ μεταχειρίστηκε ὁ Σάρντα. Ὡστόσο, ὁ δήμαρχος μιλοῦσε μὲ τόση φυσικότητα, ὥστε ὁ Τραζὶν ἔπεσε στὴν παγίδα. Καὶ ἀκούμπησε μηχανικὰ τὸ τουφέκι του σὲ μιὰ καρέκλα. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ Μπερτρὰν Ζουλὲ χύμησε πάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση, φωνάζοντας στοὺς κρυμμένους ἀνθρώπους του.

—Ἐλᾶτε! Ἐλᾶτε! Τὸν ἔπιατα τὸν κακοῦργο!...

***

Ἡ δίκη τοῦ Σάρντα Τραζὶν ἔγινε στὶς 25 Μαρτίου 1841, μπρὸς σ' ἕνα ἀκροατήριο... ποὺ ἦταν ἀκόμα τρομοκρατημένο ἀπὸ τὸν κατηγορούμενο. Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς δίκης, ὁ Σάρντα φάνηκε ἀναιδής, ἐπιθετικὸς καὶ ψύχραιμος. Δὲν δίστασε ν' ἀπειλήσῃ καὶ αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς μάρτυρας, ὅτι θὰ τοὺς σκότωνε μόλις... θὰ δραπέτευε ἀπὸ τὶς φυλακές!...

Καὶ ἴσως νὰ τρομοκρατήθηκαν καὶ οἱ δικασταὶ ἀπὸ τὸν δαιμόνιο αὐτὸ τύπο! Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι, παρ' ὅλα τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε, τὸν καταδίκασαν μονάχα σὲ εἰκοσαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα.

—Ὅταν σὲ λίγο καιρὸ θὰ δραπετεύσω ἀπὸ τὰ κάτεργα, τοὺς εἶπε ὁ Τραζίν, θὰ σᾶς δείξω ἐγὼ ποιὸς εἶμαι!

Δὲν μπόρεσε, ὅμως, νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴν τὴν ἀπειλή του. Στὴ φυλακή, ἔλαβαν τέτοια μέτρα ἐναντίον του, ὥστε ἡ ἐπανειλημμένες ἀπόπειρες του νὰ δραπετεύσῃ, ἀπέτυχαν ὅλες. Καὶ ὁ «Τρομοκράτης τῶν Πυρηναίων» πέθανε στὰ κάτεργα τῆς Τουλών, ὕστερ' ἀπὸ δεκαεφτὰ γρόνια—τρία ἔτη πρὶν ἐκτίσει τὴν ποινή του...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἑτοιμόλογος ὑπουργός. Ὁ ἄτεγκτος Ροβεσπιέρρος καὶ τὸ ἐρωτικό του αἴσθημα. Ἕνας γενναῖος στρατάρχης. Ὁ Βολταῖρος κι' οἱ γιατροί. Οἱ εὐγενεῖς κι' ὁ χωριάτης, κτλ. κτλ.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ Λουδοβίκου 18ου Κορμπιέρ, ἄνθρωπος ἐξαιρετικὰ ἑτοιμόλογος, δὲν ἐπρόσεχε καθόλου στὴν ἐθιμοτυπία τῆς Αὐλῆς. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐπῆγε νὰ συνεργασθῇ μὲ τὸν βασιλέα, ἔβγαλε καὶ ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι τὰ γυαλιά του, τὴν ταμπακέρα του καὶ τὸ μαντῆλι του.

—Βλέπω, Κορμπιέρ, τοῦ εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, πὼς ἀρχίζεις τὴν ὑπηρεσία ἀδειάζοντας τὶς τσέπες σου.

—Καὶ θὰ τὴν τελειώσω γεμίζοντάς τες!... ἀπάντησεν ἑτοιμότατα καί... ἀναιδέστατα ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

***

Ὁ Ροβεσπιέρρος, ὁ φοβερὸς τρομοκράτης τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀγαποῦσε μιὰ νέα, τῆς ὁποίας ἡ οἰκογένεια ἦταν βασιλικὴ γωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ δείχνῃ. Μιὰ μέρα ὁ πατέρας τῆς νέας ἔλαβεν ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ποὺ τὸν εἰδοποιοῦσε ὅτι εἶγε ὑποβληθῇ κατηγορία ἐναντίον του στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινῆς Σωτηρίας πὼς ἦταν βασιλικὸς καὶ ὅτι ἂν ἤθελε νὰ σωθῇ, ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως στὸ ἐξωτερικό, γιατὶ θὰ συνελαμβάνετο.

Ἡ οἰκογένεια τῆς νέας, βασιζομένη στὰ αἰσθήματα τοῦ Ροβεσπιέρρου ἐπῆρεν ἀψήφιστα τὸ πρᾶγμα.

—Ὁ Ροβεσπιέρρος, εἶπαν, ὁ ὁποῖος εἶνε στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινῆς Σωτηρίας, θὰ σκίσῃ σίγουρα τὴν καταγγελία.

Τὴν ἑπομένη ὅμως ἡμέρα ὁ πατέρας συνελήφθη καὶ μετὰ δύο ἡμέρες τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριο τὸν ἔστειλε στὴν καρμανιόλα.

Ἀργότερα ἐξακριβώθηκε πὼς τὸ ἀνώνυμο γράμμα τὸ εἶγε στείλει ὁ ἴδιος ὁ Ροβεσπιέρρος.

Ἦταν ἡ μόνη ὑποχώρησις ποὺ ἔκαμεν ὁ ἄτεγκτος καὶ ἀδυσώπητος αὐτὸς ἐπαναστάτης στὸν ἔρωτά του...

***

Ὁ Γάλλος στρατάρχης Κατινά, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΔ' ἔλεγε πὼς ἦταν ὁ γενναιότερος καὶ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου του, στὴ μάχη τοῦ Κιάρι, βλέποντας τὸ στρατό του νὰ κλονίζεται, καβάλλησε τὸ ἄλογό του, ἔτοιμος ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς τμήματος καὶ διέταξε ἔφοδο. Οἱ ὑπασπισταί του θέλησαν νὰ τὸν συγκρατήσουν, λέγοντάς του·

—Κύριε στρατάρχα, τρέχετε πρὸς βέβαιο θάνατο.

—Φίλοι μου, ἀπάντησε ὁ Κατινά, τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν βλέπω ἄλλη διέξοδο. Ἐμπρὸς ὁ θάνατος καὶ πίσω τὸ αἶσχος. Ἀπὸ τὸ θάνατο μπορεῖ νὰ γλυτώσουμε, ἀπὸ τὸ αἶσχος ὄγι. Ἐμπρὸς λοιπόν!

Καὶ ὁρμῶντας ἐμπρὸς μὲ τὸ στρατό του ἐνίκησε τοὺς ἐχθρούς.

***

Ἕνας γιατρὸς ἀκούγοντας τὸ Βολταῖρο νὰ κατηγορῇ τοὺς γιατρούς, εἶπε·

—Ἂς βρεθῇ ἕνας νὰ παιαπονεθῇ ἐναντίον μου!

—Ποῦ νὰ βρεθῇ; τοῦ ἀπάντησεν ὁ μέγας συγγραφεύς. Ὅλοι, ὅσοι ἀκολούθησαν τὶς συνταγές σας... πέθαναν!

***

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' διώρισε, σὲ μιὰ σπουδαία θέσι, ἕνα νέο μὲ ἐξαιρετικὰ γαρίσματα.

—Μὰ εἶνε πολὺ νέος... εἶπε τότε στὸν βασιλέα κάποιος αὐλικός.

—Αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος διορθώνεται, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα...

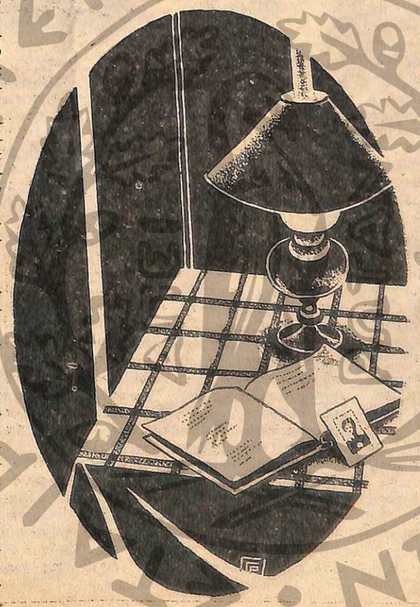
***

Δύο εὐγενεῖς, βλέποντας στὴν ἐξοχὴ ἕνα χωριάτη νὰ δέγνη τὸ γάϊδαρό του, τὸν ἐμάλωσαν γιατὶ κακομεταχειριζόταν τὸ φτωχὸ ζῶο. Ὁ χωριάτης τότε ἔβγαλε τὸ σκοῦφο του καὶ μὲ σεβασμὸ εἶπε στὸ γάϊδαρό του.

—Μὲ συγχωρεῖς, κύριε Μέντες, δὲν ἤξερα πὼς εἶχες καὶ στὴν Αὐλή... μπαρμπάδες!...

***

Οἱ Ἱσπανοὶ εὐπατρίδαι, ὡς γνωστόν, ἔχουν ἕνα σωρὸ ὀνόματα.

Ἕνας Ἱσπανὸς λοιπὸν ταξείδευε κάποτε στὴ Γαλλία. Ἐνύχτωσε στὸ δρόμο, τὸν ἔπιασε δυνατὴ βροχὴ καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἔφτασε, τέλος, σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου γτύπησε γιὰ τοῦ ἀνοίξουν. Ὁ ξενοδόχος ἐρώτησεν ἀπὸ μέσα «Ποιὸς εἶναι;»

—Δὸν Σάντος Ἀλφόνσος Ραμίρε Χουὰν Πέντρο Κάρλος Φραγκίσκος Ντομίνικο ντὲ Ρόζας, Σανιάγκα ντὲ Λὰς Φουέντες! ἀπάντησεν ὁ Ἱσπανός.

—Δὲν ἔχω θέσι γιὰ τόσον κόσμο! Ἕνα κρεββάτι μόνο ποιτσεύει! φώναξεν ἀπὸ μέσα ὁ ξενοδόχος καὶ δὲν ἄνοιξε.

***

Στὸ βασιλέα τῆς Γαλλίας Ἑρρίκο 4ο παρουσιάστηκε μιὰ μέρα ὁ ράφτης του καὶ τοῦ ὑπέβαλεν ἕνα ὑπόμνημα περὶ ἀναδιοργανώσεως τοῦ Κράτους. Ὁ Ἑρρίκος τὸ πῆρε κ' εἶπε στοὺς αὐλικούς.

—Φωνάξτε μου τὸν πρωθυπουργὸ νὰ μοῦ διορθώσῃ ἕνα κοστούμι γιατὶ ὁ ράφτης μου δὲν ἀδειάζει...

Διορθώνει τὸ Κράτος...

***

Ὁ Ἑρρίκος 4ος ἔφτασε κάποτε ἀργὰ τὸ μεσημέρι σὲ μιὰ πόλι. Ὁ δήμαρχος εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα λόγο, στὸν ὁποῖο παρέβαλλε τὸν Ἑρρίκο 4ο μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο. Ἐβγῆκε λοιπὸν στὴν πύλη τῆς πόλεως, δεξιώθηκε τὸ βασιλέα καὶ ἄρχισε τὸ λόγο του.

—Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐξεκίνησε πρὸς κατάκτησιν τῆς Ἀσίας....

Ἀλλὰ τάχασε καὶ μὴ μπορώντας νὰ ποσγωρήσῃ ἐπανελάμβανε·

—Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐξεκίνησε... Ὅταν ἐξεκίνησεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος...

Τότε ὁ Ἑρρίκος 4ος γάνοντας τὴν ὑπομονή του, τὸν διέκοψε λέγοντας·

—Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, φίλε μου, ἐξεκίνησε γιὰ τὴν Ἀσία ἦταν φαγωμένος, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι γηστικὸς ἀπὸ γθὲς τὸ βράδυ...

Κι' ἐτράβηξε γιὰ τὸ δημαρχεῖο, ὅπου τὸν περίμενε τὸ τραπέζι στρωμένο...

***

Ὁ οἰκονόμος τοῦ Δούκος Ντὲ Γκὶζ τοῦ συνιστοῦσε νὰ θέλῃ πάρ' στὴν περιουσία του καὶ τοῦ παρουσίασε ἕνα κατάλογο προσώπων τῆς ὑπηρεσίας του, ποὺ ἦταν περιττὸς κι' ἔπρεπε ν' ἀπολυθοῦν.

—Γιατὶ νὰ πληρώνωνται αὐτοί, ἐφ' ὅσον τώρα δὲν τοὺς γρειάζεσαι.

—Ἐγὼ ἴσως δὲν τοὺς γρειάζομαι, ἀπάντησεν ὁ Δούξ, ἀλλ' ἀσφαλῶς αὐτοὶ μὲ γρειάζονται...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

["Αρθρο τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Ζ. Ρ. Μανύ]

ΠΕΡΑΣΑΝ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ τὸ Μαρόκο ὑπετάχθη ὁριστικὰ στοὺς Γάλλους. Ἐνῶ ὅμως στὶς κεντρικὲς πόλεις τῆς μεγάλης αὐτῆς περιφερείας τῆς Ἀφρικῆς οἱ Μαροκινοὶ φύλαρχοι συνεργάζονται στενὰ μὲ τοὺς Γάλλους κατακτητάς, ἔξω, στὰ χωριὰ καὶ στὶς ἐρήμους, ὑπάρχουν πολλὲς φιλὲς ἀγρίων καὶ πολεμοχαρῶν Μαροκινῶν ποὺ δὲν ἐννοοῦν ἀκόμα ν' ἀναγνωρίσουν τὴ γαλλικὴ ἐξουσία. Καὶ δὲν περνάει ἑβδομάδα, στὸ Νότιο, πρὸ πάντων, Μαρόκο, ποὺ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ ὁ γαλλικὸς ἀποικιακὸς στρατὸς νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον μιᾶς ἐπαναστατημένης φυλῆς ἢ μιᾶς συμμορίας ληστανταρτῶν, γιὰ νὰ ἐπαβάλῃ τὴν τάξι ποὺ κινδυνεύει διαρκῶς ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τοὺς «πειρατὰς τῆς ἐρήμου».

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Ζ. Ρ. Μανὺ—ποὺ ἐπεσκέφθη τελευταία τὸ Νότιο Μαρόκο καὶ παρακολούθησε ἀπὸ κοντά, μὲ πραγματικὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, τὸν καθημερινὸ σχεδὸν ἀγῶνα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κατὰ τῶν ἀνυποτάκτων Μαροκινῶν — δημοσιεύει σὲ μιὰ μεγάλη παρισινὴ ἐφημερίδα τὸ παρακάτω δραματικὸ ἐπεισόδιο, μιὰ σκηνὴ πολὺ χαρακτηριστικὴ τῶν ἐθίμων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἱπποτισμοῦ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων τῆς μαροκινῆς ἐρήμου.

***

«Ἐκεῖνο τὸ πρωί,— γράφει ὁ Γάλλος δημοσιογράφος,— ὁ ὑπολαχαγὸς Γκαρὼ ἦταν ἐξαιρετικὰ συλλογισμένος. Ὅλη τὴ νύχτα, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κοιμηθῇ στὴ σκηνὴ ποὺ μᾶς φιλοξενοῦσε καὶ τοὺς δυό. Τὸ κορὶ ἔμενε ἀνημέλητο σχεδὸν ὥς τὰ χαράματα. Καὶ ὅταν τέλος ξημέρωσε, ἡ ἀνησυχία τοῦ Γκαρὼ ἔφτασε στὸ κατακόρυφο τῆς ἐντάσεώς της. Ἤξερα ποιὰ σκέψη ἀπασχολοῦσε τὸν ὑπολοχαγό. Κάποιος Μιλοὺδ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σκληροὺς καὶ ἀμοβόρους ληστανταρτες τῆς περιφερείας, κατώρθωσε νὰ τραυλίξῃ μὲ τὸ μέρος του ὅλους σχεδὸν τοὺς ἄνδρες τοῦ χωριοῦ, κοντὰ στὸ ὁποῖο εἴχαμε κατασκηνώσει, καὶ νὰ τοὺς πάρῃ μαζύ του στὸ λημέρι του. Στὸ χωριὸ εἶχαν μείνει τώρα μονάχα ἡ γρηές, οἱ γέροι, ἡ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Ὁ Γκαρὼ ἤξερε τὸ λημέρι τοῦ Μιλοὺδ. Θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ πρῶτος. Ὡστόσο, δὲν ἀποφάσιζε νὰ διακινδυνεύσῃ ἄδικα τὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν του. Ὁ ὑπολοχαγός, ὅπως ἀπέδειξε πολλὲς φορὲς ὥς τότε, εἶχε καρδιὰ λιονταριοῦ. Ἦταν ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐκείνους, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ στείλουν τοὺς στρατιῶτες τους σὲ βέβαιο θάνατο, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα νίκης. Καί, στὴν προκειμένη περίπτωσι, μιὰ ἐπίθεσις τῶν δεκαπέντε στρατιωτῶν τοῦ Γκαρὼ κατὰ τῶν ἑκατὸν πενῆντα ἀνθρώπων τοῦ Μιλοὺδ, δὲν θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ σίγουρη πανωλεθρία ; Ἡ σκέψις ἀκριβῶς ὅτι ἦταν πιθανὸν νὰ ἐπιτεθῇ ἀπὸ τοὺς γέρους. Ἐκείνη κουνοῦσε ὁλοένα τὸ κεφάλι της. Τέλος, ἔμεινε λίγο ἀκίνητη, συλλογισμένη καί, ξαφνικά, ξανακούνησε τὸ κεφάλι της — καταφατικά, ὅμως, αὐτὴ τὴ φορά. Ὁ Γκαρὼ τέλος ἐβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Καὶ σηκώθηκε ὄρθιος, χαμογελῶντας ἀπὸ χαρά. Χαιρέτησε τοὺς ἰθαγενεῖς μὲ μεγαλείτερη τώρα οἰκειότητα καὶ μοῦ ἔκανε νόημα ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ πηγαίνουμε.

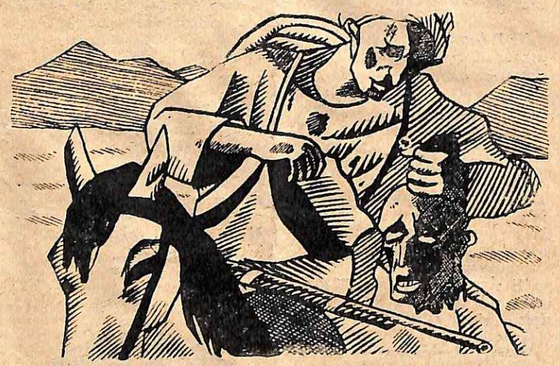
— Θὰ μπορέσω, ἐπὶ τέλους, νὰ μάθω τί λέγατε τόσην ὥρα ; ρώτησα τὸν Γάλλο ὑπολοχαγό, ἐνῶ ἐπιστρέφαμε στὶς κατασκηνώσεις μας.

—Κατώρθωσα νὰ καταφέρω τὴ γρηά, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γκαρώ, νὰ πάῃ στὸ λημέρι τοῦ Μιλοὺδ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ πείσῃ τοὺς ἄνδρες τοῦ χωριοῦ της, τοὺς ὁποίους ὅτι θὰ συζητούσανε γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό...

Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥρα. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε πῆ περισσότερα λόγια στὴ γρηά, παρὰ στοὺς γέρους. Ἐκείνη κουνοῦσε ὁλοένα τὸ κεφάλι της. Τέλος, ἔμεινε λίγο ἀκίνητη, συλλογισμένη καί, ξαφνικά, ξανακούνησε τὸ κεφάλι της — καταφατικά, ὅμως, αὐτὴ τὴ φορά. Ὁ Γκαρὼ τέλος ἐβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Καὶ σηκώθηκε ὄρθιος, χαμογελῶντας ἀπὸ χαρά. Χαιρέτησε τοὺς ἰθαγενεῖς μὲ μεγαλείτερη τώρα οἰκειότητα καὶ μοῦ ἔκανε νόημα ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ πηγαίνουμε.

— Θὰ μπορέσω, ἐπὶ τέλους, νὰ μάθω τί λέγατε τόσην ὥρα ; ρώτησα τὸν Γάλλο ὑπολοχαγό, ἐνῶ ἐπιστρέφαμε στὶς κατασκηνώσεις μας.

—Κατώρθωσα νὰ καταφέρω τὴ γρηά, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γκαρώ, νὰ πάῃ στὸ λημέρι τοῦ Μιλοὺδ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ πείσῃ τοὺς ἄνδρες τοῦ χωριοῦ της, τοὺς ὁποίους

"Ανοιξε το δισάκκι και τράβηξε από τά μαλλιά ένα κομμένο κεφάλι..

Θέλεις νὰρθῆς μαζύ μου ;

— Ἔρχομαι ! ἀποκρίθηκα ἀπαθέστατα.

Ἕνα μῆνα τώρα, ποὺ ζοῦσα στὸ Νότιο Μαρόκο, τριγυρνῶντας σὰν κολασμένη ψυχὴ στὴν ἡλιοφρυγμένη ἄμμο, ἀπὸ γαλλικὸ φυλάκιο σὲ φυλάκιο, εἶχα χάσει κάθε ἀντίληψη καὶ συναίσθησι τοῦ κινδύνου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, μπαίναμε, ὁ Γκαρὼ καὶ γώ, στὸ ἐρημωμένο σχεδὸν χωριό. Δὲν πήραμε μαζύ μας κανένα στρατιώτη, γιὰ νὰ δείξουμε ὅτι πηγαίναμε κεῖ μὲ εἰρηνικὲς διαθέσεις. Στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ, βρήκαμε συγκεντρωμένους τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς γέρους ἢ ἀνήλικους κατοίκους ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν ἀνδρῶν ποὺ μπορούσανε νὰ πολεμήσουν.

Οἱ ἰθαγενεῖς μᾶς κύτταξαν μὲ ἀδιαφορία. Χαιρετήσαμε καὶ καθήσαμε καὶ μεῖς κοντά τους σταυροπόδι. Καὶ ὁ Γκαρὼ ἄρχισε τότε νὰ συνεννοῆται μὲ δυὸ γέρους καὶ μὲ μιὰ γρηά. Δὲν καταλάβαινα οὔτε λέξι ἀπὸ ὅσα ἔλεγαν μεταξύ τους. Ἀπὸ τὴν ἔκφρασι ὅμως ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό τους, μάντευσα κατώρθωσε νὰ παρασύρῃ αὐτὸς ὁ ληστανταρτης, ὅτι δὲν κάνουν καλὰ νὰ τὰ βάζουν μὲ τοὺς Γάλλους καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ὀρχηγό τους καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὸν τόπο τους, στὴν ἡσυχία τους... Ἂν τὸ κάνουν αὐτό, εἶπα στὴ γρηά, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ θὰ ἔχουν τὴν ὑποστήριξί μου σὲ ὅ,τι μοῦ ζητήσουνε... Οἱ Μαροκινοὶ σέβονται τὶς γρηὲς γυναῖκες καὶ τὶς ἀκοῦνε. Εἶμαι, λοιπόν, βεβαιώτατος ὅτι τὰ διαβήματα τῆς γρηᾶς θὰ ἔχουν ἐὐνοϋκὰ ἀποτελέσματα... Καὶ ὅταν φύγουν ἀπὸ τὸ Μιλοὺδ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του, — συμπλήρωσε ὁ ὑπολοχαγός, σφίγγοντας μὲ λύσσα τὶς γροθιές του,— θὰ τὸν κάνω τότε νὰ μοῦ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀγωνία ποὺ δοκίμασα ἐξ αἰτίας του !..

***

Πέρασε ὁλόκληρη ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ φανῇ ἡ γρηά. Ὁ Γκαρὼ ὅμως δὲν ἀνησύχησε. Ἴσως ἡ ἀγγελιοφόρος νὰ ἔψαχνε νὰ βρῇ τὸ λημέρι τοῦ Μιλοὺδ. Ἴσως νὰ ἀγωνιζόταν ἀκόμα νὰ πείσῃ τοὺς χωριανούς της ὅτι καλύτερα θὰ ἔκαναν νὰ προτιμήσουν τὴν εὔνοια τῶν Γάλλων, παρὰ τὴν ἀπίθανη ὑποστήριξι τοῦ ληστανταρτου...

Κατὰ τὸ βράδυ ὅμως, ἕνας σκοπὸς τοῦ μικροῦ γαλλικοῦ ἀποσπάσματος, φώναξε ξαφνικά :

— Βλέπω νὰ ἔρχεται ἕνας καβαλλάρης !..

Ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ γώ, πεταχτήκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν τέντα μας. Στὸ πρόσωπά μας διαβαζόταν καθαρὰ ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἀγωνία μας. Στὸ μεταξύ, ὁ ἱππεὺς εἶχε πλησιάσει περισσότερο. Ἦταν ἕνας Μαροκινός. Ἀνέμιζε τὸ μπουρνοῦζι του, σημεῖο ὅτι ἐρχότανε μὲ φιλικὲς διαθέσεις.

Τέλος, ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης βρισκότανε κοντά μας. Τὰ χέρια του καὶ τὸ μπουρνοῦζι του ἦσαν κόκκινα στὸ αἷμα. Ἀπὸ τὴ σέλλα του, κρεμόταν ἕνα δισάκκι, ποὺ φαινόταν γεμᾶτο.

— Ποιὸς εἶσαι ; τὸν ρώτησε ὁ ὑπολοχαγός.

— Εἶμαι ὁ Σελάμ, ὁ γυιὸς τῆς γρηᾶς ποὺ ἔστειλε στὸ λημέρι τοῦ Μιλοὺδ γιὰ νὰ μᾶς πείσῃ νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ χωριά μας... Εἶμαι κ' ἐγὼ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τοὺς τράβηξε μαζύ του ὁ Μιλοὺδ στὰ βουνά...

— Καὶ τί ἀπέκανε ἡ μητέρα σου ; φώτησε ὁ Γκαρὼ μὲ φανερὴ ταραχή.

Ὁ Σελὰμ ἔχωσε τότε τὸ χέρι του στὸ δισάκκι καὶ τράβηξε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ ἕνα κομμένο ἀνδρικὸ κεφάλι, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα, μὲ χαρακτηριστικὰ παραμορφωμένα ἀπὸ μιὰ φρικαλέα γκριμάτσα.

— Νὰ ὁ Μιλοὺδ ! ψιθύρισε ὁ Μαροκινός.

Καί, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν κατάπληξί μας, συνέχισε :

—"Οταν ὁ Μιλοὺδ ἄκουσε τὴ μητέρα μου νὰ λέῃ στοὺς χωριανούς ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσουν καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὸν τόπο τους, θύμωσε τόσο πολὺ μαζύ της, ὥστε, χωρὶς νὰ σεβαστῇ τὰ γεράματά της, τῆς κάρφωσε τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά. Τὸ ἔγκλημα αὐτό, ποὺ δὲν τὸ συχωροῦν οὐδέποτε οἱ τόποι μας, ἔλαβε ἀμέσως τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ μας ὥρμησαν πάνω στὸ Μιλοὺδ καὶ τὸν σκότωσαν... Ἐγὼ τοῦ ἔκοψα τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυό μου χέρια, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου. Ὕστερα, οἱ ἄλλοι χωριανοί μου, ὥρμησαν πάνω στὰ παλληκάρια τοῦ Μιλοὺδ καὶ τὰ ἔδεσαν... Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀντιστάθηκαν, εἶναι τώρα νεκροί... Σὲ λίγο, οἱ χωριανοὶ θὰ φέρουν τοὺς ραδιόσουν !..

Ὁ Γκαρὼ μοῦ ἔρριξε ἕνα θριαμβευτικὸ βλέμμα. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν τόσο εὔκολα τὸν ἐπικίνδυνο Μιλοὺδ... Ὅταν ὅμως τὰ βλέμματά του ἔπεσαν στὸ κεφάλι τοῦ ληστανταρτου, τὸ ὁποῖο ὁ Σελὰμ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατάῃ στὰ χέρια του, θυμήθηκε τὴ γρηὰ καὶ τὸν τραγικὸ θάνατό της — κ' ἔνα νέφος μελαγχολίας πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. —

— Θὰ λάβῃς τὴν ἀμοιβὴ ποὺ σοῦ πρέπει ! εἶπε στὸ Σελάμ. Ἡ Γαλλία δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν ἐκδούλευσι ποὺ τῆς ἔκαναν καὶ ἡ μητέρα σου καὶ σύ...

Ὁ Σελὰμ ἔρριξε μιὰ παράξενη ματιὰ τοῦ Γκαρώ.

Πέταξε τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ Μιλοὺδ μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του σιγὰ-σιγά, πλησίασε τὸν ὑπολοχαγὸ καὶ τὸν ξανακύτταξε μὲ χαρακτηριστικὰ ἀλλαγμένα ἀπὸ μιὰ ἄγνωστη ἀγωνία.

— "Οχι, σαϊδ, ψιθύρισε τέλος ὁ Σελάμ. Δὲν μπορῶ νὰ πάρω καμμιὰ ἀμοιβὴ ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Τὸ Μιλοὺδ τὸν σκότωσα, γιατί εἶχε δολοφονήσει καὶ κεῖνος τὴ μητέρα μου... Ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσω... Στὸ βάθος ὅμως τὸν ἀγαποῦσα. τὸν ἀγαπῶ... γιατί ἦταν παλληκάρι, γιατί σᾶς πολεμοῦσε ἐσᾶς τοὺς Γάλλους, ποὺ σᾶς μισῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά ! Δὲν ἔκαναν κολὺ οἱ χωριανοί μου νὰ δέσουν τὰ παλληκάρια του... Μὰ τί μποροῦσα νὰ τοὺς πῶ ; Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἔπραξα τὸ ἕνα καθῆκον μου, σκοτώνοντας τὸ φονιᾶ τῆς μητέρας μου, πρέπει νὰ κάνω καὶ τὸ ἄλλο... πρέπει νὰ τιμωρήσω ἐκεῖνον ποὺ θανάτωσε ἕνα σύντροφό του.

Καί, πρὶν προφτάσουμε νὰ κάνουμε καμμιὰ κίνησι, ὁ Σελὰμ τράβηξε ἕνα μαχαῖρι κάτω ἀπὸ τὸ μπουρνοῦζι του καὶ τὸ βύθισε ὥς τὴ λαβὴ στὴν κοιλιά του... Πέφτοντας, τὸ κεφάλι του βρέθηκε κοντὰ στὸ πεταγμένο κεφάλι τοῦ Μιλοὺδ — τόσο κοντά, ὥστε μοῦ φάνηκε ὅτι τὰ χείλη τους εἶχαν σμίξει σ' ἕνα φιλὶ ἀποχαιρετισμοῦ !..»

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΝΔΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πρόσκαιρον, ὁ πλοῦτος τοῦ ἐφήμερος, κι' ὁ θάνατος βρίσκεται πάντοτε κοντά του.

***

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν κάνει καλὰ ἔργα ὅσο ζῇ, εἶνε νεκρός, ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε ἀγαθοεργίες ὅσο ζοῦσε, ζῇ καὶ νεκρὸς ἀθάνατος.

***

Ἂν ἡ καρδιά σου δὲν εἶνε καθαρή, ὅσο καλὲς πράξεις κι' ἂν κάνῃς, εἶνε ἀδύνατο νὰ σώσουν τὴν ψυχή σου.

***

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος μοιάζει μὲ τὸ καθαρὸ νερό, κι' ὅπως αὐτό, ὅταν περνάει ἀπὸ χώματα, θολώνει, ἔτσι κι' αὐτός, ὅταν συναναστρέφεται μὲ κακοὺς ἀνθρώπους, γεμίζει μὲ κακίες.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ *σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένειαν», Δέκα 7, Ἀθήνας.*

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARSILE

Η ΔΑΣΚΑΛΙΤΣΑ

ΗΤΑΝ γεμάτη ἐνθουσιασμούς. Ἦταν γεμάτη ζῆλο ! Ἦταν εἴκοσι χρόνων !

Μόλις ἄνοιγε μπροστά της ἡ ζωή, καὶ στὰ δειλά της ἀκόμη μάτια τῆς φαινόταν ὄμορφη, εὔκολη καὶ γεμάτη ἀπ' τὶς πιὸ ἐλκυστικὲς ὑποσχέσεις.

Μόλις εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά της ἀπ' τὸ Διδασκαλεῖο, ἡ μικρὴ μας δασκαλίτσα. Σφίγγοντάς το στὰ τρεμάμενα ἀπ' τὴ συγκίνησι δαχτυλάκια της, ἔκανε τὸ πρῶτο βῆμα της γιὰ τὴ βιοπάλη καὶ γιὰ τὸ «Μέλλον». Δὲν τὴν φόβιζε καθόλου τὸ ἀβέβαιο αὐτὸ μέλλον. Τὸ ὀνειρευόταν βέβαια γεμᾶτο ἀγῶνες καὶ προσπάθειες, μὰ στολισμένο μὲ ἐπιτυχίες, γεμᾶτο κέρδη, λαμπρό, ἀκτινοβόλο !...

Τὰ δροσερά της νειάτα καὶ τὸ πολύτιμο δίπλωμά της — ἀποκτημένο μὲ τόσους κόπους, ἀγρύπνιες καὶ μελέτη—ἦσαν τὰ δυὸ ρόδινα τζάμια τῶν γυαλιῶν της, μὲ τὰ ὁποῖα ἀντίκρυζε τὸ μέλλον κατενθουσιασμένη καὶ γεμάτη ἐλπίδες.

Τὴ μάγευε τὸ εὐγενικό της στάδιο. Σκεπτόταν πὼς τόσες καὶ τόσες ἄλλες κέρδιζαν τὸ ψωμί τους μὲ τὴ δουλειὰ τῶν χεριῶν τους, ἐνῶ ἐκείνη ; Ὢ, ἐκείνη θὰ ζοῦσε ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὴ μόρφωσί της. κι' ὁ ρόλος της στὴν κοινωνία θὰ ἦταν ἀπ' τοὺς πιὸ σπουδαίους κοὶ πιὸ προνομοιοὺς.

Ὁ ρόλος της αὐτὸς τὴ γέμιζε ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Ἔνοιωθε μὲ περηφάνεια ἡ δασκαλίτσα μας, πὼς μὲ τὸ νὰ μαθαίνῃ στὰ παιδάκια τὶς αὐριανές τους ὑποχρεώσεις στὴ ζωή, μὲ τὸ νὰ δένῃ κι' ἐκείνη πρώτη τὸ παράδειγμα — πάντα καλόβολη, πάντα ἀξιοπρεπὴς καὶ πάντα αὐστηρὴ μὰ δίκαιη — ἀνέβαινε δικαιωματικὰ στὸ ψηλότερο κοινωνικὸ σκαλοπάτι, κι' ἡ ὑπεροχή της ἀντίκρυ σὲ ὅλες τὶς ἁπλοϊκὲς νοικοκυρὲς τοῦ χωριοῦ ἢ τῆς κωμῆς κυρίες τῆς συνοικίας της, γινόταν ἀναμφισβήτητη καὶ φανερή !

Ἔτσι ὀνειρεύόταν, ἡ δροσερὴ παιδούλα σχεδὸν ἀκόμη, δασκαλίτσα μας — σφίγγοντας μὲ λαχτάρα στὸ στηθάκι της τὸ πολύτιμο δίπλωμά της, κι' ἐνῶ τὸ μεθυσμένο βλέμμα της κανόταν στὶς λουλουδισμένες αὐτὲς ὀπτασίες, τὸ κεράσινο στοματάκι της μισανοιγόταν σὲ χαμόγελο εὐτυχισμένο !..

***

Ξυπνάει τώρα ἡ παιδούλα ἀπ' τὶς ὀπτασίες. Ἡ πραγματικότης ξεπροβάλλει μπροστά της, στυγνή, κι' ὁλότελα διαφορετικὴ ἀπ' τοὺς προηγουμένους ροδίνους ρεμβασμούς. Ζητάει μιὰ κενὴ θέσι, δείχνοντας θριαμβευτικὰ τὸ δίπλωμά της, μὰ εἴκοσι ἄλλες τὴν ζήτησαν πρὸ πολλοῦ καὶ τὴν πῆρε ἡ εἰκοστὴ πρώτη, γιατὶ μονάχα ἐκείνη μιλόρεσε νὰ καρφιτσώσῃ στὴν αἴτησί της καὶ μερικὰ συστατικὰ πανισχύρων προστατῶν !

Περιμένει... Κι' ὅλο περιμένει... Μὰ ὥς πότε ; Ἀδιάφορο, πρέπει νὰ περιμένῃ ὥς ὅτου νὰ κενωθοῦν θέσεις ἀρκετές, γιὰ νὰ κερδίσῃ κι' αὐτὴ μιὰ δίχως συστάσεις καὶ προστάτες. Πρέπει νὰ γεράσουν ἄλλες δασκαλίτσες, πρέπει νὰ πεθάνουν ἄλλες, ἢ πρέπει νὰ δημιουργηθοῦν ἀπ' τὴν «Ὑπηρεσία» καινούργιες θέσεις «διδασκαλισσῶν», γιὰ νἄρθῃ κι' ἡ σειρὰ τοῦ δικοῦ της διορισμοῦ !

Περιμένει. Περνοῦν λίγοι μῆνες. Περνοῦν πολλοὶ μῆνες. Φτάνει χρόνος. φτάνει καὶ δεύτερος χρόνος. Ὅλο αὐτὸ τὸ μακοῦ σὰν αἰῶνας, γιὰ τὴ φτωχὴ δασκαλίτσα μας διάστημα, καταναλώθηκε ἀπ' τὸν ὁρίζοντα. ἀφοῦ παταγαλίσει μὲ στόμφο μερικὲς παιδαγωγικὲς θεωρίες...

Ὁ καιρὸς περνάει. Καμμιὰ ἀναγνώρισι τοῦ ζήλου της ἀπ' τὴν πετρόκαρδη κι' ἀνάσπλητη «Ὑπηρεσία» δὲν φαίνεται στὸν ὁρίζοντα. Ἡ δασκαλίτσα μας θίγεται. Στέλνει μιὰ αἴτησι «ἐξεσθεάστως καὶ εὐπειθεστάτη», ζητάει μιὰ ἱκανοποίησι — εὐγενική, ὡστόσο, γιατί εἶνε μονάχα «ἠθική» — τῶν τόσων προσπαθειῶν της, κι' ὅμως ἡ ἀπάντησις σ' αὐτὴ τὴν αἴτησί της, καθὼς καὶ στὶς ἐπανειλημμένες εὐλαβεῖς ὑπομνήσεις της, δὲν φαίνεται κι' ἐκείνη πουθενά !...

Ἡ φτωχή μας ἡρωΐδα—καὶ πόσες ἄλλες, Θεέ μου, σὰν κι' αὐτὴ — περιμένει ἀκόμη, ἀπλούστατα, γιατὶ δὲν μπορεῖ τίποτε ἄλλο νὰ κάνῃ. Τὰ χρόνια κυλοῦν, ἡ ἀποθάρρυνσι τὴν κατακτάει καὶ τὸ ἱερὸ της στάδιο, τὸ ὁποῖο λογάριαζε ἄλλοτε τόσο εὐγενικὸ κι' ἐνδιαφέρον, τῆς φαίνεται σήμερα ἀνιαρὸ καὶ ταπεινωτικό.

Ὁ ζῆλος της ἔχει πειὰ μαραθῆ, ἡ ὄρεξι πνίγηκε ἀμείλιχτα ἀπὸ τὴν ἀστοργη γραφειοκρατία, καὶ τώρα ἡ φτωχὴ δουλεύει γιὰ τὸ ψωμάκι της μονάχα — ὅπως κι' ἡ μοδιστρούλα ἢ ἡ πλύστρα — γιατὶ τὸ ἄλλοτε ἰδανικὸ λειτούργημά της ξέτεσε σιγὰ - σιγὰ στὸ ἐπίπεδο μιᾶς καταναγκαστικῆς ἀγγαρείας !...

Ὁ χρόνος τρέχει. Ἡ ζωὴ κυλάει. Τὰ ὄνειρα κι' ἡ ἐλπίδες τῶν εἴκοσι λοιδουδισμένων χρόνων σβύνουν κι' ἐξαφανίζονται, μὰ τὸ ψωμί, ἐπιτέλους, βγαίνει. Παρηγορηθῆτε, λοιπόν, φτωχὲς καὶ ταπεινὲς ἐργάτειες τοῦ πνεύματος, ἄφωρες δασκαλίτσες μου : Εἶνε κι' αὐτὸ κάτι !

ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

(Τοῦ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)

Μὴ μ' ἀποφεύγεις ἐπειδὴ εἶδες τὴν
[ἄσπρη τρίχα
ἐνῶ σ' ἐσένα ἀπλώνεται μόνο τῆς
[νειότης χρῶμα.
Ἄχ ! ... νὰ ξεφτίσῃ μοῦμελλε γιὰ
[σένα ὅ,τι κι' ἂν εἶχα,
μὰ στάσου λίγο ἀκόμα.
Στάσου καὶ σκέψου τί καλὰ ταιριά-
[ζει σὲ στεφάνι
τὰ κρίνα τὰ κατάλευκα, τὰ ὀνει-
[ρεμμένα κρίνα,
μὲ κόκκινα τριαντάφυλλα, δίπλα
[νανείς νὰ βάνῃ
νὰ παίρνουν λίγη ἀσπράδα αὐτὰ
[καὶ κοκκινάδα ἐκεῖνα.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης, βιβλιοδέτης καὶ ποιητὴς στὴ συνοικία τοῦ Νησιοῦ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, στὸ Παρίσι, ἄνθρωπος τερατώδους ἀσχημίας, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὡραιοτάτη Χριστίνα, τὴν κόρη τοῦ μεγαλοφυοῦς ἐφευρέτου καὶ ὡρολογοποιοῦ Νορμπέρ, τοῦ ὁποίου τὸ κατάστημα, καθὼς καὶ τὸ σπίτι, βρίσκεται ἀπέναντι στὸ κατάστημα καὶ τὴν κατοικία τοῦ Μασσόν. Ἡ Χριστίνα ὅμως εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν ἐξάδελφό της γιατρὸ Ἰάκωβο Κονταπέν, ἕνα ἐπιστήμονα μεγάλης ἀξίας. Ὁ Μασσόν, ἀπὸ τὴ σοφίτα τοῦ σπιτιοῦ του, βλέπει πολὺ παράξενα πράγματα στὸ σπίτι τῶν Νορμπέρ, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν σχετίζεται καθόλου. Ἔτσι μιὰ νύχτα βλέπει τὴν Χριστίνα ν' ἀνοίγῃ κρυφὰ ἀπ' ὅλους ἕνα ντουλάπι τοῦ δωματίου, ποὺ χρησιμεύει γιὰ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο στὸ μηνιστῆρα της καὶ τὸν πατέρα της, καὶ νὰ βγάζῃ ἀπὸ μέσα ἕναν ὡραιοτατον νέο — τὸν Γαβριήλ, ὅπως τὸν λέει — μὲ τὸν ὁποῖον φαίνεται σὰν νὰ εἶνε ἐρωτευμένη. Τέλος, ἐν' ἀπόγευμα, ἡ Χριστίνα, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, ἐπισκέπτεται τὸν Μασσὸν στὸ μαγαζί του, γιὰ νὰ τῆς δέσῃ μερικὰ βιβλία. Τὸ ἴδιο βράδυ δὲ ὁ Μασσόν, ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό του, παρακολουθεῖ μιὰ τρομερὴ σκηνή: Βλέπει τὸ γέρο Νορμπὲρ νὰ σκοτώνῃ μπροστὰ στὴν κόρη του καὶ τὸν ἀνηψιό του, τὸν ὡραῖο Γαβριήλ. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Χριστίνα ἐπισκέπτεται πάλιν τὸν Μασσόν στὸ μαγαζί του καὶ τοῦ προτείνει νὰ δεχτῇ τὴ θέσι τοῦ βιβλιοδέτου - βιβλιοθηκαρίου στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου Ντὲ Κουλτραί. Ὁ Μασσὸν δέχεται καὶ μαζὶ μὲ τὴ Χριστίνα πηγαίνει στὸ μέγαρο. Ἐκεῖ ὅμως ἀντιλαμβάνεται καὶ μαθαίνει πολὺ περίεργα πράγματα. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἡ ὡραία μαρκησία Ντὲ Κουλτραὶ τοῦ λέει πὼς ὁ σύζυγός της εἶνε βρυκόλακας... Ἡ ἐκπληξις τοῦ Μασσὸν ὅμως μεγαλώνει ἀκόμα περισσότερο μπρὸς στὸν ἀκατανίκητο τρόμο καὶ τὴ φρίκη, ποὺ νοιώθει ἡ μαρκησία γιὰ τὸν Ἰνδὸ δόκτορα Σάϊμπ - Χάν, ὁ ὁποῖος τὴν θεραπεύει. Κι' ὅμως ὁ γιατρὸς αὐτός, ἐφαρμόζοντας μιὰ παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, γιὰ ἕνα διάστημα, νὰ τῆς ξαναδίνῃ δυνάμεις καὶ ζωή. Στὸ τέλος ὁ μαρκήσιος παίρνει τὴ σύζυγό του καὶ φεύγουν γιὰ τὸν πύργο τους, σὲ μιὰ ἐπαρχία. Σχεδὸν συγχρόνως ὁ Μασσόν, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ βίαιη σκηνὴ μὲ τὴ Χριστίνα, φεύγει γιὰ τὸ ἐξοχικό του σπίτι, ἕνα σπίτι μυστηριῶδες, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔχουν ἐξαφανισθῇ ἡ νεζήητα ἕξη νεαρὲς βοηθοὶ τοῦ βιβλιοδέτου. Ἡ Χριστίνα μένει στὸ Παρίσι, κι' ἐκεῖ λαβαίνει ἀλλεπάλληλες ἐπιστολές, στὶς ὁποῖες ἡ μαρκησία τῆς περιγράφει τὶς δυστυχίες της.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48 φύλλου τῶν «Παναθηναίων»)

»Ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὅπου μὲ εἶχαν ξαπλώσει, ἔβλεπα τὸ μικρὸ διάστημα ποὺ ἔπρεπε νὰ διασχίσω... Μὲ τὴ σκέψι μου, τὸ διάσχιζα κιόλας κ' ἔφτανα, ἐλεύθερη, ὥς τὸ δάσος τῆς σωτηρίας...

Μὰ στὴν πραγματικότητα τί μποροῦσα νὰ κάνω; Μπροστὰ στὴν πόρτα μου στεκόταν ὁ Σαγγκόρ. Λίγο πιὸ πέρα ἔκοβε βόλτες ὁ μαρκήσιος μὲ τὸ Σάϊμπ-Χάν, ἐνῶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ γκαράζ, τοὺς ὁποίους εἶχαν ξυπνήσει, ἐπιδιώρθωναν τ' αὐτοκίνητο... Κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου τέλος, στὸν κῆπο, στεκόταν ὁ Σίγκ-Σίγκ.

"Ἤξερα, ὅτι ὁ Σίγκ εἶνε κλέφτης, ἅρπαγας, κι' ὅτι δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ σταθῇ στὴν ἴδια θέσι... Στὸ μεγαρό μας τὸν ἔκλειναν συχνὰ στὴν καμαροῦλα του, δένοντάς τον μὲ μι' ἁλυσίδα σὰν ἕνα ζῶο κακό... "Ολες ἡ ἐλπίδες μου ἦταν σ' αὐτόν... Καὶ νά, ἔξαφνα τὸν εἶδα νὰ σκαρφαλώνῃ μ' εὐκινησία γάτου σ' ἕνα δέντρο γιὰ νὰ κλέψῃ κάποιο φροῦτο χωρὶς ἄλλο... Μὰ στάθηκε ἐκεῖ κι' ἄρχισε νὰ κυττάῃ κάτι μὲ περιέργεια... Τί κυττοῦσε; "Ἀγνωστο! Μὰ σὲ λίγο ταλαντεύθηκε ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, πήδησε σ' ἕνα παράθυρο ποὺ ἦταν ἀνοιχτὸ ἀπέναντί του καὶ χάθηκε μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ κλέψῃ, ἀσφαλῶς, κάτι πιὸ τὸ εἶχε δῇ ἀπ' τὸ δέντρο...

Σὲ μιὰ στιγμὴ τότε, βρέθηκα ὀρθία! "Ἀνοιξα τὸ παράθυρο... Ποτέ μου δὲν ἤμουν τόσο δυνατὴ κι' ἀνάλαφρη ὅσο τὴ στιγμὴ ἐκείνη... Πῆδηξα κάτω στὸν κῆπο κι' ἄρχισα νὰ τρέχω... Μὰ ἔξαφνα ἔβγαλα μιὰ τρομερὴ κραυγή: "Ἐνοιωσα πὼς μὲ εἶχαν δαγκώσει!»

***

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ.—«Ἀγαπητή μου Χριστίνα, σοῦ γράφω ὅταν καὶ ὅπως μπορῶ... Τίς πιὸ πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα, στὸ φῶς τῆς λάμπας μου... καὶ στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ ἀκούω κρύβω τὴν ἐπιστολή... Νοιώθω ὅτι πρέπει νὰ σοῦ γράφω, γιὰ νὰ σὲ πείσω... Θέλω νὰ ρθῇ τε ἐδῶ!... Δεῖξτε τὶς ἐπιστολές μου στὸ Βενέδικτο Μασσόν. Ὑπολογίζω σ' αὐτόν! Ὑπολογίζω στοὺς δυό σας... Καὶ ἂν φτάσετε ἀργά, ἡ ἐπιστολές μου θὰ σᾶς χρησιμεύσουν ἴσως γιὰ νὰ σώσετε ἄλλους... Γιατὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια μιὰ μέρα... Εἶνε ἀδύνατον τὸ τέρας ποὺ δαγκώνει ἐξ ἀποστάσεως νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ περιφέρεται ἐπὶ αἰῶνες ἀκόμα ἀνάμεσα στὰ θύματά του...

Ἀγαπητή μου Χριστίνα, συνεχίζω τὴ διήγησί μου ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ τὴν ἄρησα τὴν περασμένη νύχτα... Ἐνοιωσα λοιπὸν νὰ μὲ δαγκώνῃ τὸ τέρας ποὺ βρισκόταν σὲ κάποιο μέρος πίσω μου...

"Α! ἡ φριχτὴ αἴσθησις τοῦ δαγκώματος αὐτοῦ!... Τὴν ξέρω! Τὴν ξέρω... Τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ περιμένω καθόλου, πάντα τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ περιμένω καθόλου, νοιώθω τὸ αἰχμηρὸ δόντι του νὰ μοῦ τρυπάῃ μιὰ ἀρτηρία καὶ ν' ἀποτραβιέται, ἀφοῦ μοῦ ἀφήσει τὸ δηλητήριό του...

Ναί!... Τὸ δηλητήριο!... Φαντάζομαι πὼς οἱ βρυκόλακες ὅπως ἡ ἐχιόνες, ἔχουν ἕνα κούφιο δόντι γεμᾶτο δηλητήριο..."Ἕνα δηλητήριο ποὺ σκορπίζεται στὸ σῶμα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ μὲ μιὰ γλυκύτητα, στὴν ὁποία τιποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ!... Νοιώθει κανεὶς κατόπιν τὶς δυνάμεις του νὰ φεύγουν ὅπως ἀπὸ μι' ἀνοιχτὴ πόρτα, ἀπὸ τὴ μικρὴ τρύπα τοῦ δαγκώματος!...

Ὡστόσο, μετὰ τὴν πρώτη αὐτὴ αἴσθησι, προσπάθησα νὰ καταπολεμήσω τὴν ἐκμηδένισι ποὺ μὲ κυρίευε...

Καὶ κατώρθωσα νὰ συρθῶ ὡς τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κήπου...

Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ προχωρήσω περισσότερο καὶ σωριάστηκα κάτω...

Τότε γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα τὸ μαρκήσιο νὰ γελάῃ στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου...

Καὶ πάλι μὲ εἶχε δαγκώσει ἐξ ἀποστάσεως...»

***

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ. — Ὑποψιάζονται τάχα τίποτε; Ὁ Ντρουΐν, ὁ νεωκόρος, ὁ φύλαξ τῶν νεκρῶν γιὰ τὸν ὁποῖο σοῦ μίλησα σὲ προηγουμένη μου ἐπιστολή, ἕνας τίμιος ἄνθρωπος μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, μοῦ συνέστησε νὰ δυσπιστῶ πρὸς τὰ πάντα... "Αν ἀντιληφθοῦν τὴν ἀφοσίωσί του πρὸς ἐμένα, θὰ χάσῃ τὴ θέσι του ἀπὸ τὴν ὁποία ζῇ... Μὰ δὲν φοβᾶται τόσο γιὰ μένα...

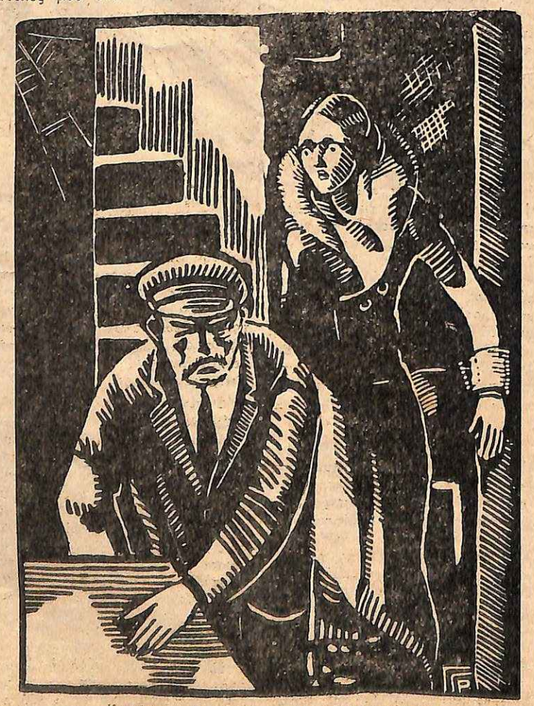
Θὰ τὸν ἀνταμείψω γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του αὐτὴ τὸν καλὸ ὑπηρέτη, ὅπως τοῦ ἀξίζει... Ἐντωμεταξύ, λαβαίνουμε χίλιες προφυλάξεις... Τὶς ἐπιστολές μου τὶς ρίχνω μέσα στὸ κιβώτιο γιὰ τὶς ἐλεημοσύνες τῶν φτωχῶν τοῦ παρεκκλησίου κι' ἀπὸ κεῖ τὶς παίρνει ὁ Ντρουΐν καὶ σοῦ τὶς ταχυδρομεῖ... Ὁ Σίγκ-Σίγκ, ὁ ὁποῖος μὲ παρακολουθεῖ παντοῦ σὰν σκιά μου, δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτε. "Επειτ' ἀπὸ τὴν τελευταία μου ἀπόδρασι, μὲ πέταξαν στὸ αὐτοκίνητο σὰν δέμα καὶ δὲν ἐξῆλθα ἀπὸ κεῖ παρὰ στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου.

Ὁ πύργος τοῦ Κουλτραὶ εἶνε ἀληθινὴ φυλακή. Τάφροι καὶ τεῖχη ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸν μεσαίωνα τὸν περιστοιχίζουν. Τὸ παρεκκλήσιό του βρίσκεται μέσα στὴν ἀπέραντη αὐλή, στὴν ὁποία μ' ἀφήνουν καὶ κυκλοφορῶ ἐλεύθερα.

Τὸ παρεκκλήσιο ἔχει ἕνα μικρὸ ὀστεοφυλάκειο καὶ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα μικρὸ λουλουδιασμένο κοιμητήριο...

Αὐτὴ τὴν ἐποχή, ὅλες αὐτὲς ἡ πέτρες ποὺ ἀνήκουν στὸ παρελθὸν καὶ στὸ θάνατο, δὲν ἔχουν ἀνοιξιάτικη ἐλάστηση ποὺ τὶς σκεπάζει... Τὸ πράσινο θριαμβεύει παντοῦ, τρώει ὅλους τοὺς τοίχους, φράζει ὅλες τὶς πληγές... Ἡ ζωὴ ξεχειλίζει παντοῦ ἐνῶ φεύγει ἀπὸ μένα...

Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ποὺ βρίσκεται στὸ πρῶτο πάτωμα, σ' ὅλη τὴ φύσι. Κ' ἐγὼ πεθαίνω!...

Κατεβήκα στὴ νεκρικὴ κρύπτη τοῦ παρεκκλησίου

Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ πεθάνω!... Τὸ νοιώθω, τὸ ξέρω πὼς δὲν θ' ἀφήσω αὐτὰ τὰ μέρη παρὰ ὅταν θὰ εἶμαι νεκρή...

Ποτὲ ὁ μαρκήσιος δὲν ἦταν τόσο γλυκύς, τόσο τρυφερὸς μαζύ μου, ποτὲ δὲν λάβαινε τόσες φροντίδες γιὰ μένα! "Εχει γίνει ὑπηρέτης μου!... Θέλει νὰ μὲ ὑπηρετῇ ὁλομόναχος!... Ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε πῇ τόσο γλυκὰ πράγματα!... Μοῦ ὁρκίζεται ὅτι δὲν ἀγάπησε ποτὲ παρὰ μόνο ἐμένα! "Α! πῶς μ' ἀγαπάει!... Πῶς μ' ἀγαπάει!... Πῶς μοῦ προσφέρει τὸ χέρι του γιὰ νὰ στηριξῶ σ' αὐτὸ τὴν ἀδυναμία μου!... Ἡ ἰγάπη του μοῦ ἔχει ρουφήξει ὅλη τὴ ζωή...

Εἶνε ὁ μεγάλος βρυκόλακας, ὁ βρυκόλακας ποὺ ζῇ διακόσια χρόνια τώρα κ' ἔχει ἀμέτρητα θύματα... Ναί! Ναί! Αὐτὸ ποὺ γράφω ἐδῶ εἶνε ἀληθινό... Τὸ ξέρει κι' ὁ νεωκόρος ὁ Ντρουΐν, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι στὸ χωριό, οἱ ὁποῖοι φεύγουν ὅταν τὸν βλέπουν νὰ περνάῃ...

Ὁ Ντρουΐν μὲ συμπονάει, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε γιὰ μένα πρὸ τοῦ θανάτου μου...Ἐσὺ ὅμως, Χριστίνα, κι' ὁ κ.Βενέδικτος Μασσὸν μπορεῖτε νὰ μὲ σώσετε πρὸ τοῦ θανάτου μου!... Σᾶς περιμένω!...»

***

ΠΕΜΠΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ. — «Ἀπόψε ὁ μαρκήσιος μὲ συνώδευσε ὥς τὴν πόρτα μου, σὰν ἕνας ὑποτακτικὸς ἐρωτευμένος... κι' ἀποσύρθηκε κατόπιν πολὺ θλιμμένος... Τότε ἔκλεισα γρήγορα τὴν πόρτα, ἔσπρωξα τὸ σύρτη, ἔτρεξα στὸ παράθυρο καὶ τὸ κλεισα κι' αὐτό... Γιατί, ὅσο τὸ παράθυρο εἶνε ἀνοιχτό, μπορεῖ νὰ μὲ δαγκώσῃ ἐξ ἀποστάσεως...

Τώρα εἶμαι πιὸ ἤσυχη.. Νοιώθω πὼς θὰ περάσω μιὰ νύχτα γαλήνια...

Τί γαλήνη βασιλεύει στὴ γῆ!.. Τὸ φεγγάρι λάμπει ἐκθαμβωτικὰ πάνω ἀπ' τὰ τείχη τοῦ πύργου.. Τὸ τοπεῖο ἁπλώνεται ἀσημένιο ὁλόγυρα... Νοιώθω πὼς εἶμαι ἀνάλαφρη σὰν ἄγγελος, πὼς ἔχω φτερά... "Αν ἄνοιγα τὸ παράθυρο, φαντάζομαι πὼς θὰ μποροῦσα νὰ πετάξω πάνω ἀπ' τὰ κοιμισμένα νερὰ τοῦ Λείγηρος...

Μὰ ὄχι, δὲν θὰ τ' ἀνοίξω τὸ παράθυρο γιατὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο.

Μπορεῖ νὰ μὲ δαγκώσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο...

Φρίκη!... "Ω!... Φρίκη!...Μὲ δάγκωσε!..

Μὲ δάγκωσε!...

Μὰ ἀπὸ ποῦ μὲ δάγκωσε... Ποιὸς θὰ μοῦ τὸ πῇ ποτέ!...

Εὐσπλαχνίσου με, Θεέ μου...»

***

ΕΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ. — «Τὸ καταλαβαίνετε αὐτό;

Ναί, ὅλα ἦταν κλειστά!... Μὲ δαγκώνει τώρα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοίχους.

Καὶ σεῖς δὲν τρέχετε γιὰ νὰ μὲ σώσετε...»

***

ΕΒΔΟΜΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ. — «Θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι τρελλή!... Κανένα βιβλίο στὸν κόσμο δὲν γράφει ὅτι ἕνας βρυκόλακας μπορεῖ νὰ δαγκώσῃ μέσ' ἀπὸ τὸν τοῖχο... Καὶ ὅμως ἐγὼ δαγκώθηκα...

"Εψαξα... ἔψαξα παντοῦ καὶ στὸ τέλος ἀνακάλυψα μιὰ μικρὴ τρύπα, πλάτους ἑνὸς δαχτύλου ἀπέναντι στὸ προσευχητήριό μου... Ἀπ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν τρύπα τὸ τέρας μὲ δάγκωσε ἐνῶ ἔκανα τὴν προσευχή μου!... Μὲ δαγκώνει ἐξ ἀποστάσεως κ' ἔπειτα ἔρχεται, κολλάει τὰ χείλη του στὴν πληγή μου καὶ ρουφάει τὸ αἷμα μου...»

***

ΟΓΔΟΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.—«Α! θέλω νὰ μάθω!... Θέλω νὰ μάθω πῶς δαγκώνει ἐξ ἀποστάσεως!... Θὰ τὸ μάθω, ἂν μοῦ δώσῃ τὸν καιρό!... "Οχι! δὲν εἶμαι τρελλή!... Δὲν εἶμαι τρελλή!...»

***

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΝΑΤΗ. — «Τί φρίκη ὅταν τὸ ματωμένο στόμα του ἀφήνει τὴ σάρκα μου καὶ σηκώνει τὸ μέτωπό του ποὺ μοιάζει μὲ διαβόλου τῶν Ἰνδιῶν, γιὰ νὰ μοῦ πῇ: «Σ' ἀγαπῶ!...»

***

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ. — «Ἔτσι ἀναποῦσαν κ' οἱ διάβολοι τῶν Ἰνδιῶν, οἱ Ἀσσούρας, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς οἱ πρῶτοι βρυκόλακες τοῦ κόσμου καὶ τοὺς ὁποίους λατρεύει σήμερα ὁ Σάϊμπ-Χάν. Κοντὰ στὴ Μπενάρες, σὲ μιὰ νησίδα τοῦ Γάγγη, ὑπάρχει ἕνα νεκροταφεῖο γεμᾶτο ἀπὸ τὰ θύματά τους, ποὺ ἔγιναν κι', αὐτὰ βρυκόλακες... Ὁ μαρκήσιος, ὁ μέγας Εὐρωπαῖος βρυκόλακας, θὰ πήγαινε χωρὶς ἄλλο, ὅταν εἴμαστε στὶς Ἰνδίες, νὰ προσκυνήσῃ αὐτοὺς τοὺς προγόνους του κ' ἐκεῖ θὰ γνώριζε τὸ Σάϊμπ-Χάν, ποὺ εἶν' ἕνας γιατροὺς πολὺ τῆς μόδας στὶς Ἰνδίες, ἀφοῦ ὅλη ἡ ἀγγλικὴ παροικία ἔχει ξετρελλαθῇ μαζύ του. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ βρίσκεται σ' ἐπικοινωνία μὲ τοὺς Ἀσσούρας, πρᾶγμα γνωστότατο στὶς Ἰνδίες...

Ἐγὼ γελοῦσα τότε μὲ ὅλ' αὐτά... Τὸν θεωροῦσα ὡς τσαρλατάνο!... Δὲν ἐπίστευα, βλέπεις, στοὺς βρυκόλακες ἐκεῖνο τὸν καιρό... Εἶχα ὅμως ἀδικο... Ἀπὸ τότε ἔμαθα ἄπειρα πράγματα σχετικὸς ποὺ θἄθελα νὰ τὰ μάθω καὶ στοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἀμφιβάλλουν ἀκόμα...

Δὲν εἶμαι τρελλή! "Εχω τὴ διανοητικὴ διαύγεια τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, πίστεψε!..Καὶ μοῦ χρειάζεται ἀπολύτως ἡ διαύγεια αὐτὴ γιὰ νὰ μάθω πῶς δαγκώνει ἀπὸ μακρυά!...»

***

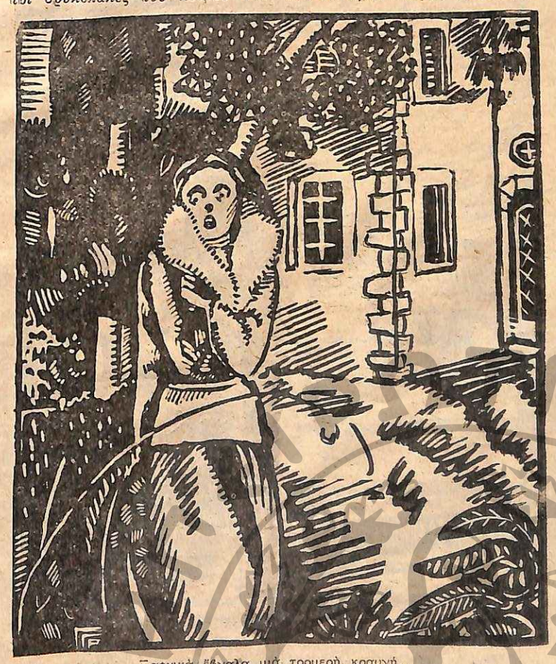
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.— «Χθὲς ἄγγιξα σχεδὸν τὴν ἀπόδειξι... Τὴν ἀπόδειξι ὅτι δὲν εἶμαι τρελλή!...»

***

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.— «"Εχω τὴν ἀπόδειξι... ΣΑΣ ΤΗ ΣΤΕΛΝΩ!... Καὶ τώρα, τρέξτε γιατὶ θὰ μὲ σκοτώσῃ ἂν δὲν πεθάνω ἀρκετὰ γρήγορα!...»

***

Μ' αὐτὴ τὴν τελευταία ἐπιστολὴ τῆς μαρκησίας ντὲ Κουλτραί, ἡ Χριστίνα ἔλαβε συγχρόνως κ' ἕνα συστημένο δέμα, τὸ ὁποῖο ἀ-

Ξαφνικὰ ἔβγαλα μιὰ τρομερὴ κραυγή...

ποφράγισε μὲ μιὰ ἀπεριγραπτη ἀγωνία...

XVI
Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Νὰ τί ἔλεγε σχετικῶς στὴ γειτονιὰ τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ ἡ Χριστίνα ἔλαβε τὸ παραπάνω δέμα, ἡ κυρὰ Δαγκλουά, ἡ γυναῖκα ποὺ τὴν εἶχαν πάρει καὶ πάλι ὁ Νορμπὲρ γιὰ νὰ συγυρίζῃ τὸ σπίτι τους:

«Θὰ ἦταν δέκα τὸ πρωί, ὅταν ἡ δεσποινὶς Χριστίνα παρέλαβε τὸ δεματάκι αὐτὸ ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο.

Ἡ δὶς Χριστίνα ἦτανε μόνη στὸ μαγαζί. Πρὸ δυὸ ἡμερῶν ἄλλοστε δὲν ἔβλεπα παρὰ μόνο αὐτή. "Εμενε στὸ μαγαζὶ μὴ τυχὸν παρουσιαστῇ κανένας πελάτης.

Φαινόταν ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες πολὺ ταραγμένη, μολονότι ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μὴ τὸ δείχνῃ... Μὰ δὲν μὲ ξεγελάνε ἐμένα εὐκολα... Καὶ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ μαντέψω πὼς κάτι συνέβαινε πάλι μὲ τὸν ἐξάδελφο Γαβριήλ!... Βλέπετε τώρα εἶνε ὅλοι συγγενεῖς μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Ὁ ἐξάδελφος Ζάκ.. Ὁ ἐξάδελφος Γαβριήλ!..."Ετσι τουλάχιστον λένε...

Δὲν μοῦ κούβουν ἄλλωστε πειὰ ὅτι ὁ ἐξάδελφος Γαβριὴλ κατοικεῖ στὸ σπίτι τους, κι' ὅτι εἶνε πολὺ ἄρρωστος, ὅτι ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ κάνουν μιὰ κατεπείγουσα ἐγχείρησι, κι' ὅτι, παρ' ὅλ' αὐτά, ἐξακολουθεῖ νὰ κινδυνεύῃ.. Μοῦ εἶπαν ἀκόμα ὅτι ὁ ἐξάδελφος Γαβριὴλ εἶνε γυιὸς μιᾶς μεγαλείτερης ἀδελφῆς τοῦ γέρο Νορμπέρ, κτλ.

Μά, παρ' ὅλ' αὐτά, τὸν κρατοῦν πάντα κλεισμένο στὸ ἰσόγειο τοῦ περιπτέρου ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος τοῦ κήπου καὶ στὸ ὁποῖο ποτὲ ὥς τώρα δὲν ἔχω μπῆ... Μόλις καὶ μετὰ βίας, μισανοίγουν κάθε τόσο τὰ παντζούρια του γιὰ νὰ τὸ ἀερίσουν λίγο... "Ετσι, μιὰ μέρα, μπόρεσα νὰ ἰδῶ κάτω ἀπὸ ἕνα σεντόνι τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου ξαπλωμένου μ' ἕνα πράσσωπο σὰν χάλια... Εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του ἀπάνω μου σὰν νὰ τοῦ χρωστοῦσα κάτι.

Βέβαια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαίνεται ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του πὼς εἶνε ἄρρωστος. Μὰ γιατὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια... Σίγουρα κάποιο μυστήριο κρύβει αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Μὰ ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν ὑπόθεσι τοῦ δέματος... Σᾶς εἶπα ὅτι ἡ Χριστίνα βρισκόταν μόνη στὸ μαγαζὶ ὅταν τὸ ἀνοιξε. Ἐγὼ ἤμουν στὴν τραπεζαρία κ' ἔβλεπα ὅ,τι γινόταν στὸ μαγαζὶ ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα...

Ἡ Χριστίνα λοιπὸν ἔλυσε τὸ δέμα κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα πρᾶγμα τυλιγμένο δλόκληρο μ' ἐν' ἀπλωμένο σῦρμα, ἕνα πρᾶγμα ποὺ εἶχε σχεδὸν τὸ σχῆμα πιστολιοῦ..

Φαινόταν πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτε... Ξαναβαλε τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μέσα στὸ δέμα κ' ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ διεταγμοῦ, ἄνοιξε τὴν πόρτα ὁπου κ' ἔτρεξε πρὸς τὸ διαμέρισμα τοῦ Γαβριήλ, τὸν ὁποῖο ὁ γέρο Νορμπὲρ κι' ὁ κ. Ζὰκ δὲν ἀφήνουν σχεδὸν οὔτε στιγμή.

Χτύπησε τὴν πόρτα κι' ὁ γέρο Νορμπὲρ παρουσιάστηκε. Εἶχε τὰ μαλλιά του ἀνασταταμένα καὶ τὰ μάτια του πεταγμένα ἔξω... Ποτέ μου δὲν τὸν εἶχα δῇ ἔτσι.

—Τί εἶνε; ρώτησε τὴν κόρη του. Τί θέλεις πάλι; Ξέρεις ὅτι δὲν σὲ θέλουμε κοντά μας! Εἶσαι πολὺ νευρικὴ!... "Αφησέ μας ἥσυχους...

—"Ακουσε, πατέρα, τοῦ εἶπε τότε ἡ Χριστίνα. Ἐλαβα ἕνα γράμμα ἀκόμα ἀπ' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη...

—Α! θὰ μᾶς ἀφήσῃς λοιπὸν ἥσυχους μ' αὐτὴ τὴν τρελλή.

Μὰ ἡ Χριστίνα ἐπέμενε καὶ πασθεσε:

—Μοῦ ἔστειλε μάλιστα κ' ἕνα συστημένο ἀντικείμενο ποὺ πρέπει νὰ τὸ δείξω στὸ Ζάκ!

—Δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃς ν' ἀναστυχήσω τὸ Ζάκ;

—Πές του, σὲ παρακαλῶ, πατέρα, ὅτι μοῦ ἔστειλε τὴν ἀπόδειξι...

Μὰ ὁ γέρο Νορμπὲρ ὕψωσε ἀγρυπόμονα τοὺς ὤμους του καὶ

τῆς ἔκλεισε κατάμουτρα τὴν πόρτα.

Ἐγὼ δὲν καταλάβαινα τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβαιναν, μὰ καταλάβαινα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ καθόμουν σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

Ἡ Χριστίνα, κυττάζοντας πάντα τὸ δέμα, εἶχε καθήσει σὲ μιὰ καρέκλα στὸν κῆπο... Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ἡ πόρτα τοῦ ἰσογείου ἄνοιξε καὶ ἔγῆκε ἔξω ὁ Ζάκ, ὁ ὁποῖος πῆγε καὶ τὴ συνάντησε.

—Τί τρέχει, Χριστίνα; τὴ ρώτησε ἀμέσως.

—Δές! Δὲς τί μοῦ ἔστειλε! τοῦ ἀπάντησε.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ δέμα.

Μοῦ γύριζαν κ' οἱ δυὸ τὶς πλάτες καθὼς κύτταζαν μέσα στὸ δέμα κ' ἔτσι ἐγὼ δὲν ἔβλεπα τίποτε... Ὁ γιατρὸς εἶχε πάρει, φαίνεται, τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ πρᾶγμα στὰ χέρια του γιατὶ τὸ ἄνοιγε, τὸ μάζευε κ' ἐπανελάμβανε ὁλόενα:

—Εἶνε περίεργο!... Εἶνε πολὺ περίεργο...

—Μὰ ἐπιτέλους, τί εἶνε; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

—Ἐ, λοιπόν, ἀγαπημένη μου, εἶν' ἕνα τροκάρ.

Κι' ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

—Εἶν' ἕνα εἶδος τροκάρ!

—Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ τροκάρ; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ Χριστίνα.

Μὰ ὁ Ζὰκ δὲν τῆς ἀπάντησε ἀμέσως... Ἐξέταζε ἀκόμα τὸ περίεργο αὐτὸ πρᾶγμα, φαινόταν νὰ σκέφτεται καὶ τέλος φώναξε:

—Ἄ! τὴ δυστυχισμένη!...τὴ δυστυχισμένη!... Τὴ δυστυχισμένη!... Ὄχι, δὲν εἶνε τρελλή!... Αὐτὴ ἔχει δίκηο!...

Κι' ἐπρόσθεσε:

—Ἄ! τὸ λησταί!...

Ἡ Χριστίνα σηκώθηκε κατάχλωμη καὶ φώναξε ἐκστατικά:

—Μὰ ἐξηγήσου, Ζάκ! Τί εἶνε αὐτὸ τὸ τροκάρ;

—Τροκάρ, τῆς ἀπάντησε ὁ γιατρός, εἶνε μιὰ βελόνα κούφια καὶ τὸ πιστόλι μὲ τὸ τροκὰρ εἶνε ἕνα χειρουργικὸ ἐργαλεῖο ποὺ μοιάζει μὲ πιστόλι... Ναί, τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ λειτουργεῖ σὰν πιστόλι καὶ μᾶς χρησιμεύει νὰ στέλνουμε μέσα στὶς σάρκες τοῦ ὑπογαστείου μιὰ κούφια βελόνα, ὅταν θέλουμε νὰ μάθουμε...

—Ἄ! καταλαβαίνω!... Καταλαβαίνω...

—Λοιπόν, συνέχισε ὁ Ζάκ, τὸ ἐργαλεῖο ποὺ βλέπεις ἐδῶ λειτουργεῖ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο... Ἐξαποστέλλει μιὰ κούφια βελόνα, γεμάτη ἀπὸ κάποιο ναρκωτικὸ ὑγρό...

—Ναί!... Ναί!... Καταλαβαίνω! ξαναεῖπε ἡ Χριστίνα, ποὺ φαινόταν παραμορφωμένη ἀπ' τὸν τρόμο της.

—Μὰ τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ ἐξαποστέλλει τὴ βελόνα ἀπὸ ἀπόστασι, ἐξακολούθησε νὰ ἐξηγῆ ὁ Ζάκ, ἀπὸ μεγάλη μάλιστα ἀπόστασι... Κύτταξε αὐτὸ τὸ ἐλατήριο... Χάρις σ' αὐτό, ἡ κούφια βελόνα μόλις φτάσει στὸν προορισμό της καὶ χύσει τὸ δηλητήριό της, ξαναγυρίζει στὸ πιστόλι, τραβηνιέ-νη ἀπὸ λεπτὸ σῦρμα μὲ τὸ ὁποῖο εἶνε δεμένη... Καταλαβαίνεις;... Καταλαβαίνεις...

Ἂν καταλάβαινε!... Ἐξ ἄλλου δὲν ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβη... Κ' ἐγὼ ἤξερα ἀκριβῶς πῶς λειτουργοῦσε αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο, ἂν καὶ δὲν τὸ εἶδα ποτέ.

Ἡ Χριστίνα εἶχε πάρει τώρα τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της κ' ἔλεγε:

—Μὰ πρέπει νὰ τὴ σώσουμε! Μὰ πρέπει νὰ τὴ σώσουμε!...

—Ἀσφαλῶς! εἶπε κι' ὁ Ζάκ, ὁ ὁποῖος διατηροῦσε ὅλη του τὴ γαλήνη. Πρέπει νὰ τὴ σώσουμε! Μόνο ποὺ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ λείψω τώρα!... Ὄχι!... Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τὸ Γαβριὴλ ἂν καὶ πάει καλύτερα... Δὲν κάνει νὰ διακόψω τὴν ἐργασία, ὅσο εἶνε ἀκόμα ζεστός!..

—Τότε; Τότε; Τότε; ρώτησε μ' ἀγωνία ἡ Χριστίνα.

—Εἶνε μιὰ ὑπόθεσις πέντ'-ἕξη ἡμερῶν!...

—Μὰ δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ περιμένουμε ἕξη μέρες...

—Αὐτὴ εἶνε κ' ἡ δική μου γνώμη! εἶπε ὁ Ζάκ. Πρέπει λοιπὸν νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ βρῆς τὸ Βενέδικτο Μασσὸν στὴν ἐξοχή

Δεν εἶχε δεῖ ποτέ της πιὸ πένθιμο μέρος στὸν κόσμο...

του καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἀμέσως ἐδῶ, χωρὶς νὰ χάνῃς οὔτε μιὰ ὥρα. Θὰ κουβεντιάσουμε μαζὺ καὶ θ' ἀποφασίσουμε...

XVII
ΤΙ ΑΠΟΓΙΝΕ Η ΕΒΔΟΜΗ

Ὅταν ἡ Χριστίνα ἔφτασε στὸ Κορμιλλιέρ, ἡ ὥρα ἦταν ἑφτὰ τὸ βράδυ. Λογάριαζε νὰ μείνῃ τρεῖς ὧρες ἐκεῖ καὶ νὰ πάρῃ μαζύ της τὸ Βενέδικτο Μασσὸν μὲ τὸ τραῖνο τῶν δέκα. Ἔτσι, στὶς ἕντεκα ἡ ὥρα θὰ βρισκόντουσαν στὸ Παρίσι. Τὴν ἴδια νύχτα, θ' ἀποφάσιζαν κιόλας μὲ τὸ Ζὰκ ποιὸ σχέδιο ἔποεπε ν' ἀκολουθήσουν καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ (ἀφοῦ ὁ Ζὰκ δὲν μποροῦσε γιὰ τὴ στιγμὴ ν' ἀφήσῃ τὸ Γαβριὴλ) θὰ ἔφευγε μαζὺ μὲ τὸ Βενέδικτο Μασσὸν γιὰ τὸν πύργο τοῦ Κογλεραί.

Ἡ Χριστίνα ἦταν ἀποφασισμένη νὰ σώσῃ τὴ δυστυχισμένη μαρκησία, ἡ ὁποία, τόσες φορές, εἶχε ἀπευθυνθῆ σ' αὐτὴν χωρὶς ν' ἀκουστῆ.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ μικρὸ σταθμὸ τοῦ Κορμιλλὲρ καὶ βρέθηκε στὴ μικρὴ πλατεῖα μὲ τοὺς τέσσερες πλατάνους της ἀπ' ὅπου φαινόταν ὁλ' ἡ ἔκτασις τῶν βάλτων πέρα, πάνω ἀπ' τὴν ὁποία ἔπερχαν τώρα μαῦρα βαρειὰ σύννεφα, σπρωγμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἡ Χριστίνα καταλάβε ἐπιτέλους ἢ νόμισε πὼς κατάλαβε, γιατὶ ὁ Βενέδικτος Μασσὸν κάθε φορὰ ποὺ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ Κορμιλλὲρ τῆς ἔλεγε: «Προπάντων, μὴν ἔρθῆτε ποτὲ ἐκεῖ!...»

Δὲν εἶχε δῆ ποτέ της πιὸ πένθιμο μέρος στὸν κόσμο...

Καὶ ὅμως ὁ Βενέδικτος ζοῦσε ἐκεῖ πέρα.

Σ' αὐτὴ τὴ θανάσιμη μοναξιά, εἶχε πάει νὰ καταφύγῃ ἐπειτα ἀπ' τὴ δίαια καὶ σχεδὸν τραγικὴ σκηνὴ ποὺ τοὺς εἶχε χωρίσει...

—Εἶνε ἡ ἑβδομη, ἡ τελευταία... Λέει πὼς εἶνε ἀηψιά του... κι' αὐτὴ τοῦ κάνει τώρα τὰ θελήματα... Μὰ ἔχουν περάσει δυὸ μέρες χωρὶς νὰ τὴ δῆ κανείς... Σίγουρα κι' αὐτὴ θὰ ἐξαφανίστηκε σὰν τὶς ἄλλες...

Μὰ ἡ Χριστίνα, διακόπτοντας τὴ φλυαρία του, τοῦ εἶπε:

—Θέλεις, λοιπόν, νὰ μὲ ὁδηγήσῃς στοῦ κ. Βενέδικτου Μασσόν...

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα φράγκο. Τὸ χαμίνι τὸ τσέπωσε καὶ τῆς ἀπάντησε ἁπλᾶ:

—Ἀκολουθῆστε με... Μὲ λένε Φίλιππο...

....

Γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ ἀναγνῶστ αι μας τὰ γεγονότα ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν, εἶνε ἀνάγκη νὰ διηγηθοῦμε τί συνέβη στὸ Κορμιλλὲρ μετὰ τὴ σκηνὴ μεταξὺ τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν καὶ τοῦ μπάρμπα Βιολὲτ στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Πράσινου Δέντρου»... Θὰ θυμοῦνται μάλιστα οἱ ἀναγνῶστ αι μας ὅτι ὁ Βενέδικτος ἀπείλησε τὸ λαθροθήρα ὅτι θὰ τὸν θεωροῦσε ὑπεύθυνο ἂν ἡ μικρὴ «ἀνηψιά» του Ἄννι ἔφευγε σὰν τὶς ἄλλες ἕξη κοπέλλες.

Μὰ ὁ μπάρμπα Βιολὲτ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ πτοεῖται εὔκολα.

Δὲν ἄλλαξε λοιπὸν καθόλου τὶς συνήθειές του κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ τοινυρίζῃ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ βιβλιοδέτου, παραμονεύοντας τὴν Ἄννι, ὅταν ἐκείνη ἔβγαινε ἔξω γιὰ θελήματα.

Τότε πρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καλάμια γιὰ νὰ τὸν δῆ, μὰ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο της, διάζοντας τὸ βῆμα της κι' ἀποφεύγοντας κάθε συνομιλία, σύμφωνα μὲ τὶς συστάσεις ποὺ θὰ τῆς εἶχε κάνει χωρὶς ἄλλο ὁ Βενέδικτος...

Μὰ τὴ μεθεπομένη, καθὼς ὁ μπάρμπα Βιολὲτ καθάριζε τὸ ὄπλο του μπρὸς στὴν καλύβα του, εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ἡ μικρούλα περίτρομη.

—Ὦ! κύριε! τοῦ φώναξε ἀναστενάζοντας. Μήπως εἴδατε, κατὰ τύχη, τὰ κλειδιά του;...

—Τί; ἔκανε ὁ λαθροθήρας κατσουφιάζοντας.

—Τὰ κλειδιά του!... Τὰ ἔχασε! Τ' ἀναζητάει παντοῦ!... Ἦταν σὲ μιὰ κατάστασι ποὺ μ' ἔκανε νὰ τρέμω... Ποτέ μου δὲν τὸν εἶχα δῆ ἔτσι... Γιὰ μερικὰ κλειδιὰ ἔκανε σὰν τρελλός... Νόμισα πὼς θὰ μὲ πετοῦσε κάτω... Μὰ ἐνῶ δὲν εἶδα πουθενὰ τὰ κλειδιά του... Ἀφοῦ ἔψαξε τοῦ κάκου μέσα στὸ σπίτι, τὰ ζητάει τώρα ἔξω... Βρίσκεται τώρα στὸ σύδεντρο μὲ τὶς ἴτιὲς καὶ ψάχνει παντοῦ, χώνοντας τὴ μύτη του σὰν σκύλος μέσα στὰ χόρτα!...

Ὁ γέρο Βιολὲτ ἄκουγε μὲ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε ἡ Ἄννι. Ἄναψε τὴν πίπα του καὶ ξεσπῶντας σ' ἕνα δυνατὸ γέλιο, εἶπε:

—Γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν κλέψουν, θὰ ἔπρεπε ν' ἀφήνῃ τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ του ἀνοιχτές... Μὰ αὐτὸς τὰ κλειδώνει ὅλα...

—Ναί, κύριε, εἶπε κ' ἡ μικρούλα Ἄννι Τὰ κλειδώνει ὅλα πίσω του... Δὲν μ' ἀφήνει νὰ κατεβῶ στὸ ὑπόγειο... Ἔχει ἀνεξήγητα καμώματα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... Κι' ὅμως δὲν εἶνε κακός...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

Ο ΑΣΠΡΟΣ

[Τὴν ἱστορία αὐτὴ μοῦ τὴν διηγήθηκε ὁ Ἀλέξ. Πάλλης. Δικός του ἦταν ὁ ἄσπρος γάτος]

Φίλους δὲν εἶχα πολλοὺς ἐκεῖ κάτου, στῆς Ἀσίας τὰ μέρη. Γνώριμους ποὺ κλέβανε τὸν καιρό μου εἶχα πολλούς. Κάθε λίγο ἐρχότανε κι' ἀπὸ ἕνας τὸ βράδυ νὰ περάσῃ κοντά μου τὴν ὥρα του. Ἐγὼ τὴν ὥρα μου ἤξερα πῶς νὰ τὴν περάσω. Μετάφραζα τότε τὸν "Ομηρο. Μὰ οἱ ἄλλοι — ποῦ νὰ τὸ φανταστοῦν ἐκεῖνοι, πὼς ἐγὼ τὴν προτιμοῦσα τὴ μοναξιά;

«Μοναξιά» εἶπα; Καλὲ τί λέω! Συντροφιὰ καὶ τί συντροφιά!... Πρῶτα ὁ "Ομηρος. Ὕστερα τὰ λεξικά μου. Ἄφησε πειὰ σημειώματα, σχόλια, χαρτιά, καλαμάρια, πέννες... Ὅλα αὐτὰ σοῦ μιλοῦνε, σὲ βλέπουνε, σ' ἀγαποῦνε σὰν γράφεις. Δοκίμασε νὰ γράψῃς ἕνα στίχο μὲ ξένη πέννα, σὲ ξένο χαρτί, σὲ ξένο τραπέζι καὶ μὲ ξένο μελάνι καὶ βλέπεις διαφορά. Εἶνε σὰν νὰ κοιμᾶσαι σὲ ἄλλου κρεββάτι.

Κι' ὡστόσο πάω νὰ λησμονήσω τὸ μεγαλείτερό μου φίλο τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Πάω νὰ λησμονήσω τὸ γάτο μου, ποὺ ἀκόμα σπαράζεται ἡ ψυχή μου σὰν τὸν ἀνιστορῶ.

Μοῦ τὸν ἔφεραν ἕνα πρωΐ, δῶρο — ἄσπρο γατάκι σὰν κουνελάκι. Μιὰ χαρὰ νὰ τὸ βλέπῃς! Μικρούλικο, μαλακό, παχουλό, ἥμερο, μὲ τὰ μεγάλα τὰ μάτια τὰ πράσινοκίτρινα, καὶ μὲ τ' ἀχειλάκι του πίσω μαῦρο. Λὲς κι' ὅλο χαμογελοῦσε μὲ τὸ γατίσιο ἐκεῖνο χαμόγελο, ποὺ τέλος δὲν ἔχει... Ἔτσι εἶνε, βλέπεις, φτιασμένο τὸ στόμα του.

Παιχνιδιάρικο λές; Μὰ τὰ παιχνίδια του τἄβλεπες καὶ δὲν χόρταινες. Κουνοῦπι νὰ περνοῦσε ἀπ' ἐμπρός του, πηδοῦσε ὁλόρθο, καμάρα ἡ ράχι του, φοῦντα ὁλόστεκη ἡ οὐρά του, σπίθες τὰ μάτια του. Μιὰ καὶ δυό, καὶ ξεχύμιζε τότε στὸν ἀέρα σὰν δαιμονισμένο, ποὺ κυνηγοῦσε ἕνα τίποτε.

Τρώγαμε πάντα μαζύ. Ἔπινε τὸ γάλα του γρήγορα-γρήγορα, καὶ σὰν ἔγλειφε αὐτὸς τὰ γαλατωμένα του γένεια, ἐγὼ ἀπόσωνα τότε τὸ δικό μου φαΐ.

Καθόμαστε ὕστερα στὴ σπουδή. Ἐγὼ στὴν καρέκλα μου, αὐτὸς ἀπάνω στὸ μεγαλείτερο Λεξικό. Πόσες φορὲς τὸ ἐχρειαζόμουν αὐτὸ τὸ Λεξικὸ τοῦ Γαζῆ, καὶ δὲν πήγαινε ἡ καρδιά μου νὰ τοῦ χαλάσω τὸ γουζοῦρι, ἐκεῖ ποὺ μισοκοιμόταν γουργουρίζοντας.

Τί τὰ θέλεις! Γενήκαμε φίλοι ἀχώριστοι... Στιγμὴ δὲν ἔφευγε ἀπὸ κοντά μου. Κατάντησε νὰ νοιώθουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο τόσο καλά, ποὺ κι' ὅταν θύμωνα ἀκόμα, αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε τὴ δουλειά του.

Περάσανε μερικοὶ μῆνες, μεγάλωσε τὸ γατί. Ὥρες-ὥρες μοῦ ξέφευγε ὅμως τώρα, καὶ δὲν τὸ ξαναβρίσκα εὔκολα. Πότε στὸ περιβόλι ἔκοβε βόλτες, πότε παρέξω, κάποτε τρύπωνε καὶ σὲ ξένα σπίτια. Μιὰ μέρα μάλιστα τὸ εἶδα καὶ ραγάτευε ἀπάνω σὲ μιὰ στέγη ποὺ εἶχα κάτω ἀπὸ τὸν ἀψηλὸ ἡλιακό μου. Τί τὸ ἔφερε ἐκεῖ πέρα δὲν κρλοκατάλαβα στὴν ἀρχή. Κατόπιν ὅμως παρατήρησα, πὼς στοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ τὰ κεραμίδια, ποὺ δρόμος στενὸς τὰ χώριζε ἀπὸ τὰ δικά μου, ραχάτευε μι' ἄλλη γάτα, μὲ μάτια κι' αὐτὴ μισόκλειστα. Σὰν νὰ μυρίστηκα τότες κάτι. Ὅμως μήτε ὁ δικός μου γάτος, μήτε ἡ φιλιγάδα ἀπ' ἀντίκρυ δὲν μοῦ ὁδήγησε τὴ παραμικρὴ ἀφορμὴ νὰ ὑποψιαστῶ τίποτε προχωρημένες ἀγάπες ἀναμεταξύ τους. Ἔτσι, σὰν νὰ βρισκότανε ἀκόμα σὲ ξέχωρο κόσμο ὁ καθένας.

Ὧρες κι' ὧρες περνοῦσαν κάποτες, κι' ἔμεναν ὁ δυό τους σ' αὐτὴ τὴ βαθειὰ μελέτη. Λὲς καὶ πρόσμενε ἡ ἀντικρυνὴ ἡ γάτα νὰ ὡριμάσῃ ἡ δουλειά... Λὲς καὶ πλέκανε ἀπὸ μεταξὺ τὰ ὄνειρά τους, τὴν ποίησί τους.

Ἐμένα αὐτὰ δὲν μοῦ πολυαρέσανε. Συνηθισμένος νάχω πάντα τὸν "Ασπρο κοντά μου, σὰν νὰ ζήλευα τώρα. Σὰν νὰ μὴν μποροῦσα νὰ δουλέψω μὲ τὴν καρδιά μου, καθὼς πρῶτα.

Μιὰ πρωΐνη, μόλις σηκώθηκα, ἀκούγω μιὰ ψιλὴ ξεσαρμένη φωνή, σὰν νάκλαιγε κάποιο μικρό. Ἄξαφνα σταματάει ἡ φωνὴ σὰν νὰ τὴν ἔκοψες μὲ μαχαίρι. Κατόπιν ἄρχισε ἕνα χαμηλὸ φωνοβογγητό, ποὺ τέλος δὲν εἶχε. Ὅσο πήγαινε μάλιστα, ἀνέβαινε σὰν ἀνεμοι φύσημα ἀπὸ τὰ παράθυρα. Σταμάτασε κι' αὐτό. Δὲν ξανακούστηκε τίποτε μερικὴ ὥρα. Ἐκεῖ ποὺπινα τὸν καφέ μου ὅμως — καὶ τὸ γάλα τοῦ "Ασπρου πλάι γιὰ νάρθῃ κι' αὐτὸς — ἀκούγονται σωστὰ γατίσια ξεφωνητά, ποὺ λάθος πειὰ δὲν εἶχα.

Στηκώνομαι καὶ σκύβω νὰ δῶ ἀπὸ τὸν ἡλιακό. Ὁ "Ασπρος μου ἀπάνω στὴ στέγη ἀπὸ τὴ μιὰ, γέρικος σταχτὴς γάτος ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὄχι καὶ πολὺ θρεμμένος, παλιὸς παλαιστὴς ὅμως, πολύπαθος, πολύξερος καὶ μυριόπαντρος. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε ζωγραφιὰ μονάχη ἀγρυπνιᾶς καὶ παραλυσιάς. Ἀμέσως τὸν ἀναγνώρισα. Ἀμέσως τζνοιωσα πὼς γιὰ καλὸ δὲν ἦρθε στὰ κεραμίδια μου ἀπάνω, πὼς δὲν τοῦ ἄρεσε τοῦ "Ασπρου μου ἡ ὁμορφιά, ἡ νειότη κ' ἡ καλοθρεψιά, ποὺ τόσον καιρὸ τὰ ὀνειρεύονταν ἡ ἀντικρυνὴ ἡ γάτα, παληά του ἀγαπημένη, τώρα ὅμως, δίχως ἄλλο τὰ γέρευε μὲ περισσότερη τόλμη κι' ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἀφεντιά του. Κ' ἦρθε λοιπὸν νὰ μετρηθῇ, μιὰ καὶ καλή, μὲ τὸν καινούργιο αὐτὸ τὸν Πάολο, καὶ νὰ τὸν φάῃ μὲ τὶς ψυχιές του.

Σώπαιναν ἐτὴ στιγμὴ ἐκεῖνοι καὶ κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κατάματα. Μήτε τρίχα τους δὲν σάλευε. Ἀσάλευτος κι' ἐγώ, νὰ ὑπῆ τοὺς τρομάξω.

Ἤξερα τί θὰ γίνῃ ἂν ἴσως καὶ σάλευε ὁ ἕνας τους. Θὰ ξεχύμιζε μονομιᾶς ὁ ἄλλος γιὰ νὰ πολεμήσῃ, καὶ θὰ τόνε σπάραζε μὲ τὰ νύχια του.

Ἄλλου τρόπο δὲν ἤβλεπα γιὰ νὰ γλυτώσω τὸν "Ασπρο μου, παρὰ νὰ περιχύσω τὸν ξένο γάτο νερὸ καὶ νὰ τὸν διώξω.

Ξαναμπαίνω λοιπὸν σιγανὰ-σιγανά, καὶ παίρνω ἕνα ποτῆρι νερό. Βγαίνω πάλι, σιγαλεύω, πετῶ τὸ νερό. Περνάει τὸ ἔρμο ἀπάνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ ξένου γάτου, καὶ χύνεται ὅλο στὸν "Ασπρο μου! Ἔγιναν ὅλα ἀψε-σβύσε. Ἀπατρομάζει ὁ "Ασπρος, ξορμᾶει ὁ σταχτὴς καὶ τοῦ καθίζει δυνατὴ καὶ βαθειὰ νυχιὰ στὸ πλευρό του! Βάφεται κόκκινο ἀμέσως τὸ κάτασπρο ἐκεῖνο πλευρό! Ἀκόμα τὸ βλέπω τὸ αἷμα! Ἐσκίνησε κι' ὁ λαβωμένος μου "Ασπρος νὰ φύγῃ κι' αὐτός. Πρὶν νὰ κατεβῇ ὅμως, κοντοστάθηκε μιὰ, καὶ γύρισε καὶ μὲ κύτταξε. Ἦταν περίλυπη ἡ ματιά του.

Σὰν νὰ μοῦλεγε πὼς δὲν τὸ πρόσμενε τέτοιο κάμωμα ἀπὸ τὸν πιστό του φίλο. Πῆδηξε κάτω ὕστερα καὶ χάθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ μπρός μου.

Περάσανε μέρες, βδομάδες, μῆνες περάσανε, καὶ δὲν ξαναφάνηκε πειὰ ὁ "Ασπρος! Πρέπει νὰ τόφτασε, εἶπα. Ἤβαλα ἀνθρώπους νὰ τόνε βροῦνε, ρώτησα, ψάρεψα ὅλα τοῦ κάκου.

Μιὰ βραδυνὴ, ὅτι ἀργίζε νὰ σκοτεινιάζῃ, εἶχα ποὺπινα τὸν καφὲ μου στὸ περιβόλι ὁλομόναχος, ἀκούγονται σωστὰ γατίσια ξεφωνητά, ποὺ λάθος πειὰ δὲν εἶχα. Κάνω νὰ δῶ. — "Ασπρος! "Ηταν τώρα λιγνός, εἶχε καὶ τὸ σημάδι τῆς λαβωματιᾶς στὸ πλευρό του. Ἔτρεχα ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Μὲ γίλια χαϊδευτικὰ μου λόγια σκύβω νὰ τὸν ἀγγίξω νὰ τὸν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου. Μόλις ὅμως μὲ βλέπει σιμά του, κάνει ἕνα πήδημα, καὶ γίνεται ἀφαντος πάλι!

Δὲν τὸν ξαναεῖδα πειὰ ἀπὸ τότε τὸν "Ασπρο μου.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβουλευθοῦν τὸν ἰατρὸν τῆς «Οἰκογενείας», πρέπει νὰ γράφουν στὸν φάκελλο τῶν ἐπιστολῶν τὴ φράση: «Διὰ τὸν Ἰατρό» καὶ νὰ ὑπογράφουν μὲ ψευδώνυμο.

Ἀπελπισμένην Ἀθήναις. — Ἡ παχυσαρκία τῶν ποδῶν σας ὀφείλεται εἰς κακὴν θρέψιν τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ ζυμαρικά, τὴν ψίχαν τοῦ ψωμιοῦ τοῦ φούρνου, τὰ πολλὰ λιπαρά, τὰ παχυὰ κρέατα. Νὰ κάμνετε κάθε βράδυ ποδόλουτρο μὲ ὀλίγην στάχτη μέσα στὸ νερὸ (μιὰ καλὴ φοῦχτα εἰς ἕνα μπανάκι νερό). Κατόπιν ἐντριβάς μὲ ξείδι. Προσέξετε μήπως δὲν εἶνε πάχος ἀλλὰ πρίξιον, καὶ τότε πρέπει νὰ ἐξετάσετε τὰ ὦρα σας. Πάντως πρέπει νὰ τὰ ἰδῇ γιατρός. Ἐλευθέρως, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως, δύνασθε νὰ ἔλθετε εἰς τὸ γραφεῖον μου, ἐν τῇ Ἀστυκλινικῇ καθ' ἑκάστην 4—5 μ. μ. πλὴν τοῦ Σαββάτου καὶ τῶν ἑορτῶν. Πολὺ ὠφελοῦσι καὶ αἱ μαλάξεις μὲ εἰδικὸν μηχάνημα (vibrateur). Ἐὰν τὰ οὖρα δὲν ἔχουν λεύκωμα καὶ δὲν εἶνε πρίξιμον τῶν ποδῶν σας, καλὸν εἶνε ἐσωτερικῶς νὰ λαμβάνετε τὸ ἀκόλουθον φάρμακον.

Jodure de potassium 5 gram.
Eau distillée 200 gram.

Νὰ πίνετε ἀπὸ τὸ φάρμακο αὐτὸ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας τὸ πρωῒ καὶ μιὰ τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ καφὲ καὶ τοῦ φαγητοῦ. Τὴν κουταλιὰ νὰ τὴν ρίχνετε μέσα σὲ μισὸ γλυτζανάκι γάλα. Αὐτὸ δὲ νὰ τὸ ἐξακολουθήσετε κάθε ὥρα ἐπὶ δέκα ἡμέρες, νὰ διακόπετε δηλαδὴ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνετε.

Φ. Ἀνθούλην, φοιτητήν, Θεσσαλονίκην. — Διὰ τὰ σπυράκια τοῦ προσώπου νὰ μεταχειρίζεσθε Teinture de Benzoës περὶ τὶς δέκα σταγόνες σὲ μισὸ φλυτζανάκι γάλα καὶ μὲ αὐτὸ νὰ πλένετε τὸ πρόσωπο μὲ λίγο μπαμπάκι καὶ νὰ ἀφίνετε νὰ στεγνώνῃ χωρὶς νὰ τὸ σκουπίζετε. Αὐτὸ νὰ γίνεται πρὸ τοῦ ὕπνου τὴν νύκτα. Πρὸ τοῦ ὕπνου νὰ πίνετε ἕνα φλυτζάνι γάλα ἀναματωμένο μὲ τίλιο καὶ μὲ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ἀνθόνερο γυήιο.

Ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ. 1—2 φορὲς περίπου τὸν μῆνα. Ἂν περισσότερον, συμβουλευθῆτε τὸν ἰατρόν σας. Ὑπάρχουσι φάρμακα δι' αὐτὴν τὴν πάθησιν, τὰ ὁποῖα ἀναγράφονται, ἀφοῦ προηγουμένως γίνῃ ἰατρικὴ ἐξέτασις.

Ἄλλα εἶνε τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα τοῦ γάλακτος καὶ ἄλλα τὰ τῶν αὐγῶν. Πάντως θρεπτικώτερα εἶνε τὰ αὐγά.

Ροζάριο, Ἀθήνας. — Διὰ τοὺς κιρσοὺς δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε Extrait fluide de Hamamelis Virginica δέκα σταγόνες σὲ λίγο νερὸ μετὰ τὸ φαγητὸν μεσημέρι καὶ βράδυ.

Διὰ τὴν ἀλλοιωθοῦσαν τοῦ παιδιοῦ σας συμβουλεύθητε ὀφθαλμιατρόν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Δ.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΚΑ ΦΥΛΑΧΤΑ

Η μόδα των φυλαχτών στην Εὐρώπη. Μερικὲς ἀλλόκοτες προλήψεις τῶν πολιτισμένων καὶ τῶν....ἀπολιτίστων. Πῶς προφυλάγονται οἱ Ἄραβες ἀπ' τὶς δαγκωματιὲς τῶν φειδιῶν. Τὰ μακάβρια φυλαχτὰ τῶν μαύρων. Ἡ πιὸ κωμικὲς προλήψεις τῶν Ἰαπώνων καὶ τῶν Κινέζων. Τὸ μυστηριῶδες «ψάρι ποὺ μευγκρίζει» τῶν Ἀντιλλῶν, κλπ.

Η γοητεία τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς μαγείας, ἡ τόσο χαρακτηριστικὴ γιὰ τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, ἀρχισε τώρα τελευταία νὰ ξαναυγκινῆ μ' ἕνα κάπως ἰδιαίτερο ρόπο τὴν καρδιὰ τῶν Εὐρωπαίων. Ἡ προλήψεις, τὰ φυλαχτά, τὰ «πόρτ-μονὲρ», ἢ «μασκώτ», ἔγιναν πάλι τῆς μόδας, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ ποὺ πάντων ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ περνοῦν τὴ ζωή τους μὲ τολμηρὲς περιπέτειες καὶ μὲ διαρκεῖς κινδύνους. Οἱ σωφέρ, οἱ ἀεροπόροι, οἱ ναυτικοί, οἱ ἐξερευνηταὶ θέλουν νάχουν πάντα μαζύ τους κάποιο φυλαχτό, κάποιο «πόρτ-μονὲρ», γιὰ νὰ τοὺς προστατεύῃ ἀπὸ τὰ δυστυχήματα, τὰ ξαφνικὰ ἐμπόδια, τὴ γρουσουζιὰ καὶ τὴ μυστηριώδη κι' ἀνεξήγητη ἀναποδιὰ τῆς τύχης. Ξαναβλέπουμε λοιπὸν σήμερα φυλαχτὰ μὲ καβαλιστικοὺς ἀριθμούς, μικροσκοπικοὺς Βούδδες ἀπὸ φίλντισι, ἀστρωτὰ κοράλλια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα μαγικὰ χαϊμαλιὰ νὰ γίνωνται οἱ ἀπαραίτητοι σύντροφοι ὄχι μόνο κάθε τολμηροῦ ποὺ ἑτοιμάζεται ν' ἀψηφήσῃ ἕνα μεγάλο κίνδυνο ἀλλὰ καὶ γενικῶς κάθε ἀνθρώπου.

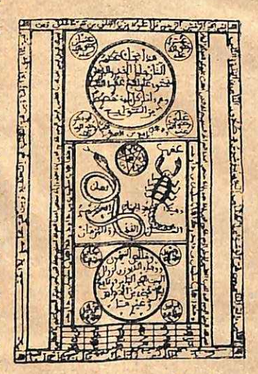
Ἡ προλήψεις, ὡστόσο, σὲ λαούς, ὄχι καὶ τόσο ἀνεπτυγμένους ἢ καὶ στοὺς ἀμόρφωτους ἀνθρώπους τῆς ὑπαίθρου, παίρνουν συχνὰ τὴ μορφὴ μιᾶς φρικαστικῆς τραγωδίας. Ἐδῶ καὶ λίγα καιρὸ παραδείγματος χάριν, ἀπὸ μιὰ εἴδησι ποὺ δημοσιεύτηκε στὶς εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες, μάθαμε ὅτι οἱ κάτοικοι ἑνὸς ἱσπανικοῦ χωριοῦ τῶν Ἀστουριῶν πῆραν ὅλο τὸ αἷμα ἑνὸς δύστυχου παιδιοῦ γιὰ νὰ γιατρέψουν μιὰ γυναίκα.

Ἄλλοτε πάλι ἡ προλήψεις, σὲ μερικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ἔχουν ἕνα παράξενο καὶ ἀφελῆ χαραχτῆρα. Σὲ πολλὲς ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας τὸ «ἕβδομο» ἀρσενικὸ παιδὶ μιᾶς οἰκογένειας θεωρεῖται ὡς «ὑπερφυσικὸ» καὶ πιστεύεται ὅτι ἔχει σὲ κάποια μέρια τοῦ κορμιοῦ του ἕνα οὐράνιο σημάδι, τὸ σημάδι τοῦ «κρίνου». Ἀρκεῖ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ παιδί, τὸ προικισμένο μὲ θεῖκες δυνάμεις, νὰ ἀγγίξῃ ἕνα ἄρρωστο, ὅπως πιστεύουν οἱ χωριάτες, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ καλὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὡς διὰ μαγείας!..

***

Ἡ προλήψεις ὅμως τῶν πολιτισμένων λαῶν δὲν εἶνε ριζωμένες μέσα τους τόσο βαθειά, ὅσο στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἀσία, ὅπου βασιλεύει ὁ φανατισμὸς κι' ἡ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη σοὺς μάγους καὶ στὰ φυλαχτά. Οἱ Ἄραβες, παραδείγματος χάριν, ἔχουν πάντα κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό τους ἕνα φυλαχτὸ μὲ μαγικὰ ξόρκια γιὰ νὰ τοὺς φυλάῃ ἀπὸ τὶς θανατηφόρες δαγκωματιὲς τῶν φειδιῶν καὶ τῶν σκορπιῶν. Τέτοια ἀνθρωποσωτήρια φυλαχτὰ πουλιοῦνται ἀπὸ τοὺς γητευτὰς τῶν κάμπων νάγια καὶ τῶν ἐρήμων, τοὺς μυστηριώδεις αὐτοὺς μάγους τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε προικισμένοι μὲ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις γιὰ τὴν ἐξάσκησι τῆς τέχνης τους...

Στὴν Ἀφρικὴ, οἱ μαῦροι μάγοι ἀντὶ γιὰ φυλαχτὰ μεταχειρίζονται, τερατώδεις κι' ἀποκρουστικὲς μάσκες ποὺ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ διώχνουν ὄχι μόνον τὰ πνεύματα τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸ θάνατο. Μὰ καὶ τὰ χαϊμαλιὰ ἔχουν μεγάλη πέρασι ἀνάμεσα σὲ ὅλες τὶς πρωτόγονες φυλὲς τῶν ἰθαγενῶν κι' ἔτσι βλέπουμε τὶς μαῦρες τοῦ Καμεροὺν νὰ φοροῦν στὸ λαιμό τους ἀπαίσια περιδέραια ἀπὸ μικροσκοπικὰ κόκκαλα ἢ δόντια νεκρῶν, ποὺ ἔχουν τὴ δύναμι, ὅπως πιστεύουν, νὰ τὶς προστατεύουν ἀπὸ τὸ φαντάσματα κι' ἀπὸ τὶς ξαφνικὲς... ἀπαγωγές! Οἱ ἰθαγενεῖς πάλι τοῦ κεντρικοῦ Κογκὸ φτιάχνουν κάτι παράξενα φυλαχτὰ ἀπὸ τὸ δέρμα τῶν ἐχθρῶν τους καὶ τὰ γεμίζουν μὲ μιὰ τοῦφα μαλλιὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Αὐτὰ τώρα τὰ μακάβρια φυλαχτὰ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ τοὺς προστατεύουν ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ νὰ τοὺς διπλασιάσουν τὴ δύναμι, τὴν ἀντοχὴ καὶ τὸ θάρρος τους στὸν πόλεμο!

Τὸ Ἀραβικὸ φυλαχτό

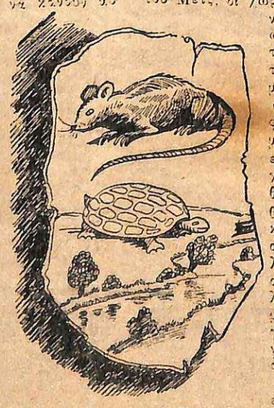
Μερικὲς ὅμως ἀπὸ τὶς πιὸ κωμικὲς προλήψεις τὶς συναντᾶμε κανὲς στὴν Ἀπω Ἀνατολή. Ὁ Ἰαπωνίαι, οἱ παπάδες ἀνεβαίνουν ἀμέσως στὴ σκεπὴ τοῦ ἢ στὰ κεραμίδια τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ κι' ἀρχίζουν νὰ κάνουν μὲ στεντορείους φωνὲς ἐξορκισμοὺς γιὰ νὰ σβύσουν τὴ φωτιὰ καὶ νὰ γλυτώσουν κι' αὐτὸ καὶ τ' ἄλλα σπίτια ἀπὸ τὶς φλόγες....

Στὴν Κίνα, ὅταν ἕνας «υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ» βρέλη ν' ἀποκτήσῃ ἀρσενικὸ παιδί, κρεμάει ἕνα παπουτσάκι στὸ εἴδωλο τῆς θεᾶς Κεὰν-Ὕγκ. Ὅταν ξεψυχᾶ πάλι ἕνας Κινέζος, οἱ συγγενεῖς του, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴ ψυχή του νὰ παραστήσῃ τὸ σῶμα του, ἀρχίζουν νὰ κάνουν ἕνα τρομακτικὸ θόρυβο μὲ σύρλιασματα καὶ μὲ βρόντους γιὰ νὰ τὴν τρομάξουν καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν νὰ καθήσῃ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται... Τὸ πιὸ περίεργο δὲ ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι, μόλις ἀρχωστήσῃ κανένας «υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ», οἱ δικοί του γιὰ νὰ κάνουν τὴν καλὴ τύχη νὰ ζηλέψῃ καὶ νὰ τὸν εὐνοήσῃ πάλι, ἀρχίζουν νὰ τοῦ ἑτοιμάζουν τὰ σάβανα καὶ τὸ φέρετρο!..

Μὰ τὸ πιὸ ἀλλόκοτο καὶ τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ φυλαχτὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἔχουν μερικοὶ μαῦροι μάγοι τῆς Κούβας. Οἱ μάγοι αὐτοί, κατὰ τὶς πρωτόγονες ἱεροτελεστίες τῶν ἰθαγενῶν ποὺ κρατοῦν δεκαοχτὼ κ' εἴκοσι ὧρες, παρουσιάζουν στοὺς πιστοὺς ἕνα κυβικὸ κουτάκι ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγαίνει ἕνας διαπεραστικὸς ἦχος ποὺ ἀκούγεται ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι τριῶν καὶ τεσσάρων χιλιομέτρων! Κανεὶς λοιπὸν μέχρι σήμερα δὲν μπόρεσε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριο αὐτοῦ τοῦ παράξενου ἤχου. Φαίνεται ὅμως ὅτι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κουτάκι οἱ μαῦροι μάγοι τῆς Κούβας κρύβουν ἕνα «ψάρι ποὺ μουγκρίζει», ἕνα ψάρι δηλαδὴ ποὺ βρίσκεται στὶς θάλασσες τῶν Ἀντιλλῶν καὶ ποὺ βγάζει τὴ νύχτα ἕνα παρόμοιο διαπεραστικὸ ἦχο. Ὅσο γιὰ τὸ ἐκφωνητικὸ αὐτὸ φυλαχτό, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τρομοκρατῇ τὰ δαιμόνια καὶ νὰ καθορίζῃ τὸν ἄερα ἀπὸ σὴν παρουσία τους!..

***

Μὰ μήπως καὶ στὴν Εὐρώπη εἶνε λίγες ἡ κωμικὲς ἢ ἐξωφρενικὲς προλήψεις; Στὴ Γαλλία, παραδείγματος χάριν, στὰ περίχωρα τοῦ Μέτς, οἱ χωριάτες συνηθίζουν νὰ γιατρεύουν τὸν «καϋμὸ τοῦ ἔρωτος», καταπίνοντας μὲ τὸ κρασὶ μερικὲς πρέζες ψιλοκοπανισμένου φρύνου. Ἡ τρομαχτικό, ὡστόσο, εἶνε τὸ ἔθιμο τῶν γωμικῶν τῆς Λιθουανίας ποὺ ξεθάβουν τοὺς νεκροὺς καὶ κανουν σκόνη τὰ κόκκαλά τους, πιστεύοντας στὴν πολλὴ ὅτι αὐτὴ ἡ μακάβρια σκόνη γιατρεύει ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς ἀρρώστειες...

Τὸ φυλαχτὸ τοῦ Παρισιοῦ

Τὰ φυλαχτά, ἐννοεῖται, εἶνε ἡ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε γωριάτη καὶ κάθε ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ τόσο στὴν Εὐρώπη, ὅσο καὶ σ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο. Τὸν παλιὸ καιρὸ μάλιστα πίστευαν ὅτι κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ πόλεις ἔπρεπε νάχουν τὰ φυλαχτά τους. Ἕνας Γάλλος χρονικογράφος ἀναφέρει ἕνα περίεργο περιστατικὸ ποὺ συνέβη στὸ Παρίσι τὸν καιρὸ τοῦ Μεροβιγγιανοῦ βασιλέως Χιλπερὶκ Ι. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ παλατιοῦ εἶχαν βρῆ μιὰ μέρα σὲ μιὰ τάφρο τῆς πόλεως ἕνα κομμάτι δέρμα, ἁπάνω στὸ ὁποῖο ἦταν ζωγραφισμένα ἕνας ποντικός, ἕνα ποτάμι καὶ μιὰ γελώνα. Ἡ γελώνα, ἐκείνη τὴν ἐποχή, εἶχε συμφορέσει ὅτι εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀπομακρύνῃ μὲ τὴν παρουσία της τὴν πυρκαϊά...

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀλλόκοτο εὕρημα οἱ ὑπηρέτες τοῦ παλατιοῦ τὸ ἔδωσαν ἀμέσως στὸ βασιλιᾶ τους κι' ἐκεῖνος, νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποια διαβολικὰ μάγια, τοὺς πρόσταξε νὰ τὸ κάψουν.

Οἱ αὐλικοί ὅμως ἐμπόδισαν τοὺς ὑπηρέτες νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ Χιλπερὶκ καὶ βιάστηκαν νὰ διαδώσουν στὴν πόλι τὴν ἀνακάλυψι ἐκείνου τοῦ δέρματος μὲ τὶς τρεῖς συμβολικὲς παραστάσεις. Μιὰ ἐπιτροπὴ τότε τῶν κατοίκων παρουσιάστηκε στὸν βασιλέα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ τὸ κάψῃ, γιατὶ ἦταν τὸ φυλαχτὸ τοῦ Παρισιοῦ καὶ τοῦ ἐξήγησαν ὅτι τὸ εἶχαν ρίξει ἐπίτηδες μέσα σ' ἐκείνη τὴν τάφρο γιὰ νὰ φυλάῃ τὴν πόλι ἀπὸ τὴν πλημμύρα, τὴν πυρκαϊὰ καὶ τὰ ποντίκια.

Μὰ οἱ Μεροβιγγιανοὶ βασιλεῖς ἦσαν αὐταρχικοὶ καὶ ὑπερήφανοι. Ὁ Χιλπερὶκ ἀρνήθηκε νὰ ἀκυρώσῃ τὴ διαταγή του κ' οἱ Παρισινοὶ ἔμαθαν μὲ κατάπληξι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅτι εἶχε καῆ τὸ φυλαχτό.

Κι' ὁ χρονικογράφος προσθέτει ὅτι τὸν ἴδιο ἐκεῖνο χρόνο ξεχείλισε ὁ Σηκουάνας καὶ πλημμύρισε τοὺς δρόμους, ὅτι τὰ ποντίκια ἀφάνιζαν τὴν πόλι κι' ὅτι πολυάριθμες πυρκαϊὲς ρήμαξαν τὰ ψηλὰ σπίτια.

Οἱ Παρισινοὶ λοιπὸν πίστεψαν ὅτι τοὺς εἶχαν χτυπήσει ὅλες ἐκεῖνες ἡ συμφορές, ἐπειδὴ εἶχε καῆ τὸ φυλαχτὸ τῆς πόλεως καὶ δὲν ἠσύχασαν, παρὰ μονάχα ὅταν ἐφτιάξαν ἕνα καινούργιο μὲ τὶς ἴδιες συμβολικὲς παραστάσεις καὶ τὸ ἔριξαν πάλι μέσα στὴν τάφρο τῶν προμαχώνων.

Αὐτὸ τὸ περιστατικό, ποὺ συνέβη ἐδῶ καὶ δεκαπέντε αἰῶνες, κάνει βέβαια τοὺς Παρισινοὺς νὰ χαμογελάνε σήμερα εἰρωνικὰ μὰ τοὺς τόσο ἀφελεῖς προγόνους τους. Μὰ γιατὶ ξεχνοῦν ὅτι κι' αὐτοὶ τώρα ἔχουν τὰ μοντέρνα φυλαχτά τους καὶ τὰ μαγικὰ «πόρτ-μονέρ»;

Ἔτσι ὅμως γίνεται, πάντοτε. Τὰ πράγματα τοῦ παρελθόντος μᾶς φαίνονται κωμικὰ καὶ μόνο τὰ σύγχρονα τὰ θεωροῦμε σπουδαῖα.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΟΣ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΔΩΡΑ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνδεκα ἐτῶν ζωὴν καὶ θριάμβους, τὰ ἀγαπητά σας περιοδικὰ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», θέλοντας νὰ δείξουν τὸ ἐνδιαφέρον των ὑπὲρ τῶν χιλιάδων τῶν ἀναγνωστῶν καὶ συνδρομητῶν των, προβαίνουν σήμερον εἰς μίαν μεγάλην, καταπληκτικήν, πρωτοφανῆ γιὰ τὴν Ἑλλάδα καινοτομίαν.

Πλὴν τῆς αὐξήσεως τῶν σελίδων των εἰς 52, τῆς προσλήψεως νέου ἐπιτελείου συνεργατῶν καὶ τῆς ἀναθέσεως τῆς εἰκονογραφήσεως τῶν ἐξωφύλλων των εἰς γνωστὸν Ἀθηναῖον ζωγράφον....

Πλὴν τοῦ καταπληκτικοῦ εἰς γενναιοδωρίαν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

τὸ ὁποῖον θὰ διανέμῃ δῶρα ἀξίας 520.000 δραχμῶν ἐτησίως, ἐγκαινιάζουν καὶ

ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Τὸ μεγαλείτερον Ἑλληνικὸν δημοσιογραφικὸν Λαχεῖον

ΜΕ ΔΩΡΑ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ (500.000) ΔΡΧ.

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ **ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»**, καθ' ὃν τρόπον θὰ ὑποδείξωμεν κατωτέρω, θὰ λαμβάνουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια **ΔΩΡΑ**:

Ὁ Α΄ ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστὸ ἀξίας	Δρχ.	150.000.—
Ὁ Β΄ 1 οἰκόπεδο στὴν θέσι Κουπόνια, ὄπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου, πήχεων 464, ἀξίας	»	50.000.—
Ὁ Γ΄ 1 ραδιόφωνο μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας	»	15.000.—
Ὁ Δ΄ 1 τάπητα πολυτελείας ἀξίας	»	8.000.—
Ὁ Ε΄ 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	»	4.000.—
Ὁ Ϛ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Ζ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Η΄ 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικὴν ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Θ΄ 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ Ι΄ 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΑ΄ ὕφασμα ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΒ΄ ὕφασμα γυναικεῖο, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΓ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΔ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙΕ΄ 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ ΙϚ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	»	1.000.—
Ὁ ΙΖ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	»	1.000.—
Ὁ ΙΗ΄ 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας	»	500.—
Ὁ ΙΘ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
Ὁ Κ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
Ὁ ΚΑ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
Ὁ ΚΒ΄ 1 ἐμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας	»	500.—
Ὁ ΚΓ΄ 1 ἐμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας	»	500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας	»	135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων Δρχ. 200, ἀξίας	»	100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας	»	12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἀξίας	»	3.000.—
	»	500.000.—

Συνεπῶς ὅλα τὰ **ΔΩΡΑ** τοῦ **ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»** ἀνέρχονται εἰς τὸ καταπληκτικὸν ποσὸν τοῦ **ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ**!....

Εἰς τὸ **ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ** μας θὰ συμμετέχουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνῶσται μας, ἀποκόπτοντες τὰ δημοσιευθησόμενα δελτία.

Πρέπει δηλαδὴ νὰ φυλάσσετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οἰκογενείας», τὰ ὁποῖα θ' ἀρχίσουν δημοσιευόμενα εἰς τὰ περιοδικά μας ἀπὸ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου καὶ ἐν συνεχείᾳ κατὰ τοὺς ἀμέσως ἀκολούθους μῆνας Ἰανουάριον, Φεβρουάριον, Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον, μέχρι τοῦ φύλλου τοῦ Πάσχα συμπεριλαμβανομένου.

Θὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν δὲ ἐντωμεταξὺ πῶς θὰ μᾶς τὰ ἀποστείλετε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΑΦ' ΟΤΟΥ ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ο ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τονίζομεν τ' ἀνωτέρω, διότι διὰ νὰ συμμετάσχετε εἰς τὰ λαχεῖα τῶν ἐφημερίδων πρέπει ν' ἀποκόψετε ἑκατοντάδα δελτίων καὶ πλέον, ἐνῶ στὸ λαχεῖο τῶν περιοδικῶν μας θὰ λάβετε μέρος ἀποκόπτοντες 38 δελτία μόνον, ἤτοι 19 τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 19 τῆς «Οἰκογενείας».

Ἡ κλήρωσις τοῦ **ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ** θὰ γίνῃ ἐνώπιον ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἀνωτέρων κρατικῶν ὑπαλλήλων καὶ διανοουμένων, εἰς μίαν τῶν γνωστῶν μεγάλων Ἀθηναϊκῶν αἰθουσῶν.

Οἱ κερδίζοντες τὰ πλούσια δῶρα τοῦ **ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»**, θὰ παραλαμβάνουν τοῦτα ἀμέσως, ἐπιδεικνύοντες τὴν ταυτότητά των.

Ἐπίσης θὰ δημοσιεύεται εἰς τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ φωτογραφία των.

ΦΥΛΑΓΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,, ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΥΝΟΗΣΗ Η ΤΥΧΗ

ΔΩΡΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ!..

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —Μιὰ ἄγρια νύχτα, ἕνα πλῆθος στρατιωτῶν τοῦ Βασιλέως καταδιώκει τὸν προγεγραμμένο πρίγκηπα Γαστὼν ντὲ Μονλόρ. Ὁ πρίγκηψ Γαστὼν εἶνε καταπληγωμένος καὶ κινδυνεύει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῶν διωκτῶν του ἢ νὰ φονευθῇ ἀπὸ αὐτούς.

Ἀξαφνα ὅμως, ἕνας γενναῖος εὐπατρίδης, ὁ κόμης Λουδοβίκος ντὲ Μαιρφὲντ Λαμπὼμ, ἀντιλαμβάνεται τί συμβαίνει καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν πρίγκηπα ρίχνεται ἐναντίον τῶν διωκτῶν του, σκοτώνει δυὸ-τρεῖς ἀπὸ αὐτούς, τρέπει τοὺς ἄλλους εἰς φυγήν, τὸν σώζει καὶ τὸν μεταφέρει αἰμόφυρτο κι' ἐντελῶς ἀναίσθητο στὸ μέγαρό του. Ἐκεῖ ὅμως, ἐνῶ τοῦ δένει τὶς πληγές του, ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ εὐγενὴς αὐτός, τὸν ὁποῖον ἔσωσε, εἶνε ὁ πρίγκηψ Γαστὼν ντὲ Μονλόρ, μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ὁποίου μίσος θανάσιμο χωρίζει τὴν οἰκογένειά του. Μολαταῦτα, ὁ γενναῖος κόμης δὲν μετανοεῖ γιὰ τὴν πρᾶξι του. Ἐμπιστεύεται τὸν πρίγκηπα στὶς φροντίδες τῆς μητέρας του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, τῆς ὡραίας καὶ ἀθῴας Σάντσιας, καὶ φεύγει ἐπειγόντως μακρυὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία, γιὰ κάποια ὑπόθεσί του.

Ἡ κόμησσα Λαμπὼμ καὶ ἡ Σάντσια περιποιοῦνται στοργικὰ τὸν πρίγκηπα Γαστὼν ντὲ Μονλὸρ καὶ τὸν θεραπεύουν ἀπ' τὰ σοβαρὰ τραύματά του, κρύβοντάς τον στὸ μέγαρό τους, γιὰ νὰ μὴ τὸν συλλάβουν. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ ὁ πρίγκηψ ἐρωτεύεται τὴν ὡραία Σάντσια, τὴν παρασύρει μὲ τὰ γλυκά του ἐρωτόλογα καὶ τὴν ἀτιμάζει !... Ἐννέα δὲ μῆνας μετὰ τὴν ἀνάνδρη αὐτὴ πρᾶξι του, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Σάντσιας λείπει μακρυά, τὴν ποτίζει κάποιο ναρκωτικὸ καὶ τὴν μεταφέρει ἀναίσθητη σ' ἕνα ἐρημικὸ μέγαρο, γιὰ νὰ γεννήσῃ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ βρέφος.

Ὁ ἀδελφὸς ὅμως τῆς Σάντσιας τὰ πληροφορεῖται ὅλα αὐτὰ καὶ τὴν ἴδια νύχτα φτάνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους του στὸ μέγαρο, ὅπου ἔχει μεταφερθῇ ἡ ἀδελφή του. Αἰχμαλωτίζει τὸν πρίγκηπα Γαστών, τὸν ἀδελφό του καὶ τοὺς ἀνθρώπους των καὶ προτείνει στὸν πρῶτο νὰ νυμφευθῇ τὴν Σάντσια. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνεῖται. Τότε ὁ κόμης Λουδοβίκος παρακαλεῖ τὸν ἰατρὸν Γκενὼ νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀδελφή του ἀναίσθητη, ὅπως εἶνε καὶ μετὰ τὸν τοκετό, στὸ μέγαρό της, νὰ τῆς ἀποκρύψῃ τὸ ὅτι ἐγέννησε καὶ νὰ φροντίσῃ ὅπως αὐτὸς θέλει γιὰ τὸ βρέφος. Κατόπιν στιγματίζει τὸν πρίγκηπα Γαστὼν ντὲ Μονλὸρ μὲ πυρακτωμένο σίδερο, τὸν φορτώνει στὸ καράβι του, μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ τοὺς πουλάει δούλους σὲ Ἀφρικανοὺς πειρατάς.

Ὕστερα ἀπ' τὴ σκληρὴ ἐκδίκησί του, ὁ κόμης Λουδοβίκος ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὸν κόσμο. Ὅλοι τὸν θεωροῦν νεκρό. Μὰ δὲν ἔχει πεθάνει. Βρίσκεται στὰ περίφημα ὑψηλὰ τῆς Χελώνης καὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν τρομερῶν πειρατῶν, τῶν φλιμπουστιέρων ἢ Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς, οἱ ὁποῖοι τὰ κατέχουν, μὲ τὸ πολεμικὸ ψευδώνυμο Καπετὰν Λαπάντας.

Χρόνια καὶ χρόνια ἔχουν περάσει. Οἱ δυὸ πρίγκηπες ἀδελφοὶ ἔχουν δραπετεύσει ἀπ' τὴν Ἀφρικὴ καὶ ἔχουν ἐξακριβώσει τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ κόμης Λουδοβίκος, μὲ τὸ ὄνομα Λαπάντας, καὶ ζητοῦν νὰ τὸν ἀντεκδικηθοῦν σκληρά. Εἶνε τώρα κατάσκοποι τῆς Ἰσπανίας, ἀντιπάλου τῶν πειρατῶν, καὶ φέρουν τὰ πολεμικὰ ὀνόματα Τιγρόγατος καὶ Περδικοφάλτης. Μὰ καὶ ἡ Σάντσια, ποὺ νομίζει νεκρὸ πειὰ τὸν ἀδελφό της καὶ ποὺ ἀγνοεῖ ὅτι ἔχει φέρει στὸν κόσμο ἕνα παιδί, ἔχει παντρευτεῖ τὸν Ἰσπανὸ δοῦκα ντὲ Λὰ Τόρρε καὶ βρίσκεται στὰ μέρη αὐτά, συνοδεύουσα τὸ σύζυγό της.

Τέλος, σύμφωνα μὲ τὶς ἀνεξιχνίαστες βουλὲς τοῦ Ὑψίστου, ἔχει φτάσει στὸ νησὶ τῶν πειρατῶν, μετὰ τρομερὲς περιπέτειες, ἄγνωστος κι' ἀγνώριστος τοὺς γονεῖς του, καὶ ὁ γιὸς τῆς Σάντσιας καὶ τοῦ πρίγκηπα, ἀκούων στὸ ὄνομα Ὀλαναῖος, ἐκ τοῦ χωριοῦ Ντ' Ὀλάν, στὸ ὁποῖο ἀνετράφη ἀπὸ φτωχοὺς ψαράδες, παραδοθεὶς σ' αὐτοὺς μετὰ τὴ γέννησί του ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Γκενό.

Ὁ Ὀλαναῖος γίνεται φίλος τοῦ Λαπάντα, ὁ ὁποῖος ὑποψιάζεται σιγὰ-σιγὰ ποιὸς εἶνε ὁ νέος αὐτός, μὰ ἐρωτεύεται συγχρόνως καὶ τὴν ὡραιοτάτην κόρην τῆς δουκίσσης ντὲ λὰ Τόρρε, τῆς μητέρας του δηλαδή, τὴν Βιολέττα ντὲ Λὰ Τόρρε, ἡ ὁποία εἶνε φυσικὰ ἀδελφή του, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ οὔτε αὐτὸς οὔτε ἐκείνη.

Δραματικὰ ἐπεισόδια καὶ αἰματηρὲς περιπέτειες ἐπακολουθοῦν. Ὁ καπετὰν Λαπάντας φονεύει σὲ μιὰ σύγκρουσι τὸν Περδικοφάλτη. Ζῇ ὅμως ὁ πρίγκηψ Γαστών, ὁ Τιγρόγατος, ὁ ὁποῖος αἰχμαλωτίζει μιὰ μέρα τὸν Ὀλαναῖο, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὅτι εἶνε ὁ γυιός του καὶ τὸν φυλακίζει στὸ φρούριο τῆς Ἰσπανικῆς πόλεως Βέρα Κρούζ, στὴν ὁποία βρίσκεται κι' ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ὁ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ὀλαναίου Πιτριὰν δραπετεύει καὶ ὁδηγεῖ κατόπιν ἐναντίον τῆς Βέρα Κρούζ τοὺς πειρατάς. Ἐπακολουθεῖ αἱματηρὰ σύγκρουσις μεταξὺ Ἰσπανῶν καὶ φλιμπουστιέρων. Ἐπικεφαλῆς τῶν πειρατῶν βρίσκεται ὁ καπετὰν Λαπάντας. Τοὺς Ἰσπανοὺς διοικεῖ ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε.

Τὸν ἴδιο καιρὸ μπαίνει στὴ φυλακὴ τοῦ Ὀλαναίου γιὰ νὰ τὸν ζώσῃ τὸ Ἄνθος τοῦ Μαΐου, ἡ θετὴ κόρη τῶν πειρατῶν, νέα ἐξωτικῆς ὠμορφιᾶς, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ παράφορα τὸν νεαρὸ κουρσάρο....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48 φύλλου τῶν «Παναθηναίων»)

—Βασιζόμαστε στὰ λόγια σας, σενιόρ, ἀπάντησε στὸν Λαπάντα ὁ Ἰσπανός. Ἔχομε ἀκουστὰ τ' ὄνομά σας καὶ μποροῦμε νὰ διαπραγματευθοῦμε μαζύ σας. Νομίζω ὅμως ὅτι πρέπει προηγουμένως νὰ σᾶς διαβιβάσω ἀπὸ μέρος τοῦ ἀρχηγοῦ μας τοὺς ἑξῆς ὅρους: «Πρῶτον: Θὰ κρατήσουν τὰ ἀντίπαλα στρατεύματα τὶς θέσεις ποὺ κατεῖχαν πρὶν ἀρχίσει ἡ ἐπίθεσίς σας. Δεύτερον: Ἡ διαπραγματεύσεις θὰ γίνουν μέσα στὴν πλατεία καὶ θὰ διαρκέσουν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα. Τρίτον: Οἱ πληρεξούσιοι θὰ εἶνε τρεῖς ἀπὸ κάθε παράταξι, καὶ τέταρτον: Θὰ διακοποῦν ἡ ἐχθροπραξίες καὶ δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν, παρὰ μονάχα ἀφοῦ ἐπιστρέψουν οἱ πληρεξούσιοι στὰ στρατόπεδά τους.» Αὐτοὺς τοὺς ὅρους εἶμαι ἐξουσιοδοτημένος νὰ ὑποβάλω, συνέχισε ὁ Ἰσπανός. Τοὺς δέχεσθε, σενιόρ;

—Τοὺς δέχομαι! ἀπάντησε ἀνεπιφύλακτα ὁ Λαπάντας.

Κι' ἀφοῦ οἱ δυὸ ἀπεστραλμένοι τῶν Ἰσπανῶν καὶ τῶν φλιμπουστιέρων ἀποχαιρετισθήκανε μ' εὐγένεια, ξαναγύρισαν στὶς θέσεις τους.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε μαζὺ μὲ δυὸ ἀνώτερους Ἰσπανοὺς ἀξιωματικούς, ἔχοντας μπροστὰ ἕναν σαλπιγκτὴ ποὺ κρατοῦσε τὴ σημαία τῆς ἀνακωχῆς, προχώρησε στὸ μέρος ποὺ εἶχε ὁρισθῆ ὡς τόπος συναντήσεως.

Οἱ πληρεξούσιοι τῶν φλιμπουστιέρων ποὺ εἶχαν φτάσει προηγουμένως στὸ τόπο τῆς συναντήσεως, μόλις εἶδαν τὸν δοῦκα ντὲ λὰ Τόρρε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τους, μείνανε κατάπληκτοι.

Κι' ὅταν συναντηθήκανε μαζύ του, ὁ καπετὰν Λαπάντας, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῇ, τοῦ εἶπε:

—Ὥστε σεῖς, κύριε δούξ, εἴσαστε ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων ποὺ μοῦ κάνανε μιὰ τόσον ἄσχημη ὑποδοχή;

—Μάλιστα, κύριε! τοῦ ἀπάντησε ὁ δοὺξ μὲ κάποια ταραχή. Σᾶς διαβεβαιῶ, ὅμως, ὅτι λυπᾶμαι κατάκαρδα ποὺ ἡ τύχη τὸ ἔφερε νὰ σᾶς ἔχω ἀντίπαλό μου.. Σᾶς ἐκτιμῶ καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ μοῦ προσφέρατε ἄλλοτε. Εἶμαι ἀκόμα φίλος σας. Ἀλλὰ μπροστὰ στὰ γενικὰ συμφέροντα, τὰ προσωπικὰ αἰσθήματα πρέπει νὰ σβύσουν. Εἶμαι ἀξιωματοῦχος τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας καὶ ἔχω ὑποχρέωσι νὰ σᾶς πολεμήσω. Ἕνας, τέλος, ἀκόμη λόγος ποὺ μὲ ὑποχρέωσε νὰ σᾶς πολεμήσω μὲ μεγαλείτερο φανατισμὸ καὶ λύσσα, εἶνε καὶ τὸ ὅτι οἱ ἐχθροί μου μὲ συκοφαντήσανε καὶ κατώρθωσαν νὰ μοῦ ἀποδοθῇ ἡ κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Ἀπ' τὴν εὐγένειά σας, συνεπῶς, ἔχω τὴν ἀπαίτησι νὰ βεβαιώσετε μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας, στοὺς ἀξιωματικούς μου, ποιὲς σχέσεις μᾶς συνδέσανε ὅταν ἐφιλοξενήσατε ἐμένα καὶ τὴν οἰκογένειά μου στὸν Ἅγιο Δομίνγκο. Πρέπει ἀκόμη νὰ τοὺς πείσετε ὅτι δὲν σᾶς ὑπέδειξα ἐγὼ νὰ κυριεύσετε τὴν πόλι αὐτὴ κι' ὅτι δὲν μὲ πληροφορήσατε γιὰ τὸ σχέδιό σας αὐτὸ προηγουμένως. Αὐτὰ δὲν σᾶς τὰ ζητῶ σὰν μιὰ χάρι, τὰ ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς, γιατὶ ξέρω ὅτι εἶσθε ἕνας ἄνδρας γενναιόκαρδος καὶ φιλαλήθης.

—Ἡ ἀπαίτησίς σας, κύριε δοὺξ εἶνε δικαιοτάτη, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαπάντας.

Κι' ἀμέσως διηγήθηκε μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς Ἰσπανοὺς ἀξιωματικοὺς τὴν ἐντελῶς τυχαία γνωριμία του μὲ τὸν δοῦκα καὶ τὴν ἀναγκαστικὴ παραμονὴ τοῦ τελευταίου στὸν Ἅγιο Δομίνγκο. Ὡρκίστηκε δὲ στὸ λόγο τῆς τιμῆς του, ὅτι τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Βέρα Κρούζ ἦταν ἀπὸ χρόνια ἕνα ἀπὸ τὰ διακαῆ ὄνειρά του, κι' ὅτι ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε δὲν ἐγνώριζε τίποτα σχετικῶς.

Τελειώνοντας ὁ γενναῖος φλιμπουστιέρος, πρόσθεσε:

—Ἡ σημερινὴ συμπεριφορὰ τοῦ δουκός, ἄλλωστε, ἀποδεικνύει ὅτι ὄχι μόνον δὲν εἶνε ἕνας προδότης τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ἀντίθετα ὅτι εἶνε ἕνας ἄνδρας τίμιος, ποὺ ξέρει νὰ ἐκπληρώνῃ μὲ αὐτοθυσία τὰ καθήκοντά του.

Ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε, καταγοητευμένος ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Λαπάντα, τοῦ εἶπε:

—Κύριε Λαπάντα, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὶς θερμότατες εὐχαριστίες μου γιὰ τὸν ἔντιμο τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μοῦ ἀποκαταστήσατε τὴν τιμή μου.

—Ἤτανε χρέος μου νὰ τὸ κάμω, ἀπάντησεν ὁ καπετὰν Λαπάντας.

—Καὶ τώρα, πλοίαρχε Λαπάντα, εἶπεν ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε, ἂς συζητήσουμε γιὰ τὴν συνθηκολόγησι ποὺ μᾶς προτείνατε. Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τοὺς ὅρους σας;

—Κύριε δούξ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαπάντας, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συμφωνήσουμε, πρὶν μάθετε ποιὰ εἶνε πραγματικὰ ἡ θέσι σας, γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τὴν γνωρίζετε. Τὸ φρούριο τῆς πόλεως, καθὼς καὶ τὸ ὀχυρὸ τοῦ Σὰν-Ζὰν δὲ Λοὺς ἔχει καταληφθῆ ἀπ' τοὺς ἄνδρες μας! Ὁ στόλος σας αἰχμαλωτίσθηκε ὁλόκληρος!... Καὶ τέλος, ἡ πύλες τῆς πόλεως ἔχουν φραχθῆ καὶ φρουροῦνται ἀπὸ ἰσχυρότατα ἀποσπάσματά μας. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι κάθε σκέψις γιὰ ἠρωϊκὴ ἔξοδο εἶνε ἀκατόρθωτη. Ἂν δὲν παραδοθῆτε, θὰ καταστραφῆτε. Ἡ ἄμυνα ποὺ θὰ προστάξετε, ὅσον ἠρωϊκὴ κι' ἂν εἶνε, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς σώσῃ. Κοπέχετε ἕναν πειοωρισμένον χῶρο κι' εἶνε εἰκολώτατο νὰ σὲ μᾶς νὰ σᾶς βομβαρδίσουμε. Μποροῦμε ἀκόμα, ἂν δὲν θέλουμε νὰ θυσιάσουμε οὔτε ἕναν σύντροφό μας, νὰ πυροπλήσουμε τὴν πόλι καὶ νὰ σᾶς κάψουμε ὅλους μαζὺ ἐσᾶς, τὶς γυναῖκες σας καὶ τὰ παιδιά σας!

—Ἀλλὰ τότε εἴσαστε χειρότεροι κι' ἀπ' τοὺς Βανδάλους, κύριε! φώναξε καταγανακτισμένος ὁ δούξ.

—Ἐ, κύριε, φώναξε ἀμέσως ὁ Λαπάντας μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο, ξεχνᾶτε ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε φλιμπουστιέροι;... Λαδρόνοι, ὅπως μᾶς ὀνομάζετε;... Ὁ βανδαλισμὸς γιὰ μᾶς εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ σπουδαιότερα στοιχεῖα τῆς ἐπιτυχίας μας. Ἐμεῖς οἱ φλιμπουστιέροι συνηθίσαμε νὰ μὴν σεβόμαστε τίποτ' ἀπολύτως! Μᾶς χοειάζεται χουσάφι καὶ γιὰ νὰ τὸ πάρουμε δὲν διστάζουμε νὰ χτυπηθοῦμε καὶ μὲ θεοὺς καὶ μὲ δαίμονες! Δὲν ὑπάοχει γιὰ μᾶς κανένα χαλινάοι! Βάλτε το καλὰ αὐτὸ στὸ μυαλό σας καὶ μὴν ἐλπίζετε σὲ κανέναν οἶκτο ἐκ μέρους μας. Δὲν ἤθαμε ἐδῶ ἄλλωστε, γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ σᾶς πάρουμε ἕνα μέρος ἀπ' τὸ χρυσάφι ποὺ ἔχετε. Ξέρω καλά, εἶμαι πληροφορημένος ἀπὸ ἀσφαλεστάτη πηγή, ὅτι ἡ πόλις σας εἶνε πλημμυρισμένη στὸ χουσάφι. Ξέρω πάλιστα καὶ τὸ ποσὸ ποὺ τὸ ἔχετε κουμμένο. Ξέρω ἐπίσης ὅτι περιμένατε νὰ καταπλεύση στὸ λιμάνι σας ὁ στόλος τοῦ Πανσμᾶ, γιὰ νὰ φορτώσετε τὸ χουσάφι στὰ γαλόνια σας καὶ νὰ τὸ μεταφέρετε στὴν Ἱσπανία μὲ κάθε ἀσφάλεια. Λοιπόν, τί λέτε τώρα, κύριε δούξ;

—Κύριε, ἡ ἀποστολή ἡ δική μου εἶνε περιωρισμένη. Ὁ χαρακτῆρας της εἶνε καθαρὰ στρατιωτικός. Ὅπως τοποθετήσατε ἐσεῖς τὰ ζητήματα, δὲν μπορῶ νὰ συζητήσω μαζύ σας.

—Ὥστε θὰ ξαναρχίσουμε τὶς ἐχθροπραξίες;

—Ὄχι, κύριε, ἀπάντησε ταραγμένος ὁ δοὺξ στὸν Λαπάντα. Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό. Τὴν ἐξουσιοδότησι ποὺ δὲν ἔχω, μπορεῖ νὰ μοῦ δοθῆ σὲ λίγες ὧρες. Εἶνε ἀνάγκη μόνον νὰ διακόψουμε τὶς συνεννοήσεις μας μέχρις ὅτου συνεννοηθῶ μὲ τὸν πολιτικὸ διοικητὴ τῆς πόλεως καὶ τοὺς ἐμπόρους. Δὲν πιστεύω νὰ χρειαστῆ γι' αὐτὸ περισσότερος καιρὸς ἀπὸ δυὸ ὧρες. Θὰ ζητοῦσα νὰ μοῦ παραχωρήσετε μικρότερη προθεσμία, ἀλλά, καθὼς ξέρετε, οἱ ἔμποροι εἶνε ἐξαιρετικὰ δύστροποι ὅταν πρόκειται νὰ τοὺς ζητήσῃ κανεὶς χρήματα.

—Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς. Προσπαθήσατε νὰ τοὺς πείσετε, πρὶν νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουμε ἐμεῖς! Φαντάζομαι ὅμως ὅτι μιὰ ὥρα γι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετή. Λοιπόν, ἂν σὲ μιὰ ὥρα μέσα δὲν ἐπιστρέψετε μὲ τελεία πληρεξουσιότητα, θὰ ξαναρχίσουμε τὴν ἐπίθεσί μας.

—Ἂς εἶνε, μέσα σὲ μιὰ ὥρα!

—Ὄχι, κύριε, ἀπάντησε ταραγμένος ὁ δοὺξ στὸν Λαπάντα. Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό. Τὴν ἐξουσιοδότησι ποὺ δὲν ἔχω, μπορεῖ νὰ μοῦ δοθῆ σὲ λίγες ὧρες. Εἶνε ἀνάγκη μόνον νὰ διακόψουμε τὶς συνεννοήσεις μας μέχρις ὅτου συνεννοηθῶ μὲ τὸν πολιτικὸ διοικητὴ τῆς πόλεως καὶ τοὺς ἐμπόρους. Δὲν πιστεύω νὰ χρειαστῆ γι' αὐτὸ περισσότερος καιρὸς ἀπὸ δυὸ ὧρες. Θὰ ζητοῦσα νὰ μοῦ παραχωρήσετε μικρότερη προθεσμία, ἀλλά, καθὼς ξέρετε, οἱ ἔμποροι εἶνε ἐξαιρετικὰ δύστροποι ὅταν πρόκειται νὰ τοὺς ζητήσῃ κανεὶς χρήματα.

—Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς. Προσπαθήσατε νὰ τοὺς πείσετε, πρὶν νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουμε ἐμεῖς! Φαντάζομαι ὅμως ὅτι μιὰ ὥρα γι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετή. Λοιπόν, ἂν σὲ μιὰ ὥρα μέσα δὲν ἐπιστρέψετε μὲ τελεία πληρεξουσιότητα, θὰ ξαναρχίσουμε τὴν ἐπίθεσί μας.

—Ἂς εἶνε, μέσα σὲ μιὰ ὥρα!

Ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε

Ὡς τότε ὅμως θὰ κρατήσῃ ὁ καθένας τὶς θέσεις του καὶ δὲν θὰ ριχτῆ οὔτε ἕνας πυροβολισμός. Συμφωνεῖτε;

—Μάλιστα, κύριε δούξ! Ὁ Θεὸς νὰ φωτίσῃ τοὺς ἐμπόρους σας νὰ φανοῦν λογικοί. Ἀλλοιώτικα, σᾶς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι δὲν θ' ἀφήσω λιθάοι λιθαοι πάνω σὲ λιθάοι, μέσα σ' ὁλόκληοη τὴν Βέρα-Κρούζ!...

Οἱ ἐξ ἄνδρες ἀποχαιρετισθήκανε τότε ἀμέσως κι' ἀποχωρίστηκανε.

Στὸν τόπο τῶν συνεννοήσεων δὲν παραμείναν παρὰ μονάχα οἱ δύο σαλπιγκτές, μὲ τὶς λευκὲς σημαῖες τους, γιὰ νὰ θυμίζουν στὰ δυὸ ἀντίπαλα στρατόπεδα ὅτι ἡ ἐχθροπραξίες εἶχαν διακοπῆ.

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ὁ Τιγρόγατος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ φυράματός του, ὑπέφερε συχνὰ ἀπὸ νευρικὲς κρίσεις, ἡ ὁποῖες τὸν κάνανε νὰ μὴν μποροῦ ὅλη νύχτα νὰ κλείσῃ μάτι. Ἡ ἀγρύπνιες του αὐτὲς ἦσαν μαρτυρικὲς κι' ἀναγκαζόταν νὰ τριγυρνᾶ ὥς τὰ ξημερώματα μέσα στοὺς δρόμους.

Ἡ αὐγὴ λοιπὸν τῆς μέρας ποὺ οἱ φλιμπουστιέροι ἐκπορθήσανε τὰ τείχη τῆς Βέρα-Κρούζ, τὸν βρῆκε σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο δρόμο.

Ἐνῶ ὅμως περπατοῦσε σκυφτὸς κι' ἀνήσυχος, ἄκουσε ἄξαφνα τὶς τρομαγμένες κραυγὲς τοῦ πλήθους:

—Λὸς Λαδρόνες!... Λὸς Λαδρόνες!....

Στάθηκε τότε σὰν ἕνα ἀγρίμι μπροστὰ στὸν θανασιμώτερό του ἐχθρό.

—Χίλιοι διαβόλοι! οὐρλιαξε σὰν δαιμονισμένος. Οἱ φλιμπουστιέροι καταλάβανε τὴν πόλι! Πρέπει νὰ τρέξω στὸ φρούριο!.. Ἂν καταφέρω νὰ τοὺς ἀποκρούσω, σωθήκαμε!

Ἀλλὰ καθὼς ἔτοεχε πρὸς τὸ φρούριο, εἶδε τὰ πυροβόλα του νὰ εἶνε γυρισμένα πρὸς τὴν πόλι καὶ στάθηκε.

—Δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἐλπίδα πειά! ψιθύοισε ἐκμηδενισμένος.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ εἶδε νὰ τοέχῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα τῶν φυλακῶν τοῦ φρουρίου καὶ τὸν σταμάτησε.

—Τί γίνεται, λοιπόν; τὸν ρώτησε, κυττάζοντάς τον μὲ ἄγριες ματιές.

—Οἱ Λαδρόνοι μπήκανε μέσα στὴν πόλι! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Καὶ στὸ φρούριο τί γίνεται;

—Τὸ φρούριο;... τραύλισε σὰν χαζὸς ὁ δεσμοφύλακας. Τὸ κυριεύσανε κι' αὐτὸ οἱ Λαδρόνοι!.. Κι' ὁ διαβολάνθρωπος ποὺ φυλακίστηκε ξέρετε...

—Τί; Τί ἀπόγινε; φώναξε λυσσασμένος ὁ Τιγρόγατος.

—Σᾶς εἶπα, εἶνε ἕνας διαβολάνθρωπος καὶ παλληκάρι πρώτης τάξεως! Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς προμηθεύτηκε ὅπλα καὶ πρὸ μισῆς ὥρας ἔσπασε τὴν πόρτα, ἀκριβῶς δηλαδὴ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ σύντροφοί του σπάζανε τὶς πύλες τοῦ φρουρίου, φωνάζοντας: «Φλιμπούστ! Φλιμπούστ!» Κι' ἐνῶ ἐκεῖνοι μᾶς χτυποῦσαν ἀπ' ἔξω, ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς ἄρχισε νὰ μᾶς πυροβολῇ ἀπὸ μέσα. Ξέρετε δὲ πόσο ἀποτελεσματικὲς ἦσαν ἡ σφαῖρες του; Ξάπλωσε κάτω, ἀγαπητέ μου, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, πέντε ἀπὸ μᾶς!... Σᾶς δοκίζομαι, ὅτι ὅλοι μας τότε φαντασθήκαμε, πὼς δὲν ἦταν μόνος του. Ὁ φρούραρχος μάλιστα πού νόμισε ὅτι εἶχε γίνει κάποια προδοσία, ἀποφάσισε νὰ παραδοθῇ. Ναί! Παραδόθηκε, φίλε μου, χωρὶς ν' ἀδειάσῃ οὔτε μιὰ φορὰ τὸ πιστόλι του!...

—Κι' ἐσὺ πῶς ἔφυγες ἀπ' τὸ φρούριο; Τὸ ἔσωσες;

—Ὄχι, ἐξοχώτατε!... Ὁ φυλακισμένος, ποὺ τὸν ὀνομάζουν Ὀλαναῖο, εἶνε τώρα διοικητὴς τοῦ φρουρίου. Λοιπόν, μὲ κάλεσε ὁ καινούργιος αὐτὸς διοικητὴς καὶ μοῦ εἶπε: —«Ξέρω ὅτι εἶσαι ἕνας καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος κι' ἀποφάσισα νὰ σὲ χρησιμοποιήσω. Πάρε αὐτὲς τὶς δυὸ δούπιες καὶ τέντωσε τ' αὐτιά σου. Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ μιὰ κοπέλλα, καὶ μοῦδειξε μιὰ μικρὴ ὥμορφη σενορίτα. Θὰ τὴν πάρῃς καὶ θὰ τὴν ὁδηγήσῃς στὸ μέγαρο τοῦ δοῦκα ντὲ λὰ Τόρρε. Θὰ τὴν ἀφήσῃς ἐκεῖ, θὰ ξαναγυρίσῃς καὶ θὰ παρουσιασθῇς σὲ μένα. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶσαι προστατευόμενός μου.

—Καὶ λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ Τιγρόγατος, ποὺ τοῦ ἤρθε μιὰ ἀλλόκοτη ἰδέα στὸ μυαλό.

—Ἁπλούστατα: Ἐξετέλεσα τὴ διαταγὴ τοῦ σενιὸρ Ὀλαναίου καὶ τώρα γυρίζω στὸ φρούριο. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶχα νὰ κάνω τίποτε καλύτερο.

—Βέβαια, ἔχεις δίκηο. Θέλω τώρα νὰ μὴν πῇς σὲ κανένα ὅτι μ' ἀντάμωσες καὶ ποσπαντὸς στὸν Ὀλαναῖο. Γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὸ ξεχάσῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, πάρε αὐτὲς τὶς δυὸ δούπιες καὶ βάλε τες μαζὺ μὲ τὶς δυὸ ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ Λαδρόνος.

—Εὐγαοιστῶ! Νάσαι σίγουρος ὅτι δὲν θὰ πῶ τίποτε, σενιόρ.

—Κι' ἔτσι πρέπει νὰ κάνῃς, φιλαράκο μου! τοῦ ἀπάντησε ὁ Τιγρόγατος, μ' ἕναν τόνο ποὺ ὁ ἀνθοωπάκος ἐκεῖνος αἰσθάνθηκε ἕνα οἶνος νὰ περνάῃ μέσα ἀπ' τὶς φλέβες του.

—Σέρεις, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι διόλου τουρεφός! τοῦ ξαπὸ ὁ Τιγρόγατος ὕστερα ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπή. Ἂν μάθω ὅτι ἔβγαλες ἔστω καὶ μιὰ λέξι ἀπ' τὸ στόμα σου γιὰ μένα, πρέπει νὰ ἐξομολογηθῇς ἀμέσως. Τρέχα, λοιπόν, καὶ προσπάθησε νὰ μὴ ξεχάσῃς τὰ λόγια μου. Ἄϊντε, πήγαινε!...

—Χαίοετε, ἐξοχώτατε! ἀπάντησε μὲ δουλοπρέπεια ὁ δεσμοφύλακας.

Κι' ἔφυγε τρέχοντας, ἐνῶ ὁ Τιγρόγατος ἄφησε νὰ πλαναθῇ ἀπάνω στὰ χείλη του ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο.

('Ακολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΙΟΝ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Η Ρόζα του ἦταν ἡ πιὸ ὠμορφη κι' ἡ πιὸ πιστὴ γυναίκα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Μπὸμπ τὴν ἀγαποῦσε μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ καὶ τὴ συλλογιζόταν σὲ κάθε στιγμή. Μά, διαδοχικῶς, στὴ Λισσαβῶνα, στὸ Μπροντώ, κι' ὕστερα στὴ Νάντη, ὅπου εἶχε ἀγκυροβολήσει τὸ φορτηγὸ καράβι μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευε, εἶχε λάβει τρία ἀνώνυμα γράμματα ποὺ τοῦ εἶχαν ξεσκίσει τὸ στῆθος σὰν τρεῖς δολοφονικὲς μαχαιριές. Κι' ὁ Μπὸμπ ὁ θερμαστής, κάθε φορὰ ποὺ τύχαινε νὰ κάνη λόγο μπροστὰ στοὺς ἄλλους ναυτικοὺς γιὰ τὴν τιμὴ τῶν γυναικῶν, νόμιζε πὼς τὸν κυττάζανε σαρκαστικὰ στὰ μάτια...

Νὰ πάλι, ἔλαβε ἕνα τέταρτο γράμμα τὸ πρωΐ. Τί φαρμάκι ξεχύνανε στὴν καρδιά του ἡ δυσκολοδιάβαστες ἀράδες του! Ὁ Μπὸμπ μ' ἕναν ἀναστεναγμό, τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του κ' ἔπεσε πάλι μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Μὰ τ' ἀγγιγμα στὸ σατανικὸ ἐκεῖνο χαρτὶ λές καὶ τὸν ἔκαιγε σὰν πυρωμένο σίδερο. Κρυφὰ τότε, σὰν νὰ κοκκινίζε ἀπὸ τὴ ντροπή του ὅσο κύτταζε τοὺς ἄλλους ποὺ καθαρίζανε τὶς μηχανές, τ' ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε. Τὰ πόδια του τὴν ἴδια στιγμὴ λυγίσανε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ζαλάδα κι' ἕνας κρῦος ἱδρῶτας ἔκανε ὅλο του τὸ κορμὶ ν' ἀνατριχιάσῃ. Ὁ Μπόμπ, ξεροκατάπινοντας, σκούπισε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ λαδωμένο στουπὶ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του. Ἔπειτα, ἔσφιξε μὲ λύσσα τὰ δόντια, ἔπνιξε μιὰ κατάρα κ' ἔσκυψε δρῦς κι' ἀμίλητος γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ καθάρισμα κάποιας μηχανῆς.

Τ' ἀπόγεμα, ἔτριψε μὲ μοῦρο σαποῦνι τὰ λαδωμένα μοῦτρα του κι' ὕστερα, μ' ἕνα κιτρινοπράσινο χρῶμα, σὰν νὰ εἶχε σπάσει ἡ χολή του, κατέβηκε στὶς τέσσερις στὴν πρυκυμαία δλομόναχος...

Ὁ Μπὸμπ στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ μὲ θολὰ μάτια κύτταξε τοιγύρω του. Ὁ κόσμος, ἀδιάφορος, περνοῦσε δίπλα του κι' ἡ γυναῖκες χαρούμενες τραβοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ποιός ξέρει ποῦ, ἴσως γιὰ ν' ἀπαντήσουνε τὸν ἄντρα τους ἢ τὸν τρυφερό τους φίλο... Ὁ θερμαστής, νοιώθοντας μιὰ πίκρα στὸ στόμα, ἔφτυσε μὲ περιφρόνησι. Ὁ λαιμός του ἦταν στεγνὸς καὶ τὰ χείλη του εἶχαν σκάσει ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὴν ἀδιάκοπη ἀγωνία. Μπροστά του βρισκόταν κάποιο μπάρ: «Ἡ ἀξέχαστη σειρῆνα»... Ὁ Μπὸμπ χαμογέλασε μὲ πόνο καὶ μπῆκε μέσα γιὰ νὰ πιῇ ἕνα κρασί. Ἔπειτα, σὰν χαμένος, βγῆκε πάλι στὸ δρόμο καὶ κατηφόρησε ὡς τὴ γωνιά, γιὰ νὰ στοιθῇ ἐκεῖ πέρα, μπροστὰ σὲ μιὰ ταβέρνα ποὺ εἶχε ἀνάψει κιόλας τὶς πολύχρωμες γιρλάντες της καὶ τραβοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὶς εὐθυμες μουσικές της. Ὁ Μπὸμπ πῆγε κοντὰ στὸν πάγκο ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ τὶς μποτίλλιες καὶ τὰ κρύσταλλα, ἤπιε ἀκόμη ἕνα ποτῆρι, στήριξε τὸν ἀγκῶνα του στὴν ἄκρη, κι' ἄναψε ἀργὰ ἕνα τσιγάρο. Ὡμορφο κρασί!... Ἀκόμη ἕνα ποτῆρι γιὰ νὰ ξεδιψάσῃ καὶ νὰ σβύσῃ ἐκεῖνη τὴ φλόγα ποὺ τοῦ στέγνωνε τὸ λαιμό. Εἶχε καιρὸ μπροστά του: ἡ Ρόζα θὰ τὸν περίμενε στὶς ἑφτὰ κι' ἡ κάμαρά τους βρισκόταν λίγα πιὸ πέρα ἀπ' τὴν ταβέρνα.

Ὁ θερμαστής, καπνίζοντας τώρα νευρικὰ τὸ τσιγάρο του, συλλογιζότανε τὶς παληὲς χαρές του. Εἶχε παντρευτῇ τὴ Ρόζα ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Ἡ ὠμορφη γυναικοῦλα του ζοῦσε μὲ τὴ χρηὰ μητέρα της ἐκεῖ κάτω σ' ἕνα ἡσυχο σπιτάκι, στὸ Μορλαί. Κάθε τρεῖς μῆνες, ὅταν ξαναγύριζε στὴ Νάντη, ὕστερα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τοῦ φορτηγοῦ στὴν Ἀφρική, ὁ Μπὸμπ τῆς ἔστελνε ὁλόχαρος ἕνα τηλεγράφημα κι' ἡ Ρόζα ἐρχόταν γελαστὴ καὶ μὲ δροσερὰ μάγουλα, κρατῶντας μιὰ μικρὴ βαλίτσα, ἕτοιμη νὰ καλάθι μ' αὐγά, μὲ βούτυρο, μὲ σπιτίσια γλυκά, μ' ἕνα κοτόπουλο καὶ λίγα ὡμορφα λουλουδάκια ἀπὸ τὰ μέρη τους. Κι' οἱ δυὰ τους τότε περνοῦσαν τρεῖς εὐτυχισμένες ἑβδομάδες. Ἔπειτα χωριζόντουσαν πάλι. Ὁ Μπὸμπ γύριζε στὸ καράβι του κι' ἡ Ρόζα στὸ ἥσυχο σπιτάκι τοῦ Μορλαί...

Ὁ θερμαστὴς ἦταν ἕνα καλὸ καὶ φρόνιμο παλληκάρι. Ἀγαποῦσε σ' ἀλήθεια τὴ δουλειά του καὶ θὰ γινόταν γρήγορα ἀρχιμηχανικός. Ἦταν γλυκόλογος κι' ἔσφιγγε ἀνοιχτόκαρδα τὸ χέρι. Μὰ

Γυροχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, χτυπῶντας τὸ μέτωπό του μὲ τὸ χέρι του...

τὸ σπίτι μὲ τὰ ἐπιπλωμένα δωμάτια, ὅπου νοικιάζανε πάντα τὴν ἐρωτικὴ φωλιά τους, ἦταν μιὰ γκρίζα καὶ πένθιμη κατοικία, ἀπέναντι ἀπ' τὸ ποτάμι, ἀνάμεσα στὸ δεῖπνο πέρασμα τῶν καμιονιῶν, στὰ ξεφωνητὰ τῶν παιδιῶν καὶ στὰ σφυρίγματα τῶν τραίνων ποὺ ἐρχόντουσαν καὶ φεύγανε. Ὁ Μπὸμπ ὡστόσο εὗρισκε γελαστὴ τὴν πρόσοψί του καὶ τὸ εἶχε γιὰ τὸ πιὸ χαρούμενο καὶ τὸ πιὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ κόσμου. Ἀπόψε ὅμως, μέσα στὴ βραδυνὴ ὁμίχλη τοῦ φθινοπώρου, πόσο τοῦ φαινόταν ὅτι εἶνε ὕποπτο κι' ἐχθρικό! Κι' ἀλήθεια, δὲν χαμογέλασε τώρα ὅταν τὸν εἶδε νὰ περνᾷ ἡ μικροῦλα κόρη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του. Μὰ κι' ἐκεῖνος δὲν συλλογίστηκε νὰ τῆς χαμογελάσῃ...

Ποτὲ ἄλλοτε αὐτὴ ἡ στενὴ σκάλα δὲν ἦταν τόσο σκοτεινή, τόσο παληά. Ποτὲ δὲν ἔτριζε τόσο πένθιμα μέσα σ' ἐκείνη τὴ νεκρικὴ σιωπή. Ὁ Μπὸμπ πέρσο' ἕνα πάτωμα, ἔπειτα ἐν' ἄλλο κι' ἀκόμα ἄλλο ἕνα. Ὅλα ἦταν ὅμοια μὲ τοὺς ξεσουβατισμένους τοίχους τους. Ὅλα ὅμοια, μὰ ἐκεῖνος ξέρει καλὰ πτῦ πάει καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ μετρᾷ τὰ πατώματα. Ἡ κάμαρή τους εἶνε ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, γιατὶ ἔλπει στὴν αὐλή...

Ὁ Μπὸμπ τώρα περιστατέει ἀθόρυβα, σὰν κλέφτης. Τὰ μάτια του ἀστράφτουνε παράξενα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι. Ἀκούει τὸ σῖμα νὰ βουΐζῃ στ' αὐτιά του καὶ νομίζει πὼς βρίσκεται στὴ θάλασσα... Πόσο θἄθελε νὰ στηρίξῃ τὸ ζαλισμένο κεφάλι του σ' ἕνα τρυφερὸ ὦμο καὶ νὰ κλάψῃ σὰν μικρὸ παιδί!... Πόσο θὰ ἤθελε νὰ ξαλοιφρώσῃ τὴν καρδιά του!... Μιὰ σκέψι σὰν πυρωμένο καφρὶ τοῦ τρυπάει τὸ μυαλὸ καὶ τὸν βασανίζει. Ὁ Μπὸμπ τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύτσα κι' ἀπ' τὸν πόνο. Ἐπιτέλους! Ἔφτασε καὶ χτυπάει στὴν πόρτα... Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούει ἀπὸ μέσα πνιωμένες καὶ μισόσβυστες φωνές. Μὰ τὶς ἀκούει στ' ἀλήθεια ἢ μήπως ξεγελιέται: Ἐκεῖνο ποὺ βλέπει καθαρὰ εἶνε ὅτι δὲν τοῦ ἀνοίγουνε τὴν πόρτα. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν σπάσῃ μὲ τὸν ὦμο του;...

Α! Ἡ πόρτα τώρα μισανοίγει δειλά, σὰν νὰ φοβοῦνται κάποιον. Κανένα φῶς μέσα στὴν κάμαρα. Ὅλα σβυστὰ καὶ κατασκότεινα. Στὸ κατῶφλι, ἡ σιλουέττα μιᾶς γυναίκας ποὺ τρέμει σύγκορμη ἀπὸ τὸ φόβο της. Ἀπὸ πίσω φαίνεται κάτι, σὰν τὴ μορφὴ ἑνὸς ἄντρα. Μὰ ἐλπει ἄραγε καθαρὰ ἢ μήπως ξεγελιέται;... Ὄχι!... Ὁ Μπὸμπ ἀπότομα στηρίζει τὸ πιστόλι στὸ στῆθος τῆς γυναίκας, ἀριστερά, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, καὶ ρίχνει... Ἡ γυναῖκα, δίχως καμμιὰ φωνή, πέφτει ἀνάσκελα, μ' ἀνοιχτὰ χέρια καὶ χτυπάει ἄβρειὰ στὸ πάτωμα. Μπράβο! Καλὸ πιστόλι! Συλλογίζεται ὁ Μπόμπ.

Ὁ κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ ἀναστάτωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ σιωπηλὸ καὶ πένθιμο ἐκεῖνο σπίτι. Στὸ δρόμο ὡστόσο τὰ τράμ, τ' αὐτοκίνητα, τὰ τραΐνα, περνοῦν μὲ τὴν ἴδια δοή, μὲ τὰ ἴδια σφυρίγματα καὶ στὸ ποτάμι ἡ σειρῆνες σαρκάζουνε καὶ κλαῖνε... Ὁ κρότος ἑνὸς μικροῦ καὶ σχεδὸν γελοίου πιστολιοῦ, ἑνὸς πιστολιοῦ τῆς τσέπης, τὸ ματωμένο πτῶμα μιᾶς γυναίκας, ἡ σπαραγμένη καρδιὰ ἑνὸς δολοφόνου, νὰ τί κάνουν ἕνα συνηθισμένο δρᾶμα ποὺ περνάει ἀπαρατήρητο μέσα στὸ θόρυβο καὶ στὸν πολυτάραχο ρυθμὸ τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας. Ποιὸς συλλογίζεται νὰ παραξενευτῇ;... Ὁ καθένας λέει μέσα του: «Θὰ ἔσκασε κάποιο λάστιχο» καὶ τραβάει τὸ δρόμο του.

Στὸ ἀπὸ κάτω πάτωμα ὡστόσο, δυὸ ἐρωτευμένοι ξέσφιξαν τὸ ἀγκάλιασμά τους καὶ πετάχτηκαν τρομαγμένοι ἀπὸ τὴ θέσι τους.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Τὸ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ τῶν περιοδικῶν μας «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ». Εἶνε ἀνώτερο καὶ πλέον πλουσιοπάρεχον ἀπὸ τὰ τῶν ἐφημερίδων διότι δὲν εἶσθε ἀναγκασμένοι νὰ κόψετε ὑπερεκατὸ δελτία, γιὰ νὰ πάρετε τὰ πλούσια δῶρα του, ἀλλὰ μένον 38 δελτία, 19 τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 19 τῆς «Οἰκογενείας».

Τὸ νοῦ σας λοιπόν!...

Ἡ τύχη εἶνε μὲ τὸ μέρος σας.

ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ, Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ Η ΧΑΡΙΣ

Βέβαια καλύτερα θἄταν νὰ ἔχετε ἀνάστημα ἡγεμονικό, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες. Μὰ δὲν εἶνε στὸ χέρι μας νὰ ψηλώνουμε κατὰ βούλησιν. Ὁ Θεὸς κάνει καὶ ψηλες, κάνει καὶ κοντοῦλες, ἴσως γιὰ ποικιλία...

Γεννηθήκατε κοντή; Θὰ προτιμούσατε ἀναμφιβόλως νὰ εἴσαστε ψηλή. Ἕνα μέτρο κι' ἑβδομῆντα, ἕνα κι' ἑβδομῆντα πέντε. Μὰ κι' ἂν εἴστε κοντή, μὴν τὸ βάζετε μαράζι. Ἔχουν καὶ οἱ κοντοῦλες τὴ χάρι τους. Μοιάζουν σὰν κουκλίτσες.

Πόσες φορὲς δὲν βλέπουμε κοντοῦλες γυναικοῦλες τόσες δὰ νὰ τραβοῦν ἀπὸ τὴ μύτη ἀθλητὰς παγύψηλους, γίγαντας, πυγμάχους καὶ πελώριους θηριοδαμαστάς.

Ἔχει καὶ τὸ μικρὸ ἀνάστημα τὴ χάρι του. Ἡ μάλλον αὐτὸ καὶ μόνο ἔχει χάρι. Μιὰ ψηλὴ γυναίκα εἶνε ἐπιβλητική, μεγαλοπρεπής, ἡγεμονική. Χαριτωμένη, κομψή, κουκλίτσα εἶνε μιὰ κοντή. Καὶ οἱ ἄντρες, τὶς περισσότερες φορές, προτιμοῦν τὶς χαριτωμένες κοντοῦλες... Ἔτσι τὸ κοντὸ ἀνάστημα κατανάγκην πλεονέκτημα, ἀρκεῖ νὰ ξέρῃ μιὰ γυναῖκα νὰ ντυθῇ, νὰ καλλωπισθῇ, νὰ φτιαστῇ, καὶ ν' αὐξήσῃ ἔτσι τὴν κουκλίτσικη χάρι της.

Ὅλα τὰ μπιγλιμπίδια, ποὺ ἐφευρίσκει ἡ μόδα, ἡ νταντέλλες καὶ τὰ κορδελλάκια, τὰ τούλια ποὺ εἶνε σὰν ἀχνὸς λεπτό, πηγαίνουν στὶς κοντές, καὶ τὶς κάνουν νὰ μοιάζουν μ' ἕνα εὐθυσμένο μπιμπελό, κλεισμένο σὲ πολυτελὲς κουτί. Μὰ χρειάζεται πολλὴ κομψότης.

Ὅσο λεπτότερα εἶνε τὰ δάχτυλα τόσο πιὸ καλὰ μανικιουρισμένα πρέπει νὰ εἶνε.

Ἡ χάρις δείχνεται περισσότερη, ὅταν μιὰ κοντοῦλα εἶνε ξανθή. Χρυσόξανθες μποῦκλες δίνουν στὸ λεπτὸ πρόσωπο ἕνα ὕφος κουκλίστικο. Μὰ προσοχὴ στὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας καὶ στὸ σῶμα. Μιὰ κοντὴ ξανθοῦλα δίνει τὴν ἐντύπωσι κούκλας ἀπὸ φίνα πορσελάνη. Γι' αὐτὸ ὅμως πρέπει τὸ χρῶμα της νὰχῇ τὴν ἄψογη λευκότητα καὶ τὴ δια-φάνεια τῆς πορσελάνης. Τὸ δὲ σῶμα νὰ εἶνε λείο καὶ καθαρὸ σὰν ὄστρο ὑστερικῆς φωλιᾶς. Πᾶν λοιπόν, ἀπαλάγητε μιὰ διαστροφὴ ποὺ ἀρέσκεται σὲ λαμπρὰ ἀποτα. Λαμπρὰ μόνο ξουλ πορτοκαλλιοῦ, φρούτα, γάλα βρασμένο καὶ πλούσιο γιαούρτι καὶ προσώπου μὲ τὸν χυμὸ τοῦ ἀγγουριοῦ. Ἐπίσης πρέπει νὰ κάνετε καὶ γυμναστικὴ τακτικὴ καὶ, γιὰ νὰ μὴν ἀπὸ κρέπ λιλά, μὲ δαντέλλες ἀσπρο, μὲ φάσες τὰ σαγόνια παπαμορφωθῇ τὸ σῶμα σας ἀπὸ τὶς καμπύλες τῆς παχυσαρκίας. Ἡ κοντοστρουμπουλες, ξανθὲς μάλιστα, δὲν ἔχουν καμμιὰν ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

Ὅσο γιὰ τὸ νοῦσιμο κυττάχτε τὶς βεντέττες τοῦ κινηματογράφου. Ἡ περισσότερες εἶνε κοντές. Ἡ Γκλόρια Σβάνσον, ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ, ἡ Τζανὲτ Γκέϊνορ, ἡ Μαίρη Πίκφορντ κι' ἄλλες πολλές, ἡ περισσότερες σχεδόν. Κυττάχτε λοιπὸν ποιὲς ἀπ' αὐτὲς ἔχει τύπος πλησιάζει τὸν δικό σας καὶ πάστε τὴν παράδειγμα. Θὰ δῆτε γρήγορα πολλὰ ἀπ' αὐτές. Θὰ ἰδῆτε πὼς μὲ τὸ ψηλὸ τακούνι καὶ τὸ μακρὺ φόρεμα κερδίζεται τὸ ἀνάστημα. Τὸ σχέδιο ἐπίσης τοῦ φορέματος ἔχει πολλὰ νὰ κάμῃ. Ἡ Γκλόρια Σβάνσον, παραδείγματος χάριν, εἶνε ἡ πιὸ κοντὴ ἀπ' ὅλους τοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρες. Καταφέρνει ὅμως μὲ τὸ νοῦσιμό της, μὲ τὴ χάρι καὶ τὸ πετράσιμά της νὰ παίνῃ ἀνάστημα. Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ εἶνε σωστὴ κουκλίτσα. Καὶ τὴ Μαίρη Πίκφορντ τὴ μικρὴ τὴν ἀγαπᾶτε, νὰ τὴν βοηθᾶτε νὰ διατηρῇ τὴν κοριτσίστικη χάρι της. Ἔλατε πεισμωμένες καὶ σεῖς, κοντοῦλες, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ἂν εἶσθε κοντές, μὴν ἀπελπίζεστε. Μπορεῖτε νὰ γίνετε χαριτωμένες καὶ μὲ τὴν κουκλίστικη χάρι σας, ὄχι μόνο θὰ γοητεύετε τοὺς ἄντρες, μὰ καὶ θὰ τοὺς ὑποτάσσετε...

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μπλούζα γαρνιρισμένη μὲ πλεχτὰ ρεβέρ, ζώνη καὶ ἀμπιεσμάν

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τὰ καλλυντικά, ἡ μέδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.]

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Μὴν κόβετε ποτὲ στὸ τραπέζι, ἐνῶ τρῶτε, τὸ ψωμί σας μὲ τὸ μαχαίρι, ἀλλὰ κόβετε μὲ τὸ χέρι σας κάθε σας μπουκιά.

Μὴν παίρνετε οὔτε πάρα πολύ, οὔτε πολὺ λίγο ἀπὸ τὸ φαγητὸ ποὺ σᾶς σερβίρουν.

Μὴν βάζετε μεγάλες μπουκιὲς στὸ στόμα σας, καὶ μὴ μιλᾶτε, ἐνόσω μασᾶτε.

Μασᾶτε πάντα μὲ κλειστὸ στόμα.

Προσέχετε, ὥστε τὸ κουτάλι ἢ τὸ πηροῦνι σας νὰ μὴ χτυποῦν στὰ δόντια σας, καθὼς τὰ φέρνετε στὸ στόμα σας.

Μὴ φέρνετε τὸ τυρὶ στὸ στόμα σας μὲ τὸ μαχαίρι, ἀλλὰ βάζετε ἕνα κομματάκι ἀπὸ αὐτό, — μὲ τὸ μαχαίρι ἐνοεῖται — ἐπάνω σὲ μιὰ μπουκιὰ ψωμί, καὶ κατόπιν στὸ στόμα σας.

Οὔτε σ' αὐτὴν, οὔτε σὲ καμμιὰν ἄλλη περίπτωσι ἐπιτρέπεται νὰ βάλουμε τὸ μαχαίρι στὸ στόμα μας.

Μὴ κρεμᾶτε, τέλος, τὴν πετσέτα ἐπάνω στὸ στῆθος σας. Τὴν ἀκουμπᾶτε ἁπλῶς ἐπάνω στὰ γόνατά σας, καὶ δὲν τὴν διπλώνετε μετὰ τὸ φαγητό, ἀλλὰ τὴν ἀφίνετε ἀδίπλωτη ἐπάνω στὸ τραπέζι.

ΜΙΚΡΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Μὴν ἀφίνετε ποτὲ μιὰ κατσαρόλα γεμάτη νερὸ ἁπάνω στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τὴν σκεπάσετε.

Ὅταν ἡ κατσαρόλα εἶνε σκεπασμένη, τὸ νερὸ βράζει γρηγορώτερα καὶ ξοδεύετε συνεπῶς λιγώτερο γκάζι, ἢ λιγώτερα κάρβουνα.

Ἐὰν μαγειρεύετε μὲ γκάζι, μὴν ἀφίνετε ποτὲ ἐντελῶς ἀνοιχτὸ τὸ μικρὸ ρουμπινέ, τὸ ὁποῖο εἶνε τοποθετημένο πάντα στὸν τοῖχο.

Ἔτσι, καὶ ἂν τὰ ρουμπινὲ τοῦ φουρνέλου εἶνε καλὰ ἀνοιγμένα, θὰ ξοδεύῃ λιγώτερο γκάζι, καὶ θὰ ἔχετε ὅσην θερμότητα θέλετε.

ΣΙΡΟΠΙ ΑΠΟ ΚΥΔΩΝΙΑ

Ἐφαγώθηκαν καὶ πάλι τὰ κυδώνια στὴν ἀγορά. Μὲ τὰ κυδώνια μποροῦμε νὰ ἑτοιμάσουμε ὡραῖα γλυκά, διαφόρων εἰδῶν, ἀλλὰ καὶ ἕνα πολὺ νοστιμο σιρόπι, τὸ ὁποῖο γίνεται ὡς ἑξῆς:

Παίρνετε 500 γραμμάρια κυδώνια ὥριμα, καὶ ἀφοῦ τὰ τρίψετε, σὰν τυρί, τὰ πιέζετε γιὰ νὰ βγάλουν ζουμί. Τὰ βράζετε μὲ μιὰ λίτρα νερό, καὶ τὰ στραγγίζετε πάλι. Προσέτετε κατόπιν τὸν δεύτερο χυμὸ στὸν πρῶτο. Βάζετε 1 κιλὸ ζάχαρι σὲ μιὰ πήλινη κατσαρόλα, ρίχνετε τὸν χυμὸ τῶν κυδωνιῶν καὶ ψήνετε τὸ σιρόπι, χωρὶς νὰ τ' ἀφήσετε νὰ βέσπ πολύ.

Η Δις ΑΙΔΑ

Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ

1) Κομπινεζὸν ἀπὸ κρὲπ ὄσπρο, μὲ φάσες τὰ σαγόνια καὶ τὰ μανίκια μὲ δαντέλλες κιτρινωπές. — 2) Νυχτικὸ κι' ὀμῶς καμπὺλες μωβ. δὲν τῆς παραγαί-

Σαιρικὴ Σελὶς

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΙΑΙ

Πᾶνε κ' οἱ κινηματίαι
φεύγουνε ἀπ' τὸ στρατό,
θὰ τοὺς ξύση ὁ Κονδύλης
ἀλλὰ τί τάχα μ' αὐτό ;
Μὲ τὴ φόρα ποὖχουν πάρει
τοῦ στρατοῦ μας τὰ θηρία,
θὰ συνωμοτοῦνε πλέον
μέσα εἰς τὰ καφενεῖα.
Καὶ θὰ κάνουνε τὸν τόπο
ὅπως πρῶτα ἄνω-κάτω
πίνοντας τὸν ναργιλέ τους
στοῦ κλεινοῦ τοῦ...Ζαχοράτου!

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΠΗΓΕ ΣΤΗ ΝΕΑΠΟΛΙ

Ὁ Σολομὼν κι' ὁ Ζέλιγμαν ἀντα-μώνονται στὴν Νεάπολι.

—Τί γίνεσαι, Σολομών ; ρω-τᾶ ὁ Ζέλιγμαν τὸ φίλο του. Πῶς ἐδῶ ;

—Ἤρθα ἕνα ταξειδάκι μὲ τὴ γυναῖκα μου, γιὰ λίγες μέρες.

—Πῶς τὄπαθες καὶ τ' ἀποφά-σισες ;

—Νὰ σοῦ πῶ : Ἡ γυναῖκα μου, μοῦλεγε συχνά : —«Νὰ δῶ τὴν Νεάπολι κι' ἂς πεθάνω !» Τὴν ἔφερα, λοιπόν, ἐδῶ μήπως καὶ πραγματοποιήση τὴν εὐχή της !..

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΚΟΙΜΑΤΑΙ!...

—Ἀαρών, κοιμᾶσαι ;

—Ὄχι, Ἀβραάμ, τί θέλεις ;

—Δῶσε μου σὲ παρακαλῶ ἕνα τάλληρο δανεικό.

—Κοιμᾶμαι, κοιμᾶμαι... Ἀ-βραάμ !...

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

ΣΤΟΝ ΚΕΡΑΥΝΟ

Ὅταν σ' εἶδαν κατὰ πρῶτ... στὴ Σερβία, στὸ Πιρότ, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξ...

—Βρεκεκέξ, κοάξ, κοὰξ— εἶπαν: —Κύττα, γκοσπεντῖνο, τί θεριὸ εἶνε ἐκεῖνο, Κύττα νειάτα καὶ φιγούρα!... Κι' ἀπ' τὸ φόβο τὸν πολὺ τὸ ἐκόψανε κουμπούρα !...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Γ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Γ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ἡ μαμᾶ.—Ἂν δὲν φιλήσης ἀμέσως τὴ θεία σου, θὰ σὲ στεί-λω νὰ κοιμηθῇς.

Ὁ μικρός. — Καληνύχτα, μαμᾶ, πάω νὰ πλαγιάσω !...

***

Ἡ μνηστή, μὲ παράπονο στὸν μνηστῆρα της :

—Σὲ διαβεβαιῶ, φίλε μου, πὼς κάνεις πολὺ ἄσχημα νὰ βά-φῃς τὸ μουστάκι σου.

—Πῶς ! Φαίνεται ;

—Ναί...στὸ λαιμὸ τῆς μαμᾶς μου !..

***

Στὸ Δικαστήριο.

Ὁ πρόεδρος.—Γιατὶ θεω-ρεῖτε ἀνισορρόπους τοὺς δυὸ αὐ-τοὺς κρατουμένους, κ. μάρτυς ;

Ὁ μάρτυς.—Τὸν ἕνα, γιατὶ σκόρπιζε ἑκατοστάρικα στὸ δρόμο, καὶ τὸν ἄλλο γιατί...ὅταν τὰ βρῆκε τοῦ τὰ ἐπέστρεψε !...

***

—Γιατί εἶσαι δακρυσμένος, φί-λε μου ;

—Νά, ἔκανε μιὰ σοβαρὴ ἐγ-χείρησι ἡ πεθερά μου καί..

—Τί ; Πέθανε ;...

—Σώθηκε, φίλε μου ! Σώθηκε !

***

Πρόεδρος.—Τί λὲς ἐσύ, κατηγορούμενε, γι' αὐ-τὸ ποὺ ἔκανες ;

Κατηγορούμενος. — Μὰ γιατί μὲ ρωτᾶτε, κύριε πρόε-δρε ; Δὲν πειστήκατε ἀπ' τὰ ἐ-πιχειρήματα τοῦ δικηγόρου μου; Τότε θὰ πῇ, ὅτι δὲν ἀκοῦτε κα-λά ! Γιατὶ κι' ἐμένα ἀκόμα μὲ κατάφερε νὰ πιστέψω...ὅτι εἶμαι ἀθῶος !...

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ

Μὲ τὸ Δοβέρδο τἄβαλαν ἡ ἔντυπες γαλιάντρες καὶ τοὺς λιβέλλους τους κολλοῦν εἰς τὰ γιαπιά, τὶς μάντρες. Κ' ὑπὲρ τῶν οἰκονομικῶν τῆς Χώρας, σκούζουν, τάχα, ἐνῶ τὰ οἰκονομικὰ τῆς τσέπης των μονάχα τοὺς κάνουνε νὰ θορυβοῦν μὲ τέμπο καὶ ἐφέ, ἤγουν, τουτέστι, δηλαδή, κόβουνται καὶ θρηνοῦν μόνον γιὰ τὴν γαστέρα τους, μονάχα γιὰ λουφέ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΚΑΝΕ

—Σ' εὐχαριστῶ ! Εἶσαι εὐγε-νέστατος νέος, λέει ἕνας σεβά-σμιος γέρος στὸ νέο ποὺ τοῦ προ-σέφερε τὴν θέσι του στὸ τράμ. Τί δουλειὰ κάνεις ; τὸν ρωτάει κατόπιν. Μπορεῖ νὰ σὲ χρειαστῶ καμμιὰ φορά.

—Προθυμότατος, κύριε ! ἀ-παντάει ὁ νέος. Εἶμαι...νεκροθά-φτης !...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΔΕΝ ΤΟ ΕΛΠΙΖΕ

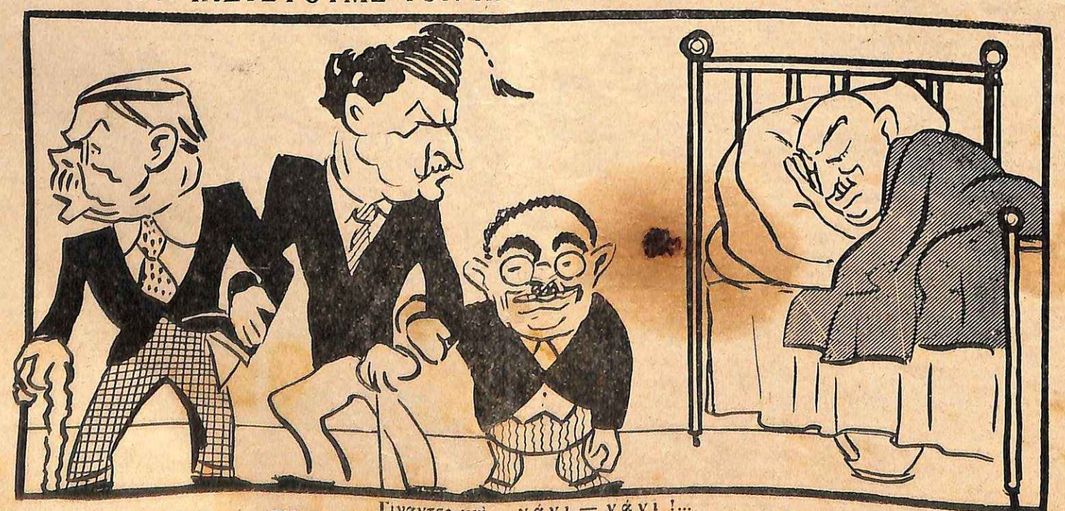
Πηγαίνανε κάποτε δυὸ Ἄγ-γλους νὰ τοὺς κρεμάσουν. Ὁ ἕ-νας ἀπὸ αὐτοὺς ἄρχισε στὸ δρό-μο νὰ κλαίῃ. Τότε ὁ σύντροφός του γύρισε καὶ τοῦ εἶπε, μ' ἕναν τόνο ἐσχάτης περιφρονήσεως :

—Δὲν τὸ ἔλπιζα, καϋμένε, νὰ εἶσαι τόσο...ἀνάξιος νὰ κρεμα-σθῇς !...

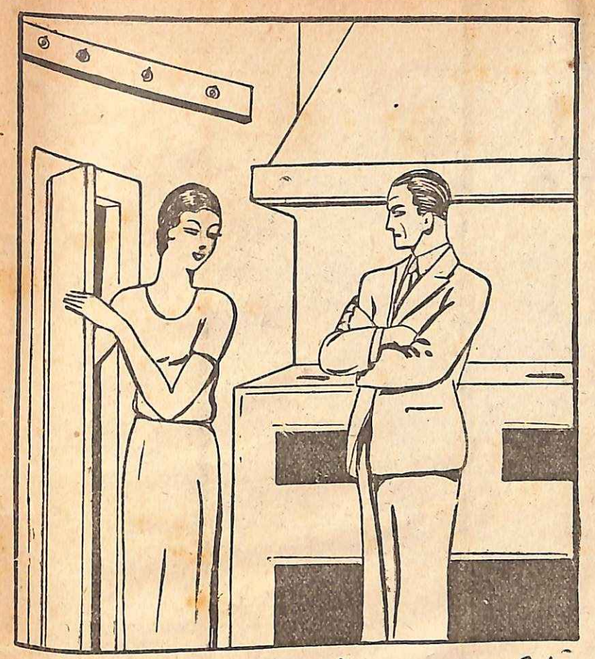
Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

Μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες ἐκλεκτὲς σελίδες τῶν «Παναθηναίων», με-ταφέραμε στὴν «Οἰκογένεια», ὡς σᾶς ὑποσχεθήκαμε, καὶ τὴν «Σα-τυρικὴ Σελίδα». Στὴ σελίδα αὐ-τὴ θὰ σατυρίζωνται ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΚΑΚΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΙ-ΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ, μὲ στίχους καὶ γελοιογραφίες, ὅλα τὰ πολιτικὰ ἀλλὰ καὶ τὰ κοινωνικὰ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος. Προβαίνουμε στὴ δήλωσι αὐτὴ—τὴν περιττὴν ἄλ-λωστε—πρὸς ἀποφυγὴν οἱασδή-ποτε, καὶ τῆς ἐλαχίστης, παρε-ξηγήσεως.

ΑΝ ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟ ΤΥΠΟ

Γίγαντες καὶ.....νάνι — νάνι !...
(Γελοιογραφία τοῦ κ. Γερ. Γρηγόρη)

—Πῶς θὰ ἐφοδιασουμε ἰῶρα τὴν καινούργια μας κουζίνα, γυναίκα ;

—Ἀπλούσιαλα: Θαί πᾶς σὲ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιτέλους 39) καὶ θά παρῃς ἀπὸ ὑεῖ ὅ,τα τὰ χρειώδη τῆς κουζινᾶς μας ....

"Ἀλτ! Προτοῦ εἶναι πολὺ ἀργά...

Τὸ δόντι ἔχει μιὰ τρυπίτσα καὶ πρέ-πει νὰ σφραγισθῇ. Καθημερινὸ προ-σεκτικὸ καθάρισμα μὲ τὴν ἐπιστη-μονικῶς παρασκευασμένη ὀδοντό-παστα Χλωροδόντ δύναται νὰ προ-λάβῃ τὸ χάλασμα τῶν δοντιῶν. Τὸ Χλωροδόντ προσδίδει εἰς τὰ δόντια λευκότητα καὶ στιλπνότητα μαργα-ριταριῶν καὶ διατηρεῖ ταῦτα ὑγιᾶ. Δοκιμάσατε, ἀγοράζοντες ἕνα σω-ληνάριο, καὶ θὰ μείνετε ἐκπληκτοι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Πωλεῖται παν-τοῦ. Σωληνάριον Δρχ. 14.— Διπλοῦν Δρχ. 22.—

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5. παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΓΑ-ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πη-γῶν. Ἰατρικὴ συμβουλὴ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.

Ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

"Ἔχομεν

τὴν πλουσιωτέραν καὶ ὡραιοτέραν συλλογὴν εἰς

καπέλλα γαρνιτοῦρες κορδέλλες καὶ ὑλικὰ καπέλλων

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

"ΜΥΡΑΝΤΑ,,
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΜΥΡΟΠΟΙΪΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικὸς
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Σερβὶς Φαγητοῦ Πορσελάνης
Σερβὶς Τσαγιοῦ — Καφὲ
Σερβὶς ποτηρικὰ
Σερβὶς Μαχαιροπήρουνα
Αἱ μεγαλύτεραι Μάρκες
Αἱ καλλίτεραι τιμαί.

ΔΙΟΝΑΤΟΣ - ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ
23 ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 — Τηλ. 21—175

Ὁ εἰδικὸς Δερματολόγος καὶ τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων ἰατρὸς κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

τ. Διευθυντὴς τοῦ Εἰδικοῦ Τμήμα-τος τῆς Ἀστυκλινικῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. Δέχεται ΣΟΛΩ-ΝΟΣ 40, 10—1 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

Δίδονται κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ συμβουλαὶ δι' ἀλληλογραφίας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
Ἰατρὸς
Παθολόγος — Παιδίατρος. Ἐν Πα-ρισίοις σπουδάσας.
Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10, 9—11 καὶ 3—5.
Τηλ. 20—218.

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Λευκαγωνίστος καὶ πασίγνωστος. Μὲ πλουσιον ἄρωμα. Διεδόθη κατα-πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς τάξεις, λόγῳ τῆς ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεῖα Παλαιοῦ Δημαρατηρίου, ἀριθ. 103 καὶ 104.

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ!!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίδους πάσης ἀξίας, παντὸς εἴδους, ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια. παντὸς εἴδους παράσημα - Νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοίνιξ, Εἰκόνες βυζαντινές, παλαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), κομπολόγια καὶ πίπες, κεχριμπάρια καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἴδους Κοράλλια, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὡρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κάσσα.

Λέγω ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ ὡρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δρ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἔχω τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.

Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτε-χνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ πλατίνης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυν-σιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὡρολογοποιὸς - Χρυσοχόος
56—ΑΘΗΝΑΣ—56

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Νοσήματα Παθολογικὰ καὶ Γυ-ναικολογικὰ
Ἀχαρνῶν 149 Ὧραι: 7-9, 5-6

Γ. Ν. Μουμουτζῆς
Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαε-ξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλλη-νίας καὶ Τεγέας 1.
Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

ΑΫΠΝΙΑ
ΛΟΓΩ. ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ;

Λάβετε ἀμέσως μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Μετὰ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ
κοιμάσθε τὸν γλυκύτερον ὕπνον

ΕΧΕΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΕΥΣΙΝ
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ
τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ